

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHADOWS & CROWNS
BOOK FIVE

THE
QUEEN
OF THE
DAWN

S. M. GAITHER

————>- GÖLGELER VE PALYAÇOLAR -<————

İHE
QUEEN
O'NUN
DAWN
BOOK FIVE

M G A T H

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Metin Telif Hakkı © 2022 S.M. Gaither / Yellow Door Publishing, INC.

Kapak Resmi Franziska Stern

Grace Callaway'den Topluluk Karakteri Çizimi

Natalie Bernard'dan Silverfoot Çizimi

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

THE HIERARCHY OF GODS

ICE

BONE

SERPENT

FIRE

STAR

MOON

SKY

STORM

OAK

MTN.

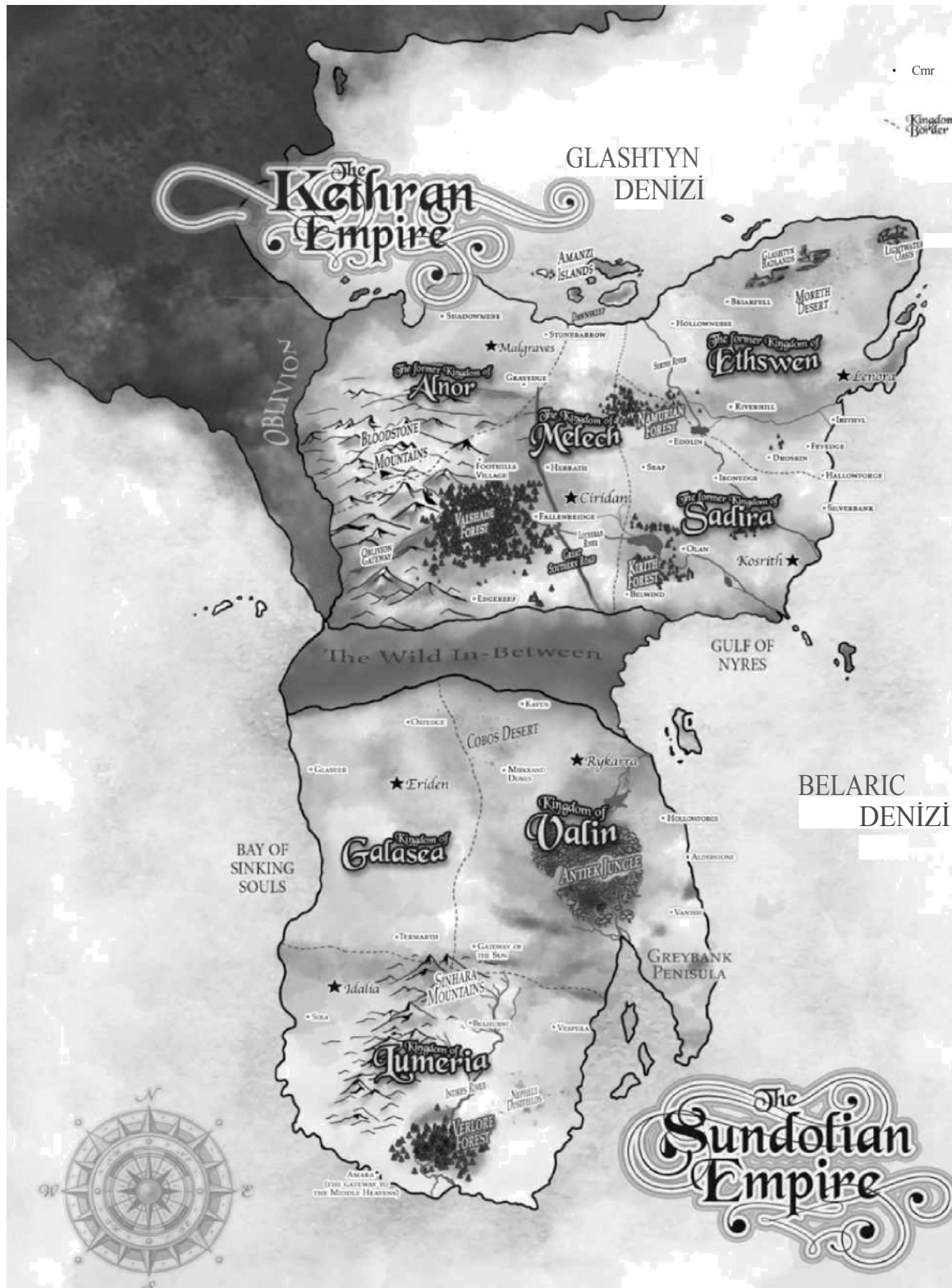

SAND

OCEAN

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

*Rachel'a-
Kaçmama izin vermediğın için.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37 Sonsöz

Sonsöz

Sıradaki Kitabıma Kısa Bir Bakış!

Alev ve Serçe: Önsöz Geliyor

10.12.23

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

W Casia bulanık suyun içinde hiçbir ses duymadı. Başlangıçta ses vardı. Hem de çok fazla. Akıntının uğultusu, kendi kalp atışlarının gürültüsü, suların Buz gibi nehre ilk inişine eşlik eden dalgalar - hepsi birlikte onu aşağıya, aşağıya ve asla yüzeye çıkamayacağını düşündüğü bir kaosun derinliklerine çekmeye çalışan canavarca bir senfoni.

Şimdi sessizdi.

Geçen her an bir öncekinden daha uzun geliyordu.

Etrafındaki boşluk sonsuz gri dalgalar halinde uzanıyor gibi görünüyordu ama yine de kendini kapana kısılmış hissediyordu. Sıkışmış. Sıkışmış. Taşla kaplanmıştı, ağırdı ve batıyordu ve nehrin yatağına çarpması ve kumların onu gömmesinin an meselesi olduğundan emindi. Boğulacaktı. *Onu sildi.*

Dudakları bu son düşünce karşısında sessiz bir sözcük oluşturdu: Hayır. Bu doğru değildi.

Zihninin çok gerilerinde bir yerde, Zaman Tanrıçası'nın ona verdiği uyarıyı hatırladı. Drow Nehri'nin dalgalarına kurban edilenler onların arasında boğulmazdı; sadece suda yürürlerdi. Sonsuza kadar.

Yani aşağıda onu içine almak için bekleyen bir yatak yoktu.

Yukarıda bir yüzey var mıydı?

Gözlerini kapattı.

Karanlık getirmesi gerekirdi. Bunun yerine, parlaklık getirdi - yüzeye çıkmanın, şu anda içinde yuvarlandığından farklı olmayan bir bulanıklıktan çıkmanın bir düzine yanıp sönen anısı. Arkadaşlarının pırıl pırıl yüzlerini gördü; birlikte yürüdüğü tanrıların ışıltılı evlerini; bir zamanlar

Krallığının, tacının ve kurtarmaya çalıştığı her şeyin umut verici ışıltısı. Bir ses duydu.

Kendi mi?

Evet, çok uzaklarda kalmış bir anı, yıllar önce kendine verdiği bir sözün sessiz fısıltısı.

Bizi hangi karanlık sular bekliyor olursa olsun, yüzeye çıkmak için savaşmaya devam edeceğim.

İçinde büyü ortaya çıktı. Gücü gri suların içinde kıvılcımlanırken gözlerini kırptırarak açtı, ışık korları önce parmaklarının ucundan, sonra da kollarının damarlarından yükseldi. Parlaklık etrafına yayılırken kalbi çarpmaya başladı; bir başka ışığın ona cevap vermesini bekliyordu. Kilometreler boyunca, dünyalar boyunca, yaşamlar boyunca... Elander'in büyüünün yanıt vermesine, kendisinininkine katılmasına alışmıştı.

Şimdi onu hissedebilecek miydi?

Sadece onun bilmesini istiyordu - geride bıraktığı *herkesin* bilmesini istiyordu - hala savaştığını.

Çağırdı ve bir büyü patlaması daha gönderdi. Bir tane daha, bir tane daha, bir tane daha.

Sonunda bir yanıt geldi; cevap niteliğinde bir büyü dalgası. Bu dalgayı o yaratmamıştı ama yine de ona aitti; kendi kalbinin atışı kadar kesin bir şekilde içinden gürledi.

Elander.

Karanlığın içinde, onu evine götüren bir ışık.

Sadece ona ulaşmaya devam etmesi gerekiyordu.

Kendini artık gücünden -ondan- ayıramayana kadar çağırmaya devam etti ve orada, parlak sessizliğin içinde bekledi ve umut etti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

E Ciridan Sarayı'nın bir bölümü daha parçalanırken lander etrafında döndü. Kulelerden ikisi arasındaki bir köprü tehlikeye girmişti - yoldan çıkan bir büyü patlamasıyla vurulmuş ve çatlamıştı - ve şimdi o Kuleler birbirlerine doğru eğiliyor, yanları kendi yaklaşan çöküşlerinin ağırlığı altında bükülüyor, tuğlaları serbestçe kayıyor ve hızla artan sıklıkta yere çarpıyordu.

Güvenlik için koşma dürtüsüyle savaştı, bunun yerine kulelerin altındaki boşluğu zarar görebilecek herhangi biri için araştırdı.

Gördüğü tüm cesetler ölü görünüyordu.

Kurtaracak kimse kalmadı.

Kırılan camların şiddetli *karıncalanması* ve *çatırdaması* ile düşen taşların gürültüsü içini titretti, kemiklerini sarstı ve dengesini bozdu. Elindeki kılıcı daha sıkı kavradı ve kulelerden hızla uzaklaştı.

Hava büyüyle cızırdıyor ve doğal olmayan esintilerle titriyordu. Kan ve diğer vücut sıvılarının kokusu toz ve ateşle karışarak midesini bulandırıyor ve gözlerini sulandırıyor. Bağırışların ve çarpışan silahların sesi kafatasına çarpıyor, acımasızca yankılanıyordu.

Sayılamayacak kadar çok düşman vardı.

İlk saldırı büyük ölçüde geçmişte savaştıkları tanıdık, yüz­süz canavarlardan, Karanlık Tanrı'nın enerjiyi değiştirme ve yok etme yeteneğine sahip *namtar hizmetkârlarından* oluşuyordu. Ama saatler ilerledikçe, saflarına daha fazla kâbus gibi varlık katılmıştı. Elander onlarca yıldır görmediği ölümcül yaratıkları tanıdı; bu ölümlü düzlemde en az o kadar uzun süredir yürümeyen ilahi düşmanların hizmetkârları.

Sağında, parlayan gözleri ve tırpanı andıran kıvrık, pençe uçlu kanatları olan kuş benzeri bir yaratık, düşmüş bir askerin etini parçaladı.

Solunda, başka bir canavar üç saray muhafızının etrafını sarmıştı. Pençelerinin bastığı her yerden alevler fişkırıyor, çenesini açıp dumanla karışık bir nefes verdiğinde daha da alevleniyordu. Muhafızlar alev duvarının ardında kaybolmadan önce, Elander onların dizlerinin üzerine çöküp merhamet dilenmeye başladıklarını gördü.

Çok fazla kaos var.

Umutsuzca her şeyi durdurmak istiyordu. Yıkımdan uzaklaşmak ve sadece kendisi için en yıkıcı olan tek şeye odaklanmak için-

Casia gitmişti.

Sadece birkaç dakika önce Zaman Tanrıçası'nın ona verdiği büyülü kum saatini kullanarak havaya karışıp kaybolmuştu. O anda sadece onu düşünmek istiyordu - nereye gitmişti? Ona nasıl ulaşabilirdi? - ama bu sorulara cevap vermeden önce, tam önündeki savaştan sağ çıkması gerekiyordu.

Ani bir uluma onu etrafında döndürdü ve bakışlarını bu savaşın düzenleyicisine çekti.

Kaosun Karanlık Tanrısı Malaphar'ın kendisi büyü ile kontrol altına alınmıştı.

-Casia ve Ay Tanrıçası'nın ortak çabasıyla.

Kafesi parçalanmıştı.

Özgürlüğüne kavuşuyordu, bedeni katı bir etten çok bir gölge gibi genişliyor ve arkasındaki manzarayı siliyordu.

Yeniden şekillenen ilk kesin parçalar kanatlarıydı, açılıp şiddetli seğirmelerle sınırlarından dışarı uzanıyordu. Her bir seğirme, zincirlerin patlayıp halka halka kopmasına benzer bir sesle sihir parçalarını havaya savurdu.

Güçlü kanatları serbest kaldığında, onu tamamen yukarı kaldırıp hapisanesinden çıkarmak için sadece tek bir güçlü kanat çırpması yetti. Bir an havada asılı kaldı, korkunç bir karanlık bulutu neden olduğu ölüm ve yıkımı inceliyordu.

Tanrı yere indiğinde yer sarsıldı. Üzerini kaplayan koyu renkli zırh ay ışığında mürekkepli tüyler gibi parlarken Elander'e doğru döndü ve aynı anda belindeki silaha uzandı.

Beyazımsı mavi ışıkla çatırdayan obsidyen bir kılıç çıkardı ve vahşi bir yay çizerek savurdu. Gölgemsı bir enerji dalgası kılıçla birlikte

hareket ederek etrafındaki her şeyi -insanları, ağaçları ve insan yapımı yapıları- dümdüz etti.

Enerji Elander'ın üzerinden geçerken, kendi büyüğü de tutuştu - bir koruyucunun, bir *vitali*'nin büyüğü, altın ışıktan bir zırh oluşturmak için yükseliyor, derinleşen alacakaranlığa karşı ortaya çıkan yıldızlar gibi titreşiyordu.

Diğerleri etrafına yığılırken bile o ayakta kalmayı başardı.

Çok geçmeden tanrının yolunda hâlâ ayakta duran tek şey o oldu ve Malaphar'ın yanan gözleri ona dikildi.

Elander arkasında, giderek zayıflayan sayısız çizmenin sesini duydu; hepsi kaçıyordu.

Kaçmayı hiç düşünmedi. Kendisinden çok şey almış olan bu canavara sırtını dönmekten önce olduğu yerde ölecekti.

"Tüm bu en *güçlü* insanlar benim ölümümü planlamak için toplanmış," dedi tanrı kıkırdayarak, ateş saçan gözleri kaosu taradı ve en yakındaki enkaz yığınının -kırık mobilya parçaları ve tabak parçalarından oluşan bir yığın-takıldı. "Bu akşam ne kadar güzel yemek ve şarap israfı oldu."

Elander elindeki kılıcı yeniden tutarken cevap vermedi. *Gölge Avcısı*. Bu Casia'nın kılıcıydı ama onu geçmişte de kullanmıştı; Casia kılıcı tutmakta zorlandığında kılıcı alıp onun yerine devam etmişti.

Şimdi bile, ne zaman elini sıkarsa onun enerjisinin yayıldığını hissedebileceğini düşünüyordu.

"Ve *kraliçenin* kendisi de partiden kaçmış gibi görünüyor," diye ekledi Malaphar, yüz hatlarını bölen bir gülümsemeyle, keskin beyaz dişleri kül rengi teninde neredeyse kaybolmuştu.

Sözcükler Elander'ın derisinin altına doğru ilerleyen kıymıklar gibiydi ama geride bıraktıkları ham boşluklara inatçı bir düşünce yerleşti - o *gitmedi*.

"Ne yazık ki sonunu göremedi."

"Bu bir son değil." Elander Gölge Avcısı'nı kaldırdı ve ucunu Malaphar'ın göğsüne doğrulttu. "Ve düşündüğünden daha yakın." Sesindeki tehditle birlikte Gölgeavcısı'nın kenarından sihirli teller yükseldi ve kılıcın neredeyse sağlam bir uzantısı olana kadar birlikte büküldü.

Tanrı'nın gülümsemesi kayboldu.

Bir nefes aralığında, Malaphar'ın sırtında başka bir karanlık dalgası yükseldi.

Bundan daha fazla bir uyarı olmadan, Elander'ın üzerine geldi, siyah kılıcını çekti ve ileriye doğru kesti, geldiği gibi o karanlık dalgayı çekti.

Elander ilk darbeyi savuşturdu ama kılıcın ardından gelen gölgeler Malaphar'ın ikinci darbesini görmesini engelledi. Hain bir dönüş obsidyen kılıcı Elander'a doğru geri getirdi ve Elander, kılıç koluna çarpmadan önce çeliğın sadece son saniyedeki parıltısını yakaladı, arkasında sığ bir yara ve neredeyse dengesini kaybetmesine neden olan yakıcı bir acı bıraktı.

Başka bir dönüş, başka bir vuruş-

Elander ikincisini savuşturmayı başardı. Kılıçları çarpıştı, ışık kıvılcımları ve gölge girdapları yayıldı. Geri sıçradı. Tekrar ileri. Tekrar ve tekrar çarpıştılar, ta ki hava o kadar çok büyülü kalıntıyla dolana kadar, Elander nefes alabileceğı bir hava bulmak için geri çekilmek zorunda kaldı.

Nefesini tuttu ama güçlerinin sisli kalıntısı hâlâ etrafını sarıyor, hedefini görmesini ve takip etmesini zorlaştırıyordu.

Ama *bir şey* bulanık havayı net bir şekilde kesiyordu; Elander kanlı koluna baktı ve sonra bunun ötesine... tuttuğı kılıç *parlıyordu*. Güneş Tanrıçası ve sarayının kazınmış sembolleri kılıç boyunca parlak bir şekilde yanıyordu.

Kavramayı sıkarken bunu tekrar hissetti; Casia'nın büyüsünün tanıdık kalp atışları, kendi büyüsünün boş alanlarını örüyor, gücünü inşa ediyor ve güçlendiriyordu.

Bu savaşı bitir ki onu bulmaya odaklanabileyim.

Silah itaat etmeye hevesli görünüyordu, dokunuşunun altında ısınıyor ve uğulduyordu. Semboller çelik kenarının üzerinde daha da parlak bir şekilde parlıyordu. Bu sırada göz ucuyla garip bir şey fark etti; kılıcın üzerindeki sembollerle aynı renkte bir ışık. Casia'yı en son gördüğü yere yakın, yerdeki bir çatlaktan yayılıyordu.

ışık bu yarıktan akıyor, dışarı taşıyor ve savaş alanını dolduruyordu. Elander ona yaklaştıkça, elindeki kılıç daha sert titreşiyor ve bıçağın üzerindeki işaretler daha cesur hale geliyordu.

ışığa doğru daha fazla adım attı, gözlerini ezici parlaklığā karşı indirdi.

Karanlık Tanrı yeniden ortaya çıktı, gelirken arkasında bir başka karanlık duvar yükseliyordu. Elander'ın birkaç santim ötesinde durduğunda, bu duvar fırtınadan fırlamış bir dalga gibi Elander'ın üzerinden geçerek ilerlemeye devam etti. ışığı gölgede bıraktı ve her şeyi korkunç, sessiz bir boşluğā dönüştürdü.

Elander tek dizinin üzerine çökerek kılıcını çatlamış zemine sapladı. Bir eli silahın kabzasına sıkıca sarılmıştı

Diğer eliyle de kendini toprağa dayadı.

Karanlık bastırmaya devam etti, hâlâ tüm aydınlığı ve sesi emiyordu. Elander kendi kalbinin gürleyen atışından başka bir şey duymuyordu, nabızı kulaklarında çarpıyordu, ta ki-

İkinci bir kalp atışı.

Gölge Avcısı'na daha sıkı sarıldı.

Casia'nın nereye gittiğini ya da ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordu ama ne onun nabzını ne de vücuduna dolmaya başlayan sıcaklığı yanlış anlayabilirdi. Ve sadece tek bir düşünceyi tekrar tekrar düşünebiliyordu.

Bana geri dön.

Çekiç sesi hızlandı, neredeyse şiddetlendi ve ışık aynı ritimle genişledi. Daha hızlı, daha yüksek sesli, daha *parlak* - Malaphar'ın çağırdığı her karanlık dalgasını uzaklaştıracak kadar *parlak*.

Bir an için hava kavurucu derecede sıcaktı, Elander'in etrafından gürültüler yükseliyordu ve sonra...

Soğuk sessizlik.

Yavaşça nefes verdi.

Parıltı soldu ve ortaya Karanlık Tanrı ve yordakçılarından arındırılmış bir savaş alanı çıktı.

"İmkânsız," diye fısıldadığını duydu.

Çünkü öyleydi. *Öyle olmalıydı*. Sadece Karanlık Tanrı değil, gücünün tüm kalıntıları da kayıptı. Sarayına hizmet eden tüm hayvanlar, kişisel büyüsünün tüm gölgeli iplikleri, safları *en az* yüz kişi olan tüm boşluk okçuları...

Hepsini.

Gitti.

Elander ani boşluğun ortasında bir an için diz çöktü, başını göğsüne doğru eğdi, görüşü dönüyordu.

Ayak seslerini ve ardından tanıdık bir ses duydu: Fırtınalar Tanrıçası Nefele. "Bir an için... o gibi hissettim, değil mi?"

İkinci bir tanıdık ses -Ay Tanrıçası İnya- cevap verdi. "Solatis..." Sesi çok şaşırmış gibiydi. Neredeyse büyülenmiş gibi.

"Her şeye rağmen bu dünyayı hâlâ elinde tutuyor olabilir mi?"

"Solatis gibi hissetmedim." Elander yavaşça ayağa kalktı. Onların baktığı yöne, saray arazisinin kenarına, o gün daha önce yerleştirdikleri bariyerin yeni güçlendirilmiş bir versiyonunun ıslıl ıslıl parladığı yere doğru baktı. Tanrıçaların bakışlarını hissetti

Yavaşça ona doğru dönüyordu, beklenti içindeydi ama gözlerini uzaktaki bariyerden ayırmıyordu. "Casia gibi hissettim. Sanki haftalardır yaptığımız gibi, kendi gücünü benimkiyle birleştiriyormuş gibi."

Elander göz ucuyla onların endişeli bir bakış attıklarını gördüğünü düşündü.

Önce Inya konuştu. "Sahip olduğu o kolye... yaydığı güç... Zaman Tanrıçası'nındı, değil mi?"

Elander gözlerini kaçırdı.

Nephele sinirli bir homurtu çıkardı. "Yani şu anda uzay ve zamanın herhangi bir yerinde olabilir. Santi'yi tanırıyorsam, o-"

"Sus," dedi Inya. "Her neredeyse, en azından bir sonraki planımızı yapabilecek kadar uzun bir süre için korunuyoruz."

Şimdilik.

Elander bunun uzun süreceğinden şüpheliydi. Sarayın etrafındaki o parıltılı bariyer bir kez daha çökmeden ve karanlık geri dönmekten önce hareket etmesi, araştırması, *bir şeyler* yapması gerekiyordu. "Santi'nin hizmetkârının hâlâ buralarda olması pek mümkün görünmüyor," diye düşündü yüksek sesle. "Ama belki onu bulabilirsek..."

"Dağılıp arama yapacağız," diye önerdi Inya.

Nephele konuşmaya başladı -büyük olasılıkla bir tür itiraz- ama Elander çoktan uzaklaşmaya başlamıştı ve arkasına bakmadı.

Her iki taraftan da yere düşmüş cesetler vardı. Hareket ettikçe gözleri kamaştı ama sağında, yerde yılan gibi kıvrılmış, kana bulanmış ince ipek bir eşarbi fark etmekten kendini alamadı. Kısa bir süre kime ait olduğunu merak etti. O kadar çok soylu vardı ki, imparatorluğun en güçlü insanlarından düzinelercesinin katıldığı böylesine başarılı bir toplantı...

Her şey o kadar çabuk, o kadar felakete dönüşmüştü ki, tüm bunlar bir rüyadan başka bir şey değilmiş gibi geliyordu ve şimdi uyanmışlardı.

Hareket etmeye devam etti. Kan ve parçalanmışlığın içinden, kırılmış camların ve garip pozisyonlarda yayılmış cesetlerin üzerinden geçerek; etrafta koşuşturan şifacıların etrafında manevra yaparak ve hala hareket eden ve yardım için onlara haykıran cesetleri bulmaya çalışarak.

Nereye gittiğinden tam olarak emin değildi. Sadece daha iyi odaklanabileceği bir yere gitmeye çalışıyordu.

Sonunda oraya ulaştı; hâlâ sapasağlam duran bir kulenin gölgesine. Çiçekli beyaz ağaçlar etrafı kaplamıştı, dökülen çiçekleri yeri kaplıyordu, baş döndürücü kokuları tüm kandan daha güçlüydü

ve uzaklaştığı harabe. O ağaçların arasında durduğunda her şeyin bu kadar normal görünmesi ürkütücüydü.

Gölge Avcısı'nı bir kez daha sıktı. Ve yine hissetti: *ona* benzeyen bir sıcaklık. Hava zayıf bir güçle uğulduyor, dalların sallanmasına ve çiçeklerinden daha fazlasını dökmesine yetecek kadar kıpırdıyordu.

Bu ne anlama geliyordu?

Casia'nın diğer tarafta olduğuna inanmak istiyordu. Ona ulaşmaya çalıştığına. Nerede olursa olsun aralarındaki bağın her zamanki kadar güçlü olduğuna ve büyülerinin birleşerek -son haftalarda sık sık olduğu gibi- şu anda sarayı ve arazisini çevreleyen güçlü kalkanı oluşturduğuna.

Ama aklına çok daha yıkıcı başka bir düşünce de gelmişti.

Onun ve Casia'nın büyülerini borçlu oldukları Güneş Tanrıçası haftalar önce mühürlendiğinde, fazla gücünün bir kısmı ölümlü topraklara yayılmıştı.

Casia'ya ve onun gücüne de olan bu muydu? Ya... Ya Casia bu düzlemi sonsuza dek terk etmiş ve o da geride kalmışsa, onun solan ışığından yakalayabildiği kadarını yakalamak için bir araçtan başka bir şey değil miydi?

Bu düşünceyle dünya etrafında dönmeye başladı. Bu doğru olamazdı. Bu imparatorluğun onun ışığından daha fazlasına ihtiyacı vardı. *Ona* ihtiyacı vardı.

O da öyle yaptı.

Sağlam kuleye yaklaştı ve onun boyunca yürüdü, sık sık soğuk taşa karşı dengesini sağlamak için durakladı. Casia'nın sıcaklığı ve gücü onu takip ediyordu. Ara sıra çırpınışlar arasında onun sesini duyduğunu sanıyordu. Ama odaklanmaya çalıştığında ses kayboluyordu. Nedense yüzünü bile zar zor hayal edebiliyordu; ne zaman denese sadece gri dalgalar görüyordu.

Biri ona bağırdı-Zev. Gürültüye doğru döndü, Ateş Türleri sinirlerini bozsa da dikkatinin dağılmasından memnundu. Geçmişte yaşadıkları aptalca kavgalar şu anda önemsiz görünüyordu.

Zev'i en son gördüğünde Laurent'in kaçmasına yardım ediyordu.

Nessa.

Feather-kind kızı Malaphar tarafından bıçaklanmıştı. Elander olayın tamamını görmemişti, sadece hemen sonrasını görmüştü ve şimdi o korkunç *sonraki* anları mide bulandırıcı bir netlikle hatırlıyordu: her şeyin e t r a f l a r ı n d a nasıl çöktüğünü; korkmuş ama

Casia'nın kaybolmadan önce gözlerindeki kararlı bakış; söylediği sözler...

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Casia burada olsaydı, Nessa'ya ne olduğunu öğrenmek onun ilk önceliği olurdu. Bu yüzden Casia'ya nasıl ulaşacağını bulana kadar kılıcını taşımaya ve onun atacağını bildiği adımları izlemeye karar verdi; aklına gelen tek şey buydu.

Ürkütücü, boşalan savaş alanının üzerinde dönüp duran toza son bir kez baktı ve sonra dönüp Nessa'ya giden yolu göstereceğini umarak Zev'in peşinden koştu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

Zev avluyu koşarak geçti ve bir zamanlar bahçe bekçisinin konutu olarak kullanılan küçük taş eve doğru ilerledi.

Elander takip etti yakından Arkada. Onun düşünceler vardı hala Dikkati dağılmıştı, gözleri gittikleri yoldan ziyade elinde hâlâ belli belirsiz titreşen kılıca kaymıştı; evin kapısından birkaç adım ötede aniden durduğunda neredeyse Zev'le çarpışıyordu.

Zev kapıyı açıp Elander'i içeri çağırmadan önce etraflarındaki ıssızlığa temkinli bir bakış attı. "İşte bu yüzden dikkatini çekmeye çalışıyordum," dedi sessizce. "Çünkü bana *bunun* ne olduğunu söylemen gerekiyor."

Elander, Zev'in işaret ettiği yere baktı.

Odanın ortasında bir yaratık süzülüyordu, uzun kolları ve bacakları fildişi ve altın tüylerden oluşan koza gibi bir pelerinin altından dışarı sarkıyordu. Kafası oval biçimliydi, arkasından ağaç dallarına benzeyen iki boynuz çıkıyordu ve ağzı geniş, kavisli ve gaga gibiydi.

Orias, Tüy ruhu - sakinlik ve berraklıkla ilişkilendirilen ilahi varlık.

Ruhun ötesinde, yaydığı yumuşak altın ışıltının ötesinde, sandalye minderlerine benzeyen şeylerden derme çatma bir yatak yapılmış, çeşitli çarşaf ve giysiler köşede bir araya yığılmıştı.

Orada dinlenen kişi çoğunlukla yığın tarafından yutulmuştu ama Elander, Nessa'nın minder kenarından dökülen bal rengi saç dalgalarını tanıdı.

Nessa'dan bir hareket görene kadar bir süre dikkatle izledi.
-Başını ruha doğru hafifçe eğdi.

Henüz ölmedim.

Küçük bir rahatlama hissi duydu.

Gümüsayak'ın pençeleri Nessa'nın başıyla aynı minderin üzerinde durmuş, tilkinin sırtık gibi bedenini yukarı kaldırarak ara sıra Nessa'nın hareketsiz halini koklayıp mızızlanırken, Rhea bir mendili evirip çevirerek uzakta volta atıyordu.

Ruh, sarı gözlerini Nessa'ya dikmiş, yatağın belki on adım ötesinde asılı duruyordu.

İkisinin arasında duran bir yarım elf, ruhun daha fazla yaklaşmasını engelliyordu.

Laurent'ın iki yanında iki asker vardı, hepsi de silahlarını çekmiş ve kendilerine aşılana ilahi büyüyle parlıyorlardı. Yarı elfin görünüşünde vahşi bir şeyler vardı ve Elander'ın aklına Moreth elfleri ve onların acımasızlığı hakkında duyduğu tüm hikâyeleri getirdi. Laurent'ın babası -o diyarın eski kralı- en gaddarlarından biriydi. Ve bu Laurent'ın her zamanki tavrından çok uzaktı ama o anda, o tehlikeli kralın halefi gibi görünüyordu.

Ruh havada süzölmeyi bıraktı ve ses çıkarmadan tahta zemine düştü. Yere indiği noktayı soluk sarı bir ışık halkası çevreledi.

Laurent'ın yanındaki askerler daha hazır bir duruşa geçtiler.

Ruh kanatlarını açtı ve kürek kemiklerinin arasında bir sembol belirdi; Nessa'nın tenini süsleyen narin tüy deseninin aynısıydı. İşaret ruhun sırtında parlak bir şekilde parladı, sonra ruh kanatlarını yeniden katlayarak onu örttü. Elander, Nessa'nın elinin, üzerine atılmış bir bezin altında, sanki cevap verirmiş gibi parladığını görebildiğini düşündü.

Zev onun yanında kararsızca ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Yani, bu..."

"Tüy ruhu," diye onayladı Elander. "Şifa Tanrıçası'nın hizmetkârı."

Zev kollarını göğsünde kavuşturarak yarattığı bir süre inceledikten sonra, "Tanrıçanın yardım göndermeye *şimdi* karar vermesi ne güzel," diye mırıldandı.

Elander gizliden gizliye benzer bir kızgınlık hissetti; geçtiğimiz haftalarda bu tanrıçaya davalarına daha fazla katılması için birkaç kez ricada bulunmuşlardı. Pasifist tanrıçanın tipik özelliği olarak her seferinde kesin bir dille reddetmişti.

"Senin o umursamaz, zavallı postunu daha önce bir kez kurtarmıştı, unutmama," diye hatırlattı Rhea Zev'e acımasızca, kardeşinin yanına gelirken. "Ve en azından şimdi daha fazla yardım gönderiyor - geç olması hiç olmamasından iyidir."

Elander başını salladı. Kendini dengeledi ve Laurent ile Orias'ın arasına temkinli adımlarla girdi. Bir an ruhu inceledi -onu en son ne zaman gördüğünü hatırlayamıyordu- sonra Laurent'a doğru ilerledi ve elini omzuna koydu. "Bırakın geçsin," dedi ve şimdi meraklı bir bakışla kendisini izleyen ruha başını sallayarak. "Yardım edebilir."

O bizim tarafımızda, diye eklemek istedi - çünkü Şifa Tanrıçası'nın ya da hizmetkârlarının Malaphar'ın saflarına katıldığını hayal bile edemiyordu. Ama bunu yüksek sesle söyleyecek özgüveni kendinde bulamadı.

Bu noktada ilahi varlıklardan *herhangi biri* hakkında nasıl emin olabilirlerdi?

Sonra yine Orias, Malaphar ve takipçilerini uzaklaştıran Güneş büyüsünün çevreleyen duvarlarını aşmayı başarmıştı.

Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Kaşlarını çattı. Anlamadığı çok fazla şey vardı. O anda emin olduğu tek şey bu ruhun Nessa'ya bağlı olduğuydu ve onu iyileştirecek bir yol bulana kadar sakın kalmasına yardımcı olabilirdi. Laurent'a bu kadarını açıkladı - birkaç kez- ta ki yarım elf sonunda yumuşayıp kenara çekilene kadar.

Orias derme çatma yatağa yaklaşırken odadaki gerginlik iyice arttı ama ruhun tüyleri kabarıp etrafında sihir çiçekleri açınca aynı hızla serbest kaldı.

Nessa'nın sahip olduğu sakinleştirici büyü'nün aynısıydı, sadece birkaç kat büyütülmüş haliydi. Laurent'ın etrafındaki askerler anında bu büyü'nün etkisine kapıldılar; ikisi duvara o kadar ağır bir şekilde yaslandılar ki sonunda duvardan aşağı kaydılar ve orada kaldılar, yere düştüklerinde gözleri kapandı, diğer ikisi ise ayakta kaldılar, gözlerini kapattılar ve ani bir meditasyon dürtüsünün üstesinden gelmiş gibi başlarını eğdiler.

Büyü Nessa'nın üzerine çökerken, Elander onun derin ama biraz da tıkırtılı bir nefes aldığını duydu.

Laurent'ın bedeni ruhun büyüsünün düşen ağı içinde daha az sertleşmişti ama Orias'ın yaptığı her hareketi takip ederken bakışları her zamanki gibi tetikte kalmıştı. Kılıcının üzerindeki eli, ruh Nessa'dan uzaklaşıp büyü çağırmayı bıraktıktan sonra bile hiç gevşemedi.

Orias hareket ederken tüylerinin yumuşak hışırtısı dışında hiçbir ses çıkarmadı, yataktan uzaklaştı ve havada kayboldu, en son durduğu yerde soluk altın rengi bir parıltıdan başka bir şey bırakmadı.

Yarattığı sakinlik devam ediyordu. Hava onun gücüyle dolup taşıyordu. Çok uzağa gitmemişti, Elander öyle düşünmüyordu. Ama neden gitmişti ki? Tüm bu değişen enerjiler ve gelip giden ilahi güçler... dengesini bulmasını zorlaştırıyordu.

Nessa'nın zayıf formunu izledi, tekrar bir yaşam belirtisi göstermesini bekledi. Ve sonunda, işte oradaydı; altında gömülü olduğu çarşafların hafifçe yükselip alçalması. *Hâlâ nefes alıyordu.*

Zar zor.

Laurent onun yanına diz çökmek için hareketlendi. Rhea da yaklaşarak diğer tarafa diz çöktü ve Nessa'nın sıkıca kavradığı eline doğru ilerledi.

Zev bir süre onları izledikten sonra başını hafifçe salladı - sanki ruhun büyüünün neden olduğu sıcak ve bulanık duygudan kurtulmaya çalışıyormuş gibi. Elander'in arkasındaki pencereye doğru ilerledi ve kollarını pervaza dayayarak durdu, yüz ifadesi dışarıya baktığı gece kadar karanlıktı.

Birkaç dakika sonra sadece Elander'in duyabileceği kadar alçak sesle konuştu. "Cas nereye gitti?"

"Keşke bilseydim."

Zev gözlerini pencereden ayırmadı.

"Sahip olduğu kolye Zaman Tanrıçası'nın bir hediyesiydi," diye açıkladı Elander. "Onu herhangi bir yere götürebilirdi... ya da herhangi bir *zamana*."

Zev yumuşak bir küfür savurdu. Ellerinden biri yumruk şeklinde sıkılmıştı ve önündeki cam bölmeyi delip geçme isteğiyle savaşıyor gibiydi.

Mevcut seçenekleri göz önüne alındığında bu Elander'e çok da *kötü* bir fikir gibi gelmedi.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra Zev dönüp tekrar konuşmaya başladı ama keskin bir havlamayla kesildi.

Rhea hızla ayağa kalktı, Gümüşayak kapıya doğru koşarken dikkati kapıya kaydı, havlaması giderek daha çılgınca bir hal alıyordu.

Fırtınalar Tanrıçası bir an sonra ortaya çıktı ve Hava'nın küçük ruhu Velia'yı arkasında sürükledi. Bir yıldırım ipi ruhu çevreledi,

Birkaç sert adımdan ve doğal olmayan seğirmelerden daha fazlasını yapmasını engelliyordu.

Elander öfkeyle onlara doğru yürüdü, Zev de hemen arkasındaydı. Fırtına Tanrıçası sihirli kementini sıktı ve Elander ona ulaştığında ruhu daha dik durmaya zorladı.

"Hizmet ettiğin tanrıça Casia'ya haftalar önce bir kolye verdi, değil mi?"

Ruhun iri gözleri anlayışla -ve korkuyla- parladı.

Elander'in sorusu.

"Cas'ın nerede olduğunu biliyor musun?" Zev sordu.

Velia, yaralı bir kedi gibi kıvranarak ve miyavlayarak Nephele'nin büyüünden kurtulmaya çalıştı.

Elander aralarındaki kalan boşluğu insanlık dışı bir hızla kapatarak ruhu boğazından yakaladı. Hareket o kadar şiddetliydi ki Fırtınalar Tanrıçası'nı bile ürkütmüştü ama büyüünün etkisini kaybetmesine yetmemişti. Elander daha sıkı sıktıkça, eli neredeyse ruhun ince boynunu çevreleyecek kadar genişledikçe, büyüünün akımı Elander'in kolunda karıncalandı.

Ruhun uzun antenlerinden biri seğirdi. Daha fazla ses çıkarmadı ya da kurtulmaya çalışmadı ama Elander içinde yeni bir büyüünün dolaştığını hissetti -Ruh, ilahi gücünü kullanarak ortadan kaybolmaya çalışıyordu.

Nephele'nin büyüü daha güçlüydü, ruhun güçlerini felç etti ve vücudunun kısmen gevşemesine neden oldu.

"Casia'nın nerede olduğunu söyle bize," diye homurdandı Elander.

"Önce ben gideyim." Ruhun sesi nefes nefese ve zayıftı. Elander ona daha sıkı sarıldı.

"*Nefes* alamazken onun nerede olduğunu düşünemiyorum," diye feryat etti ruh. "Belki de konuşmasına izin vermeliyiz," dedi Rhea kararsızca.

Elander tereddüt etti. Yavaşça, isteksizce parmaklarını çözdü ve bir adım geri attı. Fırtına Tanrıçası'na baktı.

Nephele'nin burnu hoşnutsuzlukla kırıştı ama sonunda kabul etti ve yıldırım ipleri gevşeyerek Hava ruhunu serbest bıraktı, ancak hava hâlâ onun büyüüyle çatırdıyordu. Elander'in görüş alanının kenarında da alevler canlanıyordu; Zev öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

Ruh her bir tehdit edici çatırtı ve titreşimi giderek genişleyen gözlerle izliyor, Elander'in altına sinerken başı bir o yana bir bu yana kayıyordu. Bir şeyler hesaplıyor gibiydi.

"Konuş," diye emretti Elander.

Velia konuşmadı.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun." Hala cevap yok.

"Bu gece zaten bir ilahi ruh öldürdüm," diye tersledi ve ruhu bir kez daha boğazından yakalayıp bakışlarını kendi bakışlarına kaldırdı, "ve eğer *bana kraliçemin nerede olduğunu söylemezsen* ikincisini öldürmekte tereddüt etmeyeceğim."

Kendi kılıcının Caden'i yere serişinin taze anısı zihnini yaktı, nefesinin şiddetle kesilmesine ve Velia'yı kavrayışının sıkılaşmasına neden oldu.

O anda bir şeyi öldürmek *istedi*. *Herhangi bir şeyi*. Ve elindeki bu kıvranan yaratık mükemmel bir hedefti.

Bir ruha karşılık

bir ruh. Sadece adil

görünüyordu.

Sadece Velia'nın sorularını yanıtlamasına ihtiyacı olduğu için direndi.

Ve bir başka tehditkâr sıkıştırmadan sonra, ruh sonunda bir kelime çıkardı: "*Kantrum*."

Elander'ın içine bir ürperti doldu ve onu o kadar hızlı uyuşturdu ki tutuşu sarsıldı. Ruh kendini kurtardı ve sıçrayarak uzaklaştı; geri dönüp başını eğmeden ve iri gözlerini Elander'e dikmeden önce aralarına birkaç metre mesafe koydu.

"Ben buna tanık olmadım," dedi Velia nefes nefese. "Ben sadece tanrıçamın ne yapmayı planladığını biliyorum."

Şimşek kıvılcımları ve alev girdapları havadan kayboldu. Nephele ve Zev'in kendisine baktığını hissedebiliyordu; yaşadıkları şok ve şaşkınlık hissedilir bir şeydi, omuzlarına ağır bir yük çökmüştü.

Elander boğazında oluşan yumru yüzünden konuşamadı. *Kantrum*. Bu duymayı beklediği son yerdi, duymak *istediği* son yer.

Zaman ve mekanın dışındaki alem.

Casia ne düşünüyordu?

Daha önce gördüğü imgelem -ne zaman onun yüzünü hayal etmeye çalışsa düşüncelerini kaplayan gri dalgalar... Şimdi anlamlıydı.

"Nehirde," diye fısıldadı.

Hayır.

Hava ruhu birkaç adım geri çekildi.

Elander ellerini yumruk yaparak tırnaklarının avuçlarına batma hissine odaklandı. Isırıcı acıya ihtiyacı vardı. Bu bir kâbustu,

ama tamamen uyanıktı ve uyanık *kalması* gerekiyordu. Bir çeşit plan yapmak için.

Ruh temkinli bir şekilde aralarına mesafe koymaya devam etti.

Elander birkaç uzun adımla tekrar ona yaklaştı. "Zaman Tanrıçası oraya istediği zaman girip çıkıyor. Sen de aynısını yapabilir misin?"

Velia dondu kaldı. Titredi ve kıpırdandı ama bir adım daha atmadı.

Evet, başka bir deyişle.

"Beni oraya götür.

Şimdi."

Ruh bakışlarını indirdi. Başını salladı. Birkaç kez konuşmaya çalıştı ama başaramadı.

Sonunda boğazını temizleyen Nephele oldu ve şöyle dedi: "Casia ilahi değil. Sen de öyle. O yer ikinizin de sonunu getirebilir. Oradaki nehir..."

Elander onu görmezden geldi ve yere daha da alçalmış olan Hava ruhuna doğru bir adım daha attı.

"Tanrıçam onu o nehre verdi," dedi ruh başını kaldırmadan, "ve Fırtına Tanrıçası doğruyu söylüyor - o nehir geri vermez."

Bunu zaten biliyordu.

Umurunda değildi.

"Yeniden yüzeye çıkmayacak." Ruhun sözleri boğuk bir fısıltıyla çıktı. "Sen de öyle, eğer-"

"Beni oraya götür," diye tekrarladı.

Ruhun titremesi daha da şiddetlendi.

Umutsuz. Daha önceki tehdidini yerine getirmek, bu aptal yaratığın canını almak istiyordu. Ama bir şey onu durdurdu; Nephele onu serbest bıraktıktan sonra bile ruh ortadan kaybolmamıştı, kendini başka bir yere fırlatma gücüne sahip olmasına rağmen.

"Neden hâlâ buradasın?" diye sordu.

Cevap yok.

"Yaptığın şey için pişmanlık duyuyorsun, değil mi? Bunu düzeltmek istiyor olmalısın, yoksa şimdiye kadar kaçmış olurdun."

Ruh yavaşça başını kaldırdı. Titremesi devam ediyordu ama bakışları gözlerini kırpmadan onunkilere odaklanmıştı.

"*Düzelt* şunu, ruh. Eğer beni o nehrin kenarına götürürsen, belki o zaman bu ilahi savaşın sonunda kaybeden tarafında yer alan, sümüklü, korkak bir hizmetkârdan başka bir şey olarak hatırlanmayacaksın."

Oda çok sessizleşti.

Nephele başka bir tartışmayı geride tutuyor gibiydi.

Gümüştayak tanrıça ile Rhea'nın arasına oturmuş, kuyruğu belirsizce seğiriyor ve Nephele'ye her bakışında yumuşak bir mırıltı çıkarıyordu.

Rhea az önceki mendili hâlâ ellerinin arasında gergin bir şekilde tutuyordu. "Belki de daha az tehlikeli bir plan yapmalıyız."
_"

"Bu noktada tehlikeli *olmayan* ne var?" diye araya girdi kardeşi. "Bunu tartışacak vaktimiz yok. Cas'ın başı dertte. Ve o olmadan bu dünyanın, bu savaşın başı belada. Biz..." Sözüünü kesti. Elander'e baktı. Ellerin etrafında dönen huzursuz ateş titreşimlerini ancak kısmen yatıştıran derin bir nefes aldı. "Onu geri getirmelisin."

Elander bakışlarını ruhun üzerine dikti. "Yaptığın şeyle yüzleş ve bunu düzeltmeye yardım et ya da görüldüğün gibi bir korkak gibi kaç. Hangisi?"

Hava, ruhun topladığı güçle yeniden dalgalandı.

Kaçmaya mı hazırlanıyordu? Elander'in dudaklarını tiksintiyle karışık bir hırıltı бүktü, yaratığın yapacağı seçimin bu olmasını bekliyordu.

Ama sonra, başka bir şey söylemeden, ruh ince bir elini ona doğru uzattı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 4

Elander geri ulaştı.
Tek bir dokunuş yetti. Dünya, Hava Ruhü'nün gücünün dalgalarına dönüştü, etrafını sardı, onu çekip çıkardı.

Aya
klar.

Duyuları onu tamamen terk etti. Ne kadar sürdüğünden emin değildi ama geri döndüklerinde gri kum ve sayısız küçük çakıl taşıyla kaplı bir kumsalda diz çökmüştü ve yalnızdı. Velia'yı aradı ama bu kumsalda kendisinden başka hiçbir canlı yoktu.

Ölümlüler alemine geri dönme zamanı geldiğinde bu bir sorun olabilir.

Yavaşça ayağa kalktı, dizlerindeki kumları fırçaladı. Önünde bir nehir uzanıyordu, yoğun sis rengindeydi ve acımasızca çalkalanıyordu. Çalkantılı sulara rağmen tuhaf bir şekilde sessizdi, sanki sihirle yaratılmış tamamlanmamış bir illüzyon olabilirdi.

Ama bu bir yanılsama değildi.

Casia'nın yaşam gücünün dalgaların çok altında bir yerde titreştiğini hissedebiliyordu.

-bu gerçektir- ve elindeki kılıç her zamankinden daha parlak bir şekilde parlıyordu.

Kılıcıyla birlikte kemerini, paltosunu ve çizmelerini çıkardı ve onları büyük, düz bir kayanın üzerine yığıldı. Bıçak parlamaya devam etti. Dalgaların arasında aradığını bulduğunda onu kıyıya geri götürecek bir işaret...

Umut etti.

Bu nehir geri vermiyor.

"Bunu göreceğiz," diye mırıldandı kimseye.

Söz konusu nehrin yanında diz çöktü ve parmaklarını gri suda gezdirdi. Sudan daha yoğun hissediyordu. Daha çok kan gibi. Aylar önce

parmak uçlarından yavaşça damlayan garip sıvıya bakarken umutsuzluktan başka bir şey hissetmedi...

Ama şimdi bu umutsuzluğun onu ele geçirmesine izin vermeyecekti.

Casia hâlâ derinlerde bir yerde savaşıyordu. Kazanma umudu olup olmadığı onun için önemli değildi, bu yüzden onun için de önemli değildi; yeniden ortaya çıkmayabileceğini biliyordu ve umurunda değildi.

Onsuz devam etmek daha kötü olurdu. Daha önce de aynı şeyi düşünmüştü, kafasının içinde tekrar tekrar çarpıyordu: Dünyanın ona ihtiyacı vardı.

Ona ihtiyacı vardı.

Derin bir nefes aldı ve daldı.

Dalgaların daha fazla direnç göstermesini bekliyordu. Kalın suyun toplandığını, derisine kan gibi yapıştığını hissedecekti. Bunun yerine, havada dalış yapıyormuş gibi hissetti. Çok hızlı hareket ediyor, dönüp duruyor, neredeyse serbest düşüşe geçiyordu.

Saniyeler gibi gelen bir sürede yüzeyin onlarca -belki de yüzlerce- metre altındaydı. Derinliği sadece havanın kararmış olmasından anladı; aksi takdirde yönünü o kadar şaşırması ki nerede olduğunu bile fark edemeyebilirdi.

O batarken suyun üzerinde kayması huzur vericiydi. Yumuşak bir okşayış onu teslim olmaya çağırıyordu. Garip bir şekilde, nefes alabildiğini fark etti - her nefes alışında göğsünde artan bir ağırlık hissediyordu, sanki ciğerlerine yapışan ve her nefeste biraz daha ağırlaşan bir çamur soluyordu.

Baskı o kadar yoğunlaştı ki, ezici ağırlığın altında bir yerlerde Casia'nın büyüsunün nabzını kaybetti. Casia'nın ritmi içinde çarpmadan, onu aşağı iten ağırlık daha az katlanılabilir, karşı koyması daha zor görünüyordu. Tekrar okşayıcı dalgalara teslim olma dürtüsü hissetti ve bu sefer gözlerini kapayarak teslim oldu.

Bu bir hataydı.

Gözleri kapanır kapanmaz, sanki bir şey omuzlarına yapışmış ve onu çekerek aşağıya indirmiş gibiydi. Suyun içinde o kadar hızlı kaydı ki midesi altüst oldu. Tüm kasları gerildi, nehir yatağıyla çarpışmaya hazırlandı.

Onun yerine kafası nehrin pürüzlü yüzeyini kırdı.

Gözlerini tekrar açmayı başardı ve ancak o zaman gerçekten ne kadar şaşırması olduğunu anladı. *Aşağı değil*, fark etti. Bir şey onu *yukarı* çekiyordu.

Gözlerini kırıştırdı ve sonra anlaşılmaz bir şekilde tekrar kıyıya çıktı, yan yattı, nehir suyunu öksürerek çıkardı ve parmaklarını taşlı zemine gömdü, dünyanın etrafında dönmesini engellemeye çalıştı, neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Nasıl?

Drow Nehri geri vermiyordu ve yine de onu tükürmüştü - eli boştu ama hâlâ hayattaydı. Doğrulup oturdu.

Işık.

Görüşü birden onunla doldu, nehrin yüzeyinden öyle bir parlaklık yansıyor ki gözlerini korumak zorunda kaldı. Bu sıcaklık, bu parlaklık tanıdık geliyordu...

Ama Casia değildi.

Sulanan gözlerini ovuşturdu ve nehrin ortasında duran bir figür şekillenmeye başladı. Suyun üstünde. Sırtına doğru katlanmış kanatlarına ihtiyaç duymadan suyun üstünde duruyordu. Koyu tenindeki altın rengi desenler, kasvetli manzaradaki tek parlak noktaydı; onu çevreleyen parıltı, sıcak ve gerçek görünen tek ışıktı.

Solatis.

Yaşam Tanrıçası.

Çok uzun gibi gelen bir süre boyunca ona baktı ve anlamaya çalıştı. Ölümlüler dünyasından gitmişti ama burası ölümlüler dünyası değildi.

-İnsanlar Kantrum'a ayak basmazdı. Ama tanrılar da nadiren ayak basardı... Peki o neden buradaydı?

Sorular önündeki nehir gibi huzursuzca akmaya devam ediyordu. Casia nereye gitmişti? Bu tanrıçanın dikkatini çekecek ve onu buraya getirecek ne yapmıştı?

Başını iki yana salladı. Tüm bunları onu tekrar bulduğunda sorabilirdi. Şu anda bulmaya odaklanması gerekiyordu.

Ayağa kalkarak nehre doğru yürüdü ve nehrin kenarında volta attı. Nehir öncekinden daha şiddetli çalkalanıyor, dalgaları yükseliyor ve doğal olmayan şekillerde kıvrılıyordu; sanki onu çağırıyor, tekrar denemeye cesaretlendiriyordu.

Tanrıça konuşmadan onu izledi. Bekliyordu. Bekliyordu. Ne istediğini anlamıştı ve cevap vermeye kararlıydı. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Casia'yı yüzüstü bırakmayacaktı.

Karşılıklı konuşmadılar ama tanrıça sanki onun son düşüncelerini duymuş gibi onaylar bir şekilde başını salladı. Eli uzandı

suyun üzerinde. Üzerinden bir ışık damlası düşerek nehre battı ve nehrin derinliklerine inen bir yolu aydınlattı.

Bir sonraki anda gitmişti, o kadar hızlı, o kadar kolay kaybolmuştu ki orada olduğuna inanmak zordu. Ama paylaştığı ışık kalmıştı.

Elander dalarken gözlerini ondan ayırmadı.

Eskisi kadar hızlı hareket ediyor, aşağıya doğru kıvrılıyor ve yuvarlanıyordu. Işığın izi birkaç dakika sonra kayboldu ve karanlıkla birlikte korkuyu da üzerine çekti. Ciğerleri yanıyordu. Daha önce nefes alabildiğini hatırladı ve tekrar şansını deneyerek derin nefes aldı. Yenilenmiş bir güçle yüzmeye devam etti, ilerledikçe içindeki sihri çekip çıkardı, dalgalar halinde gönderdi ve Casia'nın cevap veren gücünü aradı.

Birkaç dakika sonra -neredeyse umudunu yitirmişken- yanıt olarak zayıf bir nabız hissetti. Buna inanmaya cesaret edemeyerek, dışarıya doğru yayılan bir enerji patlaması daha gönderdi.

Başka bir yanıt veren nabız.

Nefes almaya devam etmek, sabit kalmak ve aramaya devam etmek için mücadele etti, ta ki...

Şurada.

Casia onun hemen altındaki bir ışık havuzunda asılı duruyordu, saçları ve giysileri etrafında uçuşuyordu, gözleri kapalı ve başı konsantrasyon içinde eğikti.

Birden uyandığını hissetti ve ona her baktığında daha önce pek çok kez yaşadığı huşu duygusuna kapıldı - uzun zaman önce onu ele geçirmiş olması gereken karanlık dalgaların arasında bile hâlâ burada, hâlâ savaşıyor olması.

Gözleri daha da sıkıca kapandı. Belki de konsantre oluyordu? Onun yaklaştığını hissedebiliyor muydu? Ona doğru tekmeleyerek ilerledi, ilerlerken daha fazla büyü çağırdı.

Etrafındaki ışık havuzu onun gücüne karşılık verdi, onu da çevreleyene kadar genişledi ve parladı. Bunu yaparken, o da onun gibi asılı kaldı, gerçek bir çaba sarf etmeden yüzdü, etraflarında sıkışan nehrin farkında değildi. Sakince suya teslim olma dürtüsü tekrar geri gelmiş, onu sahte bir güvenlik duygusuna sürüklemişti. Bunun yanlış olduğunu *biliyordu* ama yine de kendini kalmak isterken buldu.

Casia'nın gözleri kapalı kaldı ama çenesi kalktı. Çatık kaşları gevşedi. Dudaklarının kıvrıldığını gördüğünü sandı, küçük bir tanıma gülümsemesi - *işte buradasın.*

Sonra gevşedi ve vücudu batmaya başladı, Elander kendine gelmeden önce neredeyse onun ulaşamayacağı bir yere düşüyordu. Onu ortasından yakaladı ve kendine doğru çekti.

Etraflarındaki ışık soldu.

Su çalkalanıyor, tekrar üzerlerinden kayıyor ve onları aşağı çekiyordu. Elander paniklememek için kendini zor tuttu, bunun yerine Ciridan'daki savaş alanında çağırmayı başardığı muazzam ışığı düşündü. Geçmişte ikisinin birlikte taşıdığı tüm o ışığı. Su üzerinde yürüyen tanrıçayı ve kıyıda bıraktığı kılıcı...

Kılıç.

Onu ya da parıltısını göremiyordu ama yine de *hissedebiliyordu*. Hafifçe - çok hafifçe- ama hangi yolun yukarı olduğunu anlaması için yeterliydi.

Ona doğru ilerlemeye başladı. Artık havada yüzüyormuş gibi hissetmiyordu. Sanki kalın bir çamurun içinden yükseliyorlarmış gibi hissediyordu, elleri onları tırmalıyor ve zahmetli bir şekilde santim santim yukarı çekiyordu.

Sadece saniyeler ya da dakikalar olabilirdi ama kılıcın ışığının zayıf bir huzmesini görene kadar saatler geçmiş *gibi hissetti* ve ardından yüzeyi kırmadan önce bir saat daha geçti.

Nehirden sendeleyerek çıktı, kalan tüm gücü dengesini korumaya, Casia'yı kollarında sabit tutmaya ve onu gri dalgalardan uzaklaştırmaya odaklanmıştı.

Kaba çakıl taşları yerine yumuşak çimlere ulaştıklarında diz çöktü ve onu yere yatırdı. Tüm vücudu ağrıyordu. Casia'nın bedeni kıpırdamadan dururken gözleri nemliydi -nehirden kaynaklanmıyordu bu- ve göğsü birbiri ardına acı dolu nefeslerle inip kalkıyordu. Cansız. Soğuk. Yanağını avuçladı ve solgun tenini inceledi, saniyeler ondan hiçbir tepki almadan geçip giderken kendi bedeninden renk ve yaşamın çekildiğini hissetti.

"Uyan," diye yalvardı. "*Uyan.*"

Göz ucuyla nehir kenarında bıraktığı kılıcı gördü. Işığı sönmüştü. Yine de sürünerek ona doğru gitti, el yordamıyla tutmaya çalıştı ve sonra geri getirip Casia'nın göğsüne koydu. Soğuk elini kabzanın üzerine koydu. Kendi elini de onunkinin üzerinde sıktı, ona sıcaklık, güç,... *bir şeyler* aşılamaaya çalıştı.

Hemen bir şey olmadı.

Ama sonra bir ışık gördü; bıçağın dibindeki semboller uyanmaya başladığında hafif bir titreşim.

O sembollere doğru uzandı ve yapabildiği her sihir parçasını çağırdı, onlar daha şiddetli bir şekilde canlanana kadar kendini onlara akıttı, Casia'yı o kadar parlak ve yakıcı bir kozayla sardı ki içgüdüsel olarak ondan bir adım uzaklaşmaya başladı.

Casia'nın parlaklığın içinde hareket ettiğini görünce durdu. Derin ve dolgun bir nefes almıştı ve şimdi başını kaldırıyordu ve artık yanan ışıktan geri çekilmeyi düşünmüyordu, sadece ona ulaşmayı ve onu ışığın içinden tutmayı düşünüyordu.

Bir süre onu tuttuktan sonra yavaşça arkasına yaslandı. Gözlerini kırıştırarak açtı.

İlk başta konuşmadılar.

Gözlerindeki yaşamın geri gelişini izlerken, elinin göğsünde hareket ettiğini, parmaklarının titrediğini ama nemli gömleğine sarılıp ona tutunmaya kararlı olduğunu hissederken hissettiklerini tam olarak ifade edebilecek herhangi bir dilde, herhangi bir yaşamdan hatırladığı hiçbir kelime yoktu.

Yumuşak bir ses, iç çekmeyle zayıf, bunalmış bir kahkaha arasında bir şey, ondan kaçtı. "Beni buldun."

Ona daha sıkı sarıldı, başını göğsüne yasladı. "Gidebileceğin hiçbir yer yok," diye hatırlattı ona.

Derin bir nefes alıp adamın gömleğinin önünü eskisinden daha güçlü bir şekilde kavrarken gözleri akmayan yaşlarla parlıyordu.

Ayağa kalktı, onu kendine doğru çekip sabitledi ve ardından Hava ruhunu çağırdı. Buradan bir an önce uzaklaşmaları gerekiyordu.

Ama ona cevap veren ruh değildi.

"Nehirden nasıl çıktın?" Ses yumuşak, soğuk bir esinti gibi üzerinden geçti. Casia'yla birlikte döndüklerinde Zaman Tanrıçası'nın onlara doğru yaklaştığını, bakışlarının daraldığını ve parmaklarının küçük altın bir hançerin etrafında kenetlendiğini görerek ürpermekten kurtuldu.

Nehirden nasıl çıktın?

Elander emin olamadı. Solatis hâlâ Casia'nın bir rüya olduğunu hissediyordu. Drow'un kâbus gibi dalgaları arasında bile Casia'nın büyüsünü hissedebiliyordu...

Zaman Tanrıçası ikisinin arasına baktı, dudakları bir hırıltıyla kıvrıldı.

"İkimizin arasında senin anlamayı umabileceğinden çok daha fazla sihir var," diye karşılık verdi. "Her ne planladıysan, başarılı olma umudun hiç olmadı."

"Öyle mi?"

Başka bir şey söylemedi. Eğer bu korkunç tanrıçaya söyleyecek başka bir şeyi olsaydı, bunu kılıcı hâlâ belli belirsiz ışık saçarken yapardı.

Bakışlarını Santi'den ayırmadan çömeldi ve kılıcı eline aldı.

Tanrıçanın gözleri onu izlerken güneşte metal gibi parlıyordu. Hançerini sırtına dayayıp kınına soktu, ağzı seğirdi ve Elander ortaya çıkan dişlerin parıltısını yakaladığını düşündü. Marr'ın pek çoğu gibi onun da tercih ettiği bir canavar şekli vardı; onun durumunda kanatlı bir dişi aslan. Eğer o forma geçerse şansları pek yaver gitmezdi.

Casia kendini çelikleştirdi ve onun sabit tutuşundan uzaklaştı. Elander hâlâ kılıcını tutuyordu ama Casia'nın gücü, kılıcın yardımı olmadan da uyanmaya devam ediyordu. Gücün arttığını hissedebiliyordu ve çok geçmeden onu *görebilecekti*; soluk ışık Casia'nın etrafında yükseliyor, tenini parıltatıyor ve saç tellerini nehirde olduğu gibi yüzdürüyordu.

Hissettirdiklerinde *farklı* bir şeyler vardı. Her ne yaptıysa, her nereye gittiyse, büyüsünü değiştirmişti. Daha güçlü hale getirmişti. Bundan neredeyse emindi.

Tanrıça onlara kaşlarını çatarak baktı, elini kaldırmış, saldırılarına karşı koymaya hazırlanıyordu. Ama Elander onun gözlerinin derinliklerinde bir korku titreşimi gördü ve ne zaman bakışları Casia'nın üzerine düşse bu korkunun kabardığını fark etti.

O da değişimi fark eder.

Casia'ya daha uzun süre baktı ve etrafındaki soluk ışığın daha cesur, daha net bir şeye dönüştüğünü, başka bir varlığın ana hatlarını oluşturduğunu gördü...

Tam olarak şekillenmeden önce, Zaman Tanrıçası vahşi bir çığlık attı ve ileri atıldı, gelirken parmakları dişi aslan pençelerine dönüştü.

Elander aralarına daldı, kılıç bir kıvılcım yağmuru içinde pençeleriyle çarpıştı. Tanrıça dönüp bir kez daha saldırmaya hazırlanmadan önce sağa doğru sıçradı. Elander ikinci bir savuşturma için Gölge Avcısı'nı kaldırdı.

Ondan önce başka bir şey karşı koydu.

Soluk yeşil bir ışıltıyla sarılmış kanat ve antenlerden oluşan bir bulanıklık, onunla tanrıça arasına girerek tanrıçanın dengesini bozdu ve onu geriye doğru savurdu.

Velia.

Elander, ruhun büyüünün güçlü dalgaları onu ve Casia'yı sararak hızla içeri girip ikisini de dizlerinin üzerine çöktürmeden önce ruhu sadece kısa bir an görebildi. Dünya o kadar hızlı bir şekilde sıkışmıştı ki ikisinin de aklı karışmıştı; ayaklarını yerden kesen büyüünün merhametine kalmışlardı.

Elander'in Kantrum'a dair son net görüntüsü, tanrıçanın hizmetkârının üzerine çullandığı, pençelerini uzattığı ve yaratığın kalbine nişan aldığıydı.

Elander ve Casia ölümlüler diyarına doğru dönüp yuvarlanırken ıslak, yırtık bir ses ve hızla susturulan gırtlaktan gelen bir çığlık takip etti. Kethran topraklarına geri döndüklerinde korkunç sesler Elander'in zihninde yankılandı.

Uzun bir süre birlikte diz çöktüler, birbirlerine yaslandılar ve çevrelerinin dönmeyi bırakmasını beklediler.

Önce Casia hareket etti. Dengesini bulup bakışlarını onunkilere kaldırdığında gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Velia Kantrum'a ulaşmana yardım etti, değil mi?"

Başını salladı.

"Şimdi ona ne olacak?"

Bu soru midesinde keskin bir suçluluk duygusuna neden oldu.

Düzelt şunu, ruh.

Onun emrettiği gibi yapmıştı. Ama bedeli...

Başını sallayarak yavaşça ayağa kalktı. "Bilmiyorum. Ama bunun üzerinde duramayız." Casia itiraz etmeye başladı ama adam Nessa'dan bahsetti ve tahmin edilebileceği gibi Casia'nın odağı değişti. "Tüy ruhu onu ziyaret etti ve rahatlattı, ama bu ruh hizmet ettiği tanrıçayla aynı iyileştirme yeteneklerine sahip değil."

"Ama o hala hayatta, hala iyi, değil mi?"

"...Acilen ona geri dönmeliyiz."

Casia ona sert bir bakış fırlattı; sorusuna cevap vermemişti. Çünkü bilmiyordu.

Bir zamanlar Nessa'nın tam olarak ne durumda olduğunu söyleyebilecek bir büyüye sahipti - yaşamların y o k olduğunu, ölüme hazırlandığını hissedebiliyordu.

bu ölümlü düzlemi başka bir düzlem için terk etti. Şimdi sadece sezgileri vardı, arkasında gerçek bir güç olmayan kötü bir his.

Omuz silkti ve Casia'nın kalkmasına yardım etti. "Acele etmeliyiz," diye tekrarladı.

Bu sefer ona baskı yapmadı. Tıpkı onun daha önce yaptığı gibi, savaş kalıntıları ve kırık dökük şeylerin arasından geçerek saray arazisinde ilerlemeye devam ettiler. Alanın etrafındaki bariyer hâlâ sağlamdı. Ortaya çıkışını ve o garip büyü dalgasının düşmanlarını nasıl uzaklaştırdığını anlatmaya çalıştı - her ne kadar ne olduğunu hâlâ tam olarak anlamamış olsa da.

Konuşmadan dinledi, adamın açıklamaları giderek daha karmaşık ve belirsiz hale geldikçe adımları daha da hızlandı, öyle ki Nessa'nın bulunduğu eve vardıklarında neredeyse koşuyorlardı.

Zev dışarıda duruyordu, başı gökyüzüne doğru eğikti, kolları arkasındaki tuğlaya sertçe dayanmıştı.

Yüz ifadesi tuhaftı, diye düşündü Elander, paranoyası yeniden su yüzüne çıkmıştı.

Casia bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi; Zev'in yanına koştu ve kollarını ona dolayarak yüzünü göğsüne gömdü.

Zev ona sarılmadı.

Elander'in gözleri kısmen aralık bırakılmış olan ön kapıya kaydı. Kendisini ele geçirmeye çalışan önsezi hissiyle savaşmayı bıraktı, bunun yerine bir zamanlar ona çok kolay gelen o karanlık gücün bir parçasına uzandı.

Hâlâ onun yaşam gücünü hissedemiyordu. Ama Nessa'nın büyüünün bir ipucu olduğunu düşündüğü şeyi hissetti, zayıf ve soluk, ta ki...

Söndü.

Korkunç bir soğuk onu ele geçirdi. Uzanmayı bıraktı ve bunun yerine Casia'nın aralarına koyduğu boşluğu kapatmaya odaklandı. Casia tam Zev'den uzaklaşıp ona bakarken ona ulaştı.

"Beni Nessa'ya götür." Kızın titrek sesinde şimdi bir soru vardı. Zev sonunda ona cevap verebilmek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. "Çok geç kaldınız."

Casia'nın nefesi duyulabilir bir şekilde kesildi ve Elander bir kez daha ona yaklaşarak elini Casia'nın üzerine koydu.

"Çok geç kaldın." Zev arkasındaki duvara uzanmaya, onu tekrar desteklemeye çalıştı ama ıskaladı ve onun yerine dizlerinin üzerine çöktü. "O gitti."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

C Drow Nehri'ne geri yuvarlanmış gibi hissediyordu; bacakları altından fırlıyor, ciğerleri yanıyor, paramparça olmuş kalbi göğsünden ve etrafını saran tüm ölümden kaçmaya çalışıyormuş gibi atıyordu. ve onu boğuyor.

Zev'in önünde diz çöktü, ellerinden birini tutup sıktı. Bakışları onunkilere doğru kalktı ama onun çok ötesinde bir şeye sabitlendi, perili ve emin değildi - daha önce savaş alanında kaybolmadan önce ona baktığı gibi. Boğazındaki kuruluğu yuttu, o savaşın dehşet verici görüntülerine karşı gözlerini kapattı ve Zev'in elini daha sıkı sıktı.

Bunu düzeltebilirim.

Kaybolmadan önce ona söylediği son şey buydu. Aklına bir fikir gelmişti, açıklamak için zamanı olmayan ani bir anlayış ve şimdi kendini açıklamak için de zamanı yoktu. Sadece başladığı işi bitirmek zorundaydı.

Ayağa kalktı. Zev kalkmadı; tam bir trans halinde gibiydi. Güçlü bir büyüünün yaklaştığını hissetti ve göz ucuyla Fırtınalar Tanrıçası'nın yaklaştığını gördü. Elander onunla konuşmak için durakladı.

Cas eve tek başına girdi.

Hemen Nessa'nın getirildiği odayı buldu. Laurent derme çatma bir yatağın ortasında oturmuş, Nessa'nın gevşek bedenini kendine doğru çekiyordu. Hiç ses çıkarmadı, hiçbir şey çıkarmadı. Bir mahzen kadar sessiz ve karanlıktı.

Rhea suskun ve hareketsiz bir şekilde yakındaki köşeye oturmuş, kardeşinin dışarıda düştüğü pozisyonu taklit ediyordu; elleriyle diz çökmüştü.

yere dayandı. Cas'ı gören Gümüşayak bile sustu ama tilkinin gözleri Cas'a yaklaştıkça daha da parladı. Rhea'nın başı kalktı, dudakları aralandı ve yüzü kederle rahatlamamanın garip bir karışımıyla buruştu. Rhea da ölüm sessizliğini bozmadı ama Cas yine de onun açıkça ne düşündüğünü okuyabiliyordu, ağabeyinin söyledikleriyle aynı şeyi-

Çok geç.

Cas boğazına, Kum Tanrıçası'nın bir zamanlar ona verdiği kum saatinin asılı olduğu yere uzandı. Kum saati artık yoktu ama amacına hizmet etmiş, onu Elander'la tanıştığı zamana, bu yaşamda, bir kraliçenin bedeninde var olmasını tetikleyen noktaya geri götürmüştü - Karanlık Tanrı ve hizmetkârının geri alabileceklerini düşündükleri bir varoluş. Onların yanıldığını kanıtlamıştı. Hâlâ buradaydı.

Ve çok geç kalmamıştı.

Kendini ve güçlerini tam olarak kucaklamak için zaman çizgilerini ve diyarları aşmamıştı ama *çok geç kalmıştı*.

Bunu düzeltecekti.

Daha fazla tereddüt etmeden Laurent ve Nessa'ya doğru adım attı.

"Neredeydin?" Laurent konuşurken gözlerini Nessa'nın yüzünden ayırmadı. Sesi duygudan yoksundu.

Cas cevap vermedi. Zaten o anda söylediği hiçbir şeyi duymayacağından şüpheleniyordu.

Bunun yerine gözlerini kapadı ve gücünün onun adına konuşmasına izin verdi. Kendini isteyerek Drow Nehri'ne geri bıraktı ve zihinsel olarak gücünün daha önce hiç olmadığı kadar arttığını hissettiği ana, Elander'in dünyaların ve dalgaların ötesinden ona ulaştığını hissettiği ana geri döndü. Ve sonra ikisinin kıyıda durduğu, Güneş Tanrıçası'nın kollarının onu sardığını hissettiğine yemin ettiği ana.

Arkasından bir soluk sesi geldi ve Cas odanın duvarlarında askerlerin sıralandığını fark etti, çağırdığı ışığın kovaladığı gölgelerin içinde yarı gizlenmişlerdi. Etrafındaki güç daha da parlaklaştıkça dizlerinin üzerine çöktüklerini duydu. Kraliçe ve tanrıça hakkında fısıltılar duydu; ne gördüklerini -ya da *kim olduklarını*- anlamaya çalışırken şaşkınlık ve huşu dolu saçmalıklar.

O anda her ikisiydi.

Biri diğeriyle iç içe geçmiş. Dünyalarının en güçlü tanrılarından birine boyun eğdiren bir kraliçe. Solatis'i de aynı şekilde hissediyordu.

Kıyı gibi ikinci bir beden kendi bedeninin etrafında ikiye katlanarak onu koruyordu. Hayat Veren. Ölümü tersine çevirmek Solatis dışında tüm diğer tanrıların ötesindeydi.

Yani hayır.

Çok geç kalmamıştı.

Sırtına hafif bir dokunuş Elander'in ona yetiştiğini haber verdi. O yaklaştıkça daha da gevşedi ve tanrıçanın kendisini daha fazla ele geçirmesine izin verdi. Ellerini Laurent'a uzatıp Nessa'yı kollarına alması için onu cesaretlendirirken artık sadece kendisine ait değildi.

Bir an tereddüt etti, gözleri kızın vücudunda gezinirken hafifçe irileşti ve kızın istediğini yapmadan önce onu saran ilahi ışıltıyı inceledi.

Nessa olması gerekenden daha hafif hissediyordu, sanki Cas'ın büyüü onu sararken bile yok olup gidiyordu. Cas onu daha yakına çekti. Kollarının Elander ya da tanrıça, belki de her ikisi tarafından sabitlendiğini hissetti ve tuttuğu soğuk, gevşek bohça dışındaki her şeyi unuttu.

Çok soğuk.

Cas alnını Nessa'nınkine bastırdı ve düşüncelerini sıcaklığa doğru yönlendirdi. Kelimelerin nereden geldiğini, hatta ne anlama geldiklerini bilmesede konuşuyordu; tanrıça giderek daha fazla benliğini ele geçiriyordu. Aylar önce olsa paniğe kapılırdı ama şimdi korkmuyordu. Bunu yapabiliyordu. Bu gücü varoluşa kanalize edebilecek kadar güçlüydü.

Ve yalnız da değildi. Ne zaman odağını kaybetmeye başlasa, yumuşak bir sesin ona seslendiğini, onu geri çağırdığını duyuyordu-Solatis. Vücudunun tüm bunların ağırlığı altında ezilme tehlikesi geçirdiğini her hissettiğinde, güçlü ellerin onu yeniden sabitlediğini hissetti-Elander.

Hava ısınıyordu. Etraflarında küçük altın ışık zerrecikleri süzülüyor, ara sıra patlıyordu. Her patlamayla birlikte bir başka sıcaklık dalgası aşağıya doğru akıyordu. O parıldayan beneklerden birkaçı Nessa'nın tenine yerleşti ve kısa süre sonra Cas o soğuk tene yeniden renk geldiğini gördüğünü sandı.

Sıcaklık bunaltıcı bir hal almıştı. Cas gözleri sulanırken göz kırpması isteğiyle savaştı. Oda güçle uğulduyordu ve her şey geriliyor, hazırlanıyor gibiydi-

Hareket.

İlk başta Nessa'nın göz kapaklarının arkasında sadece küçük bir seğirme oldu. Ama sonra parıldayan havadan küçük bir nefes çekti ve ardından daha derin bir nefes aldı,

Başını Cas'ın göğsüne yaklaştırdı, ışığın ve sıcaklığın içine daha da gömüldü.

Cas onu bir süre -bu hareketlerin durmadığından emin olacak kadar uzun bir süre- tuttu ve sonra tekrar Laurent'in bekleyen kollarına bıraktı.

Ani bir baş dönmesiyle derin bir nefes aldı. Verdiği nefes, topladığı tüm gücü serbest bırakmış gibiydi. Gücün son kırıntıları da onu terk ederken, oda kayarak daha hızlı dönmeye başladı. Dizleri büküldü.

Elander onu yere düşmeden yakaladı ve koruyucu kucağı etrafını sardığı anda savaşmayı bırakıp yorgunluğunun onu alıp götürmesine izin verdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

C gözlerini açtığında kendini sert bir şiltenin üzerinde kıvrılmış olarak buldu. Etrafındaki oda sağlamdı - tüm savaşlar tarafından dokunulmamıştı - ve uzaktaki şeritlere bakılırsa bir tür kulenin yüksekliğindeydi.

perdelerdeki küçük bir aralıktan görebiliyordu.

Elander'in eli kendi elinin etrafına sıkıca sarılmıştı. Yatağın üzerinde iki büküm olmuş, garip bir pozisyonda duruyordu; bu da uyku onu ele geçirmeden önce olabildiğince uzun süre uykuyla savaştığını gösteriyordu - ve genellikle uyumadan günlerce dayanabilirdi.

Ne zamandır dışarıdaydı?

Doğrulup oturdu. Üzerinden düşen battaniyeler sadece yumuşak bir hışırtı çıkardı ama Elander'in gözlerini açması için tek gereken buydu.

"Günaydın," dedi.

"Öyle mi?" Pencereye, güneşin doğuşuyla parlayan perdelerle bakmadan önce gözlerinin arasındaki boşluğa masaj yaptı ve bunu kendisi için doğruladı.

Battaniyeyi elleriyle sıktı, ipek kenarını parmaklarının arasında rahatlatıcı, tekrarlayan bir hareketle ovuşturdu. "Ne zamandır uyuyorum?"

Hesaplamak için bir an düşündü. "Kendim uykuya dalmadan önce üç gün," diye karar verdi sonunda, tekrar pencereye bakarak. "Varlığımın en uzun üç günü."

"Ve Nessa..." demeden önce ellerini sabitleyerek kendini yatağa yasladı.

"Her gün daha da güçleniyorum."

Cas yastıklara yaslandı, rahatlamasının ağırlığı dengesini bozuyordu. Onu.

Elander bir elini uyku sersemi saçlarında gezdirirken ona ciddi bir ifadeyle baktı. "Gerçi şimdi hepimiz yaptığın şeyi yapmak için nasıl bir güce sahip olman gerektiğini merak ediyoruz."

Büyü ile ilgili son denemelerinin görüntüleri aklına geldikçe ensesindeki ürpertiye ovuşturdu. "Özür dilerim. Seni endişelendirmek istemedim, bazı şeyleri yapmadan önce açıklamamak istemedim, sadece..." Ani bir enerji akımı duraklamasına neden oldu ve bakışlarını kapıya doğru çekti.

Bu onun ve Elander'ın büyüünden farklıydı ve hemen anlayamayacak kadar sersemlemişti. Kollarındaki tüyler diken diken oldu ama aynı hızla gevşedi. Çünkü bu güç yabancı olmasına rağmen düşmanca hissettirmiyordu. Tam tersine.

"Namu, sanırım," dedi Elander.

Şifa Tanrıçası bir an sonra kapı aralığında belirdi. Cas kaskatı kesildi ve daha dik oturdu.

Tanrıça bir selam bile vermeden pencereye doğru ilerledi ve perdeleri tamamen açtı. Dışarıdaki her şeyin envanterini çıkarıyor gibiydi, güneş ışığında daha sıcak görünen kırmızı teni ve uzun, zarif parmakları sabit bir ritimle pervaza vuruyordu.

Cas ve Elander, o dışarıdaki dünyayı seyrederken onu izlediler, sonunda Cas sabırsızlanıp boğazını temizleyene kadar. "Neden buradasınız? Seni haftalar önce çağırmıştık ama sen yok gibiydin-"

Tanrıça döndü ve delici yeşil gözlerini Cas'a dikerek onun sözünü kesti.

Cas'ın başı yorgunluktan hâlâ dönüyordu; tanrıça konuşmadan önce kelimelerini tekrar bulamadı.

"Hizmetçim bana ne yaptığınızı anlattı. İlgimi çekti. Görünüşe göre Solatis bu dünyada hâlâ kendinden bir parça bırakmış ve onu senin aracılığıyla yönlendiriyor." Yüzünü tekrar pencereye doğru çevirdi.

Cas kaşlarını çatı ama dilini tuttu.

Geç olması hiç olmamasından iyidir belki de.

Tanrıça gecikmişti ve beklenmedikti ama en azından tavırlarında düşmanca bir şey olmadığına karar verdi ve Elander de aynı fikirde görünüyordu.

"Hemen döneceğim," dedi ona ve ayağa kalkmadan önce alnından öptü. "Uyandığında diğerlerine haber vereceğime söz verdim. İşleri birlikte halledeceğiz."

O gitti ve Cas yatağa bağdaş kurup oturdu ve tek kelime etmeden Şifa Tanrıçası'nı izlemeye devam etti, onun sıcak gücünü içine çekerek

zahmetsizce yayılıyordu. Buharlı bir banyoda oturmak gibiydi; tanrıçanın her hareketiyle birlikte yayılan yasemin ve baharat kokuları tedavi ediciydi. Cas tekrar uykuya dalmaya başlamıştı, ta ki tanrıçanın keskin sesi sessizliği bozana kadar.

"Sorumun cevabını henüz bulamadın mı Gölge Avcısı?"

Cas son karşılaşmalarının ayrıntılarını, birbirlerine sordukları tüm soruları hatırlamaya çalıştı...

Başı dönmeye devam etti.

Namu bir başka korkutucu bakışını ona dikti. "Bir keresinde sana verilen şeylerden ne yapacağını sormuştum. Hem iyi hem de kötü." Sadece birkaç uzun adım atarak Cas'ın önüne geçti. "O andan beri uzun bir yol kat ettin. İmparatorluğun şimdi bizzat tanrıların gazabıyla karşı karşıya... ama sen de güçlendin, değil mi?"

Cas gözlerini yerdeki güneş ışığı parçasına dikti; uzun, dar ve bir ucu sivriydi, aklına bir kılıç geldi. Solatis'in kendisine bahsettiği kılıcın nabzını hissedene kadar odaklandı ve bakışları kılıcın yakındaki bir sandalyede durduğu yere kaydı.

"Şimdi cevabı daha da merak ediyorum," diye devam etti tanrıça. "Arkanda nasıl bir iz bırakacaksın? Şimdi ne yapacaksın?"

Cas cevap vermek yerine yataktan kalktı ve yavaşça pencereye doğru yürüdü. Kollarını pervaza dayadı ve tanrıçanın büyüsünden bile daha sıcak olan altın ışığın tadını çıkardı.

Daha da güçlenmişti. Yine de saray arazisine bakarken, askerlerin ve hizmetkârların hâlâ son savaşın parçalarını toplamasını izlerken, yok edilen her şeyi ve sondan önce olabilecek her şeyi düşünürken bitkin düşmüştü. Yorgunluğu yakında geçecekti

-Her zaman öyleydi ama o anda kılıcını eline alma düşüncesi her parçasını isyan ettirdi. Uykuya geri dönmek istedi.

Ama belki de güç her zaman bir kılıç kapmak ve onu canavarlara karşı yorulmadan sallamak demek değildi. Belki de bazen, molozların arasında durmaktı. Nefes almaktı. Yorgun olmak ama yine de diğer tarafta sizi neyin beklediğini bilmeden bir adım daha atmaya karar vermek.

Yapacağı şey buydu, diye düşündü ve tanrıçaya döndü.

"O zamanlar gözlerinde olan şüphe artık yok," dedi Namu. "Güzel."

Emin olmalısınız, yoksa sular sizi taşımaz, boğar.

Zaman Tanrıçası'nın Cas'a Drow Nehri hakkında söylediği buydu. Ve o nehirden kurtulmuş olmasına rağmen, sularının ağırlığı hâlâ üzerinde geziniyor gibiydi.

Artık kesinlikten başka bir şeye izin yoktu, yoksa kendini dalgaların arasında kaybedebilirdi.

Namu'nun korkutucu bakışlarına tamamen karşılık verdi. "Yapılması gerekenler konusunda hiç şüphem yok. Malaphar ve büyü mühürlenene kadar rahat edemem." Kılıcının bulunduğu sandalyeye doğru yürüdü, gözleri kabzasına gömülü mücevherli ambleme takıldı.

Onlar konuşmalarını bitiremeden Elander yeniden ortaya çıktı ve onu hızla Rhea izledi. Zev kız kardeşinin hemen ardından ortaya çıktı ama Laurent Nessa'nın yanında kaldı, Cas'a öyle söylendi.

Rhea hemen Cas'ı kemik kıran bir sarılmayla sardı. "Açıkla kendini," dedi Cas'dan uzaklaşırken. "Dünyanın neresine *gittin* sen?"

Cas kendini Şifa Tanrıçası'nı ararken buldu. Her ne kadar göz korkutucu olsa da, kendisinden faydalanması kolay, sessiz bir gücü vardı.

Gözleri buluştuğunda tanrıça cesaretle başını salladı. Cas kendini daha sıcak, daha güvenli hissetti. "Başa dönmek zorundaydım."

"Başlangıç mı?" Rhea tekrarladı.

"Elander ve benim tanıştığımız zamana, Yıldızlar Tanrıçası'nın deyimiyle bu dünyanın tarihindeki *kırılma noktasına*."

"Ama neden orası?"

"Dawnskeep'te onunla yüz yüze görüştüğümde Solatis'in söylediği bir şeydi... *seçimle* ilgili bir şey. Benim sevmeye ve yaşama, karanlığa rağmen her şeyi kucaklama seçimim, onun beni kurtarmasının ve kılıcını taşımamı istemesinin nedenlerinden biriydi. Bu yüzden Karanlık Tanrı ve sarayı beni köşeye sıkıştırıp yanlış seçim yaptığımı ve bunu geri almam gerektiğini söylediğinde, daha iyi biliyordum. Kafamın içinde Solatis'in sesini duydum ve sanırım o gün Şafakkeep'te ne demek istediğini nihayet anladım... Bana vermek istediği tam gücün sadece onu kucaklamamı beklediğini. Geçmişimden korkmayı bırakmamı. Ona takıntılı olmayı. Kaçmayı bırakmamı. İşte oraya gittim-geçmişime döndüm, sonunda bu ana kadar gelen her şeyi harekete geçirmeyi seçtiğim yere."

Grubun üzerine bir sessizlik çöktü. Zev bile sessizdi, düşüncelere dalmıştı. Elander onu yakından izliyordu, dudaklarında yumuşak, şaşkın bir gülümseme vardı. Bakışları karşılaştı ve kız gözlerini ondan ayıramadı.

"Dünyayı mahvettiğimizden çok korkuyordum," dedi sessizce, "ama ikimizin her şeyi yeniden bir araya getirebileceğimize dair bir his vardı içimde. Hâlâ emin değilim-"

"İkisi de," diye araya girdi Şifa Tanrıçası.

Herkes yüzünü ona doğru çevirdi.

"Aşkın gerçek, ikili doğası bu, değil mi?" dedi. "Korkunç, harika bir güç. Hiçbir şey bir şeyleri bu kadar tamamen kıramaz. Hiçbir şey bir şeyleri tamamen iyileştiremez. Solatis ve büyüsü de aynı ikiliğe sahip.

-Hayatın kendisi hem güzel hem de korkunç bir şeydir."

Cas başını salladı. "Eğer geçmişe dönmemiş olsaydım, o zaman bu şimdiki zaman -şu an- var olmazdı... iyi ya da kötü."

Zev etrafına bakındı. "Ve *bu* özel yaşamın zaman yolculuğu yoluyla güvence altına alınmaya değer olduğundan emin misin? O geçmiş yaşamda oradan oraya zıplarken bazı stratejik düzenlemeler yapamaz mıydınız?"

Cas tereddüt etmedi. "*Seçim*. Mesele de bu," diye tekrarladı. "Bütün bu olanlardan sonra devam etmemiz imkânsız görünüyor, biliyorum. Malaphar ve ona hizmet edenlerin inanmamı istedikleri şey tam olarak buydu. Eğer buna kanmış olsaydım, her şey bitmiş olacaktı ama ne pahasına? Onun kötülüğüne karşı durmak için burada olmazdım." Bu korkunç düşünceden kurtulmak için başını salladı. "Biz buradayız. Hâlâ hayattayız. Ve şimdi devam etme şansımız var. *Bu* şimdiki zamanı -bu yaşamı- daha iyi hale getirmek için. O ve takipçileri bizi ne kadar silmeye çalışırsa çalışsın, eskisinden daha güçlü bir şekilde geri dönmeye devam etmeliyiz."

Şifa Tanrıçası'nın baktığını hissetti. Göz ucuyla Tanrıça'nın yüzüne yayılan memnun bir gülümsemenin başlangıcını görebiliyordu ve Cas'ın göğsünde yeni bir his uğuldadı. Güven ya da gurur, hatta.

Sonunda tanrıçanın sorduğu soruya tam bir cevap vermişti.

Kılıcını eline aldı ve bir sonraki sözlerini düşünürken onu evirip çevirdi. Kılıç her zamankinden daha hafif hissettiriyordu.

"Mümkünse bir uyarıda bulunayım..." dedi tanrıça, her zamanki gerçekçi tavrına geri dönerek. "Şu anda her zamankinden daha güçlü olabilirsin ama bu güç seni sadece bir yere kadar götürebilir. Güneş Tanrıçası bu dünyadan mühürlendiği için artık sınırlı bir kaynak."

"Bu kaynağı genişletmenin bir yolu yok mu?" Rhea sordu. "Casia, Solatis'in gücünü var olan herhangi bir varlıktan daha iyi yönlendirebilir ve Elander'in yardımıyla-"

"Ama onu *yaratamazlar*. Marr bile bunu yapamaz. Güneş Tanrıçası'nın mühürlenmesinin ilk kaosu geçtiğine göre, zaman geçtikçe kademeli bir düşüş olacaktır. Solatis'in gitmeden önce Casia ve taşıdığı kılıç gibi parçalar halinde gücünün bazı noktalarını etrafa saçtığı düşünülürse, bunlar aracılığıyla da bize ulaşabilir. Ancak ben olsam bunların da kalıcı olacağına güvenmezdim."

Odadaki zaten kasvetli olan hava daha da derinleşti. Cas omuzlarına çöken ağırlığın altında güçlükle nefes alabiliyordu.

"Son on yıldır ben de bununla uğraşıyorum," diye devam etti tanrıça, "kendi üst-tanrım zayıflatılıp bu diyardan şiddetle kovulduğundan beri. Burada sihrimi her kullandığımda, sihir kuyusunun boşaldığını hissediyorum. Artık yeniden dolmuyor. Tamamen yok olması an meselesi."

"Aynı şey mahkemenizdeki diğer Marr'lara da olmuyor mu?" Zev sordu.

"Öyleydi." Burnu tiksintiyle kıvrıldı. "Ama son zamanlarda bu alemdeki varlıklarını destekleyecek başka kaynaklar buldular."

Elander'in bakışları tanrıçaya yönelip gözlerinde aydınlanan farkındalığa kadar uzun bir süre sessiz bir kafa karışıklığı üzerlerine çöktü. "Malaphar onlara hizmet karşılığında daha fazla büyü teklif ediyor, değil mi?"

Zev bir küfür savurdu. "Bunu gerçekten yapabilir mi?"

"Orijinal büyülerinin bozulmuş, öngörülemez bir formu anlamına gelecek, değil mi?" Elander onay için Şifa Tanrıçası'na baktı.

Ciddiyetle başını salladı. "Sanırım Santi'ye böyle bir anlaşma teklif edildi. Ve teklif ettiği olağanüstü bir güç olmalı, çünkü aksi takdirde onun tarafını tutmasını beklemezdim."

Cas kılıcını küçük, ustaca hareketlerle döndürmeye devam etti. Bu hareketleri pürüzsüz tutmaya odaklanmak ellerini sabit tutuyor, kalbi gittikçe daha hızlı atarken bile titremelerini önlüyordu.

"Sarayımdan daha fazla kişi ona katıldıkça, gücüm daha da hızlı bir şekilde yok oluyor," dedi tanrıça. "Büyümüzün akışı onarılamayacak şekilde bozuldu. Ve korkarım aynı kader Güneş Sarayını ve Solatis'ten türeyen büyüye sahip olanları da bekliyor. O yüzden, dediğim gibi, sahip olduğunuz gücü akıllıca kullanın; ne zaman tükeneceğini bilmenin bir yolu yok."

"Sınırsız, Güneş büyüleriyle beslenen bir öldürme çılgınlığı buraya kadarmış demek?" diye mırıldandı Zev.

Cas kılıcı çevirmeyi bıraktı ve derin bir nefes aldı. "Bu sadece asıl planımızı daha da geçerli kılıyor," dedi. "Babam ve kardeşimin Antaeum Noktaları'yla başlattıkları işi bitirmek zorundayız; Malaphar'ın gücünün kaynağını mühürlemek ve onu hesaplanmış bir saldırıyla işini bitirebileceğimiz kadar zayıflatmak zorundayız."

Görevlerinin ağırlığı üzerlerine çökünce oda sessizleşti, neredeyse boğucu bir sessizlik oldu.

Sonunda sessizliği yeni bir ses bozdu, Laurent'inki. "Mistwilde'a o zaman?"

Cas döndü, cevap vermeye hazırlanıyordu ama yalnız olmadığını görünce dondu kaldı. Nessa onun yanındaydı ve kolunu sıkıca tutuyordu.

Cas'dan boğuk bir ses -inançsızlık ve kahkaha arasında bir şey- çıktı. Ayakları başka bir şey düşünmeden onu Nessa'ya götürüyordu, kolları Nessa'yı öylesine coşkuyla sarmıştı ki Laurent onu yakalamak için Nessa'nın sırtına güçlü bir el koymasaydı ikisi de muhtemelen yere yuvarlanacaktı.

Nessa lavanta, papatya ve diğer şifalı bitkilerin kokusunu alıyordu ve etrafa sıcaklık yayıyordu; o kadar çok sıcaklık yayıyordu ki Cas, Şifa Tanrıçası'nın onu bir tür kalıcı korumayla sarıp sarmalamadığını merak etti. Cas ona daha sıkı sarıldı, Nessa bir öksürük çıkarana kadar bu sıcaklığın içine daha da gömüldü.

"Seni seviyorum Cas, ama nefes alamıyorum."

Cas sessiz kahkahalar atarak ve gözleri yaşlarla parlayarak arkasına yaslandı ve Nessa'nın ellerini kendi ellerinin arasına alıp sıktı. Her şey hâlâ imkânsız geliyordu ve elinde olmadan fısıldadı: "Sen ölmüştün."

Nessa geri sıktı. "O halde, her fırsatta ölümü alt edip yenen bir arkadaşına sahip olduğum için ne kadar şanslıyım." Boğazını temizleyip odanın geri kalanına doğru başını sallamadan önce Cas'ın ellerini bir an için daha sıkı kavradı.

Cas nerede olduklarını, ne konuştuklarını hatırladı ve döndüğünde herkesin ona umutla baktığını gördü.

"...Mistwilde'a," diye onayladı gözleri yeniden Laurent'a kayarken. "Ama bu kez hep birlikte gidiyoruz."

Kimse itiraz etmedi. İtiraz etselerdi de Cas dinlemezdi. Bu sefer geride kalmayacaktı; hepsinin birlikte gitmesi, onları bekleyen sona doğru yan yana yürümesi gerektiğine dair net bir his -neredeyse bir önsezi- vardı içinde.

"O diyarın kralıyla biraz ilerleme kaydetmeye başlamıştık," dedi Elander. "En azından hepimiz onun kapısına gittiğimizde görüldüğümüz yerde öldürülmeyeceğimiz kadar."

"Pek olası değil," diye tekrarladı Zev, "ama bir şans olduğunu söylüyorsun." Elander omuz silkti. "Her zaman bir şans vardır."

"Bu arada bu saray ve şehir ne olacak?" diye sordu Laurent.

Cas beklentiyle önce Gümüşayak'a, sonra da Ciridan'a geldiklerinden beri büyük çaplı operasyonlarının çoğuyla ilgilenen Rhea'ya baktı.

Rhea, "Geçtiğimiz birkaç gün boyunca ziyafete katılan birçok kişiyle görüştüm," dedi.

"Gerçekten kaldılar mı?" diye sordu Cas.

"Bazıları. Ve inanıyorum ki hepsi artık olayların boyutunu anlıyor. Birkaçı buradaki şeylerin kurtarılmasına nasıl yardımcı olabileceklerini ve başka nerelerde yardım edebileceklerini sordu. Ayrıca sadık saray çalışanlarımızdan küçük bir grup da etrafta kaldı. Hepsiyle birlikte, düzenin en azından birkaç hafta korunabileceğine inanıyorum." Tereddüt etti. "Tanrıların dikkatini başka bir yere çekersek onlar için daha kolay olabilir."

Cas başını salladı, acımasız ama tartışılmaz bir düşünce onu ele geçirdi - tekrar hareket etme zamanı gelmişti.

O içinde olmasa bu saray ve şehir daha güvenli olurdu.

SAATLER SONRA, Cas son haftalarda *kendisinin* olduğunu düşünmeye başladığı odada duruyordu.

Hâlâ nispeten hasarsızdı. Birkaç pencere kırılmış, duvarlardan biri bir tür büyüyle kavrulmuştu ama temelleri sağlamdı. Yatağı mükemmel bir şekilde sağlamdı ve düzgün bir şekilde yapılmıştı, hatta şu anda toparlanmakla meşgul olduğu için dağınık bir giysi ve malzeme yelpazeyle kaplı olmasına rağmen.

Eli beyaz ve gümüş boncuklu bir bileziğe takılınca durakladı.

Bunu ona Kraliçe Soryn vermişti.

Cas ile elf diyarı Mistwilde arasında, kraliçenin cesurca eski ihtişamına döndürmeye çalıştığı diyar, yıkılmış Sadira Krallığı uzanıyordu. Kısmen bu nedenle Cas, bir tür büyü yapmaya çalışmak yerine at sırtında seyahat etmelerinde ısrar etmişti, zaten bu da yetersizdi; Sadira'dan geçmeyi ve yol boyunca kraliçesiyle yüz yüze görüşmeyi planlıyordu.

Soryn felaketle sonuçlanan ziyafet davetini reddetmişti. Geriye dönüp baktığında belki de en iyisi buydu ama Cas kısa ömürlü ama sağlam ittifaklarının sona eriyor olabileceğinden korkuyordu.

Geçmişte savaşlarda birlikte yer almışlardı -hem kardeşiyle hem de ilahi yaratıklarla kanlı çatışmalarda- ama son kez bir araya gelmelerinden bu yana geçen aylar içinde çok şey değişmişti... Cas'ın hedefleri de buna dâhildi. Tanrıları ve büyülerini tamamen ortadan kaldırma ihtimalini hiç düşünmemişti. Ve Sadira her zaman büyüye diğer Kethran krallıklarından daha fazla bağımlı olmuştu. Böyle bir hareket o krallığa ne yapabilirdi?

Dünyalarının tüm yapısını yeniden yazıyorlardı. Ve artık bunun en iyisi olduğuna dair hiçbir şüphesi olmasa da, bu yıkıcı fedakârlıklar olmadan gerçekleşeceği anlamına gelmiyordu.

Ve belki de bu fedakârlıklar başka bir yerde başlamıştı bile; örneğin Şifa Tanrıçası'nın uyardığı büyü'nün tükenmesi gibi. Cas zayıflamamıştı -belki de Solatis'e daha fazla bağlı olduğu için- ama Soryn ve büyüye bağımlı askerlerinin çoktan kayıp yaşamış olma ihtimali vardı...

Sadira'nın Kraliçesi ziyafet davetini bu yüzden mi reddetmişti?

Cas bileziği parmaklarının arasında ovuşturarak her seferinde bir boncuğun verdiği hisse odaklandı ve korkularının artmasını engellemeye çalıştı.

Elander'in sesini takip eden yumuşak bir vuruş onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Toplanmayı bitirdin mi?"

"Neredeyse." Cas doğrudan onun gözlerinin içine bakmaktan kaçınarak eşyalarını karıştırmaya devam etti.

Onlardan kaçmak işe yaramadı; yine de onun korkusunu

hissetti. "Bu Soryn'in sana verdiği bilezik, değil mi?"

Başını salladı.

Onu aldı ve bileğine takmadan önce bir süre inceledi. "Biliyorsun... savaşın ve büyü'nün gidişatından dolayı kızgın ve endişeli olabilir ama Soryn aptal değil. Seni dinleyecektir. Seni dinleyecektir.

Gelecek ve gerçekten neyin tehlikede olduğu konusunda bir tür anlayışa varmak için."

Boncukları endişeyle koparmamak için elini yumruk yaptı ve onun gözleriyle buluştu, bir anlığına rahatlatıcı derinliklerinde kendini kaybetmek istedi. "Umarım haklısındır."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Genelde öyleyimdir."

Eğlenerek homurdandı ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmını atmaya başarak Soryn'le ilgili korkularının azalmasına izin verdi. Odak noktası yatağının üzerine yayılmış çantalara döndü. "Bir kez daha yollara düşmek tuhaf hissettiriyor."

"Öyle," diye onayladı Elander, taşan çantaları düzenlemesine yardım etmek için ona yaklaşırken.

İkisi de Solasen ailesinin armasındakine benzer bir kaplanın kazınmış olduğu deri mataraya uzanırken Cas'ın eli onunkine değdi. Cas durakladı, bir duygu seli onu ele geçirdi -iyi, kötü, karmaşık.

"Sorun nedir?"

"Bilmiyorum." Birazdan geride bırakacağı odaya bakarak zayıfça gülümsedi. "Neredeyse bir an için ona sahipmişiz gibi hissettim, değil mi?"

Ona meraklı bir bakış attı.

"Sanki düzgün bir sarayda düzgün bir kral ve kraliçeymişiz gibi. Ya da onun gibi bir şey."

Endişeyle kaşlarını çattı ve ağzının kenarlarını çekti.

"Sadece... onu görebildim, neredeyse." Gözlerini tekrar kaçırdı, konuşurken bileziğiyle oynuyordu. "Sessiz, huzurlu bir törenin üzerine batan bir güneş. Herkes kutlama için orada. Ve sonrasındaki her şey."

Malzemeleri düzenlemeye geri döndü, matarayı koymak için uygun bir yer bulmaya çalıştı, ancak bir süre sonra bu görevden başını kaldırdı ve "Peki *bundan sonra* ne olacak?" diye sordu.

Gözlerinde haftalardır görmediği türden hafif bir gülümseme dans ediyordu. Bu, ondan daha ciddi bir sırıtış aldı. Bu onda hayal kurma isteği uyandırdı. Bir şeyler umut etmesini ve o anda bu umudun şimdiye kadar yaptıkları her şeyden daha meydan okuyucu olduğunu hissetti. Sanki onları savunabileceği bir bıçakmış gibi bu umuda sarıldı ve onları tehdit eden karanlığa meydan okumaya devam etti, bunun yerine istediği geleceği düşündü.

"Mirasçılara ihtiyacımız olacak elbette," dedi kesin bir ifadeyle.

Elander matarayı düşürdü ama hemen toparlandı ve yatağa çarpmadan önce havada kaptı.

Bir anlığına da olsa hâlâ onun dengesini bozabildiği için eğlenerek daha parlak bir şekilde sırttı ve sonra adamın ona bakışına karşı koyamayarak yaklaştı.

"En azından birkaç tane." Ellerini, çözölmüş seyahat paltosunun kenarlarında aşağı yukarı gezdirdi, düğmelerini parmaklamak ve yakasını düzeltmek için durakladı. "Bir itirazınız yoksa tabii?"

"Aklıma hiçbir gelmiyor." Kadının gezinen ellerinden birini tuttu ve kalbinin üzerine bastırarak sabit tuttu. "Aslında, hayalini kurduğun bu gelecek hakkında daha fazla şey duymakla çok ilgileniyorum."

"Peki." Yanakları ısındı. Boğazının kuruduğunu hissetti. Görünüşe göre adam hâlâ onun da dengesini bozabiliyordu ve buna aldırmıyordu. Bu duygunun asla tamamen yok olmayacağını umuyordu. "Sarayın çocuklarla dolup taşığını görebiliyorum aslında," dedi ona. "Ve köpekler, müzik ve karmaşa ve bulabileceğimiz tüm iyi kaos türleri. Kutlamalar ve sıradan toplantılar; bitmek bilmeyen gevezelikler ve kahkahalar."

Onu dikkatle dinledi, gülümsemesi kadının söylediği her kelimeyle biraz daha arttı.

"Ve sonra sen, yaşlı ve gri-" "Ama hala yakışıklısın." "Belli ki."

"Ve sen de her zamanki gibi büyüleyici olacaksın." "Eşit kalmalıyız, evet."

"Artık benden çok daha üstünsün," diye ısrar etti, "ama sen ne dersin de."

"Eğer böyle şeyler söylemeye devam edersen, her şey bitmeden tarihin en kibirli kraliçesi olacağım."

"Beni doğruyu söylemekten alıkoyamazsınız."

Kızarması derinleşti ve onu şakacı bir şekilde itmeye başladı, ancak adam elini sıkıca tuttu ve onu küçük bir daire içinde döndürmek için kullandı. Kız dansa teslim oldu ve bir an için sarayı saran hazırlıklardan vals yaparak uzaklaştılar.

Ama çok geçmeden ikisini de durdurdu ve başı dönmeye başladı, gözleri bekleyen çantalarına doğru kaydı.

Onun çenesini yakaladı ve tuttu. "Bundan sonra her şeye," dedi ve matarayı kaldırıp bir yudum aldıktan sonra ona uzattı.

Yudumlarken, kalbinin kenarlarının kanatlanmaya çalışıyormuş gibi çırpındığını hissettiğine yemin etti. Önündeki görevlere hazırlanmak için onu sertleştirmeye, çelikleştirmeye çalışıyordu... ama o her zaman bir şekilde o taş kabuğu çatlatmayı başarıyordu.

Onu çelikleştirmenin faydası yok, diye karar verdi -sonundan önce kırılması anlamına gelse bile.

Kaşları yerini başka bir yumuşak gülümsemeye bıraktı. "Seni seviyorum."

Eli tekrar çenesinin altına kayd ve ağzını onunkiyle buluşması için yukarı kaldırdı. Öpücük yumuşak ve yavaş, sanki dünya kadar zamanları varmış gibi. O daha iyi biliyordu elbette.

O da sanki bilmiyormuş gibi onu öptü.

Dili dudaklarının arasından kayarak onunkiyle dans etti. Kadın adamın ağzına doğru usulca iç çekti. Öpücüğü derinleştirdi, bunu yaparken diğer eline uzandı ve her iki kolunu da boynuna doladı.

Kız ona yapıştıktan sonra, onu en yakındaki mobilyanın üzerine kaldırdı - arka duvara dayalı bir çekmeceli dolap. Bu onu kendi boyuna yaklaştırdı ve boğazının hassas nabzına kolayca ulaşmasını sağladı. Adam ona yaklaştıkça nabız daha hızlı atmaya başladı, sadece ılık nefesler ve burnunun ucu ilk başta alaycı bir şekilde ona sürtünüyordu.

Başını geriye eğdi ve parmakları adamın saçlarına dolandı, onu daha yakına çekti, ağzını tenine daha sıkı bastırdı ve içinden koyu bir kahkaha dökülmesine neden oldu.

"Sanırım mirasçı olmayı çok fazla düşünüyorsun," diye alay etti, her kelime teninde lezzetli bir şekilde titreşiyordu.

"Bu kraliçe olarak işimin bir parçası."

"Belki de şu anda *en* acil kısım bu değil." "Bu, *öyle olduğu* zaman için pratik yapamayacağımız anlamına gelmez."

Adam dudaklarını omzunun kıvrımına getirdiğinde dudaklarının yukarı doğru çıktığını hissetti. Boynu boyunca bir iz bırakarak öptü, elini gömleğinin altından geçirip sırtının küçük kısmına doğru kayd, kadın titreyip altında kayarken parmakları teninde gezindi. Şifonyerin üst kısmına daha da yaklaştı, neredeyse düz bir şekilde ona yaslandı. Adamın gelmeye devam etmesini, tamamen üstüne çıkmasını istiyordu. Çok büyük bir şifonyer değildi ama bu işi başarabileceklerinden emindi.

Kalçaları ona doğru bastırdı ve elleri kolları boyunca kayarak onları başının iki yanına doğru itti ve onu cilalı tahtaya daha da sıkı bir şekilde sabitledi.

Adamın başı bir kez daha boynuna doğru eğildiğinde kalbi daha hızlı çarpmaya başladı.

"Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki," diye fısıldadı, sıcak nefesi kulak memesini okşarken, "o kadar az zaman var ki."

"Verimliliğimiz üzerinde çalışabiliriz," diye önerdi ve bu da onun daha fazla gülmesine neden oldu.

"Çok ısrarcı."

"Benim hakkımda bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

"Evet." Gülümseyerek arkasına yaslandı. "Ama yine de, *verimli* kelimesi benimle ve bu gibi anlarla ilişkilendirmeni istediğim bir kelime değil."

"Olabileceğin daha kötü şeyler de var."

"Doğru," diye mırıldandı, saç örgüsünden kurtulmuş bir tutam saçını kıvrarak. "Ama ben mümkün olduğunca senin tadını çıkarmayı tercih ediyorum."

Odaya yaklaşan sesler Cas'ın isteksizce başını sallayarak onaylamasına neden oldu. "Sanırım yine de toplanmayı bitirmeliyim."

Elander bir adım geri çekildi, ellerinin buruşturduğu ceketini ve gömleğini düzeltti. O seslerin kime ait olduğunu görmek için koridora çıkarken, Cas odasını son bir kez daha dolaştı ve çantalarını kapatıp kilitlemeden önce gözden kaçırmış olabileceği bir şey olup olmadığını araştırdı.

Gölge Avcısı'nı kılıfına yerleştirip diğer silahlarını iki kez kontrol ederken Elander geri döndü. Hemen konuşmadı ama bakışlarını üzerinde hissetti.

"Ayrılmadan önce bilmen gereken bir şey var." Yüzünü ona doğru eğdi.

"Şu anda göremiyor olsanız bile, *o* hâlâ bizde. Manzara değişse bile, başka hiçbir şey değişmez. Sana evlenme teklif ettiğimde neye bulaştığımı çok iyi biliyordum. Her şey yoluna girene kadar aylar, yıllar ya da bir ömür geçse bile."

İşte yine oradaydı - göğsündeki o çırpıntı.

Elini tuttu, kalbinin hızlı atışına karşı çekti, parmak uçlarında ayağa kalkıp dudaklarına hızlı bir öpücük kondururken sıkıca tuttu.

"Gitmeliyiz," dedi uzaklaşırken.

Çünkü midesindeki batma hissi, onlarla sonraki her şey arasında hâlâ uzun bir yol olduğunu söylüyordu.

BÖLÜM 7

T Hava elma ve yağmur kokuyordu. Gri bulutlar son birkaç kilometredir üzerlerine doğru uzanıyor, uğursuzluk saçıyor ve ara sıra kafalarına iri bir yağmur damlası düşürüyordu.

Uzakta küçük bir ağaç korusu duruyordu. Cas ve Zev atlarının üzerinde gidebildikleri kadar uzağa giderek oraya doğru tırıs gittiler -ağaçlar aralarından geçilemeyecek kadar birbirine dolanana kadar- ve sonra atlarının sırtından kayarak ağaçların derinliklerine doğru süzıldüler, çiğnenmiş çalılıklara, bol miktarda kırılmış dallara ve düşmüş, ezilmiş elmalara dikkat ettiler.

Küçük bir açıklığa geldiklerinde durakladılar. İçinde kan ve yanmış şeylerin kokusu, olgunlaşmış meyvelerin yoğun tatlı sisini bastırıyordu. Hava karıncalanıyordu; Fırtına türünün enerjisini hissettiriyordu. Cas bölgeyi taradı, kanlı kokunun kaynağını aradı ama bulamadı; yine de birkaç ağaçta yanık izleri olduğunu fark etti.

"Büyülü kalıntılar." Burnunu kırıştırdı. "Ve sanırım taze."

Zev yanmış bir sandığı incelemeyi bitirip yavaşça ondan uzaklaştı. "Bu yer hakkında içimde kötü bir his var. Buraya yakın bir yerde kalmamamız gerektiğini düşünüyorum." Omzunun üzerinden baktı. Ağaçların cılız pençeleri arasından çiçeklerle bezenmiş bir tepe hala görülebiliyordu ve diğer tarafında küçük orduları bekliyordu, kamp kurmayı planlıyorlardı - olumsuz bir keşif raporu dışında.

Cas botunun ucuyla çürük bir elmayı dürttü. Zev'in uğursuzluk hissine katılmıyor değildi ama bu akşam keşfettikleri üçüncü potansiyel kamp yeri idi. İki gündür at sürüyorlardı ve sadece kısa sürelerle dinlenebiliyorlardı; henüz durup tam bir kamp kurmamışlardı.

Kampa ve Sadira'nın başkentine ve kraliçesine daha iki günlük yol vardı. Yaklaşan fırtınalar bu günleri ikiye katlayabilirdi.

"Atlar daha fazla dayanamayacak," diye belirtti. "Binicileri de öyle."

Zev hayal kırıklığı içinde parmak eklemlerini birbirine vurdu, parmaklarından küçük duman ve alev püskürdü. "Koruma yaratabilecek ya da daha iyi yolları ortaya çıkarabilecek bir tür büyüye sahip olsaydık iyi olurdu... ya da, bilirsiniz, bu tür şeyleri kontrol eden *gerçek tanrıçalara* sahip olsaydık. Lanet olası ilahi varlıklar, istedikleri gibi gelip gidiyorlar..."

Cas uysalca gülümsedi ve ilahi bir arkadaşlarının olmamasından yakındı.

İkisi de bu tanrıçaların onlarla seyahat etmemesinin gerçek nedenini biliyordu - çünkü bunu yapmak onlar için giderek zorlaşıyordu.

Tıpkı Şifa Tanrıçası'nın uyardığı gibi, güç kuyuları bir zamanlar olduğu gibi yeniden dolmuyordu. Nephele bile kendini normalden daha bitkin hissettiğini itiraf etmişti. Ayrıca saraylarından biri de eksikti; Yıldız Tanrıçası haftalardır ortalıkta görünmüyordu. Zaman ve Dağ tanrılarının durumunda olduğu gibi onun sadakatsizliğinden şüphelenmiyorlardı ama gitmiş olduğu açıktı.

Her zaman mesafeliydi ve şimdi ölümlüler âlemini tamamen terk etmiş gibi görünüyordu. Ve bir tanrıçanın eksilmesi Güneş Sarayı'nın güç akışında bir kesinti daha demekti.

Bu yüzden geri kalan tanrıçalar güçlerini depoluyor, düşmanlarına saldırmak için en uygun anları bekliyor ve sadece sınırlı fırsatlara sahip olabileceklerini biliyorlardı.

"Aramızda büyü kullanabilen birkaç insan var," dedi Cas iyimser olmaya çalışarak. "Ve Elander ve ben de - hepimiz bir şeyler ayırabiliriz, kesinlikle... bizi kısa bir süre dinlendirecek bir kalkan yaratmaya yetecek kadar."

"Çok riskli, değil mi?"

"Ne zamandan beri riskle bu kadar çok ilgileniyorsun?" Diz çöktü ve büyük ölçüde sağlam görünen düşmüş bir elmayı aldı.

"Potansiyel başarısızlığımız artık sadece bir maaş gününü kaçırmamızdan ziyade dünyanın sonu anlamına geldiğine göre?"

"Ne olursa olsun," diye devam etti, ceketinin koluyla elmayı parlatırken, "büyümde hâlâ herhangi bir sınırlama hissetmiyorum. Hâlâ her zamankinden daha güçlü hissediyorum." O kadar güçlüydü ki, açıkçası biraz huzursuz hissetmesine neden oluyordu ama bu kısmı yüksek sesle söylemedi. Güçlerini çevreleyen endişenin ötesine geçmişti.

Ya da en azından onu takip eden herkesin buna inanmasını istiyordu.

Zev onun planı konusunda ikna olmuş görünmüyordu ama Cas tartışmaya fırsat bulamadan dönüp atlara doğru yola koyuldu.

Arkadaşlarının yanına döndüler ve onlara buldukları şey hakkında bilgi verdiler. Cas önce Laurent'ın yanına gitti; Laurent, gruplarının ortak büyüünün sınırlarını test etme planı konusunda Zev'den bile daha az hevesli görünüyordu. Bir süre tartıştılar. Nessa arabuluculuk yapmak için geldi ve Laurent kısa süre sonra dövüşten çekilip askerlerinden bazılarıyla konuşmaya gitti, giderken de kendi kendine homurdandı.

Cas iç çekerek onun gidişini izledi. Elmayı Nessa'ya verdi ve sonra Elander'i aramaya koyuldu.

Birkaç dakika sürdü ama sonunda onu bir tepenin yamacında tek başına otururken buldu, grubun çoğundan gizlenmişti, atı eğimli arazinin dibindeki bir ağaca bağlıydı.

Saflarımıza saldırıp emir yağdırmaması garip. Bağırarak emir vermeyi çok sever.

Ama geçen günün çoğunda biraz garip davranmıştı; her zamankinden daha sessizdi, onu dürttüğünde ve dalga geçtiğinde bile. Endişe midesini kemirdi ve kamp ve riskli büyü planlarını unutup dik yamaçtan aşağıya, ona doğru ilerlemeye başladı.

Adamın yüzündeki perili ifadeyi fark edince yavaşladı.

Dirseklerini dizlerine dayamış, öne doğru eğilmiş, avuçlarını yukarı kaldırarak kılıcını dengeliyor ve kabzasındaki beyaz taşları inceliyordu. Kadın tam yanında durana kadar gözlerini silahtan ayırmadı.

Bu kılıcı daha önce gördüğünü fark etti. "Caden'ındı, değil mi?"

Başını salladı. "Onu saraydaki enkazın arasında bulduğuma şaşırdım. Onu yanımda taşımayacaktım ama elf yapımı olduğu için büyüye karşı geride bırakılamayacak kadar faydalı olacağını düşündüm. Şifa Tanrıçası'nın kendi büyümüzü idareli kullanmamız gerektiği hakkında söylediklerini düşünüyordum. Bu yüzden ne zaman boş bir anım olsa bu bıçağın hissine alışmaya çalışıyorum, böylece onu kullanabilirim."

Onun yanına yerleşti. Adamın bunu sadece kullanışlı olduğu için sakladığından şüpheliydi ama bunu söylemedi.

Küçük mor bir çiçek kopardı, taç yapraklarını tek tek kopardı ve avucunu uzatıp yükselen rüzgârın onları alıp götürmesine izin verdi. Sessizce, "Özür dilerim." dedi.

"Ne için?"

"Onu kurtaramadığımızı. Nessa'yı geri getirdiğimi ama sadece çok fazla gücüm olduğunu ve bunun yeterli olmadığını..." Adam başını ona doğru sallayıp, bıçağı incelemeye geri dönmeden önce -sadece bir anlığına- ona doğru bir bakış attığında sözlerini yarıda kesti.

Cas dizlerini göğsüne doğru çekti ve başını onlara yasladı. Ciridan'daki savaş alanının, yıkılan ve cesetlerle dolan sarayın görüntüleri düşüncelerinde acımasızca titreşiyordu. Kurtaramadığı o kadar çok insan vardı ki...

Yüzünü dizlerine gömdü ve ileri geri sallanma, ellerinin botlarına vurmasına izin verme, onu her şeyden uzaklaştıracak başka bir hareket bulma dürtüsüyle savaştı. O anda uzaklaşmak istemiyordu; burada, her şeyin sessiz enkazında onunla birlikte kalmak istiyordu.

Elander, "Özür dilemenize gerek yok," dedi. "Ve bu tehlikeli bir düşünce tarzı."

Şifa Tanrıçası da ona aynı şeyi söylemişti -çünkü Cas sormuştu elbette. Yeni benimsediği büyüünün o gece yaşadıkları kayıpları geri almasının bir yolu olup olmadığını sormuştu. Yaşamlarını boğucu bir yumruk gibi saran *tüm* kayıpları ve acıları geri alıp alamayacağını sormuştu.

Tanrıça başını sallayıp ona *hayır* derken alışılmadık derecede sempatik görünüyordu. *Sihrin sınırları vardır. Görmezden gelmek isterseniz bile bunun kanıtı etrafınızda.*

"Kraliçe ol ya da olma, herkesi kurtarmakla yükümlü değilsin," dedi Elander - ki bu da esasen tanrıçanın ona söylediği şeydi.

Hepsini kurtarmaya çalışırsanız, sonunda kimseyi kurtaramazsınız.

Cas ağır başını kaldırdı ve bir süre Elander'ı izledi. Rüzgâr şimdi iyice şiddetlenmiş, saçlarını çılgınca savuruyordu. Bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı ve elindeki kılıca, sonra da tekrar yüzüne baktı.

"Bundan da sen sorumlu değilsin," dedi ona.

Tartışmak ister gibi görünüyordu, ama sonuçta söyleyecek bir şey bulamadı, bu yüzden bunun yerine ona küçük, minnettar bir gülümseme verdi.

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar, ta ki Cas aniden onu neden aradığını hatırlayana kadar. Ona yakınlarda gördükleri büyü belirtilerini anlatmaya başladı-

Uzaktaki bir patlama sesini keserek ikisinin de ayağa fırlamasına neden oldu.

Cas sese doğru birkaç temkinli adım attı, gözlerini kısarak uzaktaki kasvetli gökyüzüne baktı, duman izleri, büyülü enerji çizgileri olup olmadığını araştırdı...

Hiçbir şey görmedi.

Elander, "Bu her neyse, tam da gitmeyi planladığımız yolun üzerindeymiş gibi görünüyor," diye mırıldandı. "İyi ki durduğumuz anda durmuşuz ve tam ortasına dalmamışız."

Bir an sonra Cas, Laurent'ın uzakta at sırtında, bir grup atlıyı grubun geri kalanından uzaklaştırdığını gördü. Daha güvenli bir yol mu arıyordu? Gri ufukta onu gözden kaybedince midesi sıkıştı.

"Neler olup bittiğini görmek istiyorum," dedi.

Elander başıyla onayladı ve atına doğru ilerleyerek onu takip etmesini işaret etti. Ona bir bacak verdi, arkasına tırmandı ve sonra Laurent ve diğerleriyle aynı yöne doğru yola koyuldular.

Yarım mil kadar at sürdüler, çevrelerini incelemeye devam ederken temkinli adımlarla ilerliyorlardı. Artık patlama sesleri gelmiyordu ama ilgilenmeleri gereken başka sesler de vardı. Yaklaştıkça Cas tek tek notaları seçmeye başladı -bağırان insanlar, çılgınca anıran ve kışneyen atlar ve ağır, aceleci ayak sesleri.

Ağaçlarla kaplı bir sırt gördüler ve seslere daha da yaklaşmak için yeşilliklerin örtüsünü kullanarak oraya doğru at sürdüler. Dar korunun ortasında durdular, uzun çamlar etraflarında nöbetçi gibi duruyordu, Cas dalların arasından baktı ve anında bir hareket yakaladı - hafif zırhlı bir kadın altlarındaki kayalık arazide koşuşturuyordu, giderken omzunun üzerinden dikkatli bakışlar atıyordu.

O zırh, deri göğüs zırhı boyunca deniz mavisi ve gümüşle dikilmiş amblem...

Bir Sadıran askeri mi?

Cas kadının görüş alanını takip etti ve onu izleyen insanları gördü. Tuhaf bir insan geçidi; bazıları arkalarına bakmadan Sadıranlı kadına doğru koşuyor, bazıları geldikleri gibi kılıçla dövüşüyor, bazıları çalıları ve diğer saklanma yerlerini arıyor ve içlerine çömeliyordu.

Bakışları tekrar Sadıranlı kadına kaydı, tam o sırada kadın bir oktan kıl payı kurtulmuş ve neredeyse kıvrılan gri bir ağaca çarpıyordu. Kadın dengesini bulmadan önce birkaç adım topalladı ve sonra döndü

etrafında döndü ve kılıcını geri çekti; tam da görünürde hiçbir yerden patlayan başka bir askerle karşılaşmak için zamanında.

Cas, bıçakları karşılaştığında çeliğin parıltısını gördü ama bunun ötesinde kadına ne olduğunu göremedi, çünkü dikkati Elander'le saklandıkları yere tehlikeli bir şekilde yaklaşan üç adama yönelmişti.

Elander'in kolu koruyucu bir şekilde kızın beline dolandı ve onu kendine yaklaştırdı. Atı altlarında titreyerek ayağını yere vurdu ve başını savurdu. Cas yatıştırıcı bir eli kısırağın boynunda gezdirdi ve yaratığın bir an daha kıpırdamamasını diledi.

Başka bir asker üçlüye yetişmişti. Üç adam onu öldürmek için çabucak işe koyuldular - gerçi takipçi adamlardan birinin koluna vurmaya başardı ve kayalık zemine şiddetli kırmızı damlalar sıçrattı. Attığı çığlık Elander'in atının daha ısrarlı bir şekilde tepinmesine ve kişnemesine neden oldu.

Cas'ın gözleri askerin ceketinin kanlı koluna takıldı ve üzerinde bulutlara benzeyen bir yamanın, yukarı doğru bakan bir kılıcın etrafında döndüğünü gördü.

"Bu Sadira'nın ordusunun amblemi, değil mi?" Kırmızının koyulaşması görmeyi zorlaştırıyordu ama ne gördüğünden neredeyse emindi.

Elander kendine bakmadan önce atı dengeledi. "Evet, öyle." Cas kaşlarını çatı. Sadiran askerleri... onların *müttefikleri*. Öyle umuyordu.

Başlarına gelenleri görmezden gelemezlerdi, değil mi?

İlk başta, nispeten küçük bir çatışma gibi görünüyordu - belki de kendilerini karıştırmaya değmezdi. Ama izlemeye devam ederken, Sadiran askerlerinin düşmanlarının işini bitirdikten sonra bile koşmayı bırakmadıklarını fark etti. "Geri çekilmeye çalışıyor gibi görünüyorlar, değil mi?"

Elander bir süre daha altlarındaki manzarayı izledi. "Ama nereden?"

Soruyu sorarken bile kendi sorusunun cevabını arıyor, atını hızlı bir tırısaya kaldırıyordu. Havada enerji vardı -Ciridan'dan ayrıldıklarından beri hissettiklerinden daha fazla büyü. Cas'ın Elander'in ne düşündüğünü anlamak için sormasına gerek yoktu.

Yakınlarda daha büyük bir savaş yaklaşıyor.

Enerjiyi takip ederek, askerlerin kaçıyor gibi görüldüğü yöne doğru ilerlediler. Yollarına devam ettikçe ağaçlar seyrekleştirdi ama ince bir sis çökmeye başlamıştı ve sis kalın dalgalar halinde yayılarak daha fazla örtü sağlıyordu. Yine de sonunda açık bir alana ulaştılar.

Bu örtünün onları gizlemek için yeterli olmadığı yerde uzanmak; daha uzağa gitmek tehlikeli - aptalca olurdu.

Ama daha uzağa gitmelerine *gerek yoktu*.

Sırtı Elander'ın göğsüne sıkıca bastırılmıştı, bu yüzden kalp atışlarının hızlandığını; nefesinin keskin bir şekilde alındığını; kolunu bir kez daha ona sıkıca sararken büyüsünün canlanmasının gürültüsünü hissetti. Kendi büyüsünün yükselmesini, Elander'ın koruyucu dalgalarına karışmasını engellemek zordu.

Bu büyü'nün gelişigüzel öfkelenmesine izin veremezlerdi. Dikkatli olmak zorundaydılar. Stratejik. Buna karar vermişlerdi. Cas bunu kararlılıkla kabul etmişti.

Ama bu gece bir istisna yapmak gerekebilir.

Çünkü altlarında daha büyük bir savaş bulmuşlardı ve orada... Cesetler vardı.

Çok fazla *ceset* var.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

TCesetler yavaş akan, dolambaçlı bir nehrin kıyılarına dizilmiş ve nehrin her iki yanından yükselen kayalık tepeleri süslüyordu; sayıları o kadar fazlaydı ki Cas birkaç kişinin takılıp düştüğüne tanık oldu.

Onlar

Uzaktan bile olsa, büyü, metal ve kan kokusu onu ve Elander'i sarmış, nemli havayla daha da ağırlaşmıştı. Midesi yuvarlandı ve Ciridan savaşının akıldan çıkmayan görüntüleri tekrar su yüzüne çıkmaya çalıştı ama onları uzaklaştırdı ve bölgeyi taramaya devam etti.

Sadiran sancaklarını ve krallığın gri ve turkuaz renklerine bürünmüş atları gördü. Nehre yakın bir grup askerin etrafında parıldayan bir bariyer şekilleniyordu -Gökyüzü büyü. Bu da her şeyi doğruluyordu; böyle bir büyü Soryn'in ve takipçilerinin uzmanlık alanıydı. Kethran İmparatorluğu'ndan bu kadar çok büyü temizlendikten sonra bile, bu büyüyü veren tanrıçaya -Cas'in gerçekten *tanıştığı* başka bir tanrı- tapmaya devam etmişlerdi.

Bu tanrı -Indre- Nephele'nin kız kardeşiydi ve Ciridan'dan ayrılmadan önce Cas, Fırtınalar Tanrıçası'ndan kendi adına iletişime geçmesini, Gök Tanrıçası'nı Soryn'i kazanmasına yardım etmesi için ikna etmeye çalışmasını istemişti.

Bu muhtemelen aptalca bir umuttu ve bunu biliyordu; Gök Tanrıçası Ciridan'da onlara sadece isteksizce yardım etmişti. Nephele'ye göre henüz ölümlü dünyadan kaçmamıştı ama Cas onun kendilerini tamamen terk etmiş olan Yıldız Tanrıçası'ndan daha yararlı olacağına güvenmiyordu.

Sadece başka bir sinir bozucu, titiz ilahi varlık.

Durdukları yere rahatsız edici derecede yakın bir yere bir ok saplandı ve Cas tanrıçaları çabucak unuttu.

Elander'ın eli omzunu sıktı ve dikkatini arkalarındaki bir şeye yöneltti - Laurent ve atlıları uzaktaydı, yine kasvetli manzarada kayboluyorlardı.

Onu takip etmek için dönmeden hemen önce Cas rüzgârda dalgalanan bir başka sancağı gördü; bu sancak koyu kırmızı renkteydi ve ortasında Ethswen Krallığı'na ait altın bir ağaç vardı. Bu krallığın güzel ama korkunç prensesiyle aylar önce, Moreth elf diyarındaki kısa süreli misafirliği sırasında tanışmıştı. En hafif tabiriyle pek anlaşılamamışlardı; toplantı Cas'ın yanlışlıkla prensesin muhafızlarından birine elektrik vermesiyle sona ermişti.

Birden aklına sadece Ciridan'daki son savaş değil, gittiği her yerde onu yutuyormuş gibi görünen *tüm* savaşlar geldi. Ardında bıraktığı tüm karanlık ve ölü şeyler, bu noktada sayısını unuttuğu kadar çok sayıda düşmüş ceset...

Laurent'a yetiştiler ve Cas umutsuzca anılarındaki tüm ölü yüzler yerine onun yüzüne odaklanmaya çalıştı.

"Görünüşe göre bir savaş alanına rastladık," dedi Elander.

"Ama en azından kaçınılabilir bir şey," dedi Laurent. "Geniş bir alana yayılıp etraftan dolaşabiliriz ama iki taraf da bizi fark edip olayların içine çekmeye karar vermeden önce elimizi çabuk tutmalıyız."

"Yağmur ve sisin örtüsü yardımcı olacaktır," dedi Elander, kabaran bulutlara bakarak.

"Casia?"

Cas, Laurent'ın bakışlarına karşılık vermeye, tartıştıkları plana katılmaya başladı. Ama sonra gözleri bir başka Sadiran sancağına takıldı, bu sancak o kadar nemliydi ve çamurlu zeminde o kadar çok çığnenmişti ki neredeyse gözden kaçırıyordu. "Soryn'in buralarda bir yerde olma ihtimali var. Olmasa bile, bu savaştan haberdar olduğu ya da olacağı neredeyse kesin."

Laurent tereddüt etti. "Ne öneriyorsun?"

"İttifakımıza saygı göstermesini istiyorsak, önce biz de aynısını yapmayı planladığımızı kanıtlayabiliriz. Ordusunun zafere ulaşmasına yardım ettikten sonra benimle görüşmeyi reddetmesi daha zor olacaktır."

Çok yakınlarından acı dolu bir çığlık duyuldu -çok yakınlarından- ve atlılardan oluşan çember endişeyle yer değiştirdi.

Laurent'ın sesi, tırmanan duruma rağmen sakinliğini koruyordu. "Onları zafere taşıyacak sayıya sahip değiliz."

"Savaşları kazanmanın sayılardan başka yolları da var." Gözlerini pankarttan ayırdı ve onunkilerle buluştu. "Stratejik olabiliriz."

Bir an birbirlerine baktılar, Cas'ın bakışları inatçı ve göz kırpmazdı, Laurent'inki ise her zamanki gibi kararlı ve korkutucuydu.

Daha sonra Elander konuştu ve aralarındaki çekişmeye son verdi. "Sadira'ya giden yolun savaşlarla dolu olacağını biliyorduk," diye belirtti. "Hepsinden kaçmamız mümkün olmayacak."

"Ve bizimle seyahat edenlerin çoğunu, bu tür savaşlarda mücadele etmemiz gerekeceğini bilerek bizzat seçtiniz, değil mi?" Cas ekledi.

Laurent yavaş ve gergin bir nefes aldıktan sonra nihayet kabul etti.

"Bölüğümüzün geri kalanını toparlaması için birini geri göndereceğiz," dedi Cas, "bu arada biz de bizi yakaladıklarında plan yapmak için daha güvenli bir yer bulacağız."

Elander toparlayıcı haberci olmak için gönüllü oldu. O dört nala uzaklaşırken Cas da Laurent'ın arkasındaki eyere atladı ve bir avuç askerle birlikte nehrin uzak bir bölümüne doğru ilerleyerek sığ sulardan geçip diğer taraftaki büyük bir kaya ve ağaç topluluğuna ulaştılar. Atlıların geri kalanı savaş alanını daha fazla keşfetmeye ve daha faydalı bilgiler için casusluk yapmaya gitti.

Cas atından indi, büyük bir kaya buldu ve arkasına yerleşti. Endişesinin kendisini sarıp sarmalamasına, kolundan aşağı süzülmesine, derisini karıncalandırmasına ve parmaklarının seğirerek etrafındaki kayalara vurmasına birkaç dakika dayanabildi.

Hareketleri sessizdi, bir zamanlar olduğundan daha inceydi -askerlerinin yanındayken bu yönünü gizlemekte daha iyiydi- ama Laurent'ın işitme duyusu çoğundan daha iyiydi; birkaç adım ötede duruyordu, ama başı yine de onun tıkırdayan parmaklarına doğru eğikti, yine de asla doğrudan onlara bakmıyordu.

"Grubumuzun geri kalanının bize yetişmesi uzun sürmez," diyerek ona güvence verdi, bakışları uzaktaki bir şeye takılmıştı.

Ellerini susturdu ve saklandığı yerde daha da derine, kendi içine gömüldü. Çok geçmeden toynak sesleri onu kendine getirdi ve daha yakından bakabilmek için sese doğru sürünmeye başladı.

Nehrin karşısında, ağaçlarla ve sisle yarı örtülü bir patika boyunca ilerleyen, koyu mor ve lacivert tonları arasında dalgalanan pelerinler giyen küçük bir atlı grubu vardı. Hava güçle kaynıyordu - aynı enerjiyle değil

ama atmosferde belirgin bir değişiklik vardı. Uzaktan söylemek zordu ama Cas bu atlıların kulaklarının sivrildiğinden ve gözlerinin doğal olmayan bir şekilde güneş ışığını yansıttığından şüpheleniyordu. Son binicinin eyerine iliştirilmiş bayrağın rüzgârda dalgalandığını fark ettiğinde bundan daha da emin oldu.

"O bayrak..."

Lacivertin koyu bir tonuydu, kenarlarında gümüş iplikle eğreli otları ve ortasında çapraz kılıçlar vardı ve ne Sadira'yı ne de Ethswen'i temsil ediyordu.

"Morethian bayrağı." Laurent'ın sesi nihayet biraz duyguya ihanet ediyordu ama yine de bunu okumak zordu. Öfke mi? Korku mu? Tiksinti mi?

Cas bunların hepsini ve daha fazlasını hissetti. Elleri terliyor, keskin metalin derisini oyduğunu hatırlayınca derisi yanıyordu.

Elleri Morethian Kraliçesi'nin ellerinde gördüğü işkenceden kalan yara izlerinin üzerinde gezindi, en uzun süre omzundaki özellikle büyük bir yaranın üzerinde durdu. Yaraya dokunmaya başladı ama direndi, bunun yerine tırnaklarını kabarık ete batırdı. Bu onu kendine getirecek kadar canını yakmıştı ve bir kez kendine geldiğinde de bir daha kaybetmemek için hareket etmeye devam etti.

Başka bir kaya grubuna doğru ilerledi, gözden uzak durdu ama varış noktalarını belirlemek için atlıları olabildiğince yakından izledi. Ana savaş alanına doğru gittiklerinden neredeyse emindi.

Bu grupta dokuz kişi vardı ama sanki sayıları çok daha fazlaymış gibi gürültülü ve kendinden emin bir şekilde at sürüyorlardı. Başka yönlerden gelenler de var mıydı? Bakışlarını etrafta gezdirip aradı ama tek gördüğü, yaralı ve nefes nefese bir ağaca yaslanmış yalnız bir Sadiran askeri idi.

Dokuz kişilik grup da onu gördü.

Ona doğru koştular.

Cas sesin kaçmasını önlemek için bir elini ağzına bastırdı. Ayrıldıklarına göre kendi grubu sadece beş kişiydi ve bunların üçü sıradan, büyüsüz insanlardı. Kendilerini ele vermeleri aptallık olurdu.

Üç atlının attan inip yaralı adama doğru ilerleyişini izlemekten başka bir şey yapamadı.

Biri onu kanlı paltosunun önünden tutup kaldırdı, diğer ikisi de kılıçlarını çekip gelişigüzel, alaycı bir şekilde salladılar.

daha yakın.

İlk kesik adamın sağ kolunun bir kısmını vücudundan ayırarak mide bulandırıcı bir *gümbürtüyle* yere düşürdü. Adamın çılgılığı deliciydi ama kısa sürdü çünkü bir diğer kesik neredeyse diğer kolunu da koparıyordu ve şok onu ele geçirdi. Yüzü alacalı mor ve beyazın korkunç bir tonuna dönüştü. Bedeni elfin elinde yığılıp kaldı.

At sırtındaki altı kişi, sanki bu şimdiye kadar tanık oldukları en büyük spormuş gibi alay ederek ve gülerek onları izledi.

Attan inen üç kişi, insanlık dışı güçlerinden hiçbir şey esirgmeden, kafasını boynundan ayırmadan önce adamın vücudundan geri kalan uzuvları kopardılar. Kafayı atlılardan birine fırlattılar, o da saçlarından yakaladı -bir ganimet ya da belki de bekleyen düşmanlarının ayaklarının dibine atmak için hastalıklı bir uyarı- ve sonra bıçaklarını cama silip kınına soktukten sonra atlarına atlayıp yollarına devam ettiler.

Sadiranlı adamdan geriye kalanlar, Cas'ın gözlerini ayıramadığı karmakarışık, kanlı bir yığın halinde yatıyordu. Laurent ona yetişirken boğazının arkasında yükselen safrayı yuttu.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Gözlerini kırptırdı. Hâlâ gözlerini katliamdan ayıramıyordu ama gözlerini kapattı ve bu da merkezini yeniden bulmasına yardımcı oldu. "Onlar Morethian askerleriydi... Ethswen'e yardıma mı geldiler?"

"Sadira'ya yardım etmek için burada olmadıkları kesin."

"Ama Moreth ve Ethswen *yıllardır* anlaşmazlık içinde, değil mi?"

Bakışlarını katledilen adamdan kaçırdı. "Sarith haftalardır Mistwilde kralına sorun çıkarıyor. Kendi vatanı olan o diyardan sürgün edildi ve bunu pek de iyi karşılamadı." Sesinin tonu değişmemişti ama şimdi bunu idare etmekte zorlanıyormuş gibi görünüyordu. "Mistwilde'a giden en kolay yol da Sadira'dan geçiyor... bu yüzden Sarith'in Ethswenian Kraliçeleri'ne ulaşacağını ve geçmişlerine rağmen onlarla bir anlaşma yapmaya çalışacağını düşünmek zor değil. O kraliçeler Sadira'yı ezmek için yardım alacaklar. Sarith de Mistwilde'a giden yolu açmak için yardım alacak. İttifaklarının bundan daha fazlası olduğundan şüpheliyim."

"Sence Sarith Mistwilde'da bulunan Antaeum Noktası'nı biliyor mudur?" Bu korkunç düşünce Cas'ın aklından daha önce de geçmişti; sadece doğru olmamasını umuyordu. "Kardeşimin Dawnskeep yakınlarındakini mühürlemesine yardım etti. Ne yaptığını tam olarak anlamamış olsa bile

Zamanla, bunu anlamış olma ihtimali var - son noktayı geçip onu kullanabilirse ne tür bir güç ve nüfuza sahip olabileceğini fark etmiş olabilir."

Laurent her zamanki gibi ona ne düşündüğünü söylemedi ama asık suratı yeterli bir cevaptı. "Sadece bu savaşın diğer tarafına geçmeye odaklanalım."

Diğer tarafa geçelim.

Cas'ın bakışları atlıların gözden kaybolduğu yöne doğru kaydı. "Eğer Morethian kuvvetleri de buraya akın ediyorsa, sayıca düşündüğümüzden daha da az olabiliriz."

Laurent başını salladı. "Evet ama kalıp yardım etme konusunda haklı olduğumu düşünüyorum. Sadece bir plana ihtiyacımız var."

Gözcüleri birkaç dakika sonra dönmüş, sayıları, konumları ve karşı karşıya kalacakları manzara hakkında bilgi getirmişlerdi. Ona nehrin sığ, geniş ve görebildikleri kadarıyla yavaş aktığını söylediler ve Cas bunu kendi avantajlarına kullanmanın bir yolu olup olmadığını merak etti.

Tam bunu önerecekti ki toynakların gürültüsü dikkatlerini çekti.

İki Sadiran askeri yanlarındaki tepeden aşağı koşuyordu, iki atlı da canavar gibi siyah atlarıyla onları takip ediyordu - daha fazla elf.

Bu iki askerin de daha önceki gibi parçalara ayrıldığını hayal ederken Cas'ın derisinden soğuk bir ter boşandı. O ve grubu bu kez sayıca üstün değildi. *Bir şeyler* yapmaları gerekiyordu.

Laurent çoktan koşmaya başlamıştı.

Cas onun hareket ettiğini fark edene kadar Sadiranlı adamların yolunu yarılamıştı ve o zaman bile gördüklerine inanamayarak bir an için olduğu yerde kalakaldı. Savaşa pervasızca atılmak ona göre değildi.

Onu harekete geçiren şeyin, atların üzerindeki Morethian sembolleri olduğundan şüpheleniyordu. Bu sembole ve temsil ettiği her şeye sahip çıkmakta ne kadar dirense de, başka kimsenin bu sembolün ellerinde ölmesine izin vermemeye kararlı görünüyordu.

Büyük bir taş kaptı ve en yakındaki atın göğsüne fırlatarak yaratığın çılgınca şaha kalkmasına neden oldu.

Binicisi, dik durma çabalarından vazgeçmeden önce bir an için eyerden tehlikeli bir şekilde sarktı. Yere sıçradı, eyere bağlı kınından bir kılıç kaptı ve düşerken onu çıkardı.

Bu hareket şaşırtıcı, korkunç derecede zarıftı, tıpkı çömelip hemen Laurent'a doğru atılırken yaptığı sonraki hareketler gibi.

O ve Laurent bir an birbirlerinin etrafında döndükten sonra baş döndürücü bir kılıç savaşına tutuştular ve Cas'ın onları takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde oradan oraya savruldular.

Laurent'ın bu tür bir hız ve zarafetle hareket ettiğini görmeye alışkındı ama teke tek dövüşte eşiyle karşılaştığını nadiren görmüştü.

İkinci atlının hâlâ Sadıran askerlerini kovaladığını fark etti.

Yardıma koştu, giderken de kendi askerlerine emirler yağdırdı. Birkaçı onu takip etti, üçü Sadıran askerlerini yakaladı ve onları takipçilerinden uzaklaştırdı. İki kişi daha Laurent'a yardım etmeye giderken, Cas atlının yoluna girip kılıcını çekti. Kılıcını kaldırırken yaptığı basit hareket, hiç çaba harcamadan Fırtına büyüünden bir kıvılcım yağmuru yarattı.

Kıvılcımlar binicinin dikkatini çekti ve onu yavaşlatarak tırısı kaldırdı.

Cas askerlerine hızlı bir bakış attı. İçlerinden biri yorgunluktan yere yığılmış gibi görünen Sadıran adamlarını çembere almışlardı. Cas daha fazla kıvılcım çıkararak -nispeten muhafazakâr bir büyü- çemberden uzaklaştı ve elfi de daha uzağa çekti.

Atı onun ardından ağır ve temkinli adımlarla ilerledi. Elfin gözleri vahşi ve açtı, kasvetin arasında parlayan, yiyip bitiren iki ateş çukuru.

Kılıcını kaldırdı.

Onun cesaretine güldü.

Sonra saldırdı.

Hızlı bir şimşek çaktırdı ve atın ayaklarına doğru fırlattı. Elektrik ayak bileklerini sararak yarattığın çılgınca sıçramasına neden oldu. Binicisi dizginleri birkaç kez sertçe sallayarak sakinleştirmeye çalıştı ve sonra yarattığı ileri doğru tekmeledi, yıldırım çitinin üzerinden sıçradı ve yeri sarsan ve Cas'ın omurgasından aşağı ürperti gönderen bir gümbürtüyle yere indi.

Düşmanı saldırmaya devam etti.

Ama at ürkekliğini korudu ve binicinin dengesini bozdu. Hem attan hem de binicisinin kılıcından kaçmak için eğilip yuvarlanmak yeterince kolaydı. At tepinmeye ve itiraz etmeye devam edince

Elf, arkadaşının yaptığı gibi zarif bir şekilde sırtından atladı -ancak kılıcı onunla birlikte atlamadı.

Ama başka bir silahı daha vardı: Hançer. Onu sırtındaki kınından çıkarıp bir hamlede öne doğru savurdu ve Cas'ı garip bir taklayla savurdu. Bıçaktan kaçmak için tam zamanında düştü ama kendini bir kaya parçasının arasında ancak yakalayabildi. Çenesi kayaların en büyüğüne sürtündü ve acı dolu bir tıslama duydu.

Bir avuç dolusu gevşek çakıl taşı kaptı ve elfin gözlerine doğru fırlattı. Bu onun her şeyden çok kafasını karıştırdı; bu da ona arkasına geçip kılıcını bacaklarına doğru savurma fırsatı verdi.

Çok hızlıydı.

Adam sıçradı, etrafında döndü ve neredeyse hançerini boynuna saplıyordu; kadın bundan kurtuldu çünkü zemin engebeliydi ve adam hançeri sapladığı anda ani bir düşüşle tökezledi.

Kıl payı kurtulması nabzının hızlanmasına neden oldu. Büyüsü de aynı hızla yükselmeye ve savaşmaya hazırlandı. Bunu boşa harcamanın riskli olduğunu biliyordu ama fiziksel olarak üstündü; başka seçeneği yoktu.

Gevşek bir taşı ona doğru tekmeledi. Kadın taştan kaçmak için yana doğru hamle yapınca, adam ona doğru hamle yaptı, uzattığı kılıcın etrafından dolandı ve göğsüne çarparak onu sırt üstü yere düşürdü. Sarsıcı hareket büyüsünü daha da serbest bırakmış gibiydi. Bu kez yükselişine karşı koymadı, kendisinden akıp düşmanının etrafında katlanmasına izin verdi.

Soluk yeşil bir ışıkla parlayan kılıcını kaldırdı. Çoğu elf yapımı silah gibi, ilahi büyüye direniyor, büyüünün çoğunu emerek her yöne saçılmasını sağlıyordu.

Ona yine güldü, sonra da anlamadığı bir elf diliyle alay etti.

Daha güçlü bir sihirle onun işini bitirme dürtüsüne direnmek zorundaydı.

Sakin olun. Strateji geliştirin.

Kılıcındaki son elektrik kıvılcımlarını da silkeledi ve ona doğru ilerlemeye başladı-

Askerlerinden biri tarafından atılan bir ok koluna isabet etti.

Adamın dikkati dağılmışken, kadın ayağa fırladı. Gözleri, aralarında bulunan ve hâlâ büyüsünün kalıntılarıyla çatırdayan bir su birikintisine takıldı.

Bir fikri vardı.

Arkasındaki nehre doğru geri çekilmeden önce yüzüne daha fazla taş fırlattı ve giderken onunla alay etti. Gürültülü ve iğrençti, her şeyi kullanıyordu

Laurent'ın ona öğrettiği elfçe küfür, hedefi sonunda bakışlarını kendisini vuran adamdan ayırıp onu takip edene kadar devam etti.

İkisi de dizlerine kadar suya girdikten sonra Cas kıyıya tırmandı ve hemen geri dönüp iki küçük Fırtına türü sihir küresini dalgalara fırlattı. Bundan sonra işin çoğunu su yaptı, büyüsünü ilette ve bastırılmış çağrısını parlak bir güç gösterisine dönüştürdü.

Bir insana yapacağı gibi onu anında düşürmedi. Ancak vücudunun kontrolünün dışında seğirmesine ve kasılmasına neden olarak sudan çıkmasını imkânsız hale getirdi.

Bu yüzden Cas'ın tek yapması gereken sabırlı olmak ve elektrik akımının akmasını sağlamak için nehre küçük miktarlarda büyü vermeye devam etmekte.

Birkaç dakika sonra cesedi battı, ancak yüzüstü ve kıpırdamadan akıntının hemen aşağısında tekrar yüzeye çıktı.

Cas eğimli kıyıya doğru geriledi, nefesini tutarken Gölge Avcısı'nı sıkıca kavradı. Nefesini tutar tutmaz diğer taraftaki savaşa baktı ve Laurent'ı aradı. Neyse ki onu tek parça halinde ve kılıcını kınına sokmak üzereyken hemen fark etti. Savaşığı kişi arkasında kıpırdamadan yere serilmişti.

"Orada her şey yolunda mı?" Laurent göz göze geldiklerinde seslendi.

"Evet, ama bir dahaki sefere bana bir işaret vermeye ne dersin?" diye homurdandı ayağa kalkarken.

Ona sırtarak baktı. "Bunu, onunla tanıştığım günden beri -işaret vermeden- birbiri ardına savaşa giren kadın söylüyor."

Cas sırtıttı ve bu hareket sıyrılan çenesini rahatsız edici bir şekilde çekiştirince anında pişman oldu. "Haklısın, sanırım."

Dikkatlerini askerleri tarafından tutulan iki Sadıranlı adama çevirdiler. Cas onlara doğru ilerlerken, gözleri şok ve korku karışımıyla vahşileşti.

Saçları, gözleri, büyüsü... Ünü ondan önce geliyordu ve onu açıkça tanıyorlardı.

Ama ne duymuşlardı?

"Yardım etmek için buradayız," diyerek onlara güvence verdi.

Biraz daha ikna edilmeleri gerekti ama sonunda kurtarıcılarına güvenip kaçmaya devam ettiler. Kibar ama sert bir sorgulamaya tabi tutulduktan sonra, Cas ve diğerlerine tanık oldukları savaşın bir pusu olarak başladığını söylediler. O sırada

Sadiran kuvvetleri Ironedge köyü ve çevresindeki bölgelerde stratejik bir kale kurmaya çalışıyordu ve gün geçtikçe bu kuvvetlerin sayısı artacaktı.

"O halde ana ordu gelene kadar dayanmalarına yardım etmemiz gerekecek," dedi Laurent.

"Ve umarım Soryn de o ordunun saflarında bir yerlerde olur."

Cas, Sadiran askerlerine su ve tıbbi bakım verilmesini emretti ve adamlar iyileşip sınırları yatıştıkça, Cas ve Laurent bir sonraki hamlelerini planlamaya devam ederken daha uyumlu, hatta yardımcı olmaya başladılar.

Bu entrikanın tam ortasındaydılar ki askerlerin gözleri yaklaşan birini görünce tekrar büyüdü ve Cas döndüğünde Elander'in dörtmala onlara doğru geldiğini gördü.

Onlara ulaştığında sol tarafını işaret etti. "Bölüğümüzün geri kalanı şu tepelerin ardında bekliyor," dedi, "ağaçların ve daha fazla siperin olduğu yerde. Onlara vereceğiniz her türlü emre hazırlar." Atından indi ve Cas'ın yüzüne bakmadan önce yorgun kısırağını bir güzel ovdu.

Çenesindeki kesiği gördü ve kaşlarını çatarak, kazınmış deriye yapışmış bir tutam saç kenara itti. "Neden her gittiğimde seni bıraktığımdan daha kanlı buluyorum?"

"Bu sefer ben başlatmadım. O başlattı." Parmağıyla Laurent'ı işaret etti. "Bir kez olsun pervasız olan ben değilim."

Ağzının bir köşesi kalktı. "Her şeyin bir ilki vardır, sanırım." Yarı gülümsemesi çabucak düştü. "Ben de senin büyünü hissettim."

Nehre doğru baktı. Ölü elf bu noktada gözden çok uzaklara sürüklenmişti. "Fazla değil," dedi Elander'e. "Ve takviye kuvvetleri gelene kadar Sadiran ordusuna yardım etmek için daha fazlasına ihtiyacımız olmayacak."

Ona meraklı bir bakış attı, tıpkı yaklaşmakta olan takipçileri gibi.

Cas sırayla her birinin endişeli bakışlarıyla karşılaştı. "Çünkü bir planım var."

BÖLÜM 9

B Önündeki savaş alanını incelerken, Cas'ın ensesinden aşağı süzülen ter damlaları gittikçe hızlanan yağmura karışıyordu.

İki saatten fazla bir süre geçmişti ve çatışma öncekine kıyasla daha durgun ve dağınıktı, her iki taraf da yeniden organize olmak ve toparlanmak için geri çekiliyordu.

Mükemmel.

Ama ne kadar süreceği belli değildi.

Cas elini kaldırdı ve Fırtına enerjisinden tek bir kıvılcım çıkararak işaret verdi.

Yardım ettikleri iki adam, Cas ve takipçileri arkalarında kaldığı için alaylarına dönecek cesareti bulmuşlardı. Bu ikisi onun işaretine cevap verenlerdi, Sadiran askerlerinin arasına karışıp saflar arasında ilerleyerek Cas ve ordusundan ve Cas'ın onlara paylaşımlarını söylediği plandan haber getirdiler. Bu haber yayıldıkça, Cas kendi ordusundan bazılarını daha yakına göndererek müttefikleriyle bütünleşmelerine ve doğrudan konuşmalarına izin verdi.

Elander bu müttefiklerden birkaçını sorguladıktan sonra ona yetiştii. Yüz ifadesi ciddi, vücudu gergindi. "Komutanlarından ikisi bu sabah erken saatlerde öldürüldü," dedi ona. "Bu yüzden günün büyük bölümünde dümensiz kaldılar. Çoğunun teslim olmasına ramak kalmış gibi görünüyor."

Cas kılıcını geri çekerek büyüün kılıç üzerinde dans etmesine ve gözleri kendisine çekmesine izin verdi. "Teslim olmuyoruz," dedi Elander'e olduğu kadar kendine de, kılıcı daha parlak bir şekilde parlayarak gördüğü en büyük Sadiran asker grubuna doğru ilerlerken.

Kendisini takip eden bakışları daha önce hiç olmadığı bir şekilde karşıladı. Kurtarılmasına yardım ettiği kaçan adamlarınki gibi, şimdi ona bakan gözlerin çoğu inançsızlık ve belirsizliğin bir kombinasyonu ile genişledi. Aynı derecede şüpheli fısıltılar yükselmeye başladı ama onları çabucak susturdu ve bir emir yağmuru ile konuşmaları bastırdı.

Düşmanlarının dikkatini çekmek için kuvvetlerinin büyük bir kısmının toplanmasına ihtiyaçları vardı.

Ve sonra hepsi kaçacaktı.

Çok uzağa gitmiyorlardı, sadece nehrin karşısına geçeceklerdi, bu sırada aralarındaki en güçlü Gök-türleri, düşmanlarını peşlerinden ve nehre doğru yönlendirmek için bariyerler kurdular.

Zev'i askerlerinin toplandığı kitleye liderlik etmesi için yönlendirdi ve düşmanlarının dikkatini çekmek için yüksek sesle konuşmasını ve parlak büyüsünü kullandı.

O düşmanları çileden çıkarıp kendine çekmek için hücumu yönetirken, Nessa da Sadiran güçlerinin arasına girip çıkıyor ve hareket zamanı gelene kadar onları sakinleştirmek için büyüsünü kullanıyordu.

Rhea kendini görüş alanının dışında konumlandırdı ama Gümüşayak'ın gözleriyle keşfe devam ederek gözden kaçırmış olabilecekleri büyük düşman asker gruplarını izledi.

Laurent nehrin diğer tarafına çekilme sahnesini yönetmeye hazırlanırken, Cas ve Elander su kenarındaki yerlerini alarak büyülerini hazırladılar.

Herkes onun planlarını takip etmeyi kabul etmedi ama kabul eden yeterince kişi vardı.

Umut etti.

Nehir kenarında diz çöktü, her iki yanında da gerekirse koruma kalkını sağlamaya hazır iki Gök-insan vardı. Onlara tetikte olmalarını, ancak büyülerini yalnızca kesinlikle gerekliyse kullanmalarını emrederken, gözlerini Zev'den ayırmadı.

Zev'in etrafı başka büyü kullanıcılarıyla da çevriliydi - daha fazla Ateş türü. Büyüleri Karanlık Tanrı'dan geliyordu, bu yüzden her zamankinden daha parlak bir şekilde yanıyordu ve henüz pay ayırmaya gerek yoktu. Zev bir alev çıkararak, akşamın çökmesiyle giderek kararan bulutlu gökyüzüne doğru fırlattı.

Cas nefesini tutarak gidişini izledi ve parlaklığının onu daha fazla umutla doldurmasına izin verdi.

*Bu işe yarayacak. İşe
yaramak zorunda.*

Düşman oklarından oluşan bir yaylın ateşin çağrısına cevap verdi.

Büyü kalkanları havaya kalkarak Ateş Türünün etrafında bir kubbe oluşturdu ve tüm askerler hemen arkalarında hazır bir daire şeklinde konumlandı.

Ama kubbeyi bir araya getiren Gökyüzü büyüğü iplikçiklerinin çoğu zayıftı, sönmüş bir ateşteki korlar gibi titreşip duruyordu ve oklar bu zayıf bölgeleri delmeyi başardı. Bir diğer ok yağmuru ilkinin hızla takip ettiğinde, birkaç tanesi yeni açılan deliklerden geçerek Cas'ın *gördüğü* üç Sadiran askerini vurdu.

Askerlerin çığlıklarını duyunca içinden bir endişe ipi geçti ama ellerini nemli zemine dayadı ve sert toprağın verdiği hissin kararlılığını pekiştirmesine izin vererek pozisyonunu korudu.

Düşman ordusu yeniden toparlanmıştı ve farklı yönlerden akın akın üzerlerine geliyor, gittikçe daha kaba bağırışlar ve çağırın alevlerle kendilerine çekiliyorlardı. Hâlâ çoğunlukla oklara güveniyorlardı ama birkaçı nehrin yukarısındaki sırtta belirmiş, kılıçlarını çekmiş ve hazırlamıştı.

Cas'ın askerleri sihirli kubbenin altında yerlerinde kaldıklarında, bu kılıç taşıyıcılar tepeden aşağıya doğru ilerlemeye başladılar.

Bunun üzerine askerleri onun emrettiği gibi yaptılar, sinip geri çekildiler, düşmanı tepenin aşağısına çektiler ve onlara gittikçe büyüyen sahte bir güven duygusu verdiler...

Neredeyse...

Laurent'ın gürleyen sesi "GERİ ÇEKİLİN!" oldu ve onun işaretiyle askerleri büyü kubbelerini hızla terk edip koşmaya odaklandılar, baldır yüksekliğindeki suda hızla ilerleyip nehrin diğer tarafına geçtiler.

Düşman görünürdeki geri çekilmeyi gördü ve bundan faydalanmak için acele etti.

Çoğunluk dalgaların içine girdiğinde, Sadira'nın en güçlü sihirbazları saklandıkları yerlerden çıktılar. Büyü kalkanları her iki taraftaki kıyıları boyunca yükselerek düşmanı nehre hapsetti.

Cas'ın bakışları güçlerinin üzerinde gezindi. Sakladıkları kişiler şu anda sahip oldukları en güçlü kalkan yapıcılardı ve yine de, daha önceki kubbe gibi, çağırdıkları büyü telleri de umduğundan daha solgundu.

Ama bunun üzerinde durmadı - zamanı yoktu. Duruşunu değiştirdi, sudan uzak olduğundan emin oldu ve kendi büyüünü hazırladı.

Yavaş yavaş, o büyünün emrinden suya atlamasına izin verdi.

Stratejik, diye hatırlattı kendine, dalgaların bu gücü nasıl topladığını, etrafta nasıl yuvarladığını ve güçlendirdiğini görmek için izliyordu.

Elander nehrin biraz aşağısında, aynı şeyi yapıyordu. Suyun etrafında dönen sisten ve havadaki büyümlü kalıntılardan onu göremiyordu ama onun ışığını gördü ve *hissetti*; bu da kendi ışığını daha cesur bir şeye dönüştürmek için yeterliydi. Güçlerinin buluştuğunu, iç içe geçtiğini ve dünyayı ateşe verdiğini hayal etti.

*Hiçbir şey bir şeyleri bu kadar tamamen
kıramaz. Hiçbir şey bir şeyleri tamamen
iyileştiremez.*

Görünüşe göre bugün, sadece onları iyileşme yoluna sokmasını umabileceği kırık dökük şeylerle dolu olacaktı.

Yerin yarılması gibi bir sesle, ellerinden suya daha fazla şimşek çizgisi fırladı ve nehrin ortasına doğru hızla ilerledi.

Çevresel görüşünde, yamaçtaki hareketliliği gördü. Daha fazla düşman okçusu yaklaşıyor, nehri bir kafese çevirmiş olan Gök-insan'a nişan alıyordu. Bir ok birini, sonra bir diğerini düşürdü ve aniden kalkanlar titremeye başladı, kafes kırılma tehlikesiyle karşı karşıya kaldı.

Kalbi boğazında düğümlenen Cas, onu koruyanlara kalkanları sabitlemelerine yardım etmelerini emretti ve ardından Gölge Avcısı'nı çekip çamurlu kıyıya sapladı. Çeliğindeki semboller ıslık ıslık parlayana kadar sapını sıkı.

Kılıçtan çıkan güç cızırdayarak suya doğru inerken etrafındaki çamur köpürdü. Sonra suyun kendisi fokurduyor, patlıyor, köpürüyor ve elektrikle şiddetle çalkalanıyordu.

Bu manzara, kıyının her iki tarafındaki Gök-tür'e cesaret vermiş gibi görünüyordu; onlar da büyülerini daha fazla ortaya çıkardılar ve daha sıkı, daha cesur bir şekilde ördüler.

Birkaç düşman hâlâ bariyerlerin bazı kısımlarından geçmeyi başarıyordu ama yeterince yavaş geldikleri için onları yakalamak zor olmadı.

Cas ve Elander'in büyüleri nehre akmaya devam etti, nehir o kadar parlaklaştı ki göz kamaştırıcı bir hal aldı, nehirden yayılan ısı çok yaklaşan herkesin derisini cızırdatabilecek kadar sıcaktı.

Düşmanların kayması durduğunda, Cas suya büyü dökmeyi bıraktı. Çok geçmeden Elander'in de aynı şeyi yaptığını hissetti. Fırtına devam etti

Durduktan sonra birkaç dakika boyunca havayı statik ve buharla doldurdular.

Sonunda ortalık durulup temizlendiğinde, sayılamayacak kadar çok ölü yüzüyordu.

Hâlâ hayatta olanlar, yuvarlanıp sendeleyerek sudan çıkarken inilti ve çığlıklardan oluşan üzücü bir koro oluşturdular. Hayatta kalanların çoğu tökezleyerek ve sendeleyerek güvenli bir yere doğru koştu. Kaçmayanlar ise oklar ve kılıçlarla karşılaştıklarında seçimlerine pişman oldular.

Cas gözlerini kaçırdı ve sonra sadece bir anlığına, midesinden yükselen hastalık hissini bastıracak kadar uzun bir süre için gözlerini kapattı.

Sadiran askerlerinden biri muzaffer bir çığlık attı. Birkaçı daha onu takip etti ve teslim olma arzuları bir anlığına unutuldu.

Ama Rhea bağırarak yaklaşan düşmanlar konusunda onları uyardığında daha nefeslerini bile alamamışlardı.

Savaş devam etti.

Birkaç küçük grubu daha nehre hapsederek, tüm düşmanları bu taktiği anlayıp suyun kenarından çekilmeden ve bunun yerine hem büyü hem de oklarla uzaktan ateş etmeden önce onları heyecan verici bir sona ulaştırdılar.

Ancak bu noktaya gelindiğinde sayılar eşitlenmiş, rakiplerinin morali çok hızlı bir şekilde verilen ağır kayıplarla düşmüştü.

Cas daha fazla Sadiran askerinin -yeni yüzlerin- gelmeye başladığını gördüğünü düşündü.

Bekledikleri takviye kuvvetler mi?

Bir ok Cas'ın başının yanından vızıldayarak geçti ve ona ateş etmek için kendi okunu yerleştirmekte olan bir Etswen askerini vurdu. Asker göğsünü tutarak geriye düştü ve Cas dönüp Nessa'nın yayını indirdiğini gördü, yüzünde acımasız ama memnun bir ifade vardı.

Cas bir an sonra bu iyiliğe karşılık verdi ve Nessa'ya sinsice yaklaşmaya çalışan bir adamın önünü kesmek için koşmaya başladı. Adamı yere devirdi, hançerini Nessa'nın kalçasındaki kınından çıkardı ve adam ayağa kalkmaya çalışırken kürek kemiklerinin arasına sapladı.

Yüzüstü yere düştü, Cas bıçağı çekerken yarasından kan fışkırıyordu. Bir çalının altına doğru sürünmeden önce birkaç saniye boyunca yönsüz bir acı içinde kıvrandı. Kan akmaya devam ediyordu, çalının altından bir nehir gibi akan kan gün ışığında parlıyor ve saklandığı yeri açıkça ele veriyordu.

Cas onu huzur içinde ölmesi için bıraktı ve Nessa'nın kolundan tutup onu uzaklaştırdı. Hançerdeki kanı sildikten sonra Nessa'ya geri verdi ve onu bazı yaralıların tedavi edildiği yakındaki bir ağaçlık alana doğru gönderdi.

Cas ters yöne gitti ve elektrikli sudan çıkmayı başaran daha dirençli düşman askerlerinin işini bitirmeye yardım etmek için nehre doğru geri döndü.

Bu askerlerden birini gördü ve ona doğru ilerlemeye başladı ama aniden durdu, onun bir düşman değil, Sadira'nın planladığı tuzağa yakalanan kendi askerlerinden biri olduğunu fark edince nefesi kesildi.

Kendini nehirden çıkarıyor, vücudunu çamurlu kıyıda sürüklüyor, tutunacak sağlam bir şey ararken elleri kayıyor ve kayıyordu.

Cas yardım teklif etmek için ona doğru koştu.

Ona doğru uzanırken kolu tutuldu.

Saniyeler içinde vücudunun geri kalanı da onu takip etti, kasları o kadar şiddetli bir şekilde gerildi ve kasıldı ki ayakta duramadı. Ellерinin ve dizlerinin üzerine yuvarlandı, düşüşünü durduracak kadar kontrolü vardı ama yere düştüğünde bu kontrolü bile kaybetti; uzuvları altında buruştu ve yüzü soğuk, çakıllı bir çamura düştü.

Asker sürünerek sudan uzaklaşmayı ve yardım çağırmayı başarmıştır.

Nessa bir an sonra oradaydı, Cas'ın yanına çöktü ve başını çamurdan kaldırdı. Geçmişte panik atak sırasında Cas'ın vücudu kasılmıştı ve Nessa buna tanık olmuş ve gücünü Cas'ın kaslarını sakınleştirmek ve gevşetmek için kullanmıştı; şimdi de aynı şeyi yapmaya çalışıyordu.

Ama bu kez Cas'ı dize getiren şey panik değildi. *Sihirdi*.

Bunu açıklamaya çalıştı ama konuşması imkânsızdı. Sanki ciğerlerindeki nefes kontrol ediliyormuş, ondan çekilip alınıyormuş gibi hissediyordu. Omurgası sertleşti ve artık dik oturamıyordu. Nessa'nın göğsüne doğru yığıldı.

Başının etrafındaki büyü pençeleri onu yerinde tutuyordu ama gözleri hâlâ hareket edebiliyordu. Gözlerini kaldırdığında eğimli kıyıdan aşağı doğru inen bir kadın gördü.

Cas bu kadını tanıyordu. Son karşılaştıklarından daha fazla savaş yorgunu, siyah saçları çılgınca dağılmış, kahverengi teni kirle gölgelenmişti.

Yüzünün sol tarafında da kana benzeyen bir şey vardı. Giysileri Cas'ın onu giyerken gördüğü her şeyden çok daha sadeydi. Ama ceketindeki Sundolian amblemi, altın rengi gözleri, kendini taşıyış biçimi... hepsi çok açıktı. Tıpkı elinde parlayan sarmal yılanın işareti gibi.

Bu, Sundolian İmparatorluğu'nun Ejderha Kraliçesi ve Soryn'in kuzeninin karısı Alaya'ydı.

Görünüşe göre, ailesine yardım etmek için kuzeye gitmiş.

Cas birinin adını haykırdığını duydu -Elander, diye düşündü. Hâlâ sadece gözlerini oynatabiliyordu, bu yüzden bir sonraki anda yanında diz çöküp kolunu beline dolayarak onu sabitlemeye yardım edene kadar emin olamadı; dokunuşunu hissedebiliyordu ama buna hiçbir şekilde karşılık veremiyordu.

Ejderha Kraliçesi onlara doğru yaklaştı.

Elander tekrar ayağa kalktı. Hava güçle sarsıldı, öfkesi elle tutulur hale geldi ve dalgalar halinde üzerinden yuvarlandı. "Bırak onu, *seni yılan!*"

Laurent da Cas'ın görüş alanında belirdi, yayını hazırlamış ve Sundolian Yüksek Kraliçesi'ne doğrultmuştu.

Kraliçe ikisini de görmezden geldi, altın rengi gözleri Cas'ınkilere kilitlenmişti. Aralarındaki mesafeye ve azalan gün ışığına rağmen Cas'ın bakışlarının derinliklerinde bir şeyler okumaya çalışıyor gibiydi. Son aylarda Cas'ın başına gelenlerle ilgili cevapları o derinliklerde arıyordu.

Son buluşmalarında olduğu gibi hâlâ müttefik miydiler?

Şu anda pek öyle görünmüyor.

Elander kraliçeye doğru tehditkâr bir adım attı. Hava kıvılcımlarla doldu.

Yapma, demek istedi Cas. Sihrimizi düşmanlarımız için saklamalıyız ve o bizim düşmanımız değil.

Kraliçe elini salladı ve Cas'ın ciğerleri şiddetli bir titreme geçirdikten sonra kasıldı ve öksürmesine neden oldu. Elander'in kafası ona doğru döndü ve gözleri büyüdü.

"Geri çekilin," diye uyardı Alaya Kethran dilinin ağır aksanlı bir versiyonuyla. "Ve silahlarınızı indirin."

Laurent yavaşça onun dediğini yaptı.

Elander'ın eli uzun bir süre Caden'ın kılıcının kabzasında kaldı ama sonunda bıraktı ve Laurent'ın örneğini izledi. Hava

yerleşti ve gözlerini ondan ayırmadan kraliçeden uzaklaşarak tekrar Cas'ın yanında diz çöktü.

Kraliçe omzunun üzerinden baktı. Parmaklarını oynattı. Elindeki parlayan işarete baktı ve sonra tekrar omzunun üzerinden geçti. Görünüşe göre birini bekliyordu.

O kişinin gelmesi sadece birkaç dakika daha sürdü.

Ejderha Kraliçesi'nin arkasındaki tepeye bir atlı tırmandı. Tamamen siyah giyinmişti. Deri zırhı devasa atının postuyla aynı renkteydi, bu da onları etrafında duran herkesten çok daha büyük ve heybetli tek bir canavar gibi gösteriyordu.

Altındaki manzarayı incelerken bir süre atın üzerinde kaldı, sonra zarifçe yere sıçradı ve dizginleri, karanlık sisin içinden çıkan hayaletler gibi sessizce yanına gelen üç askerden birine verdi. Binici eldivenlerini çıkardı ve kalçasındaki kılıcın kabzasını avuçladı; belki bir an için kılıcı çekmeyi düşündü ama sonra kararını değiştirdi.

Kendisinden önce gelen kraliçe gibi o da tüm bunları gözlerini Cas'dan ayırmadan yapmıştı. Sonra öne doğru yürüdü, kapüşonunu kenara çekip zırhı ve atı kadar siyah olan saçlarının dalgalarını serbest bıraktı.

Soryn.

Cas tekrar hareket etmeye çalıştı ama işe yaramadı.

Cas'ın nehirden çıkmasına yardım etmeye çalıştığı adam onun yardımı olmadan ayağa kalkmıştı. Kraliçesine doğru sendeleyerek yürüdü, kollarını bir barış jestiyle kaldırmıştı.

Adam ona yaklaşırken Soryn kaskatı kesildi. Dikkati Cas'ın üzerindeydi ama söyleyeceklerini dinlerken başını adama doğru eğdi.

Sözlerini bitirip kraliçesinin önünde eğildiğinde, Soryn'in gözleri Cas'ın üzerinde daha da daraldı. Rahat, yakıcı ve parlak bir şekilde birkaç dakika boyunca orada kaldılar ve felçli haliyle Cas sanki açık bir alevin üzerinde tutuluyormuş gibi hissetti.

Sonunda Soryn, Sundolian Kraliçesi'ne baktı ve başını salladı.

Cas'ın kaslarının etrafındaki baskı anında azaldı.

Nessa ve Elander'in yardımıyla ayağa kalktı. Büyünün etkileri bacaklarını sızlatıp titretmeye devam ediyordu ama eski müttefikinin tam önüne gelene kadar adım adım ilerlemeyi başardı.

Soryn çenesini kaldırdı. "Selamlar, Majesteleri." Ses tonunu okumak zordu; tam olarak alaycı değildi ama kesinlikle saygılı ya da dostane de değildi.

Cas kraliçenin ürkütücü derecede soğuk ve tuhaf turkuaz gözleriyle irkilmeden karşılaştı. "Konuşmamız gerek."

"Ben de öyle anladım." Soryn'in çenesinde bir kas çalıştı. Parlak bakışlarında kızgınlık titreşti. "Ironedge köyü buradan iki mil güneyde," dedi sonunda. "Siviller tarafından büyük ölçüde terk edilmiş durumda ve kalan insanlar ordumuzu dörde bölmek için hazır bekliyor. Orada yeniden toplanacağız. Ve bugün yaşananlar hakkında kendi askerlerimle konuşma fırsatı bulduktan sonra konuşabiliriz."

Az önce bana cevap veren askerler.

Cas bunu belirtmek, ikisinin de aynı tarafta olduğunu, her ikisinin de halkları için doğru olanı yapmaya çalışan kraliçeler olduğunu, onun konuşmak için sırasını beklemesi gereken bir *baş belası* olmadığını anlatmak istiyordu...

Ama daha iyi düşündü. Konuşmalarını bu savaşın gerginliği biraz azalana kadar saklamak, Soryn'in söyleyeceklerine daha açık olmasını sağlayabilirdi.

Umarım.

BÖLÜM 10

T Ironedge köyü ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü; tek ses boş sokaklarda yankılanan yağmur damlalarının pıtırıtısıydı.

Cas, belirlenen buluşma yerine Soryn'den çok önce varmıştı.

-Rhea, Gümüşayak ve Nessa'yla birlikte en az bir saattir bekliyordu.

Küçük bir verandada, yağmurun dışında ama her şeyle birlikte onları da saran sis yüzünden hâlâ nemli bir şekilde bir araya toplanmış olan grup arasında neredeyse tek bir kelime bile geçmedi. Nessa, Cas'ın gücünü idareli kullanması gerektiği yönündeki ısrarına rağmen, hem soğuğu hem de sinirlerini yatıştırmak için sihrini kullanıyordu - gerçi bu sihir kullanımı konusunda uzun süre tartışmak zordu. Bu stratejik bir sinir yatıştırmaydı, değil mi? Soryn'le bu görüşmeyi sakince halledemezse, önümüzdeki günler daha zor geçecekti.

Bu yüzden Nessa verandanın basamaklarında arkasına oturup bir yandan dağınık örgüsünü yeniden örerken, bir yandan da parmak uçlarından saç tellerine ve kafa derisine doğru sıcak büyünün akmasına izin verirken itiraz etmedi.

Sonunda Soryn sisin içinden çıktı, siyah atının yanları ter ve yağmur suyuyla kayganlaşıp parlıyordu ve homurtuları soğuk havaya bulutlar üflüyordu.

Attan inerken Cas'ın yanındakilere yorgun gözlerle baktı. "Bu kadar kalabalık bir dinleyici kitlesine ihtiyacımız yok, değil mi?"

Cas öfkelendi ama itiraz etmedi. Soryn'in onu kontrol etmeye çalıştığını biliyordu. Sundolian Kraliçesi'nin büyüyle, savaş alanını terk edene kadar onunla konuşmama konusundaki ısrarıyla ve şimdi de bununla.

Ama Cas, insanların genellikle korktuklarında kontrol için en pervasızca ellerini uzattıklarını uzun zaman önce öğrenmişti ve bir kez daha Soryn'in korku ve güvensizlik ateşini körüklememeye karar verdi.

Soryn'e başıyla selam verdikten sonra arkadaşlarına baktı ve Nessa'yı sivri bir bakışla susturdu.

"Ben iyi olacağım," dedi onlara. "Zaten hepiniz dinlenip toparlanmaya çalışmalısınız."

"Emin misin?" Kraliçe atını neredeyse devrilecek kadar alçak sesle eğilen genç bir adama teslim ederken Nessa'nın gözleri kararsızca, gizlice Soryn'e doğru kaydı.

"Tabii ki."

Soryn'e güveniyorum, Cas eklemek istedi ama yapamadı.

Gümüşayak yumuşak bir mırıltı çıkardı ve Rhea kulaklarının arasına güven verici bir okşayışla onu susturdu. "Yakında olacağız," dedi Cas'a ve Gümüşayak bu sözü bir havlama ve kuyruğunu sallayarak destekledi.

Cas, Soryn'i toz ve soğuk, nemli şeyler kokan küçük eve kadar takip etti. Etrafı askerlerle çevrili bir odaya ulaştılar ve içeri girdiler. Burada onları başka bir asker bekliyordu ve Soryn'e sicimle birbirine bağlanmış bir tomar kâğıt uzattı. Soryn teşekkür etti ve sonra onu kovdu.

Ejderha Kraliçesi kısa bir süre sonra geldi ve toplantılarını başlamadan yarıda kesti. O ve Soryn Sundolian ortak dilinde uzun uzun ve hızla konuştular. Sanki tartışıyor gibiydiler.

Cas söylediklerinin bir kısmını anlıyordu ama hepsini değil. Soryn'le anlamlı bir konuşma yapma şansı için bir kez daha beklemek zorunda kaldığı için teni kızgınlıktan ısındı.

Sabrı hızla tükendi ve sözünü kesmeye başladı; o sırada kapı çalındı ve hepsi birden araya girdi.

Eşikte tanıdık bir kadın daha duruyordu: Sade, Alaya'nın ikinci komutanı. İki kadın kısa birkaç kelime konuştu. Sonra Sade'nin ısrarlı bakışları arasında Ejderha Kraliçesi Soryn'e veda edip gitmek üzere döndü, altın rengi gözleri kısa bir süre Cas'a takıldı.

Cas kendini nehir kenarında olduğu gibi hissetti; sanki bu kadının bakışları derisinin ve kemiğinin katmanlarını soyup zihninde yuvarlanan her düşüncüyü ve korkuyu ortaya çıkarabilirdi. Elleri dalgınca ensesine uzandı ve kraliçenin büyüünün kaslarını ele geçirmesinin anısını masaj yaparak uzaklaştırmaya çalıştı. Gittiği için mutluydu.

"Dikkatli ol," dedi Ejderha Kraliçesi yanlarından geçerken, sesi alçaktı ve sadece ikisi içindi. Bunu söylerken gözleri biraz olsun yumuşamıştı ve sesi Cas'ın kendini hazırladığı gibi bir tehdide benzemiyordu.

Soryn ile ne hakkında konuşuyordu?

Cas onun gidişini izledi ve gerçekten de kendi adına tartışıyor olma ihtimali olup olmadığını merak etti.

Bakışlarını tekrar Soryn'e çevirdi ve sesini olabildiğince dostane bir hale getirdi. "Yakınlarda böyle güçlü müttefiklerinizin olmasına sevindim."

"Burada olmak için kendilerini büyük bir riske attılar," dedi Soryn, askerin kendisine verdiği kâğıt destesini çözüp karıştırmaya başlarken.

Cas sesini yine dostça tutmaya, daha önce paylaştıkları yoldaşlık duygusunu yeniden uyandırmaya çalıştı. "O kraliçenin ne kadar güçlü olduğunu unutmuşum."

Soryn elindeki kâğıtları karıştırmaya devam etti. "Onun büyüğü Karanlık Olan'a hizmet eden Yılan Tanrıça'dan geliyor. Hâlâ yararlanabileceği çok fazla gücü var." Taramasına ara verdi ama yine de başını kaldırıp bakmadı. "Görünüşe göre aynı şey benimki için söylenemez."

Cas'ın kalbi, korkularının bu şekilde doğrulanmasıyla yerinden çıkacak gibi oldu. Sonraki sözlerini dikkatle seçti. "Benim gücüm de risk altında, ne olursa olsun."

Soryn başını salladı. Durakladı. Ne yaptığını anlayamadan elindeki kâğıtlardan birini buruşturdu ve sonra hemen düzeltti. "Doğru o zaman. Duyduğum şeyler."

Cas cevap vermedi, daha önce olduğu gibi bu krallıktaki insanların ne *duyduğunu* merak ediyordu.

Soryn onun sormasına gerek kalmadan cevap verdi. "Kendi sihrinizin kaynağını *isteyerek* kilit altında tuttunuz. *Sayı*sız iyi büyü kullanıcısını ve ben bunu anlayamıyorum-"

"*Ben* yapmadım. Kardeşim yaptı. Görünüşe göre bu her zaman onun nihai hedefiydi." Cas derin bir nefes aldı. "Ve şimdi konu üzerinde düşünecek, amacının *neden* bu olduğunu anlayacak zamanım olduğuna göre... kullandığı yöntemlere katılmasam bile, kararının doğru olduğuna inanıyorum. Tanrıların bitmek bilmeyen müdahalelerine ve bundan kaynaklanan istikrarsızlığa bir son vermek istiyorsak, onun ve babamın başlattığı şeyin bitirilmesi gerektiğini düşünüyorum."

Soryn güldü - camın kayalara sürtünmesi gibi sert bir ses. "Kardeşin sonunda seni kendi tarafına çekmeyi başardı, değil mi?"

"Bu noktada *taraf* seçmenin ötesine *geçtik*. Bu, iyiye karşı kötünden ya da aklınıza gelen diğer kavramlardan çok daha karmaşık bir durum." Soryn güldüğü o sert tonda, "*Kavramlar*," diye araya girdi. "Ne *gibi fikirlerim* olduğunu düşünüyorsun?"

Cas tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi, ısırın acıya odaklandı ve öfkесinin alevlenmemesini diledi.

Soryn uzun bir süre onu inceledikten sonra nihayet tekrar konuştu, sesi sakın ve içi boştu, parmakları hâlâ elinde tuttuğu kâğıtların etrafında sıkıca kıvrılmıştı. "Aynı amaç için çalıştığımıza inanıyordum. Son ayrıldığımızda, tanrılar ve krallarla savaşmanın bir yolunu bulmaya gidiyordun - ama halkımın zararına değil. Şimdi, öyle görünüyor ki, büyüye sahip olanlarımızdan vazgeçmişsin ve bunun bana ve krallığıma maliyeti ne olacak? Büyü olmadan hiçbir şeyimiz yok. Geçtiğimiz on yıllarda bizi tamamen ezilmekten koruyan tek şey buydu."

"*Pes* etmedim. İşler değişti." "Belli ki."

"Bu kadar sert önlemler almadan barışı sağlamanın bir yolu olsaydı, bunun yerine bunu seçeceğimi düşünmüyor musunuz?"

Soryn bakışlarını kaçırdı ama hiçbir şey söylemedi, sanki artık Cas hakkında *ne* düşüneceğini gerçekten bilmiyormuş gibiydi. Bu, normalde soğukkanlı olan genç liderin nadiren sergilediği bir kararsızlık gösterisiydi. Bu kararsızlık çabucak kayboldu ve yerini her zamanki sert hatları ve soğuk gözleri aldı, bakışlarını tekrar Cas'a dikti.

Cas kendini dengeleyerek o sert bakışlardan uzaklaşmayı reddetti. "Olan oldu. Gerçek şu ki Moraki'den geriye sadece bir kişi kaldı, o da her zamankinden daha güçlü ve ölümlülerin şampiyonu değil. Ne pahasına olursa olsun oyun alanını eşitlemeliyiz, yoksa bu dünyayı ondan kurtaramayız. Bundan sonra olacaklardan korktuğunuzu biliyorum -bunun sihir ve ona uzun süredir güvenen krallığınız için ne gibi değişiklikler anlamına geleceğini. Ancak bu, aynı yolda ilerlemeye devam edebileceğimiz ve bunun bizi *mahvolmaya* kadar götürmesine izin verebileceğimiz anlamına gelmiyor. Kabul etmeniz de etmeseniz de değişim kapımızda."

Soryn kâğıtları pencerenin yanındaki masanın üzerine koydu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve uzun bir süre sessiz kaldı. *Çok* uzun bir süre.

Sonra, buz tutmuş pencereden dışarı bakarken, sonunda, "Hem sizin hem de seyahat grubunuzun en azından bir kısmının gece boyunca kalabileceği evler ayarladım," dedi.

"Peki ya yarın?"

"Sabah bu şehirden ayrılacaksınız. İstersen Mistwilde'a devam edebilirsin - hedefinin orası olduğu söylendi ve oraya ulaşmana engel olmayacağım. Ama benim saflarımda kalmayacaksın. Askerlerim sana bir daha cevap vermeyecek. Sadira geçmişte kendi başına yeterince savaştı ve bu eğilim devam etse daha iyi olacak gibi görünüyor." Döndü ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Cas kımıldamadı. "Seni böyle aptal gibi davranmaya iten şey gururun mu?" Soryn adımlarının ortasında durakladı.

"Sadira eskisi gibi olamaz. Burası annen ve babanın krallığı olamaz."

"Dilini tut."

Cas aralarındaki mesafeyi kapattı ve kraliçeyi yakalayıp şiddetli bir şekilde sarsmaya ramak kala durdu. "Şu *anda* karşı karşıya olduğumuz zorluklarla savaşmak için kendi krallığınızı kurmanız gerekecek, ailenizle aynı savaşlarla değil-"

"*Tut. Senin. Dilini.*"

Cas derin bir nefes aldı. Bir kez daha Soryn'i yakalayıp aklını başına getirmeye çalışmayı düşündü; ta ki sessiz, karanlık bir figürün kapı aralığına doğru ilerlediğini görene kadar. Sundolian Kraliçesi. Muhtemelen onların yükselen sesleriyle odaya geri dönmüştü ve gücünün hafif, bastırılmış uğultusu bile Cas'ın teninde dans eden bir uyarı karıncalanmasına neden oldu.

Dilini tuttu.

Soryn yavaşça döndü ve kapıya doğru yürümeye devam etti. "Şimdi izin verirsiniz," dedi soğuk bir sesle, "kalan liderlerimle konuşup ölülerimizi saymayı ve kayıplarımızı hesaplamayı bitirmem gerekiyor."

Cas, ağır silahlı birkaç asker tarafından Soryn'in huzurundan çıkarıldıktan sonra dışarı çıktı.

Arkadaşları onun önerdiği gibi dinlenmeye gitmemişlerdi; onları bıraktığı verandada onu bekliyorlardı.

Nessa hevesle yoluna çıktı, gözleri merak ve endişeyle açılmıştı. "Nasıl geçti?"

Cas bakışlarını kaçırmaya çalıştı ama yoldaşları acımasızdı. Gümüşayak ona bakıp dikkatle incelerken bir mırıltı çıkardı

yumuşakça parlayan gözlerle.

"O kadar kötü, ha?" diye sordu Rhea.

"Soryn çok... inatçı davranıyor," dedi Cas. "Korktuğum gibi olabilir. Sundolian Kraliçesi potansiyel olarak daha işbirlikçi görünüyor ama burada gerçekten ne kadar etkisi var bilmiyorum. Ironedge'den ayrılmamız için bize yarın sabaha kadar süre verildi."

Nessa öfkeleni, yüzü soğuk havada olduğundan daha da kızardı. "Soryn bu kadar zorluk çıkaracaksa, o zaman bu gece gidelim ve onunla işimiz bitsin."

Cas iç geçirdi, keşke bu kadar basit olsaydı. "Peki tüm bunlar bittikten sonra krallıklarımıza ne olacak? Onun yardımı olmadan dünyayı ilahi tehditten kurtarmayı başardığımızı varsayarsak, o zaman Sadira ile savaşıacak başka bir savaşımız daha olur. Ben geleceği düşünüyorum ve onu yanımda istiyorum. Ayrıca, Solatis beni bu dünyayı kurtarmakla görevlendirdiğinde, bunun için ilahi *güçlerle* ölümlülerin, bu dünyanın daha önce hiç görmediği bir ittifak kurması gerektiğini söylemişti."

"Hâlâ kaba davrandığını düşünüyorum," diye mırıldandı Nessa. İsteksizce ekledi: "Yine de müttefik ararken *kaba* olanların bile bir anlamı olduğunu düşünüyorum."

Rhea omzunu güven verici bir şekilde sıkarken Cas küçük bir gülümsemeyle yetindi.

Arkadaşlarının arkadaşlığını ve istikrarlı sadakatini takdir ediyordu. Ama kendini onların huzurunda oyalanmak istemezken buldu; onları hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu ve sadece bir süreliğine her şeyden uzaklaşmak, bir sonraki kaçınılmaz savaşıdan önce özel olarak yeniden toparlanmak istiyordu.

Toplantısının daha kapsamlı bir özetini paylaştıktan sonra oradan uzaklaştı ve Soryn'in gece için kendisine tahsis ettiği eve doğru yola koyuldu.

Yağmur kara dönmüştü, iri taneleri saçlarının üzerinde dönüp duruyordu. Karı çok severdi. Onu diliyle yakalamanın basit keyfini, taze bir battaniyenin her şeyi temiz ve yeni hissettirmesini. Ama şimdi sadece ona eşlik eden soğuğa karşı sokuldu, kapüşonunu başına geçirdi ve yoluna devam etti.

Arkasında Elander'in sesini duyunca yavaşladı -ama sadece birkaç adım için-.

Ona yetişmek için koştu. "Nereye gidiyorsun?"

"Uyumak için. Görünüşe göre erken bir sabaha hazırlanıyoruz." Tekrar hızlanmaya çalıştı, tıpkı daha önce yaptığı gibi onun meraklı bakışlarından kaçmak için

Ama adam onu kolundan yakaladı ve durdurdu.

Teslim olmadan ve yüzünü onun göğsüne gömmeden önce gönülsüz bir mücadele verdi. Adam ona uzun bir süre sarıldı, ikisi de konuşmadı. Kadın adamın gömleğini kavradı, yaşadığı hayal kırıklığı yumruklarını o kadar sıkı sıkmasına neden oluyordu ki muhtemelen kumaşı kalıcı olarak mahvedecekti.

"Anladığım kadarıyla toplantı iyi gitmemiş."

Her şeyin ne kadar kötü gittiğini anlatırken ellerini çözmeye zorladı, yüzü adamın göğsünden hiç tam olarak ayrılmadı ve sözleri gömleği tarafından yarı yarıya boğuldu.

Kadın sözlerini bitirdikten sonra bir süre sessiz kaldı ve düşündü. "Belki Soryn sabah olduğunda her şeyi daha farklı görür."

Arkasına yaslandı ve onun gözleriyle buluştu. "Neden yapsın ki?"

Omuz silkti. "Çünkü her şey gün ışığında genellikle farklı görünür."

Başını onun göğsüne yasladı. Onun kalbinin düzenli atışını tekrar duymak istiyordu. "Öyle umalım."

Kar daha da ağırlaştı. Şiddetli bir rüzgâr etraflarında dönerek onları beyaz bir telaşla kuşattı ve kısa bir süreliğine ikisi dışındaki her şeyden uzaklaştığını hissetti. Tekrar ona, uzun kirpiklerine takılan kar tanelerine ve soğuktan hafifçe kızarmış yakışıklı yüzüne baktı. Onu öpmek için parmak uçlarında durdu ve tekrar konuşmadan önce öpücüğün sıcaklığının ayak parmaklarının ucuna kadar içine işlemesine izin verdi.

"Soğuktan kurtulmalıyız. Gidip birlikte ısınalım, belki."

Elander yanağındaki birkaç erimiş kardeleni sildi ve rüzgârın savurduğu kapüşonunu düzeltti. "Dediğin gibi gidip dinlenmeli ve sabaha ve Soryn'le bundan sonra olacaklara odaklanmalısın."

Beklediği yanıt bu değildi, onunla yakınlaşmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Adamın kucağından indi, gözlerindeki dalgın ifadeyi inceledi; adam ondan bir şey saklıyordu. "Beni boş ver," dedi, "nereye gidiyordun?"

Bakışlarını bir kez daha onunkilere kilitlenmeden önce duraksadı. "Laurent kasaba halkından bazılarıyla konuşuyordu... Haftalardır huzursuzlukla uğraşıyorlar -Ethswen ve Morethian askerleri onlara sorun çıkarıyor. Pek çoğunun kaçmasının ve Soryn'in bölgeyi geri almak için buraya gelmesinin nedeni kısmen bu."

Daha fazla tereddüt. Cas ona ısrarcı bir bakış fırlattı ve Cas onun elini tutarak harekete geçirdi, yürürken açıklamasına devam etti. "Tanık olduğumuz saldırının çok... koordineli olduğuna dair söylentiler de var. Morethian Kraliçesi'nin günler önce buraya gelmiş olabileceği, bunun için zemin hazırladığı ve... şey, başka ne olduğundan emin değiliz. Ama belli ki hareket halinde ve biz de daha fazlasını öğrenmek istiyoruz."

Cas yavaşlayarak durdu, elflerin Sadıranlı adamı parçaladığı görüntüler zihninden geçerken midesi bulandı. Omzundaki yara izine uzanma isteğiyle savaştı.

Elander'in bakışları çoktan ona sabitlenmişti ve gözlerindeki karanlık kadının tüylerini diken diken etti.

Sertçe yutkundu. "Sence Sarith hâlâ yakınlarda mıdır?"

"Bilmiyorum." Hızlı bir veda öpücüğüyle dudaklarını onunkilere bastırdı ve aralarında bir güç titremesine neden oldu. "Ama sana söz veriyorum, öğreneceğim."

BÖLÜM 11

E Lander uzun bir çamın gölgesinde çömelmiş, buzlu cam renginde suyu olan bir göle bakıyordu. Kar neredeyse ayak bileklerine kadar ulaşmıştı ama artık yağmıyordu. Bulutlardaki kırılmalar

Ay ara sıra parlıyordu ve gölün bazı kısımları onun ışığında öylesine parlıyordu ki, sanki sular sadece ışınlarını yansıtmak yerine onu esir alıyor gibiydi.

Laurent doğrudan Elander'in sağındaydı, Zev de onun yanındaydı. Kasaba halkını ve askerleri iki saat boyunca sorguladıktan sonra, üçü de hedefleriyle ilgili en inandırıcı görüntülerin göl çevresinde yoğunlaştığını tespit etmişti.

İşte buradaydılar, nefesleri buharlaşıyor, elleri ve ayakları uyuşuyor, vücutları gergin ve beklenti içindeydi.

Kırılğan dalların çatırdaması Elander'in bakışlarını yukarıya doğru çevirdi. Yüksek çam ağaçlarının oluşturduğu baş döndürücü çembere bakarken, bir şey tarafından silkelendiği belli olan toz halindeki kar, üzerine doğru sürükleniyordu. Sık çam iğneleri arasında sıçrayan tuhaf bir gölge gördüğünü sandı. Gözlerini kısıtı ama... Hayır, orada hiçbir şey yoktu.

Sadece rüzgar iş başında.

Paltosunu daha sıkı sardı ve bir elini ağzına götürerek her nefeste boğazında keskin bir yol açan havayı ısıtmaya çalıştı. Güneş battıktan sonra sıcaklık çok hızlı düşmüştü -neredeyse çok hızlı- ve bu yüzden elflerin yanı sıra Buz Tanrıçası'nın ya da onun kölelerinin izlerini de arıyordu.

Başımıza bela açabilecek şeyler konusunda bir sıkıntı yok.

"Bu gölün olayı ne böyle?" diye sordu Zev fısıltıyla. Sesi tedirgindi, ürkütücü sessizliği bir konuşmayla doldurmaya hevesliydi.

Laurent'ın cevap vermesi biraz zaman aldı, çünkü paltosunun yakasındaki karları silkelemekle meşguldü, yüzünde tiksinti okunuyordu. Ne soğuktan ne de rutubetten hoşlanıyordu. "Yerliler buraya şimdi Cennet Gölü diyor," dedi, "ama elfler buraya başka bir isim *vermişler-Ulondar*. Efsaneye göre burası aynı adı taşıyan bir savaşçı elfin, yani Mistwilde'ın kurucusunun -Elflerin büyülerini yok etmeye çalışan Moraki'lerden biriyle savaşmaya gitti. Elbette kaybetmiş ve kaybettikten sonra üst-tanrının ondan kovduğu güç, sonunda suyla dolan yerde büyük bir delik açmış. Kovulan büyü'nün kalıcı enerjileriyle kirlenmiş bir su."

Elander göle doğru baktı. Süt gibi suların renklenmesinde büyü'nün rol oynadığına inanmak zor değildi. Ay bulutların arkasına geçerken bile, hafifçe dalgalanan dalgaların bir kısmı parlamaya devam ediyordu.

"Bu gölden akan nehirlerin de çeşitli şekillerde büyü içerdiği varsayılıyor. Bu nehirlerden biri sonunda Mistwilde'ın Kethran'a bakan sınırlarını oluşturuyor ve bu nehrin -Mirdor- kendi akli olduğunu ve Mistwilde'a kötü şeyler getirebilecek herkesi dışarıda tutmayı amaçladığını söylüyorlar."

"Sen ve Elander Mistwilde'a sorunsuz bir şekilde girdiniz, değil mi?"

Laurent başını salladı. "Nehri geçmek zorundaydık - Hava ruhu bizi bundan daha fazla yaklaştıramazdı. Ama evet, bunu hiç sorun yaşamadan başardık. Muhtemelen Kral Talos'un bizi hemen dışarı atmamasının bir nedeni de bu. Mirdor'un suları bir tür eleme testidir."

"Bir Sarith'in geçmesi pek mümkün değil," dedi Elander.

"Belki de bu yüzden buradadır - *eğer* söylentiler doğruysa," dedi Laurent. "Efsanenin bir başka kısmı Ulondar'ın suları ile yapılacak ritüeller olduğunu iddia ediyor; ondan akan nehirlerin hilelerine ve ihanetlerine karşı koymanıza yardımcı olacak büyüler yaratabilirsiniz."

Zev uzun bir süre bu efsaneleri düşündü. "Tüm bunlar kulağa biraz zorlama geliyor, değil mi?"

Laurent ona yan gözle baktı. "Casia'nın zamanda geriye gitmesinden daha mı zorlama? Ya da bizim tanrılarla birlikte yürümemizden? Onlarla savaşmamızdan?"

Zev bu noktayı omuz silkerek kabul etti ve gölü izlemeye geri döndü.

Dakikalar herhangi bir olay ya da hareket belirtisi olmadan geçti ve mevzilerini terk edip hafif eğimli araziye takip ederek bir

Göle yakın bir yerde saklanıyordum.

Bu yeni saklanma yerinde sadece birkaç dakika geçirmişlerdi ki Zev sessizliği tekrar bozma ihtiyacı hissetti. "Biliyor musun," dedi Elander'a, "Cas hâlâ birbirimizi yeterince iyi tanıdığımızı düşünmüyor, yaşadığımız onca şeyden sonra bile."

Elander gözlerini gölden ayırmadı. "Ve...?" "Ve sanırım burada birlikte olduğumuz için mutlu olacak."

"Bu bir diğerini tanıma macerası değil. Bundan çok daha önemli bir görev."

"İkisi birden olamaz mı?"

Elander alay etti. "Evet, çünkü seni daha yakından tanımak yapılacaklar listemde üç numara; dünyayı intikamcı tanrılardan kurtarmak ve izini sürmeye çalıştığımız şu sadist kaltak elf kraliçesini öldürmekten hemen sonra geliyor. Yani, şimdiden çok yüksek öncelikli... ama belki de bu listeyi biraz karıştırmalıyım? Seni bir numara yapabilirim."

"Sadece sohbet ediyordum."

"Karşı kıyıda, sağ tarafta bir hareketlilik var," dedi Laurent, her zamanki gibi konuşmalara değil göreve odaklanarak.

Üçü de tekrar sessizleşti ve daha fazla hareket olup olmadığını izlemeye başladı.

Ses gelmeyince Zev sessizlikten sıkıldı ve sessizliği kelimelerle doldurmaya başladı. Tekrar. "Son haftalarda sana daha farklı baktığını fark ettim."

Elander hemen cevap vermedi, sağ taraflarındaki araziye taramakla meşguldü. Bu taraftaki arazi dik bir şekilde kalın bir ağaç kümesine doğru yükseliyordu -çok kalındı. Birinin onlara gizlice yaklaşması için çok kolaydı.

"Geçtiğimiz haftalarda her şey farklılaştı," dedi Zev'e. "Sanırım sadece geleceğin ne getireceğini bilmek istiyorum. Planın ne olduğunu tüm bu dünyayı kurtarma işi bittikten sonra."

Elander onun gerçekten ne sorduğunu biliyordu; o ve Casia, Zev'in evlenme teklifini ve yaptıkları planları tahmin ettiğinden oldukça emindiler. Ama Casia nişanlandıklarını *resmi olarak* hiçbir arkadaşına söylememeye karar vermişti, ta ki hepsi bu olayı uygun bir şekilde kutlayana kadar ve Elander bu nihai konuşmanın sevincini ondan çalacak kişi olmayacaktı.

Bunun yerine sesini alçalttı ve "Onunla ilgili planlarımı anlatırdım ama hepsi son derece ahlaksızca" dedi.

Zev buna yanıt vermedi.

Mucizevi.

Elander onu bu konuda tamamen susturmak niyetiyle devam etti. "Ayrıntılara girebilirim ama kendimize daha fazla zaman ayırdığımızda onunla yapacağımız şeyleri duymak isteyeceğini sanmıyorum. Sevişeceğimiz tüm yolları ve-"

"Tamam, boş ver. Durabilirsin." "Emin misin?"

"Olumlu."

"Garip olabilir ama sen de bir şeyler öğrenebilirsin." "Dur."

"Kendi hüznü aşk hayatınız için genel tavsiyeleri kastetmişim, ona özel değil."

"*Senin* tavsiyelerine ihtiyacım yok."

"Bu tür konularda zengin bir deneyime sahibim, biliyorsunuz."

Homurdandı. "Cas'ın sayısız *deneyiminizden* haberi var mı acaba?"

"Evet, ne kadar deneyimli olduğumun çok farkında."

Zev ana dili olan Sundolya dilinde yumuşak bir küfür savurdu.

"Ne oldu? Seni rahatsız mı ettim?"

"Konuşmayı kesmezsen seni ateşe vereceğim."

"İşaretçilerle ilgili fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Zev hiddetlendi, Laurent kıkırdadı ve Elander, Laurent'ın gösterdiği yönde daha fazla hareket görene kadar tüm dikkatini çevrelerini taramaya verdi - ve bu sefer hareket eden figür, bulutların arkasından aniden çıkan bir ay tarafından iyi aydınlatılmıştı. Elander onların kıyı boyunca sürünerek ilerleyişini izledi, ara sıra kayaların ve devrilmiş kütüklerin arkasına geçtiler ve sonunda çiçekli bir saz bitkisinin uzun, sallanan otları arasında kayboldular.

"Şuradaki otların arasında bir insan var," dedi, sesi fısıltıyı ancak aşırıyordu.

Laurent bir an gözlerini kapatıp odaklandıktan, sivri kulakları hafifçe seğirdikten sonra başını salladı. "Sanırım iki tane."

İkinci ceset kısa süre sonra gizlendiği sazlıkların hemen dışında belirdi. İlk figürden bir kap aldı ve sürünerek göle indi. Kabın içine su doldurdu ve aceleyle ağzını kapatmadan önce kabın içinden açıkça parlayan soluk bir ışık huzmesi havaya yükseldi.

Elander Laurent'a doğru baktı. "Bahsettiğiniz ritüeller için bir şey mi?"
"Muhtemelen."

Zev, "Yaklaşıp öğrenelim derim," dedi.

"Bir kez olsun bir konuda anlaştık," dedi Elander, Caden'ın kılıcını kınından çıkarmış ve hedeflerine yaklaşmak için en gizli yolu aramaya başlamıştı bile.

Zev önden gidiyor, ateş avucunun içinde dönerek canlanıyor, ışığı hedeflerden gizlice uzaklaşıyordu. Elander kısa bir mesafeden onu takip ederken, Laurent arkadan geliyordu, yayı elindeydi ve gözleri uzaktaki diğer kişileri tarıyordu.

Bir elfe gerçekten sinsice yaklaşmak imkânsızdı. Çimlerin üzerindeki ikisinin uğraşmaları gereken tek kişiler olduğuna ikna olduklarında, gizlilik girişimlerini bir kenara bırakıp hedeflerini pusuya düşürdüler.

Zev çalıyı ateşe verdi, sonra bu ateşi ilk elfin etrafını saran bir ipe gerdi. Alevler elfin vücudunun hemen üzerinde dans ediyor, derisini ve giysilerini yalıyor, her hareketinde biraz daha sıkıyordu.

Hızla hareket etmeyi bıraktı.

Zev alevler üzerinde etkileyici bir kontrole sahip olmaya devam etmesine ve alevlerin ciddi bir şekilde tutuşmasını engellemesine rağmen, ateş etrafında dönmeye devam etti, tüttü ve kazıkta yanıyormuş gibi görünmesine neden oldu.

İkinci elf arkadaşını bıraktı ve uzaktaki ağaçlara doğru koşmaya başladı.

Laurent daha hızlıydı. Yumruğundan başka silah kullanmadı, koşucuyu çenesine indirdiği güçlü bir yumrukla yakaladı ve onu yere serdi.

Elf neredeyse anında ayağa kalktı ama Elander şimdi diğer taraftan yaklaşmıştı. Kılıcını bir nefes kadar hızlı çekip elfin suratına sapladı.

Elf kazığa oturmaktan kıl payı kurtuldu. Tökezledi ve Laurent'ın kapıp emniyete aldığı göl suyu kabını -bir çeşit dekoratif matara- düşürdü.

Elander elfin matarayı geri alma çabasını keserek onu dik nehir kıyısına doğru itti. "Neden oturmuyorsun?" diye emretti ve kılıcını göğsüne doğru savurarak ucunu elfin pelerininin tokasının hemen altına soktu.

Elf eğildi, neredeyse yere paraleldi ama bir şekilde dengesini korudu, kollarını zarıfçe arkaya doğru büktü ve kendini yamaca doğru tuttu. Gözleri bir kaçış yolu bulmak için çılgınca bir o yana bir bu yana daldı.

Elander kılıcı boğazının çukuruna bastırdı. Elf oturdu.

Elander bir adım daha yaklaştı, Laurent ise hemen arkasında belirdi, okunu yerleştirmiş ve hazır bekliyordu.

"Pelerininin üzerindeki bir Morethian amblemi, değil mi?" Elander kılıcını söz konusu amblemi dürtmek için kullandı ve elf sivri uçtan uzaklaşarak tepeye tamamen geri düştü. "Evinden çok uzaktasın."

Esiri cevap vermedi.

"Söyle bana... seni bu göle getiren nedir?" Elf dişlerini gösterdi. "Gezmek için."

Elander elfin kötü gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi.

Sonra bıçağı yüzüne doğru savurdu, keskin çenesinde sadece sığ bir kesik bırakacak kadar ustaca baskı uyguladı - bir uyarı.

Kan damlaları karda dumanı tüten delikler açıyordu. Tatmin edici bir manzara. *Fazla* tatmin edici. Böyle şeyler genelde onu etkilemezdi -başını dik tutabilecek kadar çok şey görmüştü- ama şimdi *başka* kanları düşünüyordu. Diğer yaraları. Ve kendini *düz* hissetmiyordu. O anda hiçbir şey düşünmüyordu, sadece...

Kana kan.

Bu zavallı yaratığın kanının her zerresini dökmek istiyordu.

Ama Morethian Kraliçesi'nin ağzından kaçırarak istediği kadar değil, bu yüzden onun hakkında bilgi toplamaya odaklanmayı başardı.

"Kraliçeniz," diye devam etti, sesi soğuk havayı bir bıçak gibi keserek, "son zamanlarda bu bölgede dolaştı mı?"

"Kraliçe istediği yerde yürür."

"İstedğim bu değildi." Kılıcı hareket etmedi ama ses tonu esirinin irkilmesine, elfin gözlerinin kısa bir süreliğine kardaki kırmızı damlalara kaymasına yetti.

Sessizliğin bedelini tartıyor gibiydi ve ödemeye istekli olmadığı bir bedel olduğuna çabucak karar verdi. "Ben... Ben onun nereye gittiğini bilmiyorum," diye kekeledi. "Ben sadece alçakgönüllü bir askerim, hiçbir şey bilmiyorum-" Çelik kenar çenesine bastırdı, etini ısırды ve onu kesti.

"Yani karları kanının geri kalanıyla boyarsam şüphe uyandırmayacak ya da bana sorun çıkarmayacak gibi görünüyor, hm?" Elander kılıcına bir fiske vurarak kara birkaç damla daha kızıl damlattı. "Kimse seni özlemeyecek, en azından söz konusu kraliçe. Doğru mu anladım?"

Elf gözlerini kapattı.

"Sabırsızlanıyorum," diye uyardı Elander.

"Kraliçe istediği yerde yürür," diye tekrarladı elf, nefes almak için yutkunurken, "ama uzun zamandır bu göle aşık ve-"

Bir ok Elander'in yanından vızıldayarak geçti ve neredeyse yanağını yarıyordu. İçgüdüsel olarak geriye sıçradı. Çok uzağa değil ama elfin ihtiyacı olan tek şey buydu; insanüstü hızı ve refleksleri sayesinde Elander'in kılıcının ulaşamayacağı bir yere yuvarlandı ve hiç tereddüt etmeden ayağa fırlayıp koşmaya başladı.

Sadece saniyeler içinde birkaç şey oldu.

Korkunç, gırtlaktan gelen bir uluma duyuldu ve hemen ardından yanık et kokusu geldi; Zev ateşli ipi sıkarak diğer elfin kaçmasını engellemiştir.

İkinci bir ok onlara doğru uçtu, bu ok Laurent yavaş bir insan olsaydı onu vuracak kadar yakındı.

Laurent atışın kaynağına, onlara katılan ve yakındaki tepelerden birinin üzerine çömelmiş olan üçüncü bir elfe nişan aldı ve karşı bir ok fırlattı. Laurent, Elander'in şimdiye kadar karşılaştığı en isabetli atışlardan birini yapmıştı ama düşmanları yüksekteydi; tek yapması gereken aşağı inip tepenin onu korumasına izin vermektir.

"Oklarını boşa harcama," dedi Elander ona, önünü kesip kendisi de hedeflerinin peşinden koşarak.

Laurent onu omzundan yakalayıp geri çekmeden önce tepenin yarısına kadar gelmişti.

"Yakınlarda bir yerde daha fazla desteği olmasaydı o okçunun bize bu kadar açıktan ateş etme riskini alacağından şüpheliyim," dedi Laurent. "Onu takip edersek doğrudan bir düşman sürüsüyle karşılaşma ihtimalimiz çok yüksek."

Elander öfkeyle sarsılarak onun elinden kurtuldu. Ama bir adım daha atmadı; Laurent'in haklı olduğunu biliyordu.

Zev de onlara katıldı. Esir tuttuğu elf gölün kenarındaydı ve serin suyun ferahlığına doğru sürünüyordu. Zar zor da olsa hâlâ hareket ediyordu.

Onu yalnız bıraktılar ve üçü daha fazla düşman için bölgeyi dikkatle taradılar.

Yanmış elf kısa süre sonra sessiz ve hareketsiz kaldı, kıyıya yayıldı, su hafifçe üzerine vuruyordu. Ne yoldaşı ne de başka biri onun için geri dönmedi. Gece etraflarına yerleşti, durgun ve ağır. Rüzgâr bile hareketsizleşti, artık toz halindeki karı savurmuyor ya da gölün buzlu yüzeyini dalgalandırmıyordu.

Elander kılıcını kınına geri koyarken nefesinin altından küfretti.

Laurent matarayı kaldırarak, "Bu bizde var," diye hatırlattı ona. Şimdi ortalık sessiz olduğu için mataranın içinden yumuşak bir uğultuya benzer bir ses geliyordu. "Ve hedeflerimizin Sarith hakkında bilgi sakladığının yeterince açık olduğuna inanıyorum."

Elander boynundaki ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmını atmaya çalıştı. "Demek yakınlarda..."

"Ya da öyleydi," dedi Laurent daha sakın bir sesle. "Gözünü Mistwilde'a dikmişken -eğer bu göle olan ilgisi bir gösterge ise- yollarımız kaçınılmaz olarak kesişecektir."

Elander istemese de anlayarak yavaşça başını salladı. "Geri dönüp diğerlerine planlamamız gereken bir şey daha olduğunu haber vermeliyiz."

Elflerin gözden kaybolduğu tepeye baktı, öfkesini bir çıra gibi topladı, göğsünde şiddetle yanan intikam ateşini beslemek için daha fazla yakıt topladı.

Çok yakında.

Hesaplaşma günü yaklaşıyordu ve yeterince erken olamazdı.

BÖLÜM 12

W Yorgun ve sinirli Elander, Casia'nın uyuduğu eve doğru ilerledi. Korumalarıyla kısa bir tartışmadan sonra içeri girdi ve Onu arka odadaki bir yatakta, ince bir battaniyeye sarılmış, bacakları yatağın yarısına kadar sarkmış halde uyurken buldu.

Bitkin.

Bunu daha önce söyleyebilmişti ama yine de uyanık olmasını, Soryn'e söyleyeceği her kelimeyi, buradan sonra izleyebilecekleri her yolu endişeyle gözden geçirmesini bekliyordu... ama onun bile zaman zaman sınırlara ulaştığını tahmin ediyordu. Havada da doğal olmayan bir sıcaklık vardı ve Nessa'nın yakın zamanda orada olup olmadığını, büyüünün Casia'nın uyumasına yardımcı olup olmadığını merak etti. Bunun için Tüy Kibar kadına teşekkür etmeyi aklına not etti.

Casia'yı dikkatlice yatağın ortasına doğru kaydırды, battaniyeyi çözdü ve etrafına daha güvenli bir şekilde sardı. Casia bir süre dönüp durduktan sonra tekrar kıpırdamadan yattı, dudakları usulca aralandı, bir elini ona doğru uzattı, sanki uyurken bile ona uzanmasını bekliyordu.

Uzaklara doğru eğildi ama gözlerinin kızın yüzünde, sonra da yırtık pırtık battaniyenin altında açıkça belli olan vücudunun kıvrımları ve çukurları boyunca kaymasını engelleyemedi. Kendini sabitlemek için bir an kolunu yatağa dayamak zorunda kaldı.

Ona kaç kez bakarsa baksın, güzelliği hâlâ dengesini tehdit ediyordu.

Onu huzur içinde uyuması için bıraktı ve sessizce köşedeki çanta yığınının doğru ilerleyerek temiz ve kuru giysilerini çıkardı. Ama gözleri sürekli

Değişirken Casia'ya doğru. Beyaz çarşaflara dökülen saçlarına, hâlâ uzanan ellerine, ay ışığının onu daha parlak, daha ruhani bir versiyonuna boyamasına.

Cildindeki yara izlerine.

Onları engellemek için orada olmadığı için kendini hâlâ affetmemişti. Onu koruyamadığı için. O izlerin en kötüsünden sorumlu olan kişiyle hesaplaşana kadar kendini affetmeyecekti ve belki o zaman bile affetmeyecekti.

Kaşları çatıldı ve battaniyenin altında daha sıkı kıvrıldı. Onun bakışlarını hissedebiliyor muydu? Hayal kırıklıklarını? Gözlerini kaçırdı. Onu uyandırmak istemiyordu.

Casia'dan ilk yumuşak çılgılık yükseldiğinde pencereden dışarı bakıyor, dalgın dalgın karla ıslanmış gömleğinin düğmelerini açıyor ve yağmaya başlayan karı izliyordu. Döndüğünde onun dönüp durduğunu, battaniyeleri bir kez daha kendi etrafında dolaştırdığını gördü.

Başka bir kabus.

Tereddüt etti, ona kendi başına kaçması için bir şans verdi; mecbur kalmadıkça onu uyandırmak istemiyordu.

Ama kâbus, daha fazla seyirci kalamayacağı ana kadar devam etti. Yanına gitti ve elini yavaşça yüzünün yan tarafına bastırdı. "Casia."

Sanki adamın kendisine karşı kaldırdığı bir bıçakmış gibi adından uzaklaştı. Elini ona doğru uzattı, parmakları havayı tırmalıyor, kafasını dolduran canavarca şeylerden onu korumaya çalışıyordu. Adam onun kolunu yakalayıp yanında tuttu ve sonunda uyanana kadar savaşıma çabalarını bastırdı.

Kapüşonlu gözlerle ona baktı, göğsü kabarıyor ve parmakları sanki dünyayla tek bağı onlarmış gibi altındaki çarşafları kavırıyordu.

"Benim," dedi usulca.

"...Geri döndün."

Başını salladı.

Çarşafı bıraktı ve elleriyle onun yüzünü kavradı. Adamın ağzını kendi ağzıyla buluşturup onu yavaş bir öpücüğün içine çekerken nefesi kesik kesik geliyordu.

Öpüşme bittikten sonra bile yüzünü kendi yüzüne yasladı, elleri saçlarına kayd, onu kendine yakın tuttu ve nefesini içine çekti. "Endişelendim."

"Endişelenecek bir şey yok," diye dudaklarına fısıldadı ve ikisi de bunun yalan olduğunu bilmesine rağmen başını salladı.

Kadın onu bıraktı. Arkasına yaslandı ama yanında kaldı, eli onun elinin içindeydi, başparmağı avucuna sabit bir ritimle vuruyordu. Gözleri kapandı, sonra tekrar açıldı ve sanki hâlâ gerçek olduğuna tam olarak inanmıyormuş gibi dikkatle onu inceledi. "Bir an için seni sadece rüyamda gördüğümü sandım."

Ona çarpık bir sırıtma yaptı. "Rüya görmediğini kim söyledi? Çok rüya gibi görünüyorum, değil mi?"

Yavaşça gülümseyerek karşılık verdi, gözleri bir gün onun ölümüne neden olacak o muzip şekilde parlıyordu, bundan emindi.

"Bu, seninle benim yatakta birlikte olduğumuz rüyalarımın biri için fazla evcil," dedi.

İçinden bir arzu kıvrımı geçip midesindeki kasların gerilmesine neden olurken, niyet ettiğinden biraz daha sert bir şekilde nefes aldı. "Daha yeni başladı," diye bilgilendirdi onu. "Biraz zaman ver."

Adamın diğer eline uzandı ve onu kendine doğru çekerek vücudunu kendi vücuduna bastırdı.

Ve yaraları, kraliçeleri ve karda kaybolan şeyleri unuttu. Sadece o vardı. Sadece elleri vücudunda geziniyor, karnında, göğsünde dolaşıyor, gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Sadece onun baharat ve çiçek kokusu. Sadece burunları birbirine değdiğinde yanaklarına değen ılık nefesi, onun dokunuşuyla açılan dudakları, birlikte hareket ettiklerinde, birlikte iç çektiklerinde, boş alanları birlikte kapattıklarında gezinen elleri kadar yumuşak ve kesin olan dili.

Birlikte, birlikte, birlikte.

Tanrım, ikisinin birlikte olmasından daha fazlasını hiç istememişti.
-Varlığının geri kalanı için bu şekilde ve diğer her şekilde.

Yüzünü boynunun kıvrımına gömdü çünkü tenine karşı nefes aldığı anda ürpermesini seviyordu, saçlarının onu sarmasını ve sarhoş edici kokusuyla sarmalamasını seviyordu. Elleri vücudunun üzerinde dolaşmaya devam etti, tembelce kas çıkıntılarını izledi, göğsünde durdu ve hızla atan kalbine hafifçe vurdu.

Yüzünü görebilmek için kendini yavaşça uzaklaştırmadan önce boğazından dudaklarına doğru bir öpücük izi bıraktı. "Şimdi rüya mı görüyoruz?"

"Hâlâ emin değilim." Yine o gülümsemelerden biri ve bu sefer o da kendi muzip bakışıyla karşılık verdi.

"Kendini çimdiklemeyi deneyebilirsin," diye önerdi. "Bunun bazen rüya görüyorsan uyanmana yardımcı olduğunu duymuştum."

Dilini dudaklarında gezdirdi.

Tanrılar.

"Yapabilirim," diye kabul etti.

Geceliğinin eteğini buldu, kalçalarına doğru itti, altındaki yumuşak iç çamaşırını çekti. Sonra elini tuttu ve kumaşın altından geçirerek karnının düzlemleri boyunca yukarı kaldırdı ve göğüslerinden birinin tepesine doğru yönlendirdi. Kadın da onu takip etti, parmak uçları önce bir göğsün, sonra diğerinin dolgunluğunu dolaştı ve kadifemsi uçlarını sıyırdı.

Elini bıraktı, tekrar geri çekildi, böylece çalışırken onu hayranlıkla izleyebildi. "Her gece rüyalarımın girmesini hiç istemeyeceğim bir görüntü."

Ağzının bir köşesi kalktı. Gözleri kapandı ve öylece kaldı, yarı dinliyor, yarı kendi parmak uçlarının hissinde kayboluyordu. Adamın üzerinde hâlâ nemli gömleği vardı, düğmeleri açıldı ama onu izlerken gömleğin soğukluğu çoktan unutulmuştu.

Kısa süre sonra bir sersemlik dalgası onu denge arayışı içinde bedenine doğru geri çekti. Manzaraya hayranlık duymak yeterli değildi; ona dokunması, kendisine karşı hareket ettiğini hissetmesi, dilinin tadına bakması gerekiyordu.

Elleri kadının iç uylukları boyunca kayarak onları birbirinden ayırdı. Ellerini dudaklarıyla takip etti, yumuşak teni boyunca göbeğine kadar öpücük izleri bıraktı ve bacaklarının arasına geri döndü, sıcaklığın, tuzun ve *onun* tadının tadını çıkardı.

Dili kadının merkezinin üzerinde gezindi ve kadın bir iç çekti, elleri yatağa düştü ve yanındaki çarşafı sıktı. O ellerden birini tuttu ve tekrar yukarı doğru itti, yüzünü bir kez daha onun sıcaklığına gömmeden önce sessizce göğüslerine geri dönmesini emretti. Diliyle onun üzerinde gezindi, kalçalarının etrafında kenetlenmesi ve vücudunun altında titremesi hissiyle kendini kaybetti, ta ki sırtı kavislenene ve içinden şiddetli bir ürperti geçene kadar.

"Peki ya şimdi?" diye sordu, başını kaldırarak onun ağır bakışlarıyla buluşabildi. "Hâlâ uyuyor musun?"

Cevabı kelimelerden çok yumuşak bir inlemeydi, ama *evet* gibi geliyordu.

"Çimdikleme işe yaramadığına göre başka bir yere baskı uygulamayı deneyebiliriz."

Bir elini vücudunun uzunluğu boyunca, boğazının çukurundan göğüslerinin vadisine, karnının üzerinden kalçalarının arasına doğru sürüklediğinde inilti bir nefes nefese dönüştü. Kelimeleri de bıraktı, onun yerine dokunuşuyla konuştu, parmakları ağzının başlattığı işi üstlendi. İki parmağını içine sokana kadar avucunun içinde yavaşça sallandı ve sonra hareketleri daha vahşi, daha aç, daha ısrarcı hale geldi.

Boştaki elini sırtına doğru kaydırıp ve onu dikleştirdi, daha yakına çekti ve aynı hareketle parmaklarını daha derine bastırdı. Bir başka zevkli ürperti onu sarstı ve öne doğru yığıldı, kollarını adamın boynuna doladı ve kalçalarını adama doğru iterek onu daha da derine çekmeye çalıştı. Parmaklarından birini içinde kıvırdı, elinin topuğunu ona daha sıkı bastırdı ve çıkardığı ses...

Sesi duyunca neredeyse kendini kaybediyordu. Ona bunu tekrar yaptırmak istiyordu.

Ama bunun yerine kendini geri çekilmeye zorladı, onu bu kadar erken doruğa bu kadar yaklaştırmaya hazır değildi ve bir an için ona sarıldı.

Başını kaldırdı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. "Bu her zamankinden daha çok bir rüya gibi geliyor," diye nefes aldı onu öperken.

"Uyanmak boşa kürek çekmek gibi görünüyor." O da onu öptü, alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve diğerinden ayırdı, dilini ağzına soktu ve onunkine sürtünmesine izin verdi. "Madem başladık, bu işi bitirelim bari," diye mırıldanarak uzaklaştı. "Merak ediyorum zaten."

"Meraklı mısınız?"

"Yatakta birlikte olmamıza dair rüyalarının genellikle ne kadar *evcilleşmemiş* olduğu hakkında."

Gözleri onunkileri buldu.

Ve zaten tamamen onun merhametine kalmış olmasaydı, o anda ona attığı bakış bunu yapardı - herhangi bir adamı, tanrıyı ya da kralı onun önünde diz çöktüreceğinden şüpheleniyordu.

Sonra hareketlendi, kemerine uzandı, çözdü ve sertleşmiş boyunu serbest bıraktı. Geceliğini yukarı ve başının üzerine çekiyordu. Kalçalarını daha iyi bir pozisyona kaldırıyordu. Onu kavradı ve okşadı, elleri kayganlaşana kadar çalıştı ve onu kolayca içine yönlendirebildi. Dizleri kalçalarının her iki yanında durdu, tamamen üzerine çöktü, gözleri kısa bir süre mutlulukla kapanırken sikini daha derine itti.

Dudakları aralandı, bir şeyler söylemeye başlamıştı ama *ne* söyleyeceğini unutmuştu. Kadın onun nutkunu tutmuştu ve kollarını bir kez daha adamın boynuna dolayarak, kalçalarını ona karşı vurucu bir ritimle hareket ettirebilmek için kendini sabitlerken, tüm düşünce ve mantığı hızla çalışıyordu.

Bir elini yatağa dayadı. Diğeri ona uzanmaktan kendini alamadı; bir kolunu beline doladı ve sırtının küçük kısmına kadar getirdi. Kız ona karşı daha öfkeli hareket ettikçe, adam daha aşağıları okşadı, parmakları emredici bir kavrayışla yayıldı ve her hamlede onu kendine daha çok çekti.

İlk başta işin çoğunu onun yapmasına izin verdi ama onu izlerken harekete geçmemesi imkânsızdı. Kısa süre sonra kalçaları onunkilerle buluşmak için kalktı ve bağlantıları derinleştikçe, yumuşak bir zevk çığlığı attı ve başı göğsüne doğru eğildi.

Onun çenesini yakaladı ve havada tuttu. "İçine bu şekilde girdiğimde yüzünü görmek istediğimi artık biliyor olmalısın."

Gözleri onunkilerle daha fazla buluştu, onu içlerine çekip daha derinlere davet ederken arzuyla doluydular.

Asla geri çevirmeyeceği bir davet.

Ayağa kalktı, onu kendisiyle birlikte kolayca kaldırdı ve tekrar içine girmeden önce yataktan uzaklaştı. Kızın bacakları adamın beline dolandı. Bir elini saçlarının arasından geçirdi, kısa bir süre boğazında dolaştırdı, omzunun üzerinden kıvırdı ve onu aşağı itti, ikisini daha çok birbirine yaklaştırdı.

Yeni pozisyonları adamın tüm boyutunun onu doldurmasına izin verdiğinde ağzı açık kaldı. Onu sıkıca kendisine doğru tuttu ve başı bu kez geriye doğru eğildiğinde, içinden çıkan not acı ve zevkin bir karışımıydı. Onu daha da sıkı tuttu, her zonklamasını hissedebilmesi için yerine kilitledi.

"Kollarını tekrar boynuma dola," diye emretti.

Kadın itaat etti, kendini tamamen dengeledi. Kalçalarının arkasından kavradı ve onu yukarı kaldırdı, sonra da geri çekti. Onu kaldırdı, indirdi, yukarı ve aşağı, tekrar ve tekrar, onun yaptığı gibi bir ritim buldu - ama o daha güçlüydü, kendi hareketleriyle karşılamak için yükselirken onun hareketlerini kontrol edebiliyordu.

İlk başta yavaş hareket etti, ona daha fazla acı çektirmek istemiyordu. Ama kısa süre sonra onu daha hızlı itmeye başladı, kalçalarını döndürdü ve dengesini test etti ve

her baştan çıkarıcı hareketle kontrol.

Ağzını onun kulağına yaklaştırdı. "Rüya Casia çok istekli, değil mi?" Bacaklarını onun beline doladı, kendini onun bedenine daha çok yaklaştırdı ve onu daha derinden içine çekti. Sabitlemek zorunda kaldı İçinden geçen baş döndürücü sıcaklık dalgasına karşı kendini korudu.

"Bunu *evet* olarak kabul ediyorum." Parmakları onun kalçalarına saplandı, daha sert bir şekilde içine girmeden önce bacaklarını daha da ayırdı ve çok geçmeden kontrolünün kaydığını, vücudunun çılgınca büküldüğünü, beklentiyle sırtının kamburlaştığını hissetti.

Onu en yakın duvara doğru itti, onu serbest bırakmaya yaklaştırmaya sabit tutmaya yardımcı olmak için kullandı.

Çenesi tekrar eğilmeye başladı ama adam onu parmaklarının arasında sıkıca yakaladı. "Yüzün," diye hatırlattı ona. "Benim için gelirken onu görmek istiyorum."

Bu sert komut -ve bunu vurguladığı güçlü itiş gücü- kısa sürede onu tamamen ele geçiren bir titremeye neden oldu. Ellerinden biri arkasındaki duvara dayandı ve başı geriye eğildi. Boğazından tatlı bir teslimiyet çığlığı yükseldi ve bu ses Elander'in vücudunda titreşerek her parçasını canlandırdı, onu daha derine, daha yakına çekti; ona asla yeterince yaklaşamayacakmış gibi hissediyordu ama bu onu denemekten, yüzünü ona gömmekten ve ikisi de tamamen teslim olana kadar onun sesinin, kokusunun ve sıcaklığının dalgalarında kendini kaybetmekten alıkoymadı.

Son damlası da tükenene kadar onu duvara bastırdı, sonra bacaklarını beline dolayarak onu yatağa taşıdı, sırt üstü yatırdıktan sonra içinden çıkıp yanına uzandı. Adam kadının teninde desenler çizerken birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan birbirlerine baktılar ve dokunuşunun kadının bedenini küçük zevk şoklarıyla titretmesine gülümsediler.

Gözlerini kapadı ve yumuşak bir iç çekti. "Sadece hayal kurmaya devam etmek istiyorum" derken sesi bir fısıltıydı, ondan başka kimseye yönelik olmayan bir itiraftı.

Yapabilirsin. İstedğin kadar.

Keşke bunu söyleyebilseydi; bunun tutabileceği bir söz olduğunu. Ama düşünceleri çoktan yıkılmış krallıklara ve kanla lekelenmiş karlara geri dönmüştü. Bu yüzden sadece onu kendine çekti ve alnından öptü, sessizce hızla yaklaşan sabaha ve getireceği savaşlara lanet okudu.

ELANDER şafağın ilk ışıkları evin içine doğru uzanırken uyandı. Yuvarlanıp Casia'yı aradı ama Casia odanın diğer tarafında, pencerenin yanında durmuş, yeniden yağmaya başlayan karı izliyordu. Pencere kenarında biriken yığına bakılırsa, gecenin büyük bir bölümünde yağmıştı.

Casia'nın titrediğini fark etti ve pantolonunu çekip odayı geçti, kollarını Casia'ya arkadan doladı ve onu çıplak göğsüne yasladı.

"Günaydın."

"Günaydın," diye dalgınca cevap verdi, hâlâ titriyordu. Cereyanlı pencereden uzaklaşıp daha sıcak olabilirdi, ama sürüklenen kar onu çok fazla büyülemiş görünüyordu, bu da onu şaşırtmadı - soğuktan nefret ederdi, ama karı severdi.

Neden hava sıcakken kar yağmıyor? Bir keresinde ona yakınmıştı. Kış Tanrıçası'nı tanıyorsun, değil mi? Eminim bir çeşit sihir yapıp bunu mümkün kılabilir.

Bir zamanlar arkadaşı olan o tanrıçanın düşünceleri yüzünü ekşitmiş olsa da, bu anıya gülümsedi. Buz Tanrıçası'nın yüzünü zihninden silkeledi ve çenesini Casia'nın omzuna dayayarak onu kendine yaklaştırdı, dün gece olduğu gibi kaybettiği şeyleri değil, *sahip olduğu* şeyleri düşünerek kendini kaybetti.

Ona karşı rahatladı. İç içe geçmiş bedenlerinin sıcaklığı, ara sıra saçlarına ve tenine kondurduğu öpücüklerle daha da arttı ve kısa süre sonra titremesini durdurdu.

Vücudu ona daha da yaslandı ve dün geceki rüyanın tekrarına doğru onu baştan çıkardı. Elleri kendiliğinden hareket etti, vücudunda aşağı doğru ilerledi, geceliğinin eteklerine doğru ilerledi, neredeyse tenine ulaşacaktı-

Avlunun kenarında bir şey hareket etti.

Kollarını onun etrafında sıktı, bakışları daraldı. Bunu hayal ettiğini düşünmek istiyordu.

Ama sonra Casia ondan uzaklaştı, daha yakından bakmak için pencereye doğru bastırdı ve fısıldadı, "Orada bir şey var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

C Birkaç dakika sonra giyinmiş ve dışarı çıkmıştı, Gölge Avcısı elindeydi, Elander de onu yakından takip ediyordu.

Havada garip bir koku vardı; her zamanki keskinlikte değildi. Taze kar değil, metalik bir şeyle renklenmiş nemli toprak ve denizden yüzlerce mil uzakta olmalarına rağmen tuz tadı vardı. Gölgelelerin hareket ettiğini gördüğü noktaya doğru ilerlerken bu hava teninin üzerinde geziniyor ve kaşınmasına neden oluyor gibiydi. Ağaçların derinliklerine doğru ilerledikçe kaşıntı daha da arttı.

Sihir.

Bunu içinde hissettiğini düşünmüştü ama artık inkâr edilemezdi. Son derece güçlü bir büyü kullanıcısı kısa bir süre önce köyün etrafındaki ağaçların arasından yollarını örmüştü. Çok güçlü...

Tanrı mı?

Gücün kaynağını bulamadı ve saniyeler geçtikçe güç azalıyor -ya da belki ondan uzaklaşıyor- gibi görünüyordu.

Elander ona seslendi. Ona doğru döndü ve ancak o zaman birbirlerinden ne kadar uzaklaştıklarını fark etti; ağaçlar ve onları ayıran kar yığınları yüzünden onu zar zor görebiliyordu.

Dikkati dağılmıştı.

Yaklaşan, sisin ve yağın karın içinden çıkıp önlerinde tam bir orduya dönüşen insan kalabalığı dikkatlerini dağıttı.

Cas elinden geldiğince hızlı bir şekilde Elander'a doğru koştu -izlerini takip ediyordu ama derin kar yığınlarında hâlâ dengesizdi- bu sırada yaklaşan tugayı taradı.

Uzaktan düşündüğünden daha az orduya benziyorlardı. Kötü giyinmişlerdi, çoğunun zırhı yoktu ve çoğu hiçbir şey taşımıyordu. Silahları neredeydi? Üç düzineden az olmamak üzere dağınık saflar oluşturarak onlara doğru yürüyorlardı... ama hayır, *yürümek* de doğru kelime değildi.

Yüzüyorlardı, adımları giderek derinleşen kar tarafından engellenmiyordu.

Sihir iş başında mı?

Tedirgin bir ürperti kafatasının üzerinden sırtına doğru süzüldü. "Bu... bunlar daha çok Morethian askerleri mi? Ya da Ethswen'den? Ya da..."

"Daha yakından bak." Elander'in sesi şaşkın ve kararsız geliyordu; bu onun için nadir görülen bir durumdu ve Cas'ı daha da tedirgin etmişti.

Adamın işaret ettiği yöne doğru birkaç adım attı ve bakışlarını hücumu yönetiyor gibi görünen adama dikti. Nefesi kesildi.

Bu olamaz.

Gözleri liderin iki yanındaki adamlara kaydı.

O yüzler.

O yüzlerden bazılarını tanıdı.

"Bunlar dün kaybettiğimiz askerlerden bazıları." Geriye doğru sendeleyerek Elander'in yanına gitti ve bakışları bir kez daha onlara liderlik eden adama kaydı. Yüzü iki korkunç kesikle ikiye ayrılmıştı. Bu yaralara bir Morethian elfi sebep *olmuş*, adamın yüzünü siyah ve parıltılı bir bıçakla kesip açmıştı-Cas bunu izlemişti.

Ve Nessa umutsuzca büyüsyyle onu sakinleştirmeye çalışırken bu adamın ölümünü izlemişti.

Elander tereddüt etti. "Bir bakıma... evet."

Askere daha yakından baktı. Ayakları yere değmiyordu.

Hiçbirinin ayağı tam olarak değmiyordu ve kız baktıkça hareketleri daha da tuhaflaşıyordu - çok yumuşak. Hayaletler gibiydiler ama daha katıydılar, sanki kar yerine buzun üzerinde kayıyorlardı.

"Nedir onlar?"

Elander sanki bunu yüksek sesle söylemek istemiyormuş gibi sessizce cevap verdi. "*Hortlaklar*."

Bu hortlakların ilk sırası bir an sonra, ani bir rüzgâr uğultusuyla itilerek üzerlerine geldi.

Cas, Elander'e daha da yaklaştı, onlara doğru çılgınca sürüklenen, hareketleri üzerinde çok az kontrolü varmış gibi vücudu kıvrılıp dönen hayalet yaratıklardan birinden kaçınmak için eğildi - bu her nasılsa *tamamen* kontrolü olan bir canavarla karşılaşmaktan daha tedirgin ediciydi.

"Elander, "Bu şekilde ortalıkta dolaşırken zararsızdırlar ve bir konakçı bulmadıkları sürece uzun süre dayanmazlar" dedi.

"Bir ev sahibi mi?"

"Canlı bedenleri ele geçirebilirler ve şey..."

Karnı sıkıştı. "Ayrıntıya girmene gerek yok."

"Ancak içeri girmek için bir açıklığa ihtiyaçları var; genellikle taze bir yara."

Bir elini Gölge Avcısı'nın kabzasına koydu, böylece onu her sıkışığında yaydığı sıcak gücün rahatlatıcı uğultusunu hissedebiliyordu. "Bu Ölüm büyüsü mü?"

Başını salladı.

Cas bir kez daha arkalarındaki ormana doğru dönmekten kendini alamadı, gözleri otomatik olarak karanlık yerlerde bu yaratık sürüsünü kontrol eden kişiye dair işaretler arıyordu.

Varen yakınlarda mıydı?

Kardeşiyle ilgili karmaşık düşünceleri zihninden silkeledi. "Soryn ve diğerlerini uyarmalı, sonra da yaralıların tedavi edildiği yerlere doğru ilerlemeliyiz. Bir şekilde korunmaları gerekecek."

O da kabul etti ve Sadıran Kraliçesi'ni bulmak için yarışmadan önce diğer yoldaşlarını uyandırmak için acele ettiler.

Şehrin merkezine yaklaştıklarında, yaralıların hangi evlerde tutulduğunu ayırt etmekte zorlanmadılar; etraflarında daha fazla hortlak toplanmış, kan kokusuna kurtlar gibi çekilmişlerdi.

Soryn üç evin arasına girmiş, bağırarak emirler yağdırıyor ve askerleri yönlendiriyordu. Cas'ın onu hiç görmediği kadar soğukkanlı görünüyordu. Öfke ve korku, normalde soğukkanlı olan yüz hatlarını vahşi ve tedirgin edici bir şeye dönüştürmüştü; bağırıışları ve kavurucu soğuk havanın birleşiminden dolayı teni parlak bir kırmızıya boyanmıştı.

Sundolian Kraliçesi de buradaydı. Güçlü büyüsü hortlaklar üzerinde canlılara karşı olduğu kadar etkili görünmüyordu ama yine de Sade gibi emir verebiliyordu ve üçü birlikte Gökyüzü büyüsü kullananları evleri kalkanlarla çevreleyecek kadar iyi yönlendirmeyi başarmışlardı. Pencereleler, kapılar, bacalar, mümkün olan her açıklık gibi güçlendirilmişti.

Ancak daha önceki savaş alanlarındakiler gibi, bu kalkanlar da geçmişte olduğundan daha inceydi. Ve hortlaklar bedenleri yöneten doğal yasaları pek umursamıyordu; şekilleri bükülüyor ve çöküyordu.

İmkânsız yollarla, küçülmelerine ve hiçbir insanın giremeyeceği yerlere sızmalarına izin vererek.

Cas'ın Soryn'in onu dinleyeceğine dair pek umudu yoktu. Yine de kraliçenin peşinden koştu, yolunu kesip onu durmaya zorladı.

Soryn bir emir daha kükremeye başladı ama Cas onun sözünü kesti. "Şehrin dış mahallelerinde bu hortlaklardan daha çok var. Yaralılarınıza doğru yaklaşırlarsa, herkesi koruyacak kadar büyü kullanıcınız olmayacak. Bu hayalet yaratıklar yaralıları ele geçirecek ve o zaman *kendi* ordunuzla savaşmak zorunda kalacaksınız."

Soryn cevap vermedi, ama Cas'ın uyarısının sonunda iyice hareketsizleşmişti.

En azından beni görmezden gelmiyor.

Bir rüzgâr hortlağı onlara doğru savurdu. Soryn yaratıktan kaçmak için eğildi, parlak gözleri yaratık ilerleyip kalkanlardan birine çarparken onu takip etti. Hortlağın kalkan boyunca aşağı doğru kayışını izlerken gözleri hafifçe açıldı, soluk parmakları pençeliyor ve saldırısı bir Gökyüzü büyüğü patlamasıyla kesilmeseydi, ona bir yol açabilecek dar yırtıklara neden oluyordu.

Soryn, Cas'ın etrafından sessizce dolaşıp büyü kullanıcılarından oluşan başka bir gruba doğru ilerlemeden önce bir süre o büyüden sorumlu askeri izledi.

Cas onun kolunu tuttu ve geri çekilmesini sağladı. "Çok dağılmış durumdayız," diye bastırdı. "Yaralıları tek bir yerde toplamalı ve tehditten kurtulana kadar tüm kaynaklarımızı o yeri korumaya harcamalıyız."

Soryn, Cas'ın kolunu tuttuğu yerden, kalkanı tırmalamaya başlayan başka bir hortlağa baktı. Hesap yapıyor gibiydi. Sonra tek kelime etmeden Cas'ın elinden kurtuldu.

Cas onun peşinden gitme isteğiyle savaştı. O daha kıpırdayamadan arkadaşları ona doğru yaklaştı ve hemen ardından kendi askerlerinden bazıları Soryn'i nasıl kazanacaklarına dair fikirler sunmaya başladı. Ama Cas'ın böyle şeyler için sabrı yoktu; geri çekilip inatçı kraliçeyi kazanmak için ayrıntılı planlar yapacak zamanları yoktu.

Böylece kendi başına hareket etmeye başladı, uygun gördüğü şekilde uyarılar ve emirler yağdırdı.

Soryn gözlerinde öfke ve cesaretin bir karışımıyla onu izlerken Cas daha önceki konuşmalarını hatırlayınca içini bir korku kapladı.

Askerlerim size bir daha cevap vermeyecek.

Ama tehdidine rağmen Soryn müdahale etmedi. Hortlakların ani akını olmasaydı, müdahale edebilirdi -şu anda her yönden akın ediyor gibiydiler, yağan karın arasında dönüyor, eski evlerin çatlaklarından süzülen soğuk esintiler gibi azalan kalkanların arasından süzülüyorlardı.

Cas, Soryn'in bakışlarını görmezden geldi ve çalışmaya devam etti. Yaralıları ortadaki eve toplamaya karar verdi ve sol ev ile ortadaki ev arasında birbirine paralel uzanan iki kalkan -bir tür koruyucu tünel- oluşturabilecek kadar çok Gökyüzü türünü yanına çekti. Bu tünel oluşturulduktan sonra, yaralıları ortaya doğru taşımalarına yardım etmeleri için tüm yetenekli bedenleri yönlendirdi.

Kısa süre sonra sağdaki evde de aynı işlem başlatıldı.

Cas çevresini tarıyor, bir sonraki adımda ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu ki, mücadele eden bir grup asker gözüne çarptı.

Bir şekilde koruyucu bariyerlerin dışına çıkmışlardı; üç adam, dördüncüyü kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Dördüncüsü sargılar içindeydi, etrafındaki kaos karşısında paniğe kapılmıştı - belki de yaralarının ve kan kaybının boyutları nedeniyle kendinden geçmişti - ve kendisini tutanlardan kurtaran bir yumruk savurmayı başardı. Yüzüstü bir kar yığınının düşmeden önce onlardan etkileyici bir mesafe uzağa koştu.

Cas uzaktan bile kanlı bandajlarının buz gibi beyaza olan tezatlığını görebiliyordu.

Bir grup hortlak aşağı indi ve yardım etmeye çalışan üç adam tökezleyerek geri çekildi, kalkanların güvenliğine tırmandılar ve yaralı arkadaşlarını kaderine terk ettiler.

Cas yere düşen adama yardım etmek için koştu ve bir hortlak onu geçip adamın sırtına atlamadan önce ona sadece birkaç adım yaklaştı.

Korkunç yaratık yüzünü adamın yırtık paltosunun kanlı bir parçasına gömdü ve sonra bir gölge bulutunun içinde kayboldu, o kadar çabuk gözden kayboldu ki Cas gözlerini kırpsa onu kaçırabilirdi.

Yaralı adam bir kez seğirdi.

Ayağa kalktı ve yüzünü ona döndü, hareketleri artık çılgınca ve sarsak değildi. Gözleri kısa bir süre için ay ışığıyla aydınlanmış kar rengine büründükten sonra mavi-siyahın koyu bir tonuna dönüştü.

Ona doğru hamle yapmadan önce yaralı bir hayvan gibi uludu.

Yetenekleri neredeyse insanlık dışı görünüyordu, sanki hortlak ona küçük bir dozda ilahi güç bahşetmişti. Cas'ı yakalayacak kadar hızlı hareket etti.

omzundan vurdu. Yere doğru savruldu ve kendini zorlukla yakaladı, bir eli ısırmacı soğuktaki kara bastırarak garip bir şekilde çömeldi. Eli soğuktan uzaklaştı ve onun yerine kılıcının sıcak gücüne uzandı.

Ama uzatmadı.

Bu adamı öldüremezdi, o gerçek bir düşman değildi.

Neredeyse karanlık bir kahkahaya benzeyen derin, gürültülü bir ses çıkardı, sanki kadının zihnindeki ahlaki ikilemi dinliyormuş gibi.

Ayağa fırladı.

Adam bir kez daha ona doğru atıldı. Cas dönüp tekrar yere çarptı -bu sefer daha zarif bir şekilde- ve hemen ayağa kalkıp ele geçirilmiş adamın arkasından fırladı.

Kısa süreliğine onun sırtını net bir şekilde görebildi. Yine de kılıcını savurmadı.

-Her ne kadar bu itiş kakışın başka bir sonunu göremese de.

Onu öldürmezsem, ele geçirilmiş bedeni beni öldürebilir.

Çok uzun süre tereddüt etti. O kadar uzun süre ki, ele geçirilmiş asker aniden tekrar karşısına dikildi, bir sonraki vuruşta üzerine atladı ve kolunu cezalandırıcı bir şekilde kavradı.

Neredeyse ilahi bir güçle sıktı, kolunu yumruğunun içinde o kadar sıkı ezdi ki Cas kemiklerinin çatlayıp patlamasına hazırlandı. Elinden geldiğince manevralar yapıyor, kıvranıyor ve adamın diğer kolunu tutmasını engellemeye çalışıyordu. O da ona uzanmaya başladı-

Soryn havadan cisimlenmiş gibiydi, kılıcı hortlağın omzuna doğru düştü ve onu geri sıçrayıp Cas'ı serbest bırakmaya zorladı. Soryn Cas ile çalınan askerin arasına girerek kılıcını kaldırdı, kılıcın ağzı turkuaz bir ışıkla parlıyordu. *Indre'nin Zarafeti*, diğer adıyla Kalkancı. Kılıç şimdi bu lakabın hakkını veriyor, ışığı her zamankinden daha parlak titreşiyor, kraliçeyi ve Cas'ı bir bariyerle sarıyordu.

Fırtınalı bir denizin üzerine yansıyan gökyüzü gibi dalgalanıyordu.

Ancak canavar kısa sürede kraliçe ve onun zayıflayan büyüü için çok güçlü olduğunu kanıtladı.

Beyaz bir parıltı kalkanı ele geçirip rengini ve gücünü kaybetmeye başladığında kulakları sağır eden bir uğultu geceyi çınlattı.

Ölüm büyüü iş başında, diye fark etti Cas, *Gökyüzü büyüünü daha da tüketerek*. Kalkan paramparça oldu ve diğer taraftaki adam bir ses ve ölü, amaçsız bir öfke telaşıyla içeri girdi. Elleri sıkıca sarılmıştı.

Soryn'in boynuna doladı. Soryn bu şiddetli hareketin altında tökezledi, kılıç işe yaramaz bir şekilde yanına düştü, adam tüm ağırlığını ona doğru savururken dengesini koruyamadı.

Dizlerinin üzerine çöktü, boğuluyordu, elleri Shieldmaker'ı tutmaya çalışıyordu.

Adam onun canını almaya fırsat bulamadan Cas etrafından dolandı ve Gölge Avcısı'nı adamın sırtına, tam omuzlarının arasına sapladı. Kılıç bir yarayı dezenfekte eden iyileştirici bir iksir gibi parlarken, delinen yaranın etrafındaki deri tısladı ve kabarcıklandı. Adam sendeleyerek geri çekildi, hortlak kan dondurucu bir çığlık atarak vücudundan kaçtı.

İblis geri dönmedi ama olan olmuştu; kanama durdurulamayacak kadar büyük ve hızlıydı. Adam, etrafı kıpkırmızı olup buharlaşırken bir kez daha karın üzerine yığıldı ve bu sefer ayağa kalkmadı.

Soryn cesetten kurtuldu ve ayağa kalktı. Yüzü gökyüzüne doğru kalktı. "Bu lanet hayaletlerden nasıl kurtulacağız?" diye sorarken ölü askerine ya da Cas'a bakmıyordu.

Soryn'in ses tonundaki değişiklik -soğuk ve öfkeli bir halden çelikleşmiş bir kararlılığa- Cas'ın yüreğini hoplattı, ta ki Soryn'in sorusunun cevabını bilmediğini fark edene kadar.

"Her şey daha güvenli hale geldiğinde ve konsantre olabildiğimizde bunu çözeceğiz," diye çekindi. "Yaralıların hepsi bu evlerde miydi?"

"Çoğu. Ancak daha az ağır yaralıların bir kısmı ordumuzun geri kalanıyla birlikte şehrin kenarlarında toplandı ve ihtiyaç halinde bizi savunmaya yardım etmeye hazırды."

Cas'ın bakışları, yaralıları belirlenen güvenli eve yönlendirmeye yardım ettikten sonra yanına dönen Elander'a kaydı. "Bir konağı ele geçirmek için derin yaralara ihtiyaçları yok, değil mi?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Sığ bir kesik yeterlidir."

"Ve daha sağlıklı olan yaralılar bizim için daha büyük bir tehdit olacak," diye düşündü Cas yüksek sesle, bu düşünceyle göğsü korkuyla sıkışarak.

Soryn başını sallayarak onayladı. "Bunu bir şekilde kontrol altına almamız gerekiyor."

Cas tereddüt etmedi, kraliçenin güvenini yeniden kazanmaya devam etme şansı için sabırsızlanıyordu. "Burada kal ve kalkanları düzenli tutmaya yardım et. Ben askerlerinin geri kalanını uyarmaya ve onları sana yönlendirmeye odaklanacağım."

Merkezdeki evi emniyete almayı bitirdiler ve sonra Cas ve Elander birer ekiple şehrin içinde -karşılıklı kenarlara doğru- diğerlerini aramaya koyuldular.

Soryn'in bahsettiği yaralı.

Cas dağınık ceplerde gruplar buldu ve söz verdiği gibi onları şehrin merkezine doğru yönlendirdi. Sayamayacağı kadar çok askeri bir araya getirene kadar, ciğerleri nefes alamamaktan ağrımaya, elleri ve ayakları soğuktan uyuşmasına rağmen yorulmadan her sokakta bir aşağı bir yukarı koştu. Güneş doğuyordu ama bunun pek bir önemi yoktu; sis hâlâ devam ediyordu ve rüzgâr karı savurarak dünyayı gri bir sise büründürüyordu. yakın çevrelerinin ötesini görmekte zorlanırlar.

Rhea ve Nessa yaralıları yardım etmek için geride kalırken Laurent Elander'la birlikte gitmişti. Ama Zev Cas'ın yanında kaldı ve ateşi işe yaradı. -Gri bulanıklığın bir kısmını kesiyor ve ruha benzeyen hortlakları korkutuyor gibi görünüyordu, bu da karşılaştıkları ordular arasında ilerlemelerini ve konukçu haline getirilmeden önce yaşayan askerlere ulaşmalarını sağlıyordu.

Şehir yerini tepelere ve ötesindeki ormana bırakmadan önceki son caddeye vardılar. Sis burada daha seyrek, bu yüzden durakladılar ve etraflarını dikkatle incelerken yeniden toplandılar.

Sessiz boşluğa rağmen Cas'ın içinde hemen bir önsezi belirdi; bir dakika sonra ormanın içinden bir kişi çıkınca bu önsezinin doğru olduğu anlaşıldı.

Yüzmüyordu ama karda yüksek sesle çıtırdıyordu. Hareketleri rahatsız edici derecede pürüzsüz görünüyordu ve gözleri obsidyenin parıltıyan bir tonundaydı.

Başka bir asker daha mı kayboldu?

Asker Cas'a doğru atılarak boğazına uzandı.

Zev otomatik olarak tepki verdi; kılıcını çekti, etrafını alevlerle sardı ve geçmişte pek çok kez yaptığı gibi onu koruyarak saldırganı yere serdi.

Ne yaptığının farkına ancak ceset yere düşüp erimiş kar ve çamura mide bulandırıcı bir gümbürtüyle sıçradıktan sonra varmış gibiydi.

Geri getiremedikleri bir asker daha.

Cas'ın bakışları onunkilere kaydı, sözleri boğazında acı verici bir şekilde düğümlendi.

Tek kelime edemeden iki ele geçirilmiş asker daha ortaya çıktı. Cas ilkinden dans ederek uzaklaştı, onu daireler çizdirip yönünü şaşırtmaya çalışırken, Zev kılıcını kınına soktu ve ikincisinin saldırısını karşılamak için ellerini kullandı.

Hem Cas hem de Zev boşluğa kaçmayı başarmadan önce kısa bir süre itişip kakıştılar. Zev canavarları geri itmek ve daha fazla boşluk yaratmak için bir ateş hattı çağırdı. Hortlakların katı versiyonları bundan yüzen versiyonları kadar rahatsız olmuş görünmüyordu ama yine de onları hızlı bir kaçışa izin verecek kadar yavaşlattı.

Cas koşarak şehre geri döndü ve uzun ağaçlarla çevrili bir bahçeye dalarak gizlenmeye çalıştı. Zev birkaç dakika sonra ona yetişti.

"Eğer bunların kaynağını bulabilirsek," dedi Cas, nefes alma çabaları arasında, "bu korkunç şeylerin hepsini birden durdurabiliriz."

"Olabilir," diye yanıtladı Zev. Sesi dikkati dağılmış gibi geliyordu. Bakışları uzaktaki bir şeye kilitlenmişti ve kısa süre sonra ona doğru ilerliyor, daha yeni kaçtıkları savaş alanına doğru gidiyordu.

Öldürdüğü asker için üzgün müydü?

Bu tür duyguların ortaya çıkmasına izin vermek ona göre değildi. Ama birkaç gün çok uzun geçmişti ve belki de aşırı miktarda kayıp ve kan onu etkiliyordu.

"Hadi," diye teşvik etti Cas, kolunu onunkine doladı ve onu şehre doğru geri çekti. "Olabilirdi çok askeri geri gönderdik; gidip diğerlerini kontrol etmeliyiz."

Buna hiçbir şey söylemedi, ama kendisinin de sürüklenmesine izin verdi. Devam eden sessizliği birkaç dakika sonra onu tedirgin etmeye başladı. "Zev?"

Tek tepkisi tek bir seğirme oldu.

Durdu, ona baktı ve o zaman ceketinin kolunun onun kanıyla kaplı olduğunu fark etti.

"Kolundaki o kesik ne zaman oldu?" Sırılsıklam olmuş bezi nazikçe okşadı ve eli daha fazla kanla kaplandı.

Derisi uyarı ile karıncalandı.

Taze bir yara.

BÖLÜM 14

Z Ev'in gözleri önce beyazlaştı, sonra mavinin o inanılmaz koyu tonuna döndü ve Cas ne olduğunu anladı-

Bir an için çok geç.

Kadın kolunu bırakmadan, adam kalçasına yakın bir yerden çıkardığı bıçağı yukarı doğru savurdu. Bıçak kadının kalçasına saplandı ve neyse ki etinden çok giysisini kesti. Kadın tökezleyerek adamdan uzaklaşırken, adam bu kez göğsünü hedef alan ikinci bir bıçak darbesiyle ilk darbeyi takip etmeye başlamıştı bile.

Bundan kaçınmak için sırt üstü düştü ve karın düşüşünü engellemesine izin verdi. Soğuk -ve Zev'in bıçağını uzatmış, üzerine doğru geldiğini görmek-onu kısa bir süreliğine hareketsizliğe itti, ardından Zev'in elinden kurtulup tökezleyerek ayağa kalkmayı başardı.

Çırpındı ve kaydı, ardında çamurlu, çamurlu bir iz bıraktı. Bacaklarının onu bırakmaya başladığını hissedene kadar koştu, başı çılgınca ileri geri savruldu, yardım edebilecek birini aradı. Ama kimse yoktu, sokaklar sarsıcı bir şekilde boştu ve çok geçmeden omzunun üzerinden bakmaktan kendini alamadı-

Zev tam oradaydı.

Eğildi ve adamın savurduğu yumruktan kıl payı

kurtuldu. "Dur!"

Onu duyabiliyor muydu?

Gerçek Zev, hortlağın kontrolü altında hâlâ bilinçli miydi? Fırsatı varken Elander'e bu yaratıkların nasıl çalıştığı hakkında daha fazla soru sormalıydı.

Zev ateşi çağırdı ve onu hâlâ diğer elinde tuttuğu bıçağa yönlendirdi. Çok karanlık gözleri, ısınan bıçak kadar parlak bir şekilde parladı - sanki içindeki hortlak Ölüm büyüüne ek olarak Ateş büyüünü de kullanabileceğini yeni fark etmiş gibi neşeyle.

"*Lütfen dur!*" Panik sesini boğuklaştırmıştı. Ona nasıl ulaşabilirdi?

Onu incitmeden nasıl durdurabilirdi?

Soruyu kendine sorar sormaz cevabı biliyordu ama başka, daha güvenli bir çözüm bulmak istiyordu.

Zev kızgın bıçağı salladı ve hava bunalıcı bir hal alarak Cas'ın zaten zor olan nefes alışını daha da zorlaştırdı. Gözleri sulanırken irkildi ve gözlerini açık tutabilmek, artan paniğinin kendisini ele geçirmesine izin vermeden Zev'e odaklanabilmek için mücadele etti.

Onları Nessa'yı geri getirmeden önceki kadar açık bir şekilde hissedebiliyordu: Ölüm'ün dalları Zev'in bedeninin etrafını sarmıştı. Hortlağın büyüü Zev'in yaşam gücünü boğmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu, tıpkı Karanlık Tanrı'nın gücünün Nessa'ninkini neredeyse ele geçirdiği gibi.

Cas'ın gücü o korkunç anı hatırlayınca harekete geçti. Daha yeni tersine çevirmeyi başardığı dehşetin.

Bunu tekrar yapabilecek gücü vardı. *Cevabı vardı.*

Bir *sonraki* adımın ne olacağını düşünmek onu çoktan bunaltmıştı - *uzaklaştırması gereken o kadar çok hayalet vardı ki - ama aklına başka bir çözüm gelmiyordu.*

Elini Zev'in yaralı koluna doğru kaldırdı. Gözlerini kapadı ve griliğin içinden göremediği güneşi, gecenin son gölgelerini cesurca kırıp dağıtan bir şafağı düşündü.

Işık birkaç kör edici saniye boyunca ikisini de gölgede bıraktı.

Cas sanki uçuyormuş gibi hissetti ve dengesini kaybetmemek için dizlerinin üzerine çöktü. Parlaklığın arasında kendini dengeledi ve sonunda o sesi duyana kadar çağırmaya devam etti; hortlağın ev sahibinden atıldığını gösteren o çılgınlığı.

Birkaç dakika daha süzüldü, gücünün parlak dalgalarında kayboldu. Dengesi yerine geldiğinde ve net görüşü geri geldiğinde, Zev'le birlikte buzlu zeminde yan yana kıvrılmışlardı. Hareket etmedi. Zev'in kendi nefesini almasını beklerken nefesini tuttu ve Zev gözlerini kırıştırıp açana kadar da hareket etmedi.

Normal, göz kamaştırıcı ela gözleri.

"Bundan sonra bana bir içki borçlusun," diye mırıldanarak ayağa kalktı.

"Sana birkaç tane ısmarlayacağım," diye cevap verdi, oturduğu yerden kalkarken yüzünü buruşturarak

kanayan kolu. "Ama görünüşe göre bunun biraz beklemesi gerekecek."

Cas onun bakışlarını takip etti ve bir sıra kara gözlü askerin onlara doğru ilerlediğini gördü.

Zev ayağa fırladı ve onları korumak için bir ateş çemberi çağırdı.

Bu sefer işe yaramadı.

Ele geçirilen askerler, kendilerini yaktığı, saçlarını ve giysilerini tutuşturduğu ve havayı korkunç bir kokuyla doldurduğu açıkça belli olan alevlerin arasından kayıtsızca yürüdüler. Neden olduğu herhangi bir acı kaydedilmedi, yavaşlamadı ya da düzgün yürüyüşlerini kesintiye uğratmadı.

Cas telaşla, "Yangınları söndürün," dedi. "Ele geçirdikleri cesetlere zarar vermelerine izin veremeyiz!"

Kadın kolundan tutup onu sersemlikten kurtarana kadar Zev bunu anlayamayacak kadar sersemlemişti ama sonra hızla kadının emirlerini yerine getirdi, ateşleri bir anda söndürdü ve onları yükselen duman ve sızan kar eriyiğinden başka bir şeyle çevrili bırakmadı.

Askerler sinsice yaklaştı.

Cas ellerini sabit tutmak ve endişeyle kendine vurmalarını engellemek için sıktı. Tüm vücudu karıncalanıyordu. Hâlâ yanında kınında duran kılıcı mırıldanıyor, ona gücünü hatırlatıyordu...

Zev üzerinde işe yaramıştı, değil mi?

Askerler neredeyse üzerlerine geliyordu. Bakışları sıranın ortasındaki askerde dondu kaldı. Ölü, cansız gözler ve ifadesiz bir yüz; ama başının eğikliği ve omuzlarının çöküşünde acı çektiğini gösteren bir şey vardı ve bu manzara kalbini burktu.

Elinde bir tedavi vardı ve bu insanların, Zev'in acı çekmesine izin verdiğinden daha fazla acı çekmesine izin veremezdi.

İki elini de yaklaşan sıraya doğru kaldırdı ve Zev'e karşı kullandığı büyüü tekrarladı. Ölümün iplerini buldu, onları gevşetti, tamamen çözdü ve sonra askerleri karanlık yerine ışıkla çevreledi, hedeflerinden zehri çekerken gücünü olabildiğince sabit tuttu.

Bu sefer dengesini koruyamadı.

İş bittiğinde, çamurlu karda diz çökmüştü. Ellerindeki ve ayaklarındaki his kaybolmuştu. Birkaç dakika sonra

Başını kaldıracak ve yapmaya çalıştığı şeyi başardığından emin olacak enerjiyi buldu.

Baş dönmesi yüzünden bulanıklaşan görüşüyle, hortlak ruhların ev sahiplerinden baca dumanı gibi ayrıldığını ve gri gökyüzünde kaybolana kadar döndüklerini gördü.

Yavaşça nefes verdi. Ruhların sonuncusu da kayıp yukarı doğru süzülürken, bir elini şakağına götürdü, sıktı ve şakağındaki çarpıntıyı durdurmaya çalıştı.

Zev onun ayağa kalkmasına yardım ederken, "Bu tür bir büyüyü sonsuza dek yapamazsın," dedi. "Başka bir çözüme ihtiyacımız var."

Cas da aynı fikirdeydi ama yine de başını salladı. "Bunu sona erdirmenin, ipleri elinde tutanı bitirmekten başka bir yolu olduğunu sanmıyorum. Malaphar beni Güneş büyümü mümkün olduğunca çok kullanmaya zorlamaya çalışıyor. Bizimle tekrar karşılaşmadan önce hayat veren büyüün zayıfladığından emin olmak istiyor."

"Lanet olası korkak," diye mırıldandı Zev.

Kendilerine gelip ayağa kalkmaya çalışırken bakışları inleyen askerlerin üzerinde gezindi. Toplamda beş kişiydiler ve üçünde hâlâ kanayan yaralara benzeyen şeyler vardı - kendisinin ve Zev'in aldığı yaralardan çok daha korkunç görünüyorlardı. Kısa süre içinde daha fazla bela çıkaracaklarından endişeleniyordu.

Zev'e, "Daha fazla hortlak çekmeden önce bu yaralıları sığınağa geri götürmeye yardım et," dedi. "Ben hemen arkanda olacağım."

Zev onu sorgulamaya başladı ama askerlerden birinden gelen acı dolu bir çıkış dikkatini dağıttı.

O yardım etmek için harekete geçerken, Cas dikkatle onlardan uzaklaştı ve bakışlarını sokağın karşısındaki ara yola dikti. Daha fazla hortlak büyüü hissetmişti ama bastırılmıştı, sanki bir insanın içine derinlemesine gömülmüş gibiydi. Ele geçirilmişlerden birini kaçırmadığından emin olmak istiyordu, bu yüzden dikkatlice ara sokağa doğru ilerledi ve ilerlerken avucuna yıldırım çağırdı. Kasveti Zev'in ateşi kadar iyi kesmiyordu ama yine de görmesini sağlıyordu...

Orada bir şey yok.

Birkaç dakika daha bir şeyleri inceledi ama hiçbir şey görünmüyordu. Merakı şimdilik yatışmıştı, hızla Zev'in peşinden gitmek için döndü.

Ama bir adım bile atamadan gözüne başka bir şey takıldı; uzaktaki bir tepeye doğru tökezleyerek ilerleyen bir kadın. Arkasındaki karda kanlı bir iz vardı.

Cas nefesini tuttu, bekliyordu ki...

Bir hortlak izleri takip ediyor, kanlar içindeki kadının arkasından avıyla oynayan bir şahin gibi süzülüyor ve pike yapıyordu.

Tabii ki.

Cas peşlerinden koştu, Gölge Avcısı geri çekilmişti ve kılıcının etrafına sardığı elektrikle önden gidiyordu. Kılıcın ısısı karda açık bir yol açarak mücadele eden kadına yetişmesini kolaylaştırdı.

Ruh hâlâ daha hızlıydı. Cas ona karşı olan yarışını kaybetti, tıpkı şehrin merkezindeki ruha karşı olan yarışını kaybettiği gibi. Kadına ulaştı ve serbestçe kanayan bacağına doğru ateş etti, hayalete benzeyen bedeni çöktü ve kayboldu, yeni sahibine doğru ilerlerken arkasında dumanlı bir kalıntı bıraktı.

Cas kayarak durdu ve olumsuzlama büyüsünü çağırmaya hazırlandı.

Ama o tek bir ışık kıvılcımı bile çıkaramadan, *başka bir* büyü hortlağın yeni sahibini vurdu. Hortlak bu darbeye birlikte acımasızca dışarı atıldı; ışığı tarafından ikna edilmedi, sanki görünmez bir güç ona kement atıp çekmiş gibi dışarı çekildi. Bu yeni gücün içinde kıvrandı, şiddetli ama küçük, kontrollü bir fırtına gibi kıvrıldı.

Ve sonra basitçe... *durdu.*

Bir an için yerin üzerinde asılı kaldı. Rengi solmaya başladı, hayaletimsi bedeni altındaki karla neredeyse aynı tona gelene kadar kan kaybetti ve sonra aşağı sürüklendi, karın içine battı ve hareketsiz kaldı.

Sihirle tükenmiş.

Cas uzaktaki kalın ağaç sırasına doğru döndü. Ağaç gövdelerinin arasından sarı saçlı bir figürün çıktığını görünce şaşırmadı; etrafı, gözlerini daha parlak gösteren canlı gölgelerle çevriliydi, neredeyse rahatsız edici, kırmızımsı altın ışıltısıyla parlıyordu.

Varen.

Kardeşine doğru ilerlemeye başladı; ta ki bedenini neredeyse hortlağa kaptıracak olan kadın hafifçe inleyene kadar. Cas hızla kadının yanına gidip ona baktı. Bakışları cam gibiydi, teni şoktan solmuştu. Cas kendi paltosunu çıkarıp kadının etrafına sardı ve onu daha derin kar yığınlarından çıkarıp çoğunlukla erimiş olan bir alana çekti. Sonra da büyüyle bir şey denedi.

Hortlakları kovdu ama çok daha incelikliydi. Kadının ölü gözlerine yeniden hayat vermeye yetecek kadar.

İşe yarıyor gibiydi, en azından ona bir mücadele şansı verecek kadar iyi. Cildi renklendi ve nefes alış veriş daha az zorlanmaya başladı. Cas onu Zev ve diğerlerine doğru yönlendirmeden önce dengesini sağlamasına yardım etti.

Kadın sığınacak bir yer aramak için aceleyle uzaklaşırken, Cas kardeşiyle yüzleşmek için döndü.

Varen yaklaşırken konuşmadı, gözleriyle onu süzüyordu. Paltosunu yaralı kadına sarılı halde bırakmıştı ve şimdi titrememek için kendini zor tutuyordu.

"Yakınlarda olduğunuzu hissediyordum." Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "O hortlak yaratıkları bu diyara sen mi çağırdın?"

"İstediğim için değil."

Kelimelere bir parça pişmanlık sinmişti. Rol yapıyor olabilirdi. Varen'le neyin gerçek neyin sahte olduğunu artık bilmiyordu ve bu sabah bunu tahmin edecek enerjisi de kalmamıştı.

"Ama onların küçük sahip olma numaralarıyla yeterince iyi başa çıkmayı başardın, değil mi?" diye sordu.

Adamın onun haberi olmadan ne kadarını gördüğünü, onu ne kadar yakından izlediğini merak ederek bir ürpertiye daha savuşturdu.

"Yine de seni tüketmiş gibi görünüyor."

Onun yanılmış olmasını diledi. Ama bunu haftalardır hissetmediği bir şekilde hissetti... sanki gücünün sınırlarına yaklaşmış ve neredeyse devrilecekmiş gibi. Ve daha önceki neredeyse her seferinden farklı olarak, dakikalar geçtikçe kendini toparladığını hissetmedi - nefes alma şansı bulduktan sonra bile.

"Evet," diye tersledi. "Eminim ki bunu umuyordu. Kanımızı emebileceğini, olasılıkları eşitleyebileceğini ve böylece bana karşı gerçekten bir şansı olabileceğini düşünüyor."

Varen sadece başını salladı. "Acele etmeli ve Mistwilde'a gitmelisin-ve şansını kendin dengelemeye odaklanmalısın."

Antaeum Noktası.

Hayal kırıklığı sesini kısıklaştırdı. "O zaman neden buradasın, dikkatimi dağıtıyorsun?"

"Sabır, kardeşim. Umarım bir gün öğrenirsin." O zeki tavrıyla gülümsedi - kızın bildiği bir şey olduğunda her zaman yaptığı gibi

ve sonra cebinden küçük bir çanta çıkarıp ona fırlattı. İçinde tanıdık bir görüntü vardı; pürüzsüz, özenle dövülmüş bir Kan kristali.

"Caden'dan ne yazık ki kendisinin getiremediği son bir hediye. Malum sebeplerden ötürü."

Caden'in ölümünün korkunç görüntülerine karşı kendini korudu, bunun yerine kristalin kenarlarını izlemeye odaklandı.

Varen, "Mistwilde'daki noktayı kapatmanıza yardımcı olması için o kristalde bulunan bilgilere ihtiyacınız olacak," dedi. "Tam bir rehber değil ama yardımcı olacaktır."

Parmaklarını onun etrafında sıktı. "Yardım ediyorsun ama yine de bu sabah bu şehirde en az birkaç kişinin ölümünden sorumlusun." Derin, sakinleştirici bir nefes aldı.

İstediğim için değil.

Onun yanında durdukça, söylediklerine daha çok inanmak istiyordu. Moraki büyüünün ve seçilmiş hizmetkârlarının nasıl çalıştığını biliyordu, bu hizmetkârların özgürlüğünün sadece bir yere kadar uzandığını *biliyordu...* bu yüzden muhtemelen doğrudu.

Bu, kabullenmeyi kolaylaştırmıyordu. *Yaşam* Tanrıçası'nın seçilmiş bir aracı olarak bu dünyayı koruması gerekiyordu. Ama Ölüm nereye giderse gitsin onu takip ediyor, umutsuzca tutunduğu ışığa pençelerini geçiriyor, onu karartıyor ve tüm savaşlarını daha az net hale getiriyordu.

"Sana ne söylemem gerektiğini bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ya da yardımını nasıl kabul edebileceğimi ya da sana nasıl güvenilebileceğimi."

Cevap vermedi. Cevap *veremiyor* gibiydi; vücudu aniden kaskatı kesilmiş, yüzü donuk bir ifadeye bürünmüştü. Ayaklarının üzerinde kararsızca sallanıyordu ve Cas gerçekten istemeden ona doğru ilerledi, elini uzattı ve dengesini kaybederse onu yakalamaya niyetlendi, içgüdüğü çocukken olduğu gibi şimdi de aynıydı.

Ulaşamayacağı bir yere çarparak durdu.

O ne yapıyordu?

Varen kendini tuttu, onu yakalayan gücü geldiği gibi hızla silkeledi ve kadının uzattığı ele baktı.

Kendini toparladı ve geri çekildi. Gözlerini kaçırdı ve sesini sakin ve mesafeli bir hale getirmeye çalışarak, "Nihayetinde Karanlık Tanrı'nın kontrolündesin. Sanırım gerçekten anlamam gereken tek şey bu."

Bunu inkar etmedi. "Sadece o hortlakları çağırmayı kabul ettiğim için size gelebildim. Dediğim gibi, ideal seçimim değildi. Ama yarattıkları kaos ve yıkım onu yatıştırır ve bu sabahki gerçek amacımı gizler diye umuyorum. Ayrıca bunun sana Sadıran Kraliçesi'ni kazanman için bir fırsat verebileceğini düşündüm. Zorluk çıkarıyor, değil mi?"

Cas gözlerini yakındaki kanla ıslanmış kar parçasına dikti ve cevap vermedi.

"Ama şimdi sizin ne kadar yardımcı olabileceğinizi görmek için bir şansı daha oldu."

Cas'ın omurgasında bir ürperti daha belirdi ve tekrar merak etti: *Ne kadar yakından izliyordu?*

Karanlık Saray'ın tanrıları hâlâ istedikleri gibi gelip gidebiliyorlardı ve aynı şeyi yapabilecek köleleri de hiç eksik değildi. Neleri bilebileceğinin ya da iyi ya da kötü hangi ipleri çekebileceğinin bir sınırı yoktu.

Ve yine de...

Elindeki kristal için minnettardı, her ne kadar onu kendisine veren kişiye tam olarak güvenemese de. Boğazını temizledi. "Şey. Teşekkür ederim, sanırım," dedi. "Umarım bu yardımcı olur."

Varen onun sözlerini sert bir baş hareketiyle onayladı. "Sana bir uyarıda da bulunmalıyım... beni kullanmaya devam edecek. Ölüm büyüsünün sizde bir karşılığı var ve haklısınız, sizi bu büyüyü giderek daha fazla kullanmaya zorlamak istiyor. Bu..." Güçlü ama görülemeyen bir şey onu ele geçirirken yine ani bir sessizlik oldu. Varen defalarca boynundaki ve omuzlarındaki gerginliği atmaya ve başını dik tutmaya çalıştı ama başaramadı. Sonunda pes etti ve çenesini göğsüne yasladı, gözleri kapalıydı ve nefes alış veriş sığıdı.

Daha iyi bir karar vermesine rağmen, Cas onu dengelemek için tekrar elini uzattı. "Belki yükselişini bir şekilde yavaşlatabilirim," dedi sessizce. "Eğer büyüm işe yararsa-"

Acı bir kahkaha atarak sözünü kesti, gözleri parladı ve ona dikildi. "Aptal olma."

İnatla elini uzatmaya devam etti.

Sadece onu uzaklaştırdı ve kendini en yakın ağaca yaslamak için hareket etti.

Takip etti, yumrukları öfke ve inatçılığın birleşimiyle sıkılmıştı. "Yardım edebilirim, seni aptal."

"Beni kurtarmak için endişelenmemelisin."

"Ben değilim." Öyleydi ama bunu ona söylemek yerine, onun acı tonuna uyararak, "Ben sadece stratejik davranıyordum. Eğer tamamen onun içine düşersen

o zaman beni ve planlarımı tehlikeye atacak. Çok şey biliyorsun."

Başını ona doğru eğdi ve söylemesini umduğu acımasız sözleri sonunda bulduğu için onunla gurur duyuyormuş gibi gülümsedi. "O uzlaşma gelmeden önce her şeyi bitirmenin bir yolunu bulacağım. Bunun için endişelenme."

Caden'in ölümünün görüntüleri tekrar gözünün önüne geldiğinde Cas'ın ağzı kurudu. Kardeşinin tuhaf gözleri yerine Varen'in yaslandığı ağaca odaklandı, kabukların arasındaki kırık ve soyulmuş yerlere dikkat etti, yere saçılan kopmuş dalları saydı.

Ani bir esintiyle dikkati kısa sürede şehre doğru çekildi.

-Ve tamamen o esintiden kaynaklandığına ikna olmadığı bir uluma.

"O hortlaklardan kaç tanesi bu şehre musallat oldu?" diye sordu.

"Nehirde bıraktığınız ölümler kadar çoklar. Onları yaratan büyü seçici bir büyü değil. Hepsi dirildi."

Başka bir deyişle, sayılamayacak kadar çok.

"Ironedge'i bu canavarlarla uğraşması için bırakamam."

Varen'in ifadesi yeniden neredeyse pişmanlığa dönüştü ve kadın bir kez daha onun imkânsız olduğu düşüncesine kapıldı. *Onlar* imkânsızdı. Neden hâlâ onu anlamaya çalışmak istiyordu?

Aptal, aptal, aptal.

"Onları bize doğru çekebilirim," dedi Varen. "Ve bazılarının etrafındaki büyüü boşaltacağım ve onları mezara geri göndereceğim - ama geri kalanını sen bitireceksin."

Bir soru değil, bir emirdi ve Cas buna itaat etme düşüncesiyle içten içe alay etti. Ona yapmasını söylediği *her şeye* itaat etme *düşüncesiyle*. Ama yine de yardıma ihtiyacı olduğunu inkâr e d e m e z d i , bu yüzden onunla tartışmadı.

Varen, "Gerçekten mücadele ediyormuşuz gibi görünmesi gerekecek," dedi. "Eninde sonunda kaybedeceğim bir savaş."

Cas ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Bana yardım ettiğini öğrenirse..."

"O zaman sonuçlarına katlanacağım."

"Kaybedersen o da kızacak."

Varen'in sesi bıkkınlığa doğru kayıyordu. "Bunu yapabilir misin, yapamaz mısın?" "I..." Kendini hareketsiz kalmaya zorladı. "Evet. Tabii ki yapabilirim."

"Güzel." Ellerini salladı ve kollarında küçük gölgeler belirip yılan gibi kıvrıldı. Şehre bakarken gözleri kırmızının tedirgin edici bir tonunda parlıyordu. "Şimdi ayak uydurmaya çalış, kardeşim."

Hareket etmeden önce bundan daha fazla talimat vermedi, peşinde itaatkâr köpekler gibi takip eden gölgeleriyle birlikte sokaklara daldı.

Şehrin içinde birlikte ilerlediler. Arada bir duraklıyor ve söylediği gibi yapıyordu; hortlak ordularını kendilerine doğru çeken kara büyü grupları çağırıyordu. Ruhlar ikisini de yutup bir kovana üşüşen arılar gibi toplandıklarında, büyüsu karanlık gölgelerden yaratıkların enerjisini şiddetle boğan soluk beyaz ipliklere dönüşüyordu.

Cas yakınında kaldı ve bu ilk boğulmadan sonra kalan ruhları temizlemek için kendi büyüsunü kullandı.

Çok geçmeden bir ritim tutturdular ve aynı düzeni defalarca tekrarladılar. Cas kardeşinin adımlarını yakından takip ediyordu ama bakışlarının Varen'da kalmasına izin veremezdi; onu bu kadar yakınında ve kendisiyle birlikte çalışırken görmek konsantrasyonunu çok fazla bozuyordu.

Ne garip bir sabah oluyor.

Şehir onların güçlerinin birleşiminden dolayı titriyordu, hava yoğun ve gürültülüydü. Birlikte çalışıyorlardı, ancak enerjiler hala bu fikre direniyor, her dokunduklarında inatla kıvılcım çıkarıyor ve birbirlerini itiyorlardı. Uzaktan bakıldığında ikisi savaşıyormuş gibi görünüyordu.

Kaç tane hortlağı dinlendirdiklerinin sayısını unutmuştu. Hepsinin ağırlığını hissedebiliyordu, her biri tutunuyor, onu aşağı çekiyor, güçlerini biraz daha tüketiyordu.

Kardeşine ayak uydurmamayı reddederek yoluna devam etti.

Şimdiye kadarki en büyük hortlak grubu aşağı indi ve Varen onların işini çabucak bitirdi. Ağaçtan kopan çiçekler gibi yere düşüyorlar, aşağı süzülüyorlar, yere çarptıklarında kıvrılıp ölüyorlar ve Cas'ı ruhunun derinliklerine kadar üşüten rahatsız edici bir enerji denizine gömüyorlardı.

Çok fazla enerji, çok fazla serbest bırakılmış hayalet ve daha fazlası etraflarında dolaşmaya devam etti.

Varen'in onu umutla izlediğini, büyüsunün sürünün geri kalanının işini bitirmesini beklediğini hissedebiliyordu. Denedi. Ama Varen'in büyüsunün tüketen soğuğu ve kendi büyüsunün sınırları onu zorluyordu. Hayal kırıklığı konsantre olmasını giderek zorlaştırıyordu. Tekrar tekrar denedi ama duvara tosladı ve sinirli bakışlarını kardeşine çevirdiğinde onun hâlâ kendisini izlediğini gördü.

Hala bekliyorum.

Boğazını temizledi. Ve ses tonunda daha fazla öfke bekledi, onunla alay etmesini, onunla alay etmesini, ona çok sayıda ısıracı kelimeyle saldırmasını bekledi.

geçmişte yaptığı gibi.

Ama tek söylediği, çok sessiz bir şekilde, "Bir kez daha. Sanırım bu bize doğru gelen sonuncusu. Şimdi bir kez daha ve işlerini bitir."

Bakışlarının onun beklenti içindeki yüzünde uzun süre kalmasına izin verdi ve ona verdiği birçok kristalden birinde gördüğü, bir kulede durmuş, gözleri saray kapılarını izlerken aynı iki kelimeyi düşündüğü ve kendi kendine tekrar tekrar mırıldandığı anılarından birini hatırladı.

Geri gel.

O zaman ona geri dönmemişti ama şimdi dönmüştü, bir şekilde soğuktan çıkacak gücü bulmuş ve büyüsunü de beraberinde getirmişti.

Işık onları sardı ve kükreyerek dışarı çıktı, görebildiği kadarıyla şehri ele geçirdi. Ve sonra göremedi - ne kardeşini, ne onlara musallat olan şeyleri, hatta kendi ellerini bile. Devrilen hortlakların çığlıkları kulaklarında acı verici bir şekilde çınladı, ama sonunda yükselen gücünün uğultusuyla aşıldılar.

Sonra sessizlik geldi.

O sessizlikte kısa bir süre süzüldü ve ölümlü düzleme geri dönüp gözlerini açtıktan ve kendini soğuk zeminde diz çökmüş bulduktan sonra bile hala alışılmadık derecede hafif hissediyordu.

Hiçbir şey hareket etmiyordu, hayalet gibi ya da başka türlü. Zamanın kendisi durmuş gibiydi. O ve kardeşi, sanki yol boyunca aniden yarılan bir uçurumla ayrılmış gibi, birbirlerinden ayrı, yalnız duruyorlardı, ikisi de diğerine doğru hareket etmeye cesaret edemiyordu.

Sertçe yutkundü ve ne söyleyeceğinden emin olmasa da konuşmaya başladı. Fark etmedi; kendilerine doğru koşan birkaç kişinin sesiyle bölündüler -Elander, hemen ardından Nessa ve Laurent. Gümüşayak üçünün de önünde sıçrayarak Cas'ın üzerine atladı ve havada süzülen gümüş bir ok kollarına saplandı. Kardeşinin hepsinden bir adım uzaklaşmasını izlerken onu sıkıca göğsüne bastırdı.

"Acele edin," dedi Varen sessizce, gözleri ondan başka hiç kimseye ve hiçbir şeye sabitlenmemişti, "ve kurtarabildiklerinizi kurtarın."

Bir an sonra gitmişti.

Cas hareket etmedi. Her türlü ışık hissi kaybolmuş, o kadar ağırlaşmıştı ki uzun bir süre hareket *edemedi*.

Elander onun yanına ulaştığında, bakışları Zev'in saldırısından dolayı kanla lekelenmiş olan bacağında ve sonra da ince bacağında gezindi.

Soğuşu engellemek için pek bir şey yapmayan gömlek. Paltosunu silkti ve Varen'in kaybolduşu noktaya doğru bakmadan önce omuzlarına attı. "Sen iyi misin?"

Varen'in kendisine verdiği kristali ona gösterdi ve ayrıldıklarından beri olanları kısaca anlattı.

"Sana yardım mı etti?" Etraflarındaki tüm kanıtlara rağmen, Elander'in ses tonu hâlâ şüpheyle doluydu. Aynı şüphecilik Cas'ın düşüncelerini de gölgeledi ve Varen'in son sözleri zihninde yankılanarak bir sorunun diğerlerinin üzerine çıkmasına ve onu etraflarındaki karı savuran rüzgârdan bile daha fazla ürpertmesine neden oldu.

Sonunda gerçekten kaç kişiyi kurtarabilecekti?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

C ellerini defalarca sıkıp açıyordu. Soğuk uyuşukluğu üzerlerinden atmak için bir girişim olarak başlamıştı. Ama şimdi bir zorunluluğa dönüşmüştü - onu güvende tutabilecek tek şey endişeli zihnine göre.

Duramazdı. Durmak için çok tehlikeliydi. Çok riskli-

Atı homurdandı ve sabırsızca yanında tepindi, onun takımlarını ayarlamayı bitirmesini bekledi.

Ellerini onun böğrüne dayadı. Kaslara bastırdı ve ellerini hareket ettirme arzusundan ziyade güç duvarına odaklanmaya çalıştı.

Bir sabırsız toynak darbesi daha.

"Oraya varıyorum," diye mırıldandı, kolan kayışını ayarlamak için altına uzandı.

Soryn, yolculuk grubuna Mistwilde'a ulaşana kadar onları idare edecek erzakla birlikte birkaç taze at hediye etmişti. Ama bunun dışında mesafeli durmuş, yardım etmek ya da bunun ötesinde herhangi bir plana bağlı kalmak istememişti.

Sadiran kraliçesi ona, *Mistwilde* kralıyla *konuştuktan sonra sana ve görevine ne olacağını göreceğiz*, demişti. *Eğer yollarımız tekrar kesişecekse, kesişecek.*

Artık doğrudan bir kovulma değildi ama yine de umduğu yenilenmiş, güçlü ortaklık da değildi.

Cas içini çekti ve alnını ata yasladı, bu da yaratığın başını çevirip empatiyle saçlarını kemirmesine neden oldu.

Ortama dolan sıcaklık, vücudundaki gerginliğin bir kısmını hafifletti. Cas daha odanın etrafına bakmadan bunun nereden geldiğini biliyordu.

ata bindi ve kendilerine yaklaşan kişiyi gördü. "Merhaba, Nessa."

Nessa ona gülümsedi, ama dikkati dağılmıştı ve hızla solmaya yüz tutmuştu, her zamanki gülümsemesi değildi, tüm yüzünü ve çevresindeki herkesin yüzünü aydınlatan gülümsemesi değildi.

"Sorun nedir?"

Nessa ceketinin kolundaki küçük bir yırtıkla oynadı. "Bir şeyler değişti."

Cas ona meraklı bir bakış attı.

"Berbat havadan mı, yoksa Ölüm büyüünün etkisinden mi ya da başka bir şeyden mi bilmiyorum... ama birdenbire büyümü çağırmak çok daha zorlaştı. Ciridan'dayken Şifa Tanrıçası'nın bana fazladan bir kutsama verdiğine inanıyorum - bunu yaptığını açıkça *kabul etmese* de, o şehirden her zamankinden daha fazla sihirle dolu hissederek ayrıldım. Ve bu durum seyahatlerimiz boyunca da devam etti... nedense *şimdiye* kadar."

Cas bir adım daha yaklaşarak onun eline uzandı ve ceketindeki deliği daha da büyütmesini engelledi.

"Yatağımın başucunu ziyaret ettikleri günden beri ona ve Tüy ruhuna dua ediyorum ama o zamandan beri onları hissetmedim ya da başka bir şekilde karşılaşmadım. Ve şimdi bir şey mi oldu diye merak ediyorum. İçimdeki korkuyu atamıyorum. Sizce... sizce Karanlık Tanrı ve sarayı onların peşine düşmüş olabilir mi?"

Cas yalan söylemeye cesaret edemedi. "Bu mümkün."

"Eğer büyünüz onu bu ölümlü düzlemde geçici olarak uzaklaştırdıysa, başka yerlerdeki -ilahi yerlerdeki- müttefiklerimize saldırmaya çalışabileceğinden endişeleniyorum. Şifa Tanrıçası ve hizmetkârı büyük bir risk alarak bize geldiler, hayatta kalmama yardım ettiler ve şimdi..." Titreyen bir nefesle konuşmasını sonlandırdı.

Cas onun devam etmesini bekledi.

Ama Nessa sessiz kaldı ve parmaklarıyla atın yelesini taramakla meşgul oldu. Daha fazlasını söylemek istediği belliydi.

Cas, boğazını temizleyip "Seni rahatsız eden tek şey bu mu?" diye sormadan önce eyerin son ayarlarını yaptı.

Nessa cevap verirken bakışları atın üzerinde sabit kaldı. "Ölülerin böyle hayata döndüğünü görmek," diye fısıldadı, "sadece... beni düşündürdü. Senin yaptıklarını. Ne olduğum hakkında. Şu an olduğum şey. Pek çok kişi kayboldu ve geri gelmedi ve ben..."

"*Sen sensin*. Başka bir şey değilsin," dedi Cas. "Hortlaklar gerçek anlamda hayata döndürülmüş insanlar değildi. Onlar hayaletlerdi, sadece yaşayanların gölgeleri

senden farklı şeyler."

Çok zayıf bir açıklamaydı ama Cas başka ne diyeceğini bilmiyordu. Yaşadıkları onca şeyi o da tam olarak anlamamıştı. Yaptığı onca şeyi. Sadece her şeyi daha iyi hale getirmek, arkadaşlarını iyileştirmek ve onları güvende tutmak istiyordu. Tek istediği buydu; sihirden, taçlardan ya da başka herhangi bir şeyden daha fazla.

Nessa, "Kendimi kaybediyormuşum gibi hissediyorum, sihirli bir şekilde ve başka türlü," dedi. "Ve bu sadece benimle ilgili değil."

"Başka kim olacak?"

Kısrağın burnunu okşadı, biraz gülümsedi ve yaratık kolunu yemeye çalışırken burnuna bir öpücük kondurdu. "Rhea sana bir şey söylemek istemiyor ama Gümüş'le arasındaki sihirli bağ konusunda endişeli... Sihrin kaynaklandığı ruha olanlardan sonra şimdi ona ne olabilir?"

Cas'ın Nessa'nın ne demek istediğini anlaması sadece bir anını aldı. "Santi bozulmuş..." diye düşündü yüksek sesle, "ve ona hizmet eden Hava ruhu..." Elander'la birlikte Kantrum'dan çılgınca kaçışlarını hatırlayınca göğsü sıkışmaya başladı. O ruhun acı dolu çılgınlıkları hâlâ aklından çıkmıyordu.

Kum Tanrıçası onu tamamen öldürmüştü müydü?

Cas sessizce, "Silver'la neler olabileceğini düşünmemiştim," diye itiraf etti.

"Her şey eninde sonunda yok olacaktı, değil mi?" dedi Nessa. "Taş Tanrı'ya ve onun sadakatsiz takipçilerine olanları ve nihai hedefimizin ne olduğunu düşünürsek. Ama Hava ruhu gittiyse ve tanrıçasının büyüsü Karanlık Tanrı'yla kurduğu yeni ittifak yüzünden bozulduysa... korkarım bu sorunu hızlandırmış olabilir."

Cas'ın gözleri donuklaşırken, parmaklarını atın yanında tekrarlayan daireler çizerek güven verici bir şeyler söylemeye çalıştı. "Belki de olmaz, çünkü Silver'ın büyüsü teknik olarak Hava ruhunun güçlerinin bozulmuş bir versiyonu zaten."

"Belki." Nessa derin bir nefes aldı. "Ama Rhea'nın korktuğunu biliyorum. Ben de korktuğumu biliyorum."

Cas'ın elleri atın üzerinde hareketsiz kaldı. Daha fazla güven verici söz söyleyemedi -hepsi çok boş geliyordu, daha söyleyemeden çöküyorlardı- ve sadece "Ben de," dedi.

Nessa tereddüt etti. "Sanki parçalarımız kayıp gidiyormuş gibi geliyor. Sanki gittiğimiz her yerde onlardan bir iz bırakıyormuşuz gibi." Durakladı, gözlerinde biriken yaşları silmek için elinin topuğunu kullandı. "Her şey söylendiğinde ve yapıldığında toplanacak çok fazla şey var."

Cas uzun bir süre Nessa'yla birlikte sessizce durdu, Nessa hâlâ derisinde gezinen ve parmaklarını oynatmaya çalışan endişeyi yatıştırmayı başarana kadar. Sonra tekrar Nessa'nın ellerine uzandı, onları sıkıca kavradı ve, "Toplayabildiğimiz kadarını toplamamız gerekecek. Ve sonra boş alanları doldurmak için yeni şeyler yapacağız."

Nessa konuşmadı ve gözleri hâlâ öğleden sonrasının kasvetli ışığında parlıyordu. Ama cevap onu şimdilik tatmin etmiş gibiydi; sonunda başını salladı ve hafifçe gülümsedi.

Diğerlerini hazırlamaya geçmeden önce Cas'ın atını ve heybelerini hazırlamayı bitirmek için birlikte çalıştılar ve sonra Nessa uyuduğu evden son eşyalarını toplamak için ayrıldı.

Onun gidişini izlerken hava Cas'a daha ağır geliyor, tıpkı Varen'in kayboluşunu izledikten sonra olduğu gibi omuzlarına nemli bir pelerin gibi çöküyordu.

Herkesi ve her şeyi aynı anda nasıl kurtarabilirsiniz?

Atı sanki cevap verir gibi homurdandı.

Yapamazsın.

Dizginleri eline alıp atını seyahat grubunun geri kalanına doğru sürmeye başladığında, güçlü bir enerjinin yaklaştığını hissetti. Omzunun üzerinden baktı ve Sundolian Yüksek Kraliçesi'nin kendisine doğru yürüdüğünü gördü, her iki yanında da üç asker vardı.

"Kraliçe Casia." Selamlamak için başını eğdi. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Yorgunluk ve belirsizlik Cas'ın sesini acılaştırdı. "Soryn burada olduğunu biliyor mu?"

"Bu toplantı için onay verdi." "Peki ne hakkında buluşacağız?"

Sundolian Kraliçesi kaşlarını kaldırarak ona baktı ama Cas'ın kırılmış ses tonuna uymadı. "Bu krallığa, birkaç ay önce sizi Soryn'in yardımına gönderirken kullandığımız Hava Türleri aracılığıyla geldim," dedi sakın bir şekilde, aksanına rağmen her kelimesi kesin ve netti. "Taş Tanrı'dan türeyen tüm büyülerle birlikte onların büyüsü de artık azalıyor, ama onlar

sizi gitmeniz gereken yere daha hızlı bir şekilde götürmeye yetecek kadar paranız olmalı - hedefiniz Mistwilde, sanırım?"

Cas neredeyse dizginleri bırakıyordu.

"Korkarım ordunuzun tamamı değil," diye devam etti Alaya. "Ama amacınıza hizmet edecek kadar var."

Cas onu doğru duyduğuna hâlâ inanamıyordu. "Bize yardım mı edeceksin? Soryn'in isteklerine rağmen bize bu kadar çok mu verdin?"

"O hissediyor..." Kraliçe tereddüt etti, belki de kullanacağı uygun Kethran kelimesini arıyordu. "*Soğuk*," diye karar verdi. "Ama hoş karşılamasa da ne yapılması gerektiğini anlıyor."

Cas birkaç kez ağzını açtı ama sonra kapattı, bu güçlü kadına fikrini değiştirmesi için bir sebep verebileceği korkusuyla konuşmaktan çekiniyordu. Konu ilahi büyüye geldiğinde, yönettiği imparatorluğun da Soryn'in krallığı kadar, hatta daha fazla kaybedecek şeyi vardı.

Kraliçe, Cas'ın dile getirmediği düşüncelerini duymuş gibi, askerlerine geri çekilmelerini işaret ederken, kendisi de daha تنها bir yola doğru yürüdü ve Cas'a kendisini takip etmesini söyledi.

Herkesin duyma menziline çıkışlarında altın rengi gözlerini Cas'a çevirdi ve, "Benim imparatorluğum da... bir *uçurumun kenarında* duruyor. Değişim hiçbirimiz için kolay olmayacak. İyi seçenekler yok. Kesinlik yok. Gerçek bir netlik yok."

Cas paltosunu -daha doğrusu Elander'in paltosunu- daha sıkı bir şekilde üzerine çekti. Paltosuna sinen onun kokusu rahatlatıcıydı ve sesini tekrar bulana kadar birkaç derin nefes çekti. "Ne olursa olsun, bu seçimleri yapan kişi olmak gibi bir arzum yoktu," dedi Alaya'ya.

"Biliyorum." Kraliçenin bakışları muhafızına doğru kaydı. "Soryn de öyle, ne *olursa olsun*. Sadira'da biraz daha kalacağım ve sizin adınıza ona başvurmaya devam etmek için elimden geleni yapacağım. Umarım bu arada aradığınız şeyleri elfler arasında bulursunuz."

SORYN ONLARI UĞURLAMAYA GELMEDİ.

Cas Hava-türünün askerleri ve onların yarattığı portallar aracılığıyla son kez seyahat ettiğinde, onların sihirli yeteneklerine -Hava ruhu ve Zaman Tanrıçası'nın kendisi dışında gördüğü en güçlü yeteneklere- hayran kalmıştı. Ama şimdi, her türlü merak duygusu

Etraflarını belirsizlik ve korku sarmıştı ve yolculuk kasvetli, ciddi bir olaydı. Cas, Elander ve Laurent'ın yardımıyla kendileriyle gelecek askerleri belirledikten sonra bu dar grup geçide doğru ilerledi, geçitten geçti ve hepsi bu kadar.

Ama diğer tarafa geçerken o huşunun bir kısmı geri geldi.

Onları karşılayan manzara nefesini kesti ve kısa bir süre için diğer her şeyi unuttu.

Altlarında bir nehir akıyordu, suları vahşi, çağıltılı ve soluk morumsu bir ışıkla parlıyordu. Karşısında, renkli camdan yapılmış gibi parlayan yapraklar taşıyan ağaçlarla kaplı bir yol vardı - her türlü mor, mavi ve kırmızı, fark ettiği her ton bir öncekinden daha cesur ve daha güzeldi. Yolun her iki yanında dik kayalıklar yükseliyor, sayısız şelale aşağıya doğru çağlayarak havayı ince bir sisle ve iliklerine işleyen ve ona vahşi şeylerin cesaretini veren rahatlatıcı bir gürültüyle dolduruyordu.

İleriye doğru birkaç cesur adım attı. "Bu nehir Mirdor, değil mi?"

Laurent başıyla onayladı. "İnsan imparatorluğuyla paylaştıkları tüm sınır boyunca uzanıyor."

"Ben bir köprü görmüyorum," dedi Zev. "Ama sanırım gitmemiz gereken bir yol görüyorum?"

"Onu alacağız," diye onayladı Laurent.

"Yüzecek havamda değilim."

"Bir köprü var. Ama sadece Mistwilde'a girmeye layık görülenleri taşıyor. Yemin ederim bunu sana daha önce açıklamıştım... Biri konuştuğunda gerçekten dinlemiyorsun, değil mi?"

Zev dinlemeyi çoktan bırakmış, yamaçtan aşağı, nehre doğru ilerlemekle meşguldü.

O yaklaştıkça, zaten vahşi olan sular daha da azgınlaştı, kabardı, köpürdü ve neredeyse çimlerin üzerine taşacaktı. Gruptan birkaç kişi temkinli bir şekilde onu takip etti ve nehrin kenarına yaklaşmaya cesaret eden her kişi için sular daha da sertleşti.

Cas hepsine, hâlâ üzerinde durduğu yamacın güvenliğine çekilmelerini emretti ve sonra Elander ve Laurent'a döndü.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Elander tereddüt etti. "Laurent ve ben geçmişte buraya geldiğimizde bunu yapmamıştık. Neler olduğundan emin değilim."

İçini çekti.

Her şey bize meydan okumak zorunda, değil mi?

Ne olursa olsun, bundan öncekilerin üstesinden geldiği gibi bu zorluğun da üstesinden gelecekti. "Ulondar Gölü'nden aldığınız su," dedi Laurent'a bakarak, "bu nehrin koruyucu büyüsunü yatıştırmaya yardımcı olabileceğini söylemiştiniz."

"İddiaya göre."

"Hadi öğrenelim, olur mu?"

Çantasını sırtından indirdi ve hafifçe parlayan suyla dolu bir matara çıkardı.

Cas bunu ondan aldı ve yollarını kesen huzursuz dalgalarla karşılaştırarak inceledi. Gölün suyunu nasıl kullanacağını bilmiyordu ama buraya kadar tereddüt etmek için gelmemişti, bu yüzden daha fazla ipucu aramak için nehre doğru ilerledi.

Gümüşayak onun peşinden koştu, taşlı zemini kokladı ve gevşek toprak ve yaprak parçalarını eşeledi. Nehrin kenarına çömeldi ve Gümüşayak da onu takip etti, burnunu suya daldırdı, kürkü kabardı ve kulakları seğirdi.

"Sen de hissediyorsun, değil mi?" diye fısıldadı. "Bu dalgaların içinde uyuyan çok güçlü bir şey var."

Kucağına doğru kıvrılarak ilerledi ve mataranın etrafına sardığı elini dürterek içindekilerden birkaç damla döktü. Değerli göl suyunu kaybetme düşüncesiyle kısa bir süre panikledi - ta ki damlaların düştüğü yerlere daha yakından bakana kadar.

Nehir suyunun bu yerlerde daha berrak hale geldiğine yemin edebilirdi.

Deneyecek başka bir şey bulamadı ve bir avuç dolusu

Ulondar'ın suyunu avucunun içine aldı, derin bir nefes aldı ve sonra nehrin yüzeyine doğru fırlattı.

Bunu daha önce hayal etmemişti.

Damlalar Mirdor'un sularına çarptıkça temizlendi ve sadece birkaç santim derinliğinde görünen bir nehir tabanı ortaya çıktı.

Cas, kimse karşı çıkamadan berrak suya adım attı.

Her şey bir anda oldu; sanki sığ bir suya değil de dipsiz bir kuyuya düşmüş gibi bir düşme hissi. Düşüyordu, düşüyordu, mükemmel bir şekilde düz bir çizgide düşüyordu, saçları ve giysileri etrafına savruluyor, midesi çılgınca dönüyordu.

Botları süngerimsi zemine çarparak onu sarsıp durdurdu.

Saçları ve giysileri tekrar aşağıya indi ve her şey hala etrafında biraz garip bir şekilde süzülüyor olsa da, artık bunu anlayabilecek kadar iyi görebiliyordu

tamamen farklı bir yere nakledildiğini fark etti.

Gümüşayak, seyahat grubunun geri kalanıyla birlikte gitmişti. Uçurumlar ve onların çevrelediği yol artık yoktu. Geriye sadece su kalmıştı ve su şimdi daha geniş, onun görebileceğinden daha uzaklara doğru uzanıyordu.

Önünde bir figür duruyordu, dizlerine kadar suyun içindeydi ve o suya adım atmadan önce nehrin yaydığı aynı morumsu ışıltıyla sarılmıştı: bir elf.

Zeki ama tedirgin edici, çok fazla renkli ve yeterince beyaz olmayan çivit rengi gözleriyle onu yakından izledi ve dudakları birkaç kez ayrıldı ama hiç konuşmadı.

Şaşkınlığı ve belirsizliği arasında bir yerde kendi sesini buldu. "Mirdor Nehri'nin bekçisi siz misiniz?"

Suyun içinde bir adım geri attı, gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. O ilerledikçe dalgalar yarıldı, bir kenara sıyrıldı ve kristal damarlarla çevrili sert zemini ortaya çıkardı.

Ortaya çıkan zemini başıyla işaret etti.

Onu takip etmeye cesaret mi ediyorsun?

Ne zaman göz ucuyla baksa yüzünde uğursuz bir ifade belirliyordu; buna yemin edebilirdi. Ama doğrudan ona baktığında bu ifade kayboluyordu. Dümdüz karşıya bakmaktan başka bir yöne baktığında da sular daha dalgalı görünüyordu.

İleriden başka bir yer yok o zaman.

Birkaç adım sonra su onun ardından çökmeye başladı, öyle ki *istese* bile geri dönemezdi. Su kısa sürede topuklarına vurdu ve botlarının üzerinden kaydı. Sonra ayak bileklerine. Baldırlarına. Yürüdükçe daha da derinleşti, ta ki neredeyse beline ulaşana kadar.

Kendi mezarına doğru yürüyormuş gibi hissetti.

Arkasına baktığında, arkasında daha da yüksek bir su duvarı buldu. *İmkânsızdı*, böyle dimdik yükselmesi bir illüzyon muydu? Bunu test etmeyecekti. Bacakları titremeye başlamış olsa da ve aynı dengesizlik tüm benliğini sararak midesinde rahatsız edici bir çırpınmaya ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın kurtulamadığı bir titremeye neden olsa da ilerlemeye devam etti.

Elf onun titrediğini fark etmiş gibiydi; uğursuz bakışlarını artık saklamıyordu. Bakışları onunkileri delip geçerken bunu cesurca ve kötü niyetle takınmıştı.

Sadece kendini yeniden dengeledi ve yürümeye devam etti. "Beni korkutmuyorsun," dedi ona doğru ilerlerken. "Senden çok daha derin sularla yüzleştim.

Bu."

Bunu bir meydan okuma olarak algılıyor gibiydi. Elleriyle durmasını işaret etti. Kadın durdu -otomatik bir tepki olarak- ve su yükselip etrafını sardı.

Hiç kıpırdamadan durdu. Kantrum'da geçirdiği zaman onu bir bakıma buna hazırlamıştı. Ondan önceki hayatı boyunca da boğuluyordu, bazen öyle hissediyordu; etrafının bulanıklaştığı, nefeslerinin ağır ve yavaş geldiği endişe ve korku dalgalarına gömülüyordu.

Bu yüzden su daha yüksek sesle kükrediğinde irkilmedi.

Ama sonra nehir bekçisi kısa bir süreliğine dalgaların arasında yeniden belirdi, elleri başka bir büyü yaratmak için büküldü ve artık onu boğmakla tehdit eden sadece su değildi.

Her şey vardı.

Hayatı boyunca karşılaştığı her şey bir anda etrafında yüzmeye başlamıştı; geçmişinin karanlık görüntüleri dalgalara yansıyor, dönüyor ve onu sıkı bir kucak gibi sarıyordu.

Saklandığı soğuk yetimhane. Çenesinde yara izi bırakan kırbaçlanma. Bir zamanlar kabuslarına musallat olan gölgeli kurt. Asra'nın zayıf bedenine saplanan kılıç. Kurdun onu kurtarması, ona ihanet etmesi, onu tekrar bulması...

Bu girdaplı, kaotik karmaşanın diğer tarafında, elf adam onu ve onun anılarını izlemeye devam etti. Her yeni görüntüyü gözleriyle takip etti ve kendinden oldukça memnun görünüyordu. Yani gördüklerini hayal etmemişti. Ve bir anda fark etti ki...

Onun hikayesini okuyordu.

Okuyor ve onu buraya neyin getirdiğini, ne amaçla getirdiğini ve bundan sonra ne yapabileceğini anlamaya çalışıyordu. Onu sınamak.

Daha uzun durdu ve dengesini korudu, dalgalar ve anılar akmaya devam ederken sıkı bir top haline gelme dürtüsüne direndi.

Arada Kalanlar ve karşılaştıkları vahşi şeyler. Laurent, Cobos Çölü'nde kumların altında kayboldu. Yıldırımından yapılmış bir köprü. Zev'in Belaric Denizi kıyılarında ölmesi. Rook Tanrısı'nın derisine işlediği kara leke. Sarith'in ondan söküp aldığı kan. Elander'in bedeninin kardeşinin kılıcının altında kalması.

Bu son görüntüye karşı gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Gözlerini tekrar açtığında her şey gittikçe daha hızlı dönmeye başladı - o kadar hızlıydı ki sadece birkaç net görüntüyü seçebiliyordu.

Gölge Avcısı Caden'ı kesiyor. Nessa onun kollarında cansız ve soğuk kalıyordu.

Başka bir hayat, onu almaya çalışan başka bir nehir ve Elander'in onun parçalanmış bedenini sudan uzaklaştırması...

Ve şimdi bu an gelmişti - hikâyesinin bir sonraki bölümü. Etrafında acımasızca dönen sahnelerden, onu durdurması, kırması, yere sermesi, sürüklemesi gereken tüm bu şeylerden artık dikkati dağılmadan doğrudan elfin gözlerinin içine baktı...

Ayaklarının üzerinde durdu ve gözlerini kaldırdı ve çok geçmeden o şeyler kayboldu.

Önünde bir yol açıldı.

Su çekildi ve elf geri çekilen dalgaların arasında kaybolmadan önce hafifçe eğildi, arkasında köpük ve soluk mor bir parıltıdan başka bir şey bırakmadı.

Cas ölümlüler âlemine bıraktığı gibi aniden geri döndü ve kendini nehrin ortasında dururken buldu. Su ayak bileklerine kadar geliyordu. Çok sığdı ve yine de dibi göremiyordu. Ama görmesine de gerek yoktu. Açıklayamayacağı bir kesinlikle biliyordu ki batmayacaktı. Arkadaşları ve askerleri de, onları ileriye götürmeye devam ettiği sürece batmayacaklardı.

"Haydi," dedi, işaret ederek.

Dönüp yürümeye başladı ve çok geçmeden onu takip edenlerin sesini duydu. Diğer taraftaki yola doğru ilerlediler. Kuru zemine adım attıklarında, kayalıklar parıldadı ve kayarak kayanın içine oyulmuş ikinci bir yolu ortaya çıkardı.

Bu yolu takip ettiler -Cas yine açıklayamadığı bir duyguya kapılmıştı, onu peşinden sürüklüyordu- yol onları aşağıya doğru şiddetle yuvarlanan birkaç şelalenin altına götürse bile. Her nasılsa sular onlara hiç dokunmadı ve yol kıvrılıp onları ölümlüler diyarının görüş alanından tamamen çıkarana ve nihayet taşlaşmış tahtaya benzeyen bir kemerin altına getirene kadar devam etti. Bu kemerin diğer tarafında yavaşlayarak durdular, sessiz solukları havayı dolduruyordu.

Önlerinde bir şehir uzanıyordu - Laurent'ın söylediğine göre *İrithyl*. Kraliyet Şehri.

Hava portalından geçtiklerinde onları ilk karşılayan güzellik, bunun yanında sadece bir tattı; şimdi gözlerinin bayram ettiği manzarayı anlamak neredeyse imkânsızdı.

Cas'ın baktığı her yerde sular akıyor, sayısız yüzeyin üzerinden düşüyor, turkuaz havuzlarda toplanıyor, binaların arasından kıvrılıyordu. Yol yoktu, sadece ince, beyaz yelkenli tekneleri sakince ileri geri taşıyan bu dolambaçlı nehirler vardı. Hava, batmakta olan güneş ışığını yakalamış ve altın rengine dönüşmüş sisle parıldıyordu ve muhtemelen bahçelerin çoğunu kaplayan soluk mavi çiçeklerden gelen tatlı ve çiçeksi bir kokuya sahipti. Bu bahçelerin ait olduğu evler, her biri renkli camlardan oluşan sayısız pencereye sahip, birbiri üzerine tam olarak yığılmış düzgün sıralar halinde düzenlenmişti. Bir şekilde hem mükemmel planlanmış hem de tamamen doğal görünüyordu - hassas ve düşünceli eller tarafından ehlileştirilmiş vahşi bir şehir.

Her şeyin ortasında bir saray duruyordu, kuleleri turuncu lekeli gökyüzüne doğru kıvrılıyor, zümrüt renkli sancakları yumuşak esintide dalgalanıyordu. Neredeyse yüzüyormuş gibi görünen saray, şehirdeki diğer yapıların çoğunun üzerinde yükselirken, saraya giden su yolları da yukarıya doğru eğilmiş ve zeminin üzerinde sular altında kalmış köprüler gibi asılı duruyordu.

Cas tüm bunlara bakmakla o kadar meşguldü ki, neredeyse tam önlerine gelene kadar elf kadının onlara yaklaştığını fark etmedi.

Parıldayan altın rengi kürkü olan bir atın üzerinde oturuyordu ve görünüşü de içinden çıktığı arka plan kadar nefes kesiciydi. Cas'ın Moreth'te ya da başka yerlerde karşılaştığı elflerin çoğu kadar kıvrak değildi ama neredeyse beline kadar uzanan ve kuzgun kanatları gibi parlayan kalın bukleleriyle dolgun vücutlu ve güçlü görünüyordu. Atının sırtından zarıfçe kaymadan önce saçlarını sivri kulaklarının arkasına sıkıştırdı, zümrüt rengi kürkü yere düşerken etrafında dalgalandı ve Cas'a yaklaştı.

Cas'ı hevesle içine çeken, hoş bir manzara olan nazik gözleri vardı. Mavi ve yeşilin farklı tonları arasında gidip geliyor gibiydiler.

Hafifçe eğildi ve sonra iki yumruğunu da yanına kaldırıp çözdü ve Cas ile yanındakilere doğru uzattı; bu, onun diyarındakiler arasında yaygın bir selamlaşmaydı.

"Hoş geldiniz ölümlü kraliçe," dedi etraflarında akan su kadar yumuşak bir sesle, "Mistwilde Diyarı'na."

BÖLÜM 16

T Kendisini Anwyn olarak tanıtan elf kadın Cas ve ekibini Mistwilde'in derinliklerine doğru götürdü, kayalarla kaplı bir yamaçtan aşağı inen dolambaçlı bir yoldan ilerleyerek sonunda

saray arazisine girdiler. Buradan Cas'ın yukarıdan gördüğü ince kayıklardan birkaçına ayrıldılar. Rüzgâr yoktu ama yine de bu teknelerin beyaz yelkenlerini dolduran *bir şey* onları sarayın ön kapılarına kadar uzanan sulu köprü boyunca ileriye ve yukarıya taşıyordu.

Tekneleri bu heybetli gümüş kapılarda geride bıraktılar ama içeriye girdiklerinde bile su yolları devam ediyordu. Yürümek için uygun koridorlar vardı, ama çoğunun yanında küçük dereler akıyordu; mesajlardan erzağa ve arada sırada bir insana kadar her şeyi hızla taşıyan küçük gemilerle doluydu. Dışarıdaki teknelerde olduğu gibi, bu gemileri de hiçbir şey yönlendirmiyor gibiydi. Cas ve yanındakilerin yönlendirildiği güzergâhı çaprazlamasına geçerek sorunsuzca ilerliyorlardı.

Koridorlar neredeyse bir dizi nehir gibiydi; sarayın içinde bir yol açarken vahşi, öngörülemez şekillerde daralıp açılıyorlardı. Anwyn bu koridorlarda hiç durmadan ilerledi, sayısız şelale ve fiskiye'nin yanından geçerek havayı sürekli bir su uğultusu ve şırıltısıyla doldurdu.

Zev, kenarlarını özenle oyulmuş canavarların koruduğu bir havzaya akan küçük bir çağlayana bakarak, "İşemek zorunda kalırsan bulunmak için berbat bir yer," diye mırıldandı.

"Bizi yorum yapmaktan kurtar lütfen," dedi Rhea ve Gümüşayak homurdanarak onayladı.

Cas'ın bakışları Gümüş'e kaydı ve Nessa ile yaptığı konuşmayı hatırlayarak oyalandı. Elf diyarları ilahi büyüü bastırıyordu; bu da Rhea ile Gümüşayak arasındaki zayıflayan bağı daha da belirgin hale getiriyordu.

Elf kadın onları başka bir dizi kapıdan geçirirken kaşlarını çattı ve dikkatini tekrar Anwyn'e yöneltti. Tekrar dışarıdaydılar, ağır ve nemli havayı soluyor, baş döndürücü bir yüksekliğe kadar taş bir kulenin etrafında dönen merdivenleri tırmanıyorlardı. Bunu yapmak midesini bulandırır da Cas aşağıdaki araziye süsleyen, her biri akşamın ilk ışıklarında mavinin farklı bir tonunda yanan pırıl pırıl su havuzlarına bakmaktan kendini alamadı.

Kendilerini kulenin en tepesine yakın, devasa büyüklükte ve alanı çevreleyen bir su çemberine dökülen daha fazla şelalenin sıralandığı dairesel bir odada buldular. Bu dairenin tepesinde, dalgaların karaya attığı odunlardan oyulmuş, mühürlenmiş ve odanın uzunluğu boyunca uzanan tavan pencerelerinin altında parlayana kadar cilalanmış gibi görünen bir taht vardı.

Suyun neredeyse her yeri kaplamasına rağmen, hava dışarıya kıyasla çok daha hafif ve nemsizdi. Burası da daha sessizdi, düşen suyun gürültüsü bir şekilde bastırılmıştı - bir tür büyüyle mi?

Su çemberi boyunca uzanan dört köprü vardı ve her biri ana odaya bağlı küçük bir oyuğa doğru uzanıyordu. Birisi bu küçük alanlardan birinin içinde hareket ediyordu.

Anwyn onlara taht odasının ortasında beklemelerini işaret etti ve sonra köprüyü geçip diğer tarafında durdu ve o kişiye seslendi.

Mistwildian dilinde yapılan kısa bir tartışmanın ardından -ki bunu bir sürü gürültü patırtı ve mırıldanma ile oyuktan gelen kitap ve kâğıt sesleri takip etti- sonunda bir elf adamı ortaya çıktı. Anwyn'le kendi dillerinde hızlıca konuşarak onu kendi yerine odaya yönlendirdi. Anwyn içeride kaybolurken, adam onlara doğru döndü.

Cas onun portresini Ciridan'da okuduğu kitaplardan birinde görmüştü, bu yüzden kim olduğunu biliyordu.

Kral Talos.

Karşılaştığı son elf *kralından* çok daha *krallara layık* görünüyordu. Alder'dan çok daha yaşlı olduğu belli olan adamın uzun kahverengi saçları griye boyanmıştı; bu özelliği ondan önce kral olsun olmasın hiçbir elfte görmemişti. *Bir elfin gümüşü saçlara sahip olabilmesi için kaç yaşında olması gerekirdi?*

Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar da ilerlemiş yaşına işaret ediyordu, ancak bunlar daha belirsizdi. Ne kadar yaşlı olursa olsun yüzü hâlâ parlak ve uyanıktı.

olabilirdi, gözleri yuvarlak çerçevelerin ardında parıldıyordu. Cas bunların görmesine yardımcı olmak için yapılmış gözlükler değil, elfler arasında yaygın olan ve takan kişinin bazı metinlerde gizli olan şeyleri görmesini sağlayan *vesper* gözlükleri olduğundan şüpheleniyordu - genellikle sadece güneş veya ay ışığının belirli dönemlerinde ortaya çıkabilen sırlar. Alder ona Moreth'te de bir çift göstermişti. Talos'un kolunun altına sıkıştırılmış kitaplara gizlice baktı.

Onların içindeki hangi sırları ortaya çıkarmaya çalışıyordu?

Anwyn'in paltosuyla aynı zümrüt tonuna boyanmış dökümlü bir cübbe giymiş, kalçasına vurdukça uzayan bir asa taşıyordu ve onlara doğru ağırbaşlı bir topallayışla yürüyordu, sağ ayağı açıkça ayak uydurmakta zorlanıyordu ama başı yukarıda ve omuzları geriye çekikti.

Yaklaştığında ilk konuşan Laurent oldu ve onu başıyla selamladı. "Kral Talos. Daha önceki toplantılarımızda da konuştuğumuz gibi, Melechian Kraliçesi aramıza katıldı; sanırım ikinizin tanışma vakti geldi de geçiyor."

Laurent onu tanıştıırken elf kralının bakışları Cas'ın üzerinde gezindi.

Şimdiye kadar buna alışmıştı; araştıran bakışlara, sessiz yargılamalara. Ama kralın bakışlarında özellikle nüfuz edici bir şey vardı. Hayatı boyunca kaç kraliçeye ev sahipliği yaptığını merak ediyordu. Kendisini onlardan nasıl ayırabileceğini merak ediyordu.

Topallayarak geldi ve tahtına yerleşti. "Ve neye..." diye başladı, esasını kolçağa vurup bir kez daha küçülterek, "bu toplantıyı neye borçluyum? Beni ve ordumu tanrılarınıza karşı savaşmaya ikna etmek için daha fazla girişimde bulunmaya mı?"

O konuşurken gözleri Laurent'ın üzerindeydi ama öne çıkıp cevap veren Cas oldu.

"Bu sadece bir kısmı." Zihni, söylemeyi planladığı her şeyi ve Laurent ile Elander'ın ona yaptıkları son ziyarette bu an arasında olup bitenleri hatırlamaya çalışıyordu. "Aradığımız sadece askerler değil, sizin bilgeliğiniz ve bu diyarın büyük, kolektif gerçekleri."

Adam homurdandı ama iltifatından pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Elfler bile dalkavukluktan muaf değildir.

"Krallığınız ve özellikle de yönetiminiz hakkında duyduğum hikâyeler efsanevi," diye üsteledi Cas. "Burada büyük bir güce sahip olduğunuzu biliyorum. Tanrıların kendilerine rakip olacak, içinde yaşadığımız bu korkutucu zamanlarda yolumuzu bulmamıza yardımcı olacak bir güç.

."

"Korkutucu zamanlar mı?" Kıkırdadı ve gözlüğünü burnundan çekip gömleğinin kabaran koluna sildi. "Tanrılar beni korkutmuyor."

Cas ağabeyinin aylar önce tam olarak böyle bir şey söylediğini hatırladı ve bu anı onu ürpertti.

"Bunu temsilcilerinize açıklamaya çalıştım," diye devam etti Talos, "ama fikrimi değiştirecek kadar ikna edici bir argüman sunamadılar, ama burada olduğunuza göre belki *siz* yapabilirsiniz..." O uzun, delici bakışlarından biriyle daha onu inceledi. "Size yardım etmek için ne gibi bir teşvikim var, ölümlü kraliçe?"

Cas cevap vermeye başladı ama Talos onun sözünü kesti, belli ki kendi cevabını dinlemeye niyetliydi, başkasınınkini değil.

"İlahi olan bu âleme giremez," dedi. "Ölümlü dünya yok olabilir ve biz bunun içinde uyuruz. Yüz yıl boyunca yanabilir ve biz yine de ateşin sıcaklığını hissetmeyiz - bundan emin olduk. Burada bulunmanızın tek nedeni Nehir Bekçimizin sizi buna layık görmesi ve benim de bu değerini sizi buraya taşımasına izin vermemdir. Ama bunu yapma zorunluluğum yoktu. Bu diyara giden yol her an kapatılabilir."

Cas ona sert bir bakış fırlattı. "Bana yardım etmek gibi bir niyetin yoksa neden içeri girmeme izin verdin?"

Tereddüt etti.

"Çünkü Nehir Bekçisi'nin gördükleri ilgisini çekti," diye bir ses daha geldi - Anwyn'in. Konuşurken kaybolduğu oyuktan çıkmıştı, sanki kapının eşiğinde oyalanıyor ve konuşmaya dahil olmak için fırsat kolluyordu.

Odaya geri döndü, gözlerindeki nezaket yerini Cas'ın onu kraldan daha çok sevmesine neden olan sert bir inatçılığa bıraktı.

Talos elf kadını yanına çağırdı ve gözlerini bir kez daha Cas'a kaldırmadan önce ona Mistwildian dilinde bir şeyler mırıldandı. "Sizinle konuşmak istiyordum, ölümlü kraliçe. Başka bir şey değil." Bakışları Laurent ve Elander'a kaydı. "Bana maceralarınız hakkında çok şey anlattılar ama Mirdor'un sularında ortaya çıkışlarını görmek gerçekten de *ilgi çekiciydi*. Çok şey atlatmışsınız. Kendini bir bilgin olarak gören ve dünyamızın karmaşık tarihini seven herkes sizinle ve yarattığınız tarihle ilgilenecektir."

"Çok şey atlatıldılar," diye onayladı Anwyn. "Peki neden şimdi onu geri çeviriyorsun? O üzerinde çalışılacak ve düşünülecek bir kitap değil -bu

Bu *tarih* değil amca, şimdiki zaman ve *şu anda* yaşanıyor. Trajik bir geçmişe dönüşmeden önce tüm bunlara damganı vurmayı tercih etmez misin?"

Nefesinin altında Mistwildian dilinde bir tıslama daha duyduktan sonra boğazını temizleyip ortak dilde konuştu ama bakışları çoğunlukla Anwyn'de kaldı. "Uzun zaman önce ilahi olan tarafından terk edildik ve yüzyıllar boyunca yolumuzu bulmayı başardık. Ölümlüler de aynısını yapabilir."

"Anlamıyorsun," diye karşı çıktı Cas, "tanrılar bizi öylece *terk etmek* istemiyorlar. Bizi *yok etmek* istiyorlar. Ve sizi de yok etmenin bir yolunu bulmayacaklarına inanmıyorum. Bütün diyarların zayıflıkları vardır, sizinki de dahil."

"Ah, ama sizi hiçbir şeye ikna etmek zorunda değilim, değil mi?"

Laurent elini Cas'ın omzuna koydu, sanki onun giderek artan hayal kırıklığını ve pişmanlık duyacağı bir şey söylemeye ne kadar yaklaştığını hissedebiliyordu. "Mistwilde'in savunmasını aşabilecek başka tehditlerin de var," dedi Talos'a. "Ne ölümlü ne de ilahi, ama kendi kanından gelen tehditler."

Kralın ifadesi tiksintiyle çarpıldı. "Morethian kraliçesinden bahsediyorsun. O-"

"O bir kraliçe değil," diye sözünü kesti Nessa, o kadar şiddetle ki hem Cas hem de Laurent ona doğru kayarak gerekirse onu tutmaya hazırlandılar.

Talos Nessa'nın söylediklerine itiraz etmedi. Sadece bir an için tüy-türünü merakla inceledikten sonra boğazını temizledi ve bakışlarını tekrar önündeki tüm grubun üzerinde gezdirdi. "Sarith seni ilgilendirmeyen bir sorun."

"Size daha önce de söylediğimiz gibi," dedi Elander, alçak ve tehditkâr bir sesle, "bu konuda yanılıyorsunuz. Ve artık onun bu diyarda ne aradığını biliyoruz," diye ekledi. "Ve *neden* aradığını da. İlgilenebileceğinizi düşündüğümüz bir bilgi."

Aslında *bilmiyorlardı*; sadece kendi hedefleriyle aynı olduğunu tahmin ediyorlardı. *Antaeum Noktası*. Ama Elander'in sesi o kadar ikna ediciydi ki, bir an için Mistwilde kralı daha fazla araştırma yapacakmış gibi göründü - bir anlayışın, gerçek ve verimli bir tartışma şansının eşliğinde dengede duruyorlardı.

Ama birkaç dakika geçti ve sonra sadece gözlerini Cas'a dikerek, "Buradaki savaşlarınızdan sonra dinlenebilirsiniz, Ölümlü Kraliçe. Bu konuda size yemin ederim. Moreth'te başınıza gelenler gibi dehşetler bir daha başınıza gelmeyecek.

benim krallığımın duvarları içinde geçmek. Ancak bu duvarların ötesinde, korkarım yollarımız önemli ölçüde ayrılıyor. Her birimizin odaklanması gereken kendi savaşları var."

Zev ve Nessa nefeslerinin altından küfrettiler. Gümüşayak aynı fikirdeymiş gibi homurdandı ve Rhea Cas'ın koluna uzanmaya başlarken Laurent ve Elander birbirlerine kararsızca baktılar.

Cas hepsinden kurtuldu ve kralın birkaç adım yakınına kadar geldi. Hem Talos'un hem de Anwyn'in şaşkın bakışlarını görmezden geldi -kralın tahtına bu kadar yaklaşmak uygunsuzdu şüphesiz- ve kral daha konuşmadan paltosundan sıyrılıp kollarını sıvadı, Sarith'in kollarında ve omzunda bıraktığı yara izlerini ortaya çıkardı.

"Savaşlarımız aynı," dedi, "ve onlardan kaçış yok."

Talos onun yüzüne odaklanmaya devam etti, sadece bakışlarının kısa bir süreliğine kızın açtığı yara izlerine kaymasına izin verdi. Hâlâ konuşmuyordu.

Anwyn sesini amcasından önce bulmuş, Cas'ın derisindeki izlere utanmadan bakıyordu. "Bunlar bir *bela bıçağı* tarafından yapılmış, değil mi?" diye sordu sessizce. "Bu diyarın geleneksel silahlarından biri."

"Evet. Eminim ki kral zaten savaştığım pek çok savaş hakkındaki sonsuz bilgeliğiyle bunu biliyordur."

Kadın ve Talos, kral ayağa kalkana kadar birbirlerine bakmaya devam ettiler. Geldiklerinde bulunduğu odaya doğru geri döndü, bu sefer asasıyla uğraşmadı, köprüde durdu ve arkasına bakıp nihayet konuşmadan önce sudaki yansımalarını inceledi.

"Sarith benim eski silahımı taşıyor; yıllar önce annesine -kız kardeşime- verdiğim bir hediye. *Aluthol* - Taç Bekçisi, o günlerde, kendisi gibi kana bulanıp bozulmadan önce böyle adlandırılıyordu. Bu diyarın eteklerinde onunla görülmüş, askerlerime karşı kullanmış." Bir elini köprünün süslü korkuluklarına dayadı. "Onu bana getir ve *bu* meseleyi hallettikten sonra belki de birlikte bir sonraki savaşımıza odaklanabiliriz." Gözleri neşeyle parlıyordu - sanki bir şaka yapıyormuş gibi. Sanki "*Bunu kabul etmesine imkân yok*" diye düşünüyordu.

Cas şaka yapacak havada değildi.

Bu yüzden başını elf kralının önünde eğdi ve sesini buz gibi soğuk ve berrak bir hale getirdi. "Olmuş bilin."

SAATLER SONRA, gruptakilerin çoğu dinlenirken, Cas koridorlarda tek başına dolaşıyordu. Bu kez onu uyanık tutan sadece endişe değildi; aynı zamanda

Irithyl Sarayı'na ve onun tüm işleyişine ve ihtişamına duyduğu büyük merak, hayranlık. Döndüğü her köşede bakacak yeni, güzel bir şey vardı.

Koridorların birçoğunda, Cas'ın hatasını fark etmeden önce neredeyse birkaçını selamlayacağı kadar gerçekçi bir hassasiyetle oyulmuş heykeller sıralanmıştı. Şimdi diplerine gömülü farklı değerli taşlarla birbirinden ayırt edilebildiğini fark ettiği nehirlerden oluşan bu iç sistem, ilk düşündüğünden daha da karmaşıktı. Bir de saray sakinleri vardı elbette; bu diyarın elflerinin her biri bir öncekinden daha göz alıcıydı ve hepsi de abartılı pelerinleri ve rengârenk mücevherleriyle diğerlerini geride bırakmaya çalışıyor gibiydi.

Ama bunlar ne kadar güzel olsalar da, sonunda birbirlerine karışmaya başladılar ve Cas'ın zihni ne yazık ki önünde beliren zorluklara geri döndü. Arkadaşlarının bulunduğu kata doğru ilerlemeye başladı, Rhea'yı aramak ve Silver'la azalan bağı hakkında zor bir konuşma yapmak niyetindeydi ki uzakta Anwyn'i gördü.

Kralın bu yeğeni hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu, bu yüzden Cas onun adını seslendi ve sonra ona yetişmek için koştu.

Bir süre birlikte yürüdüler, Anwyn diyarla ilgili gerçekleri sıraladı ve heyecanla onu geçtikleri herkesle tanıştırdı, ta ki başka bir çeşmede son bulan bir salona gelene kadar. Bu çeşmenin kenarına tünemiş birkaç serçe heykeli vardı - kral ve eviyle ilgili bir sembol ve Anwyn taş kuşlardan birine bakarken kaşlarını çatı.

"Amcam iyi bir kraldır," dedi. "Ama inatçıdır."

Cas onu tanımlamak için birkaç kelime daha düşünebiliyordu ama bunları kendine sakladı.

"Elf sorunlarının elf sorunları, ölümlü sorunlarının ölümlü sorunları olduğuna inanmak istiyor ve bu böyle devam ediyor."

"Elfler arasında yaygın bir tutum olduğunu fark ettim," dedi

Cas. Anwyn hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Sen değilsin sanırım?"

Omuz silkti. "Ben de ilahi olana her zaman hayran olmuşumdur." Elini uzattı ve Cas avucunun çizgilerinden kıvrılan dumanı ve ardından bir ateş parıltısını görünce şaşırdı - ama geldiği gibi hızla kayboldu.

"Büyü mü?"

Anwyn güldü. "Eğer yle diyebilirsen. Hiçbir zaman birkaç kzden fazlası olmadı." Omzunun üzerinden baktı ve daha alçak bir sesle, "Ama başlangıçta ne olabileceğini merak ediyorum," dedi.

"Başlangıçta mı?"

"Atalarım için yani." Anwyn çeşmenin kenarına yerleşti, parmak uçları suyun içinde geziniyordu, yüzünde hülyalı bir ifade vardı. "Anne tarafımdan büyük büyük büyükannemin Ateş Tanrısı'na aşık olduğunu söyleyen hikâyeler var. Türümüzün o dönemde Marr'a karşı yürüttüğü amansız savaş göz önüne alındığında, bu duyulmamış bir şey. Ve ben de bir elf ile bir orta-tanrı arasındaki o yasak aşktan bunca nesil sonra ortaya çıkanların küçük bir parçasıyım." Bir avuç su aldı ve parmaklarının arasından süzülmesine izin verdi. "Doğru olup olmadığını bilmiyorum elbette. Tanrısal olana duyulan nefret bugün benim diyarımda hâlâ o kadar derinden işliyor ki, benim trmden biriyle herhangi bir tanrısal varlık arasında, hele de Moraki'nin sağ kolundaki yerimizi alan Marr'dan biri arasında herhangi bir aşk olduğunu hayal etmek bile zor."

Cas onun yanına oturdu ve bakışlarının serçelerin sudaki yansımasına kaymasına izin vererek kendisi için böyle şeyler hayal etmeye çalıştı.

"Ama hangi ırktan ya da aileden doğduğumuza bakmaksızın hepimizin kaderinin i içe geçtiğine inanıyorum," dedi Anwyn. "Ve parçalanmış krallıkları tekrar bir araya getirmeye çalıştığın ve elf diyarlarına da elini uzatarak hepimizi birleştirmeye çalıştığın için sana hayranım." Bakışları Cas'ın artık ceketinin kollarıyla yeniden örtülmüş olan yaralı kollarına doğru kaydı ve "Moreth'te olanlar için de zgnm," diye eklerken sesi mesafeli bir hal aldı.

Cas oturduğu yerde kıpırdandı, olan biten şeylerle oylanmak istemiyordu. "Aileden bahsetmişken... Kral senin amcan ve aynı zamanda Sarith'in de amcası. Yani bu demek oluyor ki..."

"Evet; o benim kuzenim. Birlikte büyüdük; yaşlarımız birbirine çok yakın, en yakın arkadaşım ve sırdaşım."

"Ama sanırım bu yakınlık artık gergin?"

Anwyn ellerini sudan çekti ve elbisesinin tll kıvrımlarını sıkıca yumruk yaptı. "Bu salonları en son ziyaret ettiğinde onu zor tanıdım. Savaşın insanları yeniden şekillendirmek için bir yolu var. Tıpkı talar gibi. O da bu iki şeye çok yaklaştı ve kendisini değiştirmelerine izin verdi. Bu... talihsizlik."

Cas uzaklara baktı, kendisini, kardeşini, ilişkilerini, her şeyin sürekli olarak yeni bir şeye dönüşüyor gibi göründüğünü düşündü. Boğazında oluşan rahatsız edici yumruyu temizlemek için sertçe yutkundu. "Evet. Öyle."

"Sonundan önce ona ne olacağını bilmiyorum." Anwyn tereddüt etti. "Ama sana yardım edebileceğim bir yol varsa... onu *durdurabilirim*, o zaman lütfen. Söyle bana. Ben de bunu yapacağım."

Cas başıyla teşekkür etti ama sonra konuyu kapattı. Bu durumun Anwyn'i rahatsız ettiği açıktı. Gelecekte yararlı bir müttefik olabilirdi; şimdi onu daha derin, daha gergin bir sessizliğe sürüklemenin anlamı yoktu.

Elf kadın parmaklarıyla suyun içinde daireler çizmeye devam etti. Birkaç dakika düşüncelere dalmış gibi göründükten sonra çıkıp gitti ve Cas'ı gezintisine devam etmesi için yalnız bıraktı. Böylece Cas arkadaşlarının odalarına tek başına gitmeye devam etti ama Rhea'yı hiçbir yerde bulamadı.

İlerlemeye devam etti ve sonunda, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, başka bir su havuzuna bakan bir balkonda tek başına duran Elander'e rastladı.

Küçük su kütlesini çevreleyen yüksek kaya duvarlarından aşağı yuvarlanan basamaklı şelaleler havuzu besliyordu. Kayaların yüzeyi ıslık ıslık ve parlak kristallerle kaplıydı ve Elander'in bunların arasında durduğunu görmek, onlarla dolu bu sarayda bir başka güzel sanat eseri gibi görünüyordu.

Arkasından yaklaştı ve kollarını onun beline doladı, yüzünü sırtının güçlü hatlarına gömdü, toprak ve kış kokusunu içine çekti. Ne kadar sessiz hareket etse de onu ürkütmedi. Gözlerini sudan ayırmadı ama kolunu kızınkine dolayarak onu kendine daha sıkı sardı.

Birkaç dakika bu şekilde durdular, ta ki Cas kendini onun sıcaklığından çekmeyi başarana ve onun yerine yüzleşmek için adım atana kadar. "Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri ilk kez yalnızım."

Parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve onu kendine doğru çekerek alnına bir öpücük kondurdu. "Öyleyse öyleyiz."

Kalbi göğsünde çırpındı, tamamen uçmaya hazırdı ama adamın ifadesindeki bir şey kanatlarını kırdı. "Dalgın görünüyorsun."

Onun inkâr etmesini, yanlış bir şey olduğunu kabul etmemesini bekliyordu; pek çok konuşmalarının olağan temposu buydu.

Ama şimdi başını salladı ve "Üzgünüm" dedi.

"Ne oldu?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı - daha önce elf kralına baktığı aynı inatçı, boyun eğmez bakışlarla. İç çekti. Ona o bakışı attığında sorusundan kaçmanın mümkün olmadığını nihayet öğrenmiş gibiydi ve dudakları yenik bir gülümsemeye dönüştü. "Sadece..." Altlarındaki havuzu işaret etti. "Her şey bir yana, su."

"Su mu?"

"Buranın her yerinde var, ki bu talihsiz bir durum, çünkü ben... Ondan nefret etmeye başladım. Ondan korkuyorum."

Adamın elini bıraktı ve balkon korkuluğuna doğru ilerledi, eğilip kaya ve değerli taşların dalgalanan yansımalarını inceledi. "Nedenmiş o?"

"Hadi sebepleri sayalım." Adam bakışlarını çoğunlukla bulutsuz olan gökyüzünde parlak turuncu bir disk gibi duran aya çevirdiğinde geriye baktı ve adamın gözleri her zamankinden daha karanlık, perişan görünüyordu - şimdi içine düşen ışığa rağmen. "Ciridan Sarayı'ndan kaçtığın geceyi hatırlıyor musun? Varen'in askerlerinden biri tarafından vurulmuştun ve Lotheran Nehri'ne düşüp neredeyse boğuluyordun."

"Ve bedenimi oradan çekip aldınız ve beni uzağa taşıdınız," diye hatırlattı ona.

"Sonra Serine Nehri geldi, buzun yayılışını izledim, seni altındaki suya hapsedti."

"Beni de o durumdan kurtardın."

Başını iki yana salladı. "Ve sonra Kantrum. Gri, sessizlik, seni sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğüm an-"

"Hatırlatmama gerek var mı?" Tekrar yaklaştı, uzanıp bir elini onun yanağına bastırdı ve bakışlarını tekrar kendi yanağına çekti. "Beni de o sulardan sen çıkardın. Bu aramızda sürekli tekrarlanan bir tema gibi görünüyor."

"Öyle... evet, öyle." Bir argüman bulmaya çalışıyor gibiydi ama sonra sessiz ve kasvetli olmasına rağmen bir kahkaha attı. "Öyle, değil mi? Ama aynı zamanda çok yaklaşmış gibi hissediyorum, birçok kez. Ve bu seferlerden birinde çok yavaş davranacağım ve... Kabuslar görüyorum. Dalgaların arasında kaybolup gittiğin kabuslar, elin benimkinin hemen uzağında. Ve daha önce seni Mirdor'a girerken izlediğimde, bu kabuslardan birini yaşıyor gibiydim. Şu anda bile o görüntüden kurtulamıyorum."

Uzun bir süre adamın söylediği her şeyi düşündü. Sonra, yaşadıkları onca şeyin yumuşak ve kesin hale getirdiği bir sesle şunları tekrarladı

Geçtiğimiz aylarda kendi kâbuslarından uyandığında ona sayısız kez söylediği sözler. "Hiçbir yere kaçmadım. Tam buradayım."

Konuşmadan baktı, göğsü yavaş, bilinçli nefeslerle inip kalkıyor, eli sanki hafızasına yeniden kazıyormuş gibi yüzünün kenarlarında geziniyordu.

Daha da uzandı, kollarını onun boynuna doladı, böylece onu bir öpücükle karşılamak için aşağı çekebildi. İlk başta tereddüt etti, kasları hala gergindi ve tartışıkları tüm savunmasız şeylere karşı korunuyordu.

Ama sonra onu tekrar öptü, bir elini saçlarının arasından geçirerek başını kavradı ve onu tamamen ağzına çekti. Adam balkon korkuluklarına doğru eğildi ve kadın da onunla birlikte gitti, dudakları adamın dudaklarına çarptı, ağırlığı adamın vücuduna yerleşti. Onu yerinde tutmak için olabildiğince sıkıca bastırdı; geçmişte pek çok kez onun dayanağı olmuştu. Onun için de aynısını yapmak istiyordu.

Bir dakika sonra geri çekildi, çünkü derin bir nefes alması gerekiyordu. Öpüşmeye devam etmek için hareket etmedi ama gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. Kolları beline dolanmış, onu yakınında tutuyordu, sanki tam o anda ulaşamayacağından korkuyormuş gibi. "Daha önce hiç böyle bir korku hissetmemiştim," dedi. "Eskiden hiçbir şeyden korkmazdım."

Cevap vermeden önce yine tereddüt etti. O anda ona söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki; hepsini sıralamak zaman aldı. "Sarayımızı yeniden inşa ettiğimizde -savaştan sonra sonsuza dek yaşayacağımız evimizi- Lotheran Nehri'nden uzağa taşıyabiliriz. Sadece güvende olmak için. Zaten kendimi hep dağlarda evimde gibi hissetmişimdir. Yani, sudan uzak bir yere, nehrin ve yanında uzanan orijinal sarayın anılarından uzak bir yere."

Hemen cevap vermedi, onu sarmak ve tekrar öpmek dışında, kalbi kimin attığını anlayamayacağı kadar yakın bir şekilde atana kadar vücudunu onunkiyle aynı hızda tuttu.

"Savaştan sonra," diye tekrarladı usulca.

Kelimelerin kenarına yapışan belirsizliği duyabiliyordu - artık tam olarak korku değil, ama yine de normal kendinden emin tonu değil.

"Her zaman bir sonrası vardır," diye fısıldadı. "Fırtınalı sular sonsuza dek süremez."

Derin bir nefes aldı.

Onun bir sonraki derin nefesini yansıttı, ona bakarken aynı ağır havayı içine çekti. "İşte bundan sonrası için."

Kendi sözlerinin ve Ciridan'dan ayrılmadan önce verdikleri sözün bu yankısı karşısında gülümsedi.

Her zamanki özgüveninin çoğunu geri kazanmış bir sesle tekrar konuşmadan önce birkaç dakika boyunca sessizce durdular, başı onun göğsüne yaslandı. "Yarın sabah Laurent ve ben Sarith ve askerlerinin görüldüğü yerleri araştırmak için bir ekibe liderlik edeceğiz. Kralın bahsettiği silah... öyle ya da böyle onu geri alacağız."

Başını kaldırdı. "Ben de seninle geliyorum."

Kaşları çatıldı ama itiraz etmedi. Bu savaş ikisine de aitti ve o geride kalmayacaktı.

Cas uzaklaşıp balkonda volta atmaya başlamadan önce uzun bir süre daha sessiz kaldılar ve konuşmalarını zihninde evirip çevirdi. Onun daha önce hiç korktuğunu itiraf ettiğini hatırlamıyordu. Rhea da böyle şeyleri nadiren kabul ederdi ama Cas bu akşam onu bulmayı imkânsız kılan şeyin bu olduğundan emindi.

Korku.

Tüm arkadaşları buna yenik düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve keşke bunun aralarına daha derinlemesine girmesini nasıl engelleyebileceğini bilseydi.

"Bir şeyler planlıyor gibi görünüyorsun," diye yorumladı Elander.

Hafifçe sırtıtmayı başardı. "Sanırım ilk tanıştığımızda sana söylediğim gibi, genellikle öyleyim."

"Senin hakkında sevdiğim pek çok şeyden biri." Bir kez daha kızın eline uzandı ve onu kendine doğru çekti. "Bu arsayı benimle paylaşacak mısın?"

Gözlerini kaçırdı. "Ben sadece onu bulacağımız anı düşünüyorum. Onu bulup bulamayacağımızı değil, *ne zaman* bulacağımızı ve yaptıklarının bedelini ona ödetmenin ne kadar tatmin edici olacağını. Ölümü ve kan dökmeyi pek sık hayal etmem. Ama onun için, kalbim bir istisna yapmış gibi görünüyor. Ve kılıcımı onun boynuna dayamaktan mutluluk duyacağım."

Elander o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, bu sefer onu gerçekten ürkütmeyi başarıp başaramadığını merak etti. Ama kız arkasına dönüp baktığında, Elander bakışlarını tekrar gökyüzüne kaldırmadan önce ona sadece gülümsedi.

"Benim kötü kraliçem." Gözleri mesafeliydi, her zamanki soluk mavisini kırmızının unutulmaz bir tonuna dönüştüren aya bakıyordu. "Benden önce davranmanız gerekecek."

BÖLÜM 17

T Mirdor Nehri'nin en kuzey kıvrımında üç ölü elf vardı; menekşe rengi kanları ikindi güneşinde parlıyordu.

Bu kanın alışılmadık rengi Mistwilde elflerine özgüdür, Laurent onlara söylemişti, bu yüzden bu üçünün nereden geldiği konusunda çok az şüphe vardı. Giydikleri zırhlara ve taşıdıkları silahlara bakılırsa bir tür muhafız ya da asker oldukları anlaşıyordu.

Her ne kadar ürkütücü olsa da, Cas onları incelerken içinde dalgalanan heyecan dalgasına engel olamadı.

Sonunda, düşmanımız tarafından bırakılan bir işaret.

Mistwilde'a varışlarının üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Ve burayı en azından bir açıdan Moreth'e benzetiyordu; havada dolaşan tuhaf, geriye dönük büyü, diyarı ölümlü olandan gerçekte olduğundan daha da uzak hissettiriyordu. Neredeyse bir yıldır oradaymışlar gibi hissediyordu, sanki günler çok kolay ve çok az şey yapılarak geçip gidiyordu.

Kral ve konseyi ile düzenli olarak görüşmeye devam etmişler ve kralın dikkatini çekmeye çalışmışlardı. Kral dostane ve uzlaşmacı tavrını sürdürdü ama ilahi savaşlarından bahsettiklerinde hiç etkilenmedi; sadece kılıcının Sarith'ten geri alınması ve kendisine iade edilmesi konusunda ısrar etti.

Ona verdikleri sözü tutmaya niyetliydiler ama ilgilenmeleri gereken tek konu bu değildi.

Peşinde oldukları Antaeum Noktası'nın kendilerine bu kadar yakın olabileceğini ve buna rağmen ona *ulaşma* imkânlarının olmadığını bilmek çıldırıktıydı. Cas bazen onu neredeyse hissedebildiğini hissetti. Onu çağırdığını duyabiliyordu, tadını alabiliyordu.

dilinin ucunda. Kendini açlıktan ölüyormuş ve elfler de ulaşamayacağı bir yerde yiyecek sallandırıyormuş gibi hissediyordu.

Enerjisinin çoğunu Moreth'in sahte kraliçesi meselesine odaklayarak açlık spazmlarından kurtulmuştu. Beş gün boyunca beş ayrı göreve çıkmışlardı, farklı yaklaşımlar onları Mistwilde'in çeşitli sınırlarına götürmüştü ama çıktıkları her görevin bir öncekinden daha sonuçsuz olduğu ortaya çıkmıştı.

Şimdiye kadar.

Önlerindeki ölümlere bakarken hissettiği heyecan da bundan kaynaklanıyordu.

Elander yere düşmüş elflerden birinin yanına diz çöküp elini koluna dokundurana kadar sürdü. Adam anında geri çekildi ve Cas havada bir kıpırtı, teninde beklenmedik bir güç ürpertisi hissetti.

"İlahi büyü mü?"

Elander başını salladı. "Elf diyarının büyüleri tarafından bastırılmış, bu uzak sınırdaki bile, ama yine de belirgin. Karanlık Tanrı tarafından bozulmuş bir büyüye benziyor. Yine de tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu söyleyemem. Büyünün o tanrı tarafından değiştirilmesi, bozulması ve çarpıtılması çok... *karışık*."

Cas da diz çöktü ama kaskatı kesilmiş bedenlere dokunmaktan kaçındı. Gümüşayak onun omzuna tünemiş, gördüklerini müttefiklerinden başka bir grupla ayrı bir yola gitmiş olan Rhea'ya aktarırken kan rengindeki havayı hararetle kokluyordu.

"Sarith değil o zaman?"

Elander kızın sorusu karşısında başını salladı, yüzüne endişe damgasını vurmuştu ve Cas onun ne demek istediğini hemen anladı.

"...Ama belki de Sarith'e *yardım eden* Karanlık Tanrı'nın hizmetkârlarıdır." "Ben de bundan korkuyorum."

Laurent başıyla onaylayarak yanlarına geldi ve elflerin boğazlarını kesen iki kesik izine tiksintiyle baktı. "İşaretlenme şekline bakılırsa," diye ekledi, "büyük olasılıkla Moreth askerleri tarafından yapılmış. Bu çok eski savaşlarda başlamış eski, barbarca bir gelenek. Ve öyle görünüyor ki bu üçü zaten öldükten sonra yapılmış - aksi takdirde çok daha fazla kan olurdu."

Olay yerinin etrafında sessizce dolaşarak başka ipuçları aramaya koyuldular. Cas sonunda sessizliği bozdu, parmakları endişeyle Konuşurken Gümüşayak'ın kulakları çınladı. "Yani elfler bu cinayetleri işaretledi, ama kılıçları

ölümünden sorumlu değillerdi. Sadece birilerinin kendilerinin de burada olduğunu bildiğinden emin olmak istediler sanırım?"

"Bir uyarı mı?" diye sordu onlara eşlik eden Mistwilde askerlerinden biri ve orada bulunan herkes durumun muhtemelen böyle olduğu konusunda hemfikirdi.

Cinayet mahalline bakan toplam sekiz kişi vardı. Cas yeterli olduğunu düşünmüştü ve sayının az olması bu noktaya kadar hızlı ve sessiz hareket etmelerini sağlamıştı. Ama cesetlerden neyin sorumlu olabileceğini merak ettiği için şimdi bu sayı *çok* az görünüyordu.

Ateş Tanrısı mı? Buz mu? Ölüm mü? Ya da tamamen başka bir şey? Ne tür bir canavar gönderilmişti?

Peki şimdi neredeydi?

Her şey bir tehdit gibi hissediliyordu. Her garip sıcaklık titreşimi, Ateş büyüsü kullanan bir canavarın habercisi olabilirmiş gibi görünüyordu. Her soğuk esinti Buz Tanrıçası'nın potansiyel bir işaretiydi. Her gölge Ölüm'ün geldiği anlamına geliyordu.

-Gölgeler çok sayıdaydı ve kasvetli manzaranın üzerinde uğursuzca dans ediyorlardı. Günün bu saati için çok fazla gölge varmış gibi görünüyordu.

Gümüşayak gruplarından uzaklaşmıştı. Kulakları titreyerek ve kuyruğu sertleşerek arama alanlarının kenarlarında dolaşıyordu. Gözleri parlıyordu ama büyüünden dolayı her zamanki kadar parlak değildi. Ara sıra durup kafasını sallıyor, sanki kafasını temizlemeye ve büyüünün daha iyi akmasını sağlamaya çalışıyordu.

Rhea ile görüntü göndermek ve almakta zorlanıyor musunuz?

Cas'ın içinden huzursuzluk ipleri geçti.

Yanına gitti ve onu kucağına aldı. Tilki tekrar başını salladı ve yüzünü ve kulaklarını pençeledi, açıkça tedirgindi, o ise boşuna onu yatıştırmaya çalıştı.

Rhea ve diğerleriyle yolları birkaç mil gerideki bir sapma noktasında ayrılmıştı. Mistwildian rehberlerine göre, bir daire oluşturan iki yol vardı ve her iki taraf da küçük bir dağın etrafından kıvrılarak aynı nihai noktaya ulaşıyordu. Onlar bir yoldan giderken Rhea, Zev ve Nessa diğer yoldan giden bir ekibe liderlik etmişlerdi. Silver aralarında bağlantı noktası olacak ve diğer ekibin hareketlerinden haberdar olmalarını sağlayacaktı. Rhea, tilkiyle paylaştıkları vizyon son zamanlarda zayıflamış olsa da Silver'la birlikte bunu yapabilecekleri konusunda ısrar etmişti.

Yok olmadı, yemin etti ve bize her zaman olduğu gibi faydalı olacak.

Ama şimdi Silver'ın mücadele ettiğini, Hava ruhunun ölümünden sonra büyüünün azaldığını inkâr etmek imkânsız görünüyordu. Ve Rhea.

Onlara ne olacaktı?

Elander Cas'a doğru ilerledi ve gelirken Gümüşayak'ı inceledi. Hiç şüphesiz bu gelişmenin lojistik yönü hakkında endişeleniyordu -bir zamanlar aralarında güvenilir bir iletişim yöntemi olan şeyi kaybetmenin ne anlama geleceği hakkında- ama bundan bahsetmedi.

Cas Gümüşayak'a sarıldı ve yanağını onun kürküne bastırdı. "Buluşma noktasına acele etmeliyiz," dedi yüzünü tilkinin kürkünden kaldırmadan. "Sanırım Rhea'ya dönmek için sabırsızlanıyor."

Elander tereddüt etti, ölü elflere baktı ama sonunda itiraz etmedi. Elflerden birinin koluna dolanmış bir çantayı ve üçünün de giysilerinden kestikleri Morethia amblemlerini topladılar - Mistwilde Kralı için hâlâ amaçlarının peşinde olduklarının kanıtı

-Atlarına bindiler ve hızlı bir tırısla yola koyuldular.

Kararlaştırılan noktada onları bekleyen kimse yoktu.

Durakladılar, belirsiz bakışlar atıldılar. Birkaç dakika sessizlik içinde geçtikten sonra Elander boğazını temizledi, Rhea ve diğerlerinin ilerliyor olması gereken yola doğru baktı ve sakince, "Umarım bizim için daha yararlı kanıtlara rastladıkları için yavaşlamışlardır," dedi.

"Umarım." Cas'ın sesi çok daha az sakindi. Atını harekete geçirdi, geri dönmeden önce yolda kısa bir mesafe ilerledi, bakışları onları çevreleyen ağaçları ve tepeleri aradı ama bulacak bir şey yoktu.

Üzerlerinden soğuk bir esinti geçti ve peşinden gelen garip gölgeler Cas'ın atını huzursuz etti.

Hayvanı sakinleştirmeye çalışarak yolun bir tarafından diğer tarafına dolambaçlı bir yoldan götürdü, sonra onu durdurup Gümüşayak'ı omzunun üstündeki yerinden aldı ve önündeki eyere oturttu. Alnını Gümüşayak'ın alnına dayadı ve yüzünün tüylerini karıştırarak onu bir kez daha sakinleştirmeye çalıştıktan sonra Rhea'yla bağlantı kurmaya çalışmasını istedi.

Tilki, ne kadar konsantre olmuş gibi görünse de hâlâ olması gerektiği gibi parlamayan gözleriyle ona bakıyordu. Ara sıra gözlerini kırıştırıyor ve sonrasında bir anlığına daha parlak oluyorlardı ama hepsi bu kadardı.

Sonra aniden bir şey çarpmış gibi sarsıldı, seğirmesi o kadar şiddetliydi ki üzerinde dengede durduğu at neredeyse dimdik yukarı sıçradı.

çılgınca tekmeliyordu. Cas ikisini de sakinleştirirken, Elander atını onunkinin hemen yanına çekti ve Gümüşayak'a odaklanabilmek için başlığını tuttu.

"Sorun ne?" diye sordu, sanki tilki ona cevap verebilirmiş gibi - çünkü tilki sayısız kez anlama ve kendi tarzında cevap verme yeteneğine sahip olduğunu kanıtlamıştı. Ama bu sefer, sadece kucağında perişan ve titreyerek kıvrıldı. Bunun ne anlama geldiğini -Rhea'ya hiç bağlanamadığını mı, yoksa başına korkunç bir şey mi geldiğini- Cas bilemiyordu.

Daha fazla sorgulamadan gözüne bir şey takıldı: Tam önlerindeki kumlu tepelerde bir hareketlilik ve engebeli zeminde sürtünen botların sesi. Bir gölge. Hayır...

Bir insan mı?

Daha yakından baktı ve gitmişlerdi.

Hayalet mi?

Ironedge'de karşılaştıkları hortlakları düşünerek ürperdi ve daha sağlam bir şey görebilmek umuduyla gözlerini kıstı.

Orada bir şey yok.

O yönde yol yoktu; bu noktadan sonraki tek yol doğuya, Kethra'ya doğru keskin bir şekilde kıvrılan bir yoldu. Diğerleri herkesi beklemeden o yolu kullanmazdı. Ama beklerken bu kumlu tepeleri keşfetmeye karar vermiş *olabilirlerdi*. Cas, Nessa ve Zev'in kum tepelerinin üzerinden daha yükseğe ve daha hızlı tırmanmak için birbirlerine meydan okuduklarını hayal edebiliyordu.

Onlara eşlik eden Mistwilde askerlerine göre, bu kum tepelerinin diğer tarafında büyük bir göl uzanıyordu. Cas, zemin atının tutunamayacağı kadar kayganlaşana kadar atını sürdü, sonra da sırtından atladı. Eyere bağlı bir çantayı alıp vücuduna geçirdi ve Gümüşayak'ın titreyen bedenini içine sokmadan önce içindekileri boşalttı. Gölge Avcısı'nı ve kalçasındaki kılıfı yeniden ayarladı ve sonra dönüp kumlu tepeye tırmandı.

Elander ve Laurent atlarından inip onu takip ettiler. Zor bir tırmanıştı, kum son derece gevşekti ve yamaçlar yer yer neredeyse dikti, ama dikenli ağaçların büyüdüğü ve tutunacak dallar sağladığı nispeten düz bir çıkıntıya ulaştılar. Burada nefes almak için durakladılar. Artık Cas'ın bölgedeki tüm yolları görebileceği kadar yüksekteydiler ama hâlâ Rhea ve diğerlerinden bir iz göremiyordu.

Elander ve Laurent sessiz bir konsantrasyona dalarken onları takip etti, olağandışı sesleri dinledi, daha fazla büyü olup olmadığını hissetti.

bölgede olabilir.

Laurent bir dakika sonra, "Sanırım kan kokusu alıyorum," diye yorum yaptı.

Cas'ın gözleri telaşla açıldı. Laurent'ın insanlık dışı hislerinden kuşku duymuyordu, duymak *istemesine* rağmen. Bakışları tırmanmaları gereken tepenin geri kalanına yöneldi. Zirveye doğru tırmanmaya başladı ama Elander koluna uzandı ve daha fazla atlı onlara yetişirken onu sabit tuttu.

Üçü yol kenarında atların yanında kaldı ama diğer ikisi Cas'ın peşinden kum tepelerinin yüksekliğine kadar gitti ve kendilerini göle bakarken buldular.

Selakiir. Ya da Mistwilde askerlerinin söylediğine göre, sular onları aldıktan sonra bir daha geri getirilemeyen insanların sayısı nedeniyle buraya genellikle Kaybolan Göl deniyordu. O kadar büyüktü ki diğer tarafını göremiyordu. Kıyılarını taradı, ta ki pırıl pırıl kumların olduğu geniş bir alanda nefesini kesen bir şey görene kadar.

Cesetler.

Rhea ve diğer grup onları buluşma noktasına kadar geçmişti.

Ve şimdi o gruptan iki kişi aşağıda yerde hareketsiz yatıyordu, bir zamanlar Mistwilde sancağının parlak yeşilini andıran paltoları kana benzeyen bir şeyle kararmıştı. Yanlarındaki beyaz kuma daha fazla kan sızmıştı.

Cas neredeyse dengesini kaybediyordu. Gevşek çakıl taşları ve kum, katliama yaklaştıkça altından çılgınca sıçradı ve bu sefer hem Laurent hem de Elander onu tutarak yamaçtan aşağıya doğru ölümcül olmasa da tehlikeli bir yarışa girmesini engelledi.

Elander'in kolunu o kadar sıkı sıkı ki parmaklarındaki hissi kaybetti. "Diğerleri nerede? *Geri kalanlar nerede?*"

Dengelerini bulduktan sonra olabildiğince hızlı ve dikkatli bir şekilde aşağı indiler. Yamacın derinliklerinden garip bir gümbürtü başladığında aşağıya doğru yolu yarılamışlardı.

Cas hızla en yakındaki sağlam görünümlü tüneğe doğru ilerledi, pürüzsüz bir kaya parçasının üzerinde dengede durdu, çömeldi ve gürültünün kaynağını ararken kenarlarını sıkı.

Bakışları sonunda yakındaki toprağa gömülü birkaç parlak mavi taşla takıldı. Bir süre onlara baktı ve sanki

saçma bir fikir.

Ama sonra *göz kırptılar*.

Bunların mücevher değil de göz olduğuna yemin edebilirdi. Aklına korkunç bir düşünce geldi. "Dağ Tanrısı'nın bir hizmetkârı iş başında, değil mi?" diye seslendi, kendisinin tutunduğu taşa benzer bir taş levhaya sığınmış olan Elander'e.

Başıyla onayladı. Tanrıların kendileri elf topraklarına ayak basmazdı, ama daha özgürce dolaşan her türden yaratılmış canavarları vardı - tüm ilahi şeyler gibi elf havası tarafından zayıflatılmış, ama görünüşe göre hala sorun çıkaracak kadar güçlü.

Elander daha fazla açıklamaya başladı ama yamaçtaki gümbürtü bir kükremeye dönüştü ve aniden tüm yamaç etraflarında çökmeye başladı.

Büyük bir kaya Cas'ın omzuna çarparak onu bulunduğu yerden yuvarlanmaya itti. Yüzü yerle buluştu. Başı kaldırılamayacak kadar ağır, gözleri açık tutulamayacak kadar ağırdı ve kum ve taşlar üzerine dökülürken, karanlık görüşünü kapladı ve onu alıp götürdü.

CAS uyandığında gece olmuştu ve beline kadar kumlu toprağa ve kayalara gömülmüştü. Dikkatlice dönüp durdu, kurtulmaya çalıştı, ne olduğunu daha iyi görmeye ve anlamaya çalıştı.

Etrafında kısmen gömülü cesetler vardı ve hiçbiri hareket etmiyordu.

Görüşünde siyah noktalar yüzüyordu. Şoktan neredeyse bir kez daha bayılıyordu ama karanlık onu geri çekmeden önce bir şekilde nefes almayı başardı. Sonra bir nefes daha. Kumlu toprağı avuç avuç sıktı ve parmaklarının arasından düşmesine izin verdi, yatıştırıcı, sessiz sesine, avucunun üzerinde kayma hissine odaklandı. Hâlâ hissedebiliyordu. Hâlâ *hayattaydı*.

Gözlerini açık kalmaya ve etrafına bakmaya zorladı.

Çok fazla pislik.

Bir sürü ceset.

Sonunda neredeyse mezarından kurtuldu ve birkaç metre yuvarlandı, öksürdü ve kekeledi, sonra ellerini ve dizlerini itti ve

kendini inceliyordu. Gölge Avcısı hâlâ kalçasından gelişigüzel sarkıyordu ve üzerine astığı çanta sağlamdı ama içi boştu.

Gümüşayak hiçbir yerde bulunamamıştı.

Panik yine tehdit ediyordu. Gözleri yapışan kum ve tehditkâr gözyaşlarının karışımından yanıyordu. Ciğerleri yanıyordu ve kalbi göğsünde ağır bir taş gibi hissediyordu ama ilerlemeye devam etti, enkaz halindeki yamaca doğru sürünerek geri döndü.

Önce Elander'ı, sonra Laurent'ı, sonra da askerlerini buldu; hepsi baygındı ama hâlâ nefes alıyordu.

Teker teker, başarısız bir şekilde onları uyandırmaya çalıştı.

Kum yer yer kaymaya devam etti, küçük heyelanlar aşağı doğru kayıyordu, küçük ölçekliydi ama yine de ürkütücü derecede sessiz gecede gürültülüydü. Dağ Tanrısı'nın kölelerinin izlerini bulmak için bölgeyi taradı. Hiçbirini görmedi, ama yine de başka bir büyük çöküşten korkuyordu, bu yüzden tüm gücünü topladı ve her bir cesedi toprağın pençelerinden sürükleyerek göle doğru çekebildiği kadar çekti.

Yüzlerine soğuk su sıçratmasına rağmen hâlâ uyanmamışlardı. Kum tepelerinin dibine geri döndü ve diğer tarafta bıraktıkları üç asker için bağırmaya çalıştı.

Kimse cevap vermedi.

Gökyüzü açıldı, onu aniden içine işleyen ay ve yıldız ışığından koruyacak bir bulut örtüsü yoktu. Kendini soğuk ve kaybolmuş, tamamen ve yapayalnız hissediyordu.

Bakışları, sahilde cesetleri gördüğü yer olduğunu *düşündüğü* noktaya takıldı. Cesetler gitmişti. Ama yakından incelediğinde... kanları kalmıştı. Kumsaldan uzaklaşan bir iz, ay ışığında soluk mavi renkte parlayan kum tepelerinin arasından dikenli çalılar ve küçük, dikenli ağaçlardan oluşan bir ormana doğru ilerliyordu.

Onu Rhea ve diğerlerine götürecek miydi?

Cas bir an izlere baktı, Gölge Avcısı'nın kabzasını sıkarak ne yapacağına karar vermeye çalıştı.

Ayağa kalktı ve yürümeye başladı.

Uzağa gidemezdi -Elander ve diğerlerini böyle savunmasız bir durumda bırakamazdı- ama karanlık ve doğal olmayan bir şey iş başındaydı ve hareketsiz durarak neler olduğunu anlayamazdı.

Kumda ilerledi ve sık ağaçların arasından geçerken dallar saçlarına ve giysilerine takıldıkça yüzünü buruşturdu. Çok geçmeden, Gölge Avcısı'nın kenarı onu tutan son dalları da kesip attı.

Cas sırtını döndü ve kurumuş bir dere yatağına doğru eğimli bir patıkaya girdi.

Orada, tozun ve suyla yumuşatılmış taşların arasında uzanmış, eğilmiş ve kanlar içindeki üçüncü bir beden vardı.

Rhea.

Cas dondu kaldı. Ayaklarının geri kalanıyla bağlantısı kesilmiş gibi hissediyor, istediği gibi ileri atılmasını, nefes alıp almadığını ve kalbinin atıp atmadığını kontrol etmek için Rhea'nın yanına koşmasını engelliyordu. Felç üç beden büyük bir zırh gibiydi, omuzlarını ve göğsünü ağır bir şekilde sarıyor, onu geride tutuyordu. Onu koruyordu.

Çünkü kalbinin derinliklerinde cevabı zaten biliyordu.

Kontrol edecek nabız yoktu.

Odaklandığında, Cas yaşam güçlerini hissedebiliyordu, Yaşam Tanrıçası'ndan bu kadar çok taşımanın bir yan etkisiydi bu. Tam bir sanat değildi ama artık tüm arkadaşlarının enerjisini biliyordu. Ve bu açıklıkta hiçbir şey hissetmiyordu.

-Kendi hayatından başka bir hayatı yok.

Bu olamaz.

Sonunda felçten kurtuldu ve sendeleyerek ilerledi, dudakları titriyor, tek bir satırı tekrar tekrar söylüyordu

"Bu gerçek değil."

Gerçek değil, gerçek değil, gerçek değil.

Ama bunu zihninde ne kadar yüksek sesle haykırırsa haykırınsın, önündeki sahne değişmiyordu. Yaklaştıkça olayın gerçekliğini irkiltici, yürek burkan bir netlikle gördü: Rhea'nın yüzündeki morluklar, ağzından akan kan, birkaç metre ötede yere düşüp parçalanan hançer. Düşen bıçağı kan kaplamıştı.

Sonuna kadar savaşmıştı.

Cas'ın bacakları bir anda güçsüz düştü. Yüzüstü yere çakılmadan hemen önce kendini yakaladı; dizleri taşa, avuç içleri keskin çakıl taşlarına çarparak sarsıldı.

Görüşü dalgalandı ve görüşünün köşelerinde, son cinayet mahallinde tanık olduklarına ve onu kum tepelerine tırmanmaya yönlendirenler benzer daha garip gölgeler gördüğünü sandı...

Neymiş onlar?

Gözlerini sımsıkı kapadı ve onları uzaklaştırmak istedi. Bunu ortadan kaldırabilirdi. O ışıktı, kılıcı karanlığın düşmanıydı ve hiçbir gölge

Ölüm ya da başka bir şey onun üstesinden gelemezdi. Nessa'yı uçurumdan geri getirmişti.

Tekrar yapabiliirdi.

Gözlerini açtı ve elini uzatıp Rhea'nın teninde gezdirdi, gücünü bulmaya çalışırken kolu titriyordu.

Ama bulduğu tek şey soğuktu. Toplayabildiği tek şey buydu; çağırdığı her sıcaklık yüzeye ulaştığında donuyor, kıvılcımlanan her ışık daha fazla gölge tarafından yutuluyordu. Ve hava... o lanet olası elf havası girişimlerini daha en başından boğmuştu. Ellerine baktı, kendine kızgındı. *Her şeye.*

Bundan daha fazlasını yapabilmeliyim.

Arkasında bir hareket hissetti. Bir an sonra Gümüşayak etrafından dolanarak temkinli ve tereddütlü bir şekilde efendisinin yanına doğru ilerledi. Onun yere düşmüş halini kokladı ve vücudu kaskatı kesildi. Boğazında yumuşak bir inilti titreşti.

Cas ve Rhea arasında bir ileri bir geri baktı. Cas'ın kolunu ağzına aldı ve çekiştirerek elini tekrar Rhea'nın soğuk tenine götürdü.

Cas tekrar sıcaklık aradı, bir şekilde her şeyi düzeltebilecek bir büyü aradı.

Hiçbir şey olmadı.

Gümüşayak'ın burnu, elini her bıraktığında tekrar yukarı kaldırdı, denemeye devam etmesini istedi, ta ki sonunda ellerini çekip kollarını sıkıca kendine sarana kadar. Daha fazla deneyemezdi. Artık *başarısız* olamazdı. Gümüşayak kucağına doğru kıvrıldı ve kollarının altında kıpırdandı, pençelerini göğsüne doğru umutsuzca iterek kollarını açmaya çalıştı.

Sonunda pes etti ve yere yığıldı, küçük bedeni ona inanılmaz derecede ağır geliyordu.

"Çok üzgünüm Silver," diye fısıldadı, o korkunç, tanıdık düşünce kulaklarının arasında kükrerken-

Herkesi kurtaramazsın.

Cas orada ne kadar oturduğundan emin değildi. Altında sıkışan bacaklarındaki hissi kaybedecek kadar uzun. Gözleri kuruyacak, acıyacak ve kaşınacak kadar uzun süre ve Gümüşayak'ın yan tarafı gözyaşlarıyla sırlıklam oldu ve o zaman bile hala hareket etmedi. Tilki de kıpırdamadı; sanki bu yetenek onun görüşü kadar sıkı bir şekilde iç içe geçmiş gibi zar zor nefes alıyordu

Rhea'nınkiyle birlikte ve şimdi onsuz nefes almaya devam etmek çok fazla, çok korkunçtu.

Cas ayak seslerini duydu. Onları görmezden gelmek istedi. Ama sesler giderek yükseliyordu. Yaklaşıyorlardı.

Her nasılsa, yaklaşan her kimse onunla yüzleşmek için kendini ayağa kaldırdı. Gümüşayak onun kucağından yuvarlanıp yerde kaldı, Rhea'nın yanına kıvrıldı, burnu Rhea'nın elini dürtüyor ve sık sık yaptığı gibi orayı kaşması için çaresizce kulaklarının arasına sokmaya çalışıyordu.

Cas gözlerini başka tarafa çevirdi ve gelecek olan şeye karşı kendini çelikleştirdi. Garip gölgeler o farkına varmadan açıklığın etrafında toplanmış, alanı dar bir çemberle kapatmıştı. Kumsaldan geldiği yolu bulmaya çalışarak dikkatle kenarlarında dolaştı.

Bir ses sessizliği böldü, soğuktu ve Cas'ın teninin üzerinde buz gibi geziniyordu. "Bir uyarı."

Cas arkasını döndü ve kendini tanıdık bir yüze bakarken buldu. Altın sarısı saçları ve soğuk gökyüzü kadar koyu gözleri olan bir elf kadını.

Sarith değil, ama neredeyse onun kadar korkunç. *Nalia*, elf kraliçesinin ikinci adamı. Cas'ın derisine yara izleri kazıma emirlerini neşeyle yerine getiren kişi.

Sadece gözleriyle onu takip eden Cas'ın etrafında dönerek yaklaştı. *Nalia*'nın elinde artık silah yoktu ama hâlâ saldıracak bir yer arıyor gibiydi.

Cas'ın cevabı, keder ve artan öfkeyle keskinleşen bir hırıltıyla geldi. "Benim için ne *uyarın* var?"

Nalia gülümsedi. "Eğer aramaya devam edersen, bulmak istemediğin daha fazla şeyle karşılaşacaksın."

Gölge Avcısı elfle aynı hizaya gelmek için dönerken Cas'ın elinde titredi. Gözlerini düşmanından ayırmadan bıçağı *Rhea*'ya doğru sapladı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Tabii ki hayır." *Nalia* başını salladı, gözlerinde o tanıdık sadist neşe dans ediyordu. "O *sendin*."

Cas'ın kafası o kadar karışmıştı ve bu fikir onu dehşete düşürmüştü ki hemen cevap veremedi.

"Aradığınız şeylerin büyüklüğünü biliyorsunuz. Bu süreçte neleri değiştireceğinizi... ve *yok* edeceğinizi. Yine de şiddetle ilerliyorsunuz ve bunun dostlarınızı ve müttefiklerinizi ne kadar savunmasız hale getirdiğini bir kez bile düşünmediniz."

"Bu bir yalan."

"Öyle mi?"

Bunu çok düşündüm.

Nalia'nın kahkahası sessiz ve tehditkârdı, bir elini çenesinin altına sıkıştırıp bakışlarının tembelce Rhea'ya kaymasına izin verdi. "Umarım senin ona değer verdiğini biliyordur. Aksi takdirde zamansız ölümü daha da büyük bir trajedi olur, değil mi?"

Cas bakışlarının Nalia'nınkileri takip etmesine ya da Rhea'nın hareketsiz bedeninde donup kalmasına engel olamadı. Gümüşayak onun kolunun altına girmiş, uyuduklarında sık sık yaptığı gibi ona sokulmuştu. Şimdi uyuyormuş gibi görünüyordu.

Ama değildi.

Bir daha asla olmayacak.

Ve bu düşünce Cas'ın içinde bir şeylerin *kopmasına* neden oldu.

Göz açıp kapayıncaya kadar Nalia ile arasındaki boşluğu temizledi. Gölge Avcısı bir sonraki anda geri çekildi ve etrafında patlayan kıvılcımlar havada dönen gölgeleri solladı. Cas bir an için hedefinin aydınlanmasından başka bir şey görmedi ve gücü öyle bir güçle yayıldı ki hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmadı - elf, tanrı ya da başka biri.

Nalia önce geriye, sonra yana sıçradı, ırkının hızını ve zarafetini tam anlamıyla sergiliyordu. Devrilmiş bir ağacın üzerinde hafifçe durdu ve uzun ceketini bir kenara fırlatarak kalçasındaki silahı ortaya çıkardı. Silahı çekene kadar bir kılıç gibi görünüyordu, sonra kırbaç benzeri eklentisi ve o çelik kırbacın en ucundaki parlayan diken görünür hale geldi.

O silah.

Bir bela bıçağı.

Cas gördüğü manzara ve uyandırdığı anılar karşısında tökezledi. Çabucak toparlandı-

Ama yeterince hızlı değil.

Kenara doğru dönüp kılıcını koruma pozisyonuna getirmeye çalışırken, bela bıçağının kırbacı fırlayıp boğazına dolandı.

Gölge Avcısı'nı bıraktı, iki eli de boynuna gitti ve parmaklarını kırbaçla derisi arasına sıkıştırmaya çalıştı. Tek bir parmağını sokmayı başardı.

-Ama kırbacı daha uzağa çekmesi imkânsızdı, serbest kalmaya çalışmak ise sadece kırbacı daha da sıkılaştırdı, dikenini etinin daha derinlerine çekti. Parmak uçlarında kan hissetti ve hareketsiz kaldı. Görüşü bulanıklaştı.

Nalia'nın yüzü önündeki bulanıklığın içinde yüzüyor, Cas'ın net olarak seçebildiği tek şey şeytani gülümsemesi oluyordu. Nalia silahını kendisine doğru çekip Cas'ın hâlâ alabildiği azıcık nefesi de kesince gülümsemenin daha da genişlediğini gördü.

Tüm hisleri onu terk etti ve Cas bir kez daha karanlığa gömüldü, kahkaha sesleri onu takip ediyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

E Lander gözlerini parlak yıldızlarla dolu bir gökyüzüne açtı. Derin nefes aldı. Öksürdü. Sırtından yan tarafına doğru yuvarlandı ve kendini yukarı itti. Etrafında cesetler vardı- Laurent ve onlara eşlik eden iki asker; ama eksik olan bir cesedi hemen fark etti.

"Casia?" Adı öksürükle çıktı. Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve karanlığın içinde aradı, hiçbir şey bulamadı. Sahilin en ucuna kadar yürüdü...

Sadece başlangıç noktasına geri dönmek ve onu orada beklerken bulmak için.

Bunca zamandır burada mıydı?

Beline kadar gölün içinde duruyordu. İlk başta onu saçlarının ay ışığını yansıtma şeklinden, o göksel bedenin karanlık dalgalar üzerindeki yansıması kadar parlak olmasından ve hareket etmediği, ses çıkarmadığı için fark edememişti.

Suya doğru kararsızca adım attı ve ona seslenirken suyun ulaşamayacağı bir yerde duraksadı. "Casia? Ne yapıyorsun?"

Cevap vermedi.

Bir sorun var.

Bu düşünce göğsüne bir bıçak gibi saplandı ve kılıcını çekip onun peşinden dalma arzusu arasında kaldı. Ona tekrar seslendi. Bu sefer kadın kıpırdandı, başını kaldırdı ve cevap vermeden önce uzun bir süre ayı inceliyor gibi göründü.

"Onu suda gördüm." "Ne?"

Kimi gördün?"

Yüzünü kıyıya doğru eğdi. "Rhea."

Başını adama doğru daha da çevirdi, ama gözleri asla onunkilerle buluşmayı başaramadı. Çenesinden aşağı bir şey iniyordu, boğazına doğru dallanan bir leke vardı.

Kan mı?

Suyu tarayarak kaynağını aradı. Savaşması gereken yeni düşmanı için. Ama her şey sessizdi, her şey sakindi ve kendi hızlı nabzından başka savaştacak hiçbir şeyi yoktu.

Elini uzatıp işaret etti. "Kıyıya geri dön." "Gelemem."

"Yapamaz mısın?"

"Hâlâ aşağıda. O... o *boğulacak!*" Sesi gittikçe çılgınlaşıyordu ve her zaman olduğu gibi korkusuna, kararsızlığına rağmen onu kendisine doğru çekiyordu.

Bu bizde sürekli tekrarlanan bir tema gibi görünüyor.

Kız yüzeyin altında kaybolduğunda neredeyse ona uzanacak kadar yaklaşıyordu.

O kadar hızlı, o kadar yumuşak olmuştu ki, sanki göl yatağındaki bir inişten bilerek adım atmış gibi görünüyordu. Su neredeyse hiç bozulmamıştı, durgun ve birkaç metre aşağısını görebileceği kadar berraktı.

Yine de *onu* göremedi.

Bir hareket belirtisi bekledi. Hiçbiri gelmedi.

Aklının bir köşesi hâlâ bunun doğru olmadığını, tuhaf bir şeyler olduğunu fısıldıyordu. Çok daha yüksek sesle bir şey bunun önemli olmadığını, onun daha fazla batmasına izin veremeyeceğini söylüyordu.

Daha yüksek olan ses kazandı.

Ay ışığının titrek huzmelerinin ötesine geçene ve Casia'nınkine seslenen kendi büyüünün nabzından başka ona rehberlik edecek hiçbir şey kalmayana kadar aşağıya doğru daldı, döndü ve döndü.

Bu nabız normalden daha zayıftı, diyarın havası ve üzerindeki artan su miktarı tarafından boğulmuştu. Ama aşağıya doğru yüzmeye devam etti ve çok geçmeden hemen önünde yüzmeye başladı, vücudu gevşekti, kenarları onu hayalet gibi gösterecek şekilde hafifçe parlıyordu. Kantrum her şeyi yeniden yaşıyordu.

Sadece bu sefer farklı bir sonla.

Çünkü ona ulaşmayı ve tıpkı Drow Nehri'nde olduğu gibi onu göğsüne çekmeyi başarmış olsa da, bir şey onu ele geçirmişti-

Yüzeye doğru geri itmeye çalıştığında onu şiddetle avuçlarından koparan bir şey.

Onu yakaladı ve tekrar denedi.

Yine işe yaramaz.

Onu kaç kez yüzeye doğru çekmeye çalıştıysa da, bir şey hep etrafını sardı, hep yakaladı, hep kendisinden uzaklaştırdı. Su her başarısız denemede daha şiddetli çalkalanıyordu ve bulanık bulutların içinde kırmızı dallar görüyordu - bu boğazındaki kandı ve ondan her uzaklaştığında yarasını tahrik ediyordu.

Yardım etmekten çok zarar veriyorum.

Bir an için suyun üzerinde durdu, o korkunç düşünce kafasını kurcaladı, ta ki bir şeyin onu yakaladığını hissedene kadar -kolunu saran ve çekiştiren bir el, onu Casia'dan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Özellikle şiddetli bir kan çiçeği etrafındaki suyu doldurana kadar elinden geldiğince mücadele etti. Dehşet onu bir an için hareketsiz tuttu - *bir şey* onu serin gece havasına geri çekmeden hemen önce kolundaki tutuşun sıkışmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Neredeyse anında tekrar battı, ancak soğuk bir anlık berraklık getirmeden önce değil. Üzerine çöktüğünde gölün dibini görebildiğini fark etti. Görüldüğü kadar derin değildi. Casia batma tehlikesiyle karşı karşıya değildi, sadece yüzüyor, bekliyor ve sakince onu geri çağırıyordu.

Neler oluyordu?

Bunca zamandır bu kadar sakin miydi?

Hayır. O değişmişti.

Bunu fark etti çünkü o izlerken sahne *hâlâ* yeniden düzenleniyordu; gölün dibi görünüşte kendi isteğiyle yukarı aşağı hareket ediyor, su tekrar tekrar berraklaşıyor ve kararıyor, Casia yer değiştiriyor ve gözünün önünden kayboluyordu; bunların hepsi doğal bir anlam ifade etmeyen şekillerde değişiyordu. Doğal *değildi*. Düşünceleriyle eşleşecek şekilde değişiyordu. Korkularından faydalanmak için.

Ve tüm bunların kenarlarında, siyah dallar çiçek açmış ve sudaki kan gibi yüzüyordu.

Gölge büyüü.

Bunu düşünmesi -zihninde adlandırması- yeterliydi ve büyü kalbinin bir sonraki atışında bozuldu. Çok hızlı, çok çılgınca bir atıştı ve

Göğsündeki muazzam acının aniden farkına varmasını sağladı. Ciğerlerindeki yanmanın. Casia'nın altındaki suda olmadığına -hiçbir zaman da olmamıştı- ama o suyun derinliklerine daldığının farkındaydı.

Çok derin.

Her parçası tükenmiş, mantık dışı bir yorgunluk hissediyordu. Yarattıkları şeylerin gerçek olmadığını bilse de, gölgelerin kucağına geri dönmek ve huzur içinde aşağıya doğru süzölmek istiyordu.

Onun yerine kafası yüzeyden ayrıldı. Yukarı doğru yüzmek için hiçbir çaba sarf etmemişti; şimdi birinin onu gölün dibinden sürüklediği açıktı. Etrafını saran kolları hayal meyal hissediyor, kişinin nefes almak için çırpınışlarını ve giderek artan telaşlı küfürlerini duyabiliyordu.

Neden olduğundan emin olmasa da, onların tutuşuna karşı mücadele etti. Karanlık derinliklere geri dönmeyi gerçekten istemiyordu ama yine de kendini kısmen onların büyüü altında hissediyordu ve onları kolayca geride bırakabileceğini düşünmek yanıştı.

Belki de onlara geri dönebilirse, her şeyi anlamlandırabilirdi...

Onu yakalayan kişiden kurtuldu ve daldı, ancak geri çekilerek tekrar yüzeye çıkmaya zorlandı.

Kendini tekrar kurtardı ve daha da şiddetli bir şekilde geri çekildi. Son bir kez yüzeye çıkana ve tekrar aşağıya dalamadan yüzüne doğru yaklaşan bir yumruk bulana kadar bu şekilde devam etti.

Derinlere ve karanlığa dair düşüncelerinin hızla dağılmasına neden olacak kadar sert vurdu. Her şeyin farkındaydı - acı verici bir şekilde farkındaydı. Bir elini yüzüne hafifçe dokundurduktan sonra fark etti ki burnu da kanıyordu.

"Şimdi uyandın mı?"

Elander gözlerini kırptırdı ve Zev'in yanında durduğunu, bir eliyle ceketini tutup dalmasını engellerken diğer elini yumruk yaptığını gördü.

"Öyle misin? Yoksa aptal suratına tekrar vurmam mı gerekiyor?"

Elander cevap verecek kadar nefesini toplayamadı. Zev tekrar savurdu ama bu sefer Elander yumruğunu yakaladı ve onu itti.

"Uyandım," diye hırladı.

"Özür dilerim," dedi Zev, yumruğunu yavaşça indirerek. "Sadece emin olmaya çalışıyordum." *Gerçekten* de üzgün ve şaşkın görünüyordu. Kıyı ile aralarında iki asker daha vardı ve onların da kafası iyice karışmış görünüyordu.

Elander Zev'den bir adım uzaklaştı. Bir an durdular, göğüslerinin derinliğinde buz gibi gölün içinde dengelerini bulmaya çalışıyorlardı.

"Gölge büyüsü," diye açıklama yaptı Elander, yüzündeki kanı bir avuç suyla temizlerken. "Bu... Neredeyse ona kanıyordum."

"Şaka yapmıyorum. Neredeyse boğuluyordun - seni ilk yukarı çektiğimde yüzün rahatsız edici bir mavi tonundaydı."

Elander sertçe yutkundu. Zonklayan burnu birdenbire çok yüksek bir bedel gibi görünmedi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Boş ver, ona yardım ederek bunu telafi edebilirsin." Laurent'ın dumandan yapılmış kuşlara benzeyen şeylerle çevrili bir cesedin yanına çömelmiş olduğu kıyıyı işaret etti. Dumanlı yaratıklar tekrar tekrar süzülüp pike yapıyor, dağılıyor ve aynı hızla yeniden ortaya çıkıyorlardı. Laurent, Gölge Avcısı'nı hareketsiz formun üzerine uzatmıştı ve yaratıkların çoğunu uzak tutuyor gibi görünüyordu. Rhea ve Nessa temkinli bir mesafeden onları izliyor, Gümüşayak da kendilerine çok yaklaşan duman kıvrımlarını kırıp geçiriyordu.

Elander yerdeki cesedi net olarak göremiyordu ama kalbinin ve büyüsünün çekimi ona bunun Casia olduğunu söylüyordu ve bir sonraki nefeste kıyıya doğru ilerliyordu, baş dönmesi ve burnundaki ağrı unutulmuştu.

Zev ve iki asker ona yetişti. "Denediğimiz hiçbir şey onu uyandırmıyor," dedi Zev. "Laurent dışında hiç kimse etrafındaki o gölgemsi... *şeylere* onlar tarafından ele geçirilmeden yaklaşamaz."

"Bu şeyler faral olarak bilinir." Eski hayatını ve bir zamanlar arkadaşlık ettiği kişileri hatırlatan bu acımasız söz karşısında yüzünü buruşturdu. "Eskiden Tara'ya hesap verirlerdi. Ama şimdi..."

"Onun yerine Karanlık Tanrı'ya mı hesap veriyorlar?" "Tahmin etmem gerekirse."

Gölge büyüsü ve onu kullanan yaratıklarla ilgili pek çok kişiden daha fazla deneyimi vardı ama kendisi için büyüden kurtulmak başka bir şeydi. Onu başkalarından uzaklaştırmak ise farklıydı. Gölge büyüsü tipik bir saldırı saldırısı değildi; bir hedefin zihnine doğru ilerliyordu ve onu dışarı atmak genellikle karmaşık ve tehlikeliydi.

Laurent kenara çekildi ve geri çekilirken Gölge Avcısı'na doğru ilerledi. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve faral saldırılarına karşı koymaya çalışmaktan nefesi kesilmişti.

Elander Casia'nın yanında diz çöktü. Casia'nın omzuna dokunduğunda bir güç dalgası hissetti; büyülerini buluşmuştu. Bu, ikisinin etrafında bir kalkan oluşturmaya yetecek kadar gücü ateşledi ve faralların birçoğunu geri püskürttü. Bazıları kuş olarak kaldı, yakındaki ağaçlara tünemiş parlayan beyaz gözleriyle bakarken, diğerleri onları izlemek için çömelmiş, gölgeleri tüyleri diken diken olmuş sırtık gibi canavarlara dönüştü.

Nefes alacak yer bulduklarında Casia'yı sırt üstü yatırdı. O kadar gevşekti ki, adam kendini onun korkunç, ceset gibi bir versiyonuna hazırladı, ama yanakları hayatla kızarmıştı ve sanki sadece uyuyormuş gibi hâlâ sıcaktı. Ama her nasılsa bu daha kötüydü; o kadar canlı ama kapana kısılmıştı ki, maruz kaldığı saldırının dışı vuran tek belirtisi, kısa süreli bir morluk gibi derisinin üzerinde ara sıra beliren karanlıktı.

Onu nasıl sarsarsa sarssın ya da ona nasıl seslenirse seslensin, Zev'in ona söylediği gibiydi: Onu duyamıyor ya da hissedemiyor gibiydi. Faral görüntülerinin neden olduğu korku ve endişe yüzünden nabızı çılgınca atıyordu...

Bu acımasız, vurucu ritimle ona ulaşamayacaktı.

"Nessa," diye seslendi, gözleri üzerlerinde beliren faraldaydı. "Yapabileceğin her türlü sihri kullanabiliriz."

Tüy-tür onun yanına koşmakta hiç tereddüt etmedi ve yaklaşan bir faral'a öfkeyle vurdu. Yaratık sadece boyut olarak büyüdü, daha büyük duman kanatları ateş çıttırtısı gibi bir sesle açıldı ve bir kez daha üzerine atılmadan önce.

Yerinde durdu. Hava onun büyüleriyle bir anlığına ısındı; yaratığın caymasına yetecek kadar, sonra da hemen onun bu çabaya değmeyeceğine karar verdi. Elander'in kabul etmesi gereken bir inatçılığı vardı ve buna hayranlık duymaya başlamıştı.

Casia'nın diğer tarafında dizlerinin üzerine çöktü ve gözlerini Elander'e dikerek ona doğru baktı.

"Ona doğru odaklan. Sihrimin onunkine ulaştığını hissedebilmesi için onu yeterince sakinleştirmeni istiyorum."

Nessa başıyla onayladı ve hemen işe koyuldu, Casia'nın ellerinden birini iki elinin arasına alıp daha da yaklaştı.

Olması gerekenden daha uzun sürdü ve ilk başta sadece zayıf patlamalar halinde geldi.

-Casia ona Nessa'nın geçen hafta büyüsünün zayıflamaya başladığından korktuğunu söylemişti ve şimdi bunun kanıtını hissediyordu.

Yine de Nessa ısrar etti ve büyüsünün ikinci el enerjisi sonunda onun üzerine çöktü ve daha rahat hissetmesini sağladı. Casia'ya odaklanmaya çalışarak bununla savaştı. Ama bir süre sonra bu ona fazla geldi. Gözlerini kırıştırarak kapattı. Ve yeniden açıldıklarında, güzel bir manzarayla karşılaştı.

Casia uyanıktı.

Rahat bir nefes almaya, onu kollarının arasına almaya başladı ama-

Hayır.

Bu gerçek değildi. Onları tamamen büyülerine kapılmadan hemen önce görmüştü: karanlık gölgeler görüşünün kenarları boyunca sürünüyor, sahneyi ele geçirmeye ve gölde yaptıkları gibi değiştirmeye çalışıyorlardı.

Onu büyüden çekip çıkarmak yerine, onunla birlikte büyüünün içine çekiliyordu.

Başını eğdi ve gözlerini kapattı. Eli Casia'nın kolunu kavradı, dikkatini tamamen onun katı hissine verdi. Onun *gerçek* bedenine, bu büyüünün yaratmaya çalıştığı kâbus versiyonuna değil.

"Uyan, Casia."

"Uyanamıyorum."

Sonunda cevap verdi. Onun gerçek sesi olup olmadığından emin değildi ama bir kez daha iletişim kurmayı denedi. "Evet, yapabilirsin."

"Yapamıyorum. Bu... bir şey beni aşağıda tutuyor. Yanlış bir şeyler var."

Gözlerini açma, diye emretti kendine, tekrar tekrar. *Bunların hiçbirisi gerçek değil. Ona bakma. Düşünme. Ona bir dayanak noktası verme.*

Sessizlik. Dinginlik. Aralarında bir ömür boyu sürecekmış gibi hissettiren bir süre geçti. Sonra sesi geldi, zar zor bir fısıltı-

"Burası karanlık, değil mi?"

Cevap vermedi. Kadının sesindeki korkuyu görmezden gelmek, ona yaklaşmak ve karanlıkta onunla buluşmak için hissettiği dürtüye direnmek için savaştı. Onunla her zaman orada buluşmaya, korku ve endişe dalgaları içinde onunla birlikte oturmaya yemin etmişti. Ama bu sefer bunu yapamazdı. Bu sadece ikisinin de boğulmasına yol açacaktı. Bu yüzden o anda yapabileceği en acı verici şeyi yaptı.

Bekledi.

Kızın nefes alış veriş kesik kesik gelmeye başladığında bile ona yaklaşmadı. Vücudu Faral'ın büyüsünün pençesinde kıvranarak dönüp dururken bile. Bir ceset gibi hareketsiz kaldığında bile

"Hava kararıyor" diye fısıldarken sesi acılı ve ince bir hal aldı.

O zaman bile, elini kızın omzuna koyarak kıpırdamadan durdu, başka bir şey yapmadı.

"Beni burada yalnız bırakmayın," diye yalvardı.

Yalnız değilsin.

Bağırmak istedi. Ama boğulmadan önceki son çaresiz nefes gibi bir ses sessizlikte yankılanana kadar sessiz kaldı. Buna rağmen konuşmadı ama sanki onun için de yeterince nefes alabilecekmış gibi daha derin nefes aldı ve nefesini verirken bilinçli bir düşünce olmaksızın yükselen bir güç eşlik etti. Solatis tarafından kendisine bahşedilen, onu Solatis'in en değerli yaratıklarının koruyucusu olarak işaretleyen ham, dizginlenemez güç. *Casia'nın koruyucusu.*

Bir şekilde onu korumak zorundaydı.

Yorgun ama dolu bir nefes -kendisinininkini yansıtan- sonraki sözlerinden önce geldi. "Çok karanlık."

Sesi değişmişti. Belki de hayal görüyordu. Neredeyse *kesinlikle* hayal görüyordu. Ama sesinde daha önce olmayan bir ağırlık var gibiydi...

Gözlerini kırpıştırarak açtı.

Haklıydı. Karanlıktı. Etraflarında gölgeler ve dumanlar vardı, artık sadece kargalar ve diğer yaratıklar değil, insanlar ve sayısız başka şeyler de vardı; tanıdık, baskıcı ve ne kadar uzaklaştırmaya çalışsa da gittikçe yaklaşan tanrılar ve canavarlar. Soğukları devam ediyor, Nessa'nın çağırdığı son yatıştırıcı sıcaklığı da alıp götürüyordu.

Bu onu Casia'nın boğuluşunu izlediği kâbuslarından bile daha fazla korkutuyordu; bu tanıdık, soğuk karanlık her zaman hayatının kenarlarında dolaşıyor, onu geri çağırmak için bekliyormuş gibi görünüyordu. Bir zayıflık anını bekliyordu. Onu incittiği onca zamanı, yaptığı onca hatayı, geri alamadığı onca anı ona hatırlatmak için.

Casia'nın gözleri hâlâ kapalıydı. Karanlık dalgalar artık teninin üzerinde hareket etmiyordu - bunun bir gölge görüntüsü olmadığına karar verdi. Casia'nın gerçek yüzüne, konuşmaya çalışan, hareket eden gerçek ağzına bakıyordu. Hiçbir kelime duyamıyordu ama dudaklarını rahatlıkla okuyabiliyordu.

Karanlık.

Çok karanlık.

Bakışlarının etraflarındaki gölgelerde oyalanmasına izin vermedi.
On Bakışlarını
u.

"Hava karanlık," diye sessizce kabul etti. "Ama sanırım yakında şafak sökecek."

Terden ıslanmış saçlarını alnından çekti, gözlerini bir kez daha kapatırken elinin orada kalmasına izin verdi. Vücudu farklı bir sıcaklıkla karıncalandı - Nessa'nınki değil, çok daha sıcak bir şey. Şiddetli, neredeyse. Patlayarak var olan bir güneşin sıcaklığı. Ve onu takip eden yakıcı durgunlukta nihayet onu hissetti; cevap veren büyüü.

Işık ışıkla karşılaştı, dalga dalga yayıldı ve etraflarında bir bariyer oluşturdu. Faral'ı daha uzağa çekilmeye zorladı ve çok geçmeden Casia'nın öksürdüğünü, kendisini bekleyen kollarına düşmeden önce aydınlıkta doğrulmaya çalıştığını duydu.

Onu kendisine daha sıkı sararken bir başka güç dalgası içinden geçti. Gözleri hâlâ kapalıydı ama yine de zihninde bunu net bir şekilde görebiliyordu; yarattıkları bariyer genişleyerek ikisinden daha fazlasını çevrelemişti. Bariyer göle ve çok daha ötesine ulaşana kadar onu tuttu.

Sonra gözlerini açtı.

Onlara bakan tüm insanların, o insanları ve diğer her şeyi saran hafif parıltının farkındaydı ama sadece ona bakabiliyordu.

Casia gözlerini dikip baktı ve kelimeleri çıkarabilmek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. "Kanaman var."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru eğildi. *Şu anda endişelenmesi gereken onca şey varken...*

Zev, Elander konuşmadan oradaydı ve aralarına daldı. "Bu onun kendi iyiliği içindi."

"Ona vurdun mu?"

"Kendi iyiliği için," diye tekrarladı

Zev. Casia ona alaycı bir bakış attı.

Sırıttı. "Yine de hoşuma gitti, yalan söylemeyeceğim."

"En iyisi buydu," diye itiraf etti Elander, süregelen minnettarlık duygusu sesini Ateş Türüne karşı her zamankinden biraz daha az düşmanca hale getirmişti. "Ve umarım bir gün bu iyiliğinin karşılığını ödeyebilirim."

Casia kaşlarını kaldırdı. "Onu yumruklamaktan bahsediyorsun sanırım." "Onun için en iyisi neyse," dedi Elander omuz silkerek.

Önce ona sert bir bakış fırlattı, ama sonra üzerlerine çöken kasvet dağıldı ve ona gülümsedi.

Onu görmek zihnindeki son karanlık parçalarını da kovdu.

Onu ayağa kaldırdı. Arkadaşlarının yanına koşup her birini sırayla kucaklamadan önce kısa bir süreliğine ona yaslandı. En uzun süre Rhea'ya sarıldı, ancak farallardan biri oluşturdukları bariyere çarpınca geri çekildi.

Kırılmadı ama gücü test edilirken Elander'in içinde garip bir his dalgalanmasına neden oldu - ve nasıl zıpladığına bakılırsa Casia'da da.

Bariyerin kenarlarında yürüyor, onu inceliyordu. Laurent gibi o da ona katıldı. Kalkan çoktan diyarın büyüğü altında kaybolmaya başlamıştı. Ama ne kadar zayıf olursa olsun, yine de işini yapıyor gibiydi; diğer taraftaki gölge yaratıkların çoğu belli bir mesafeye sinmiş, ona saldıracak kadar cesaret toplayan birkaçı da ışık parıltılarıyla hızla geri püskürtülmüştü.

"O şeyler de ne?"

"Faral," dedi Elander ona. "Gölge büyüğünden doğan yaratıklar. Bu büyüğü zihninizi kazmak ve en derin korkularınızı ortaya çıkarmak için kullanırlar, sonra da bunları size karşı kullanırlar."

O konuşurken Casia'nın bakışları tekrar Rhea'ya kaydı. Sanki nefes almayı unutmuş gibi vücudu bir an için durur gibi oldu.

Faral'ın büyüğü altındayken ne görmüştü?

Adam bekledi ama kadın bu imgeler hakkında konuşmak istemiyor gibiydi. Onu zorlamadı. O da gördüklerini tartışmak istemiyordu.

"Artık bitti," dedi sessizce. "Ve bu hileden başka bir şey değildi."

Başını salladı ama gözleri Rhea'dan hiç ayrılmadı. Parmaklarını avuçlarına gömdü ve tekrar konuştuğunda sesi gergin, sessiz ve öfke doluydu. "Ne zaman düşmanlarımızın daha fazla alçalamayacağını düşünsem beni şaşırtmayı başarıyorlar."

Laurent, "Korku uzun zamandır kötülüğün bir aracı olmuştur," dedi. "Genellikle çaresiz kaldıklarında - yani en azından onları daha çaresiz hissettirdiğimizi biliyoruz."

"Bunun bana karşı işe yarayacak bir araç olduğunu düşünüyorlarsa yanılıyorlar," dedi, onlara olduğu kadar kendine de. "Hayatım boyunca korkularına rağmen devam ettim ve şimdi de durmayı planlamıyorum."

SONRAKİ SAAT BOYUNCA Casia düşüncelerine daldı, oluşturduğu bariyer boyunca ilerledi ve yüzünde perili ama kararlı bir ifadeyle onu güçlendirdi.

Elander onu kendi haline bıraktı ve Mistwilde'dan ayrıldıkları herkesin ve her şeyin hesaba katıldığından emin olmak için çalışırken Zev ve diğerlerine katıldı. Tırmandıkları dik kum tepelerinin etrafında başka bir yol olduğu ortaya çıktı ve diğer tarafta bıraktıkları atlıları kendilerine geri getirebildiler.

Hepsi bir araya geldikten sonra gölün kenarında kamp kurmaya başladılar, gece için daha fazla yolculuk riskine girmemeye karar vermişlerdi. Çok geçmeden çadırlar kurulmuş, kamp ateşi yakılmış ve hepsi sıcak alevlerin etrafında toplanmıştı; kamp alanının kenarında Laurent ve Mistwilde askerlerinden biriyle konuşan Casia hariç.

Ateşin etrafındaki hiç kimse konuşmak istemiyordu. Zev bile. Ayağa kalkıp gerinmeden önce yarım saatten fazla dayanamadı.

"Sizi bilmem ama *ben* bir akşam için yeterince travma geçirdim, sanırım bu gecelik bu kadar yeter." En yakın çadıra çekilmeden önce kimsenin cevap vermesini beklemedi.

İlk nöbete atananlar dışında diğerlerinin büyük çoğunluğu da hemen onu takip etti.

Elander, Casia ile geçmişte sayısız kez paylaştıkları çadırı kurmuştu ama o bunun yerine yatağını ateşe yakın bir yere taşımayı ve gökyüzünden başka hiçbir şeyin altında uyumamayı tercih etti. Böyle gergin olduğu zamanlarda çadırların sınırlarını hiç sevmemişti. Hiçbir çadır onları karşılaşacakları herhangi bir şeyden koruyamazdı; sadece karşı saldırısını yavaşlatırdı. Casia'nın da aynı şeyi hissettiğini biliyordu ve bu yüzden ikinci bir battaniye rulosu topladı, düşüncelerini yatıştırmayı ve ona geri dönmenin yolunu bulmayı başardığı zaman için hazırladı.

Gerçi ikisinin de fazla uyuyabileceğinden şüpheliydi.

SABAH OLMUŞTU ama Elander gözlerini ilk açtığında bunu fark etmemişti -Daha bir saat önce kapattığı gözlerini. Görüşü tamamen alıştıktan sonra bile gökyüzü hâlâ alışılmadık derecede karanlıktı, grinin kaygı verici, çelik gibi bir tonuydu. Son zamanlarda gökyüzünde hep karanlık bir ton varmış gibi görünüyordu.

Ve gün geçtikçe hava kararıyordu.

Tam olarak doğrulduğunda Casia'yı neredeyse uyumadan önce olduğu yerde, gölün kenarında kollarını kavuşturmuş bir şekilde dururken gördü. Gökyüzünün sudaki yansımısını inceliyor gibi görünüyordu.

Ona doğru yürüdü.

"Gökyüzünün bu kadar tuhaf görünmesine neden olan şeyin ilahi büyüünün dengesiz durumu olduğunu mu düşünüyorsun?" Konuşurken bakışlarını gökyüzünün yansımından ayırmadı. "Malaphar'ın ve diğer her şeyin neden olduğu tüm değişen enerjiler? Sürekli bulutluluk neredeyse daha büyük bir hastalığın belirtisi gibi geliyor. Ve gittikçe kötüleşiyor. Daha karanlık. Sanki son savaşımızdan önce güneşin kendisini bile karartmaya kararlıymış gibi."

Elander bir an onun yanında durdu, aynı gökyüzü parçasını inceledi, o dengesiz enerjileri hissetti ve her şeyi en az onun kadar anlamaya çalıştı.

Çok geçmeden bundan vazgeçti ve bakışlarını indirerek onu incelemeye başladı. Onun korkak ama korkusuz kraliçesini. Gökyüzü ne kadar karanlık olursa olsun onun berraklığı.

"Denediğinden şüphem yok," dedi ona. "Ama güneşi söndürebileceğini sanmıyorum."

Derin bir nefes aldı ve ona doğru bakmadan önce kendini çelikleştirdi. Gözleri bir an için onunkileri tuttu, dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Gözlerini hızla kırıştırdı ve aynı hızla suya geri döndü.

"Dün gece uyudun mu?" diye sordu.

Başını zar zor fark edilir bir şekilde salladı.

Tereddüt etti. "İhtiyacınız varsa saraya geri dönebiliriz. Yeniden toplanır ve tazelenirsiniz."

Sadece başını tekrar salladı. "Gölün hem doğu hem de batı tarafındaki patikaları keşfetmeleri için şafakta atlıları gönderdim. Crownkeeper ile geri dönerim ya da hiç dönmem. Ben..." Parmakları yan tarafına vurmaya başlamıştı. Onları sakinleştirmeye odaklanmak için durakladı ve kolunun altına sıkıştırdığı parmaklarını yumruk haline getirdi. "Yorgunum," diye bitirdi. "Ama o sarayda benim için dinlenme olmayacak. Gökyüzü böyle görünürken ve gölgeler bastırmaya devam ederken olmaz."

Elander başını salladı. Onun için endişeleniyordu ama o da aynı şeyi hissediyordu. Henüz geri dönemezlerdi.

Sadece birkaç dakika sonra Casia'nın gönderdiği iki atlı sahile doğru koşmaya başladığında bu his pekişti ve günün kaderi belirlendi

onlara doğru.

Öndeki atlı, atı daha tam olarak durmadan eyerinden sıçradı. Yüzü kıpkırmızıydı ve Elander'in sonsuzluk gibi hissettiren bir süredir duymayı beklediği üç kelimeyi nihayet söylerken sesi zorlu yolculuktan dolayı soluk soluğaydı

"Yakınlarda."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

S Gölün doğu yakasından birçok su yolu uzanıyordu ve karşılaştıkları her biri bir öncekinden daha çarpıktı.

Karşılaştıkları dördüncü nehir kolunu takip ettiler.

Gözcünün bildirdiğine göre, bu nehrin kuzey yakası boyunca seyahat eden birden fazla atlı görülmüş. Gözcü, zırhlarına ve atlarının kıyafetlerine bakarak bunların Sarith'in kişisel muhafızlarının üyeleri olduğuna inanıyordu.

Şimdiye kadar izledikleri en umut verici patika olduğu hemen anlaşıldı. Elander sayısız toynak izi ve yakın zamanda bu yoldan birçok atın geçtiğini gösteren kırık yapraklar fark etti. Hiç kuş ötmüyordu. Yaprakların arasında kök salan ya da yukarıdaki dalların arasında koşuşturan hiçbir yaratık yoktu. Rüzgâr bile sakinleşmişti, esintiler sanki sessizlikten korkmuş gibi neredeyse tereddütlüydü.

"Sarith diyarın bu kısmına çok aşinadır," dedi Mistwilde askerlerinden biri temkinli bir şekilde ilerlerken. "Bir zamanlar nehrin bu tarafında geniş bir malikâne vardı -Mistedge. Bir dönem ailesinin eviydi, Kral Talos tarafından babasına verilmişti. Ne yazık ki bu hediye aralarındaki zaten gergin olan ilişkide yeni bir çatlağa neden olmuş, Rumil-Sarith'in babası- kardeşinin kendisine merkez saraydan ve kraliyet şehrinden bu kadar uzakta böylesine gösterişli bir ev yaptırarak onu aileden ve kraliyetten uzaklaştırmaya çalıştığına inanmış." Sesini alçaltarak ekledi: "Tamamen haksız değildi."

Elander iki yanındaki ağaçların arasından bakarak bir hareket belirtisi aradı ama yine de bulamadı. Koşar adım ilerledikleri patika giderek daha da büyüyordu. Fark ettiği her tuhaf ses ve gölgede kalbi hızlanıyor, tüyleri diken diken oluyordu.

"Anwyn bana buradan bahsetti," dedi Casia. "Yıllar önce kardeşler arasındaki anlaşmazlıklar doruğa ulaştığında, Sarith'in babası görünüşe göre Mistedge'nin ana konutunu ateşe vermiş. Bana söylediğine göre, hâlâ tamamen sağlam olan hiçbir bina yokmuş."

"Doğru," dedi asker. "Ama araziyi koruyan büyü'nün bir kısmı hâlâ duruyor. Bu yüzden dikkatli hareket etmeliyiz."

"Ne tür bir büyüden bahsediyoruz?" diye sordu Zev. "Bu zor-"

Gümüşayak keskin bir havlamayla açıklamayı kesti. Bir an sonra, gruplarının önündeki at şaha kalktı ve neredeyse binicisini yere fırlatıyordu.

Elander atını diğerlerinin yanında sarsarak durdurdu ve şaha kalkan atın önündeki zeminin hızla parçalanarak derin bir vadiye dönüşmesini izledi.

Saniyeler sonra, toprak tekrar hareket ederek yarayı kapattı ve sanki yarık hiç orada değilmiş gibi düzeltti.

Hepsi baktı.

Kimse

kımıldamadı.

Kimse konuşmadı, sonunda Rhea boğazını temizleyip, "Silver bunun olacağını hissetti, olaydan çok önce hırlamaya başlamıştı," dedi.

"Belli ki at da zamanında durmasını bildi," diye ekledi Nessa.

Laurent, "Bu orman sessizdir, çünkü hayvanlar buraya ayak basmamaları gerektiğini bilirler," diye mırıldandı. "Biz de onların yolundan gideceğiz."

Gümüşayak'ın homurtularını ve atlarının tedirgin adımlarını takip ederek yavaşça ilerlerken tam olarak bunu yaptılar ve atların basmayı reddettiği şüpheli bölgelere taş atmak için durakladılar. Taşlar da herhangi bir hareket gibi büyüleri tetikliyordu ve bu şekilde birkaç ölüm çukurunu ortaya çıkarmayı başardılar.

Ama mücadele etmeleri gereken kayan zeminden daha fazlası vardı. Ne kadar derine giderlerse, çevreleri o kadar sessiz ve karanlık oluyordu - doğal olmayan sessiz bir karanlık. Havanın kendisi bile güvenilmezdi; temiz orman parçaları gibi görünen yerlerden geçerken havanın değiştiğini ve tenlerinin üzerinde kum gibi kaydığını hissediyorlardı. Sanki Hava-tür portallarından geçmişler gibi hissediyorlardı. Bu portallar onları asla ormanın dışına çıkarmazdı...

Ancak Elander, bu doğal olmayan hava ceplerinden birinden her geçişlerinde etraflarındaki ağaçların ve çalılarının yer değiştirdiğine yemin ediyordu.

Birkaç dakika sessizce ilerledikten sonra, asker öncekinden çok daha sessiz bir sesle devam etti. "Rumil'in babası, Kethran İmparatorluğu'nda hâlâ pek çok kişinin kullandığı doğal olmayan büyü kristallerini yaratmayı ilk deneyen elflerden biriydi. Ve iddialara göre Rumil'in kendisi de bu kuşku, uç büyüye karışmış. Bazıları Mistedge malikânesini yakan yangınların aslında yanlışlıkla çıkarıldığını söylüyor - yanlış giden deneysel bir büyü."

Yürümeye devam ettiler, Casia grubun ön tarafına geçerken büyük bir şeyin ilk bakışları belirdi -yaprak dökmeyen ağaçların arasından gri kuleler görünüyordu. Dikkatini bu kulelerden birine, tepesinde hâlâ dalgalanan yırtık pırtık bir sancağa öylesine vermişti ki, atının korku dolu işaretlerini duymazdan geldi ve neredeyse çok geç olana kadar onu ilerlemeye teşvik etti.

Gümüştayak'ın havlaması onu kendine getirdi. Ani bir dönüş yaptı ve biraz çaba sarf ederek ürkmüş bineğini kontrollü bir şekilde durdurdu.

Elander onun kalp atışlarının -büyüsünün- kendisinininkiyle birlikte hızlandığını hissetti ve bunu yatıştırmak için çaresizce çabaladı. Nessa'ya işaret etti, o da doğrudan atının neredeyse içine gireceği boşluğa bir ok fırlatarak onları bekleyen tuzağı ortaya çıkardı.

Şimdiye kadar karşılaştıklarının aksine, bu tuzak zemini çökertmiyordu. Bunun yerine toprağı ve taşları kaotik bir bulut halinde yukarı doğru fırlatarak birkaç dakika boyunca tehditkâr bir şekilde dönüp durdu ve durulmadan önce birkaç ağacı kökünden söktü. Partililer geriye doğru tırmanarak kaya, dal ve toprak yağmurundan kıl payı kurtuldular.

Toz duman dağıldığında, nihayet temizlenmiş ağaçların arasından onu gördüler: Mistedge'nin ana konutu.

Büyük bir kısmı arkasında yükselen kayalık yamaca karışmış, kuleleri aynı taştan yapılmış ve vahşi manzarayı taklit edecek şekilde çıkıntı yapmış, bu da gerçek büyüklüğünü değerlendirmeyi zorlaştırmıştır.

"Mistedge harabeleri," diye duyurdu en bilgili askerleri, temkinli bir şekilde onları yaklaştırarak.

Harabeler yeterince uygun bir tanımdı, ancak yine de belirgin bir ihtişamı vardı. Ana bölüm yosunlarla sarılmış, dökülmüş dallar ve yapraklarla doluydu ve bazı kısımları çökmüştü, diğerlerinde ise kırıkların etrafında hala yangın hasarı gibi görünen şeyler vardı.

kenarlar. Ama dikkatle binanın ön tarafına doğru ilerlediklerinde hasar daha az fark ediliyordu. Binanın ön cephesi gri ve yeşilin arasında göze çarpan beyaz bir kayayla kaplıydı ve bu da binanın büyüklüğünü açıkça ortaya koyuyordu; Elander'in gerçek ucunu göremeyeceği kadar genişti.

Atlardan indiler, atları emniyete aldılar ve yakın zamanda birilerinin odalardan geriye kalanların içinden geçtiğine, hatta içinde kamp kurduğuna dair işaretler bulmak için içeriyi aramaya koyuldular.

Casia, "Bir arada kalın," diye emretti; içerideki odaların çoğu geniş ve birkaçının duvarı eksik olduğu için bu hiç de zor değildi. Büyük bir grup olarak konutun bir ucundan diğer ucuna ilerlediler, garip, öngörülemez büyük ceplerinden kaçındılar - yeri yaran, büyümüş bitkilere hayat veren ve onları düşmana çeviren, havayı yakan ve zaman zaman nefes almayı zorlaştıran yön değiştiren büyüler.

Yanlarından geçerken çatlayıp yıkılan bir taş sütunla kıl payı kurtulduktan sonra -neredeyse çatının bir kısmı üzerlerine yıkılıyordu- Lander ve Casia biraz büyü yapma riskini göze aldılar; birlikte çalışarak partilerini bir kalkanla sardılar. Kendi gücü, sanki bu ıssız yerde neyin tehlikede olduğunu biliyormuşçasına hevesle geldi - şimdi büyüsunu ölçülü kullanmanın zamanı değildi.

Yakınlarda.

Bunu nasıl bildiğini açıklayamıyordu, sadece *biliyordu*.

Casia ona daha da yaklaştı, sanki aynı gerçeğin kendi içinde de dolaştığını hissediyordu. Casia ona yaklaştıkça büyüsu daha da güçleniyor, nefes almaktan daha fazla çaba gerektirmeden dalgalanıyordu. Casia'nın yakınlığıyla duyuları da artıyor gibiydi; öyle ki bir sonraki tuzağın yaklaşmakta olduğunu Gümüşayak'ın alışlagelmiş uyarı havlamasından bile önce hissetti.

Yukarıdan gelen küçük bir çatırtı duydu, tavandan geriye kalanları destekleyen ahşap bir kirişten yayılıyordu. Bakışları tavanı taradı ve havada garip bir dalgalanma fark etti, tıpkı bir yaz günündeki bunaltıcı sıcaklığın işareti gibi. Bu dalgalanma kirişi yutarak ikiye böldü ve her şeyin düştüğünü, ahşabın kırılarak onları gömdüğünü hayal etti-

O düşünmedi. Sadece tepki verdi. Casia'nın paltosunu avuçladı ve tam kiriş kırılıp çatının bir kısmını aşağıya indirirken onu tehlikeden uzaklaştırdı. Solunda ikinci bir kiriş daha kırıldı ve yarı zıplayarak, yarı tökezleyerek tetiklediği tufandan kıl payı kurtuldu.

Düşen odun ve taşların etkisinden kurtuldu ama bu sırada körlemesine bir başka tuhaf hava boşluğundan daha geçti. Teninde daha öncekiyle aynı rahatsız edici sertliği hissetti ve bu kez ona eşlik eden doğal olmayan kaymayı yanlış anlamadı. Gözlerini kırıştırdı ve ışık değişmişti. Duvarlar içine kapanmıştı. Çatı aniden yok olmuştu, kulaklarında garip bir uğultu vardı, ensesini ısırarak bir ürperti...

Başka bir yere nakledilmişti. Ve yalnızdı.

Büyüsü yükseldi ve Casia'ya ulaştı. Yanıt vermedi. Hiçbir şey hissetmedi - ne ona ne de başka birine dair. Büyüsü her zamankinden daha güçlüydü ama yine de doğrudan kendi etrafında yoğunlaşıyor, durduğu yerin ötesine geçemiyordu. Bir şey kenarlardan geri bastırıyor, onu etrafına hapsediyordu.

Caden'in kılıcını kavradı ve yürümeye başladı, tavanının önemli bir kısmı eksik olan bir odaya geldi. Boşlukların en büyüğünden ikinci bir kat görünüyordu ve çoğunlukla sağlam görünüyordu - hatta birkaç kırık mobilya parçasını bile seçebiliyordu. Bunun ötesinde, yıkılmış bir duvarın arasından uzaktaki ağaçların pürüzlü silüetlerini ve çatıdaki bir delikten görünen koyu gri gökyüzünü gördü.

Casia'yı ya da grubun geri kalanını hâlâ görmüyor ya da hissetmiyordu.

Geri dönmeye başlamıştı ki, yukarıdan bir yerden buz gibi ve pürüzsüz bir ses geldi ve onu olduğu yerde dondurdu.

"Görünüşe göre sonunda tuzaklarımda işe yarar bir şey yakaladım."

O ses.

Aylardır için için yanan, huzursuz şiddet bu sesle Elander'in kanını yaktı. Eli tekrar Caden'in kılıcının kabzasına gitti ve bakışlarını kaldırıp yukarıdaki odada Sarith'i gördü, kırık sandalyelerden birinden tembelce açılmış ve zemindeki bir kırığın üzerine oturmaya gelmişti, bacakları serbestçe ona doğru sarkıyordu.

Sesini en az onunki kadar soğukkanlı tuttu ve onu alaycı bir gülümsemeyle karşılayan kızın yemini yutmayı reddetti. "Peki sana ne gibi bir fayda sağlayacağımı düşünüyorsun?"

Cevap vermeden önce bir süre tırnaklarını inceledi. "Bunu göreceğiz sanırım. Neden seni buraya getiren şeyin ne olduğunu söyleyerek başlıyorsun?"

Ona bir yanıt vermemeyi düşündü, ama sözcükler bir hırıltı halinde ağzından döküldü, ağır, karanlık ve bir mezar kadar soğuktu. "Biz

bitmemiş bir iş, sen ve ben."

"Kesinlikle öyle." Ayağa kalktı ve gerindi. "Yine de içiniz rahat olsun, Moreth'te yanımdan ayrıldığınız andan beri işimizi bitirmeye *çalışıyorum*. Bu yüzden sizi burada gördüğüme çok sevindim. Yine de bu diyara neden geldiğinizi anlayamıyorum. Mistwilde yolun biraz dışında, değil mi? Odaklanman gereken diğer şeyler düşünüldüğünde. Ölümlüler diyarı biraz karışık, değil mi? Trajik, gerçekten."

"Neden burada olduğumuzu biliyorsun."

Daha parlak gülümsedi, belli ki suçlamayı reddetmeyi umursamıyordu. "Ve uzun süre kalmaya niyetimiz yok."

"*Gerçekten* mi? Çünkü kaynaklarım bana bir haftadır bu diyarda olduğunuzu söylüyor ve dünyanın sonu söz konusu olduğunda zaman su gibi akıp gidiyor."

Tereddüt etti, kadının *kaynaklardan* bahsetmesi üzerine içinde dalgalanan huzursuzluğu hemen atamadı. Mistwilde sarayında gizlice dolaşan kaç hain vardı?

"Ne kadar zaman geçtiğini boş ver," dedi karanlık bir sesle. "Zamanında tüm pisliklerimizle başa çıkacağız."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Adam buna cevap vermayınca usulca güldü ve sonra bir kedi gibi yumuşak ve sessiz bir şekilde adamın durduğu yere düştü.

"Etrafını saran umutsuzluğa ve hırslarına aldırmadan onu takip ediyorsun, değil mi?" diye sordu yaklaşarak. "Aşık bir hayvan gibi." Kahkahası bu kez daha yüksekti, boğucu boşlukta yankılanıyordu. "Çok sevimli. *Acıması* bir şekilde."

Hakareti görmezden geldi, bunun yerine çevrelerini dikkatle incelemeye, büyü izleri aramaya, zemin ve duvarların en zayıf görüldüğü yerlere ve Sarith'in belindeki silahın parıldayan kabzasına dikkat etmeye odaklandı.

Crownkeeper?

"Acıması..." Sarith devam etti, "çünkü sanırım sen de benim kadar biliyorsun ki, o kendisine biçilen rol için yeterince acımasız değil. Sen neye inanmak istersen iste, Mistwilde kralı ona istediğini vermeyecektir. O yaşlı, inatçı bir aptal. Ve sahip olduğu şeyler... böyle şeyler *alınmalı*. Ve küçük kraliçenizin *alma* gücüne sahip olmadığını söyleyebilirim. Verebileceği şeyleri çok fazla düşünüyor ve bu kırık dökük dünyanın gerçek doğasına ve hayatta kalmak için gerekenlere karşı kör."

"Acıması diyorsunuz..." Elander yine onun yemini yutmayı reddederek son derece sakın bir tonda cevap verdi. "Ve yine de onunla yüzleşmekten çok korktun."

"Ona nişan almıştım," dedi Sarith kesin bir ifadeyle. "Sen yoluma çıktın. O yüzden önce seninle ilgileneceğim ama merak etme, sırada o var. Ve bu arada ona eşlik edecek başkaları da var."

Diğerleri mi?

Sinirleri daha da canlandı ama yine de sakinliğini koruyarak gerçek endişesini gizledi. "Bizi ayırdın çünkü hepimizle aynı anda yüzleşmeye çalışırsan asla kazanamayacağını fark ettin. Korkak."

Gülümsedi.

"Bizi tek tek mi yoksa zihin zihin mi yönetebileceğinizi düşünüyorsunuz - çünkü faral canavarlarının da sizin fikriniz olduğunu varsayıyorum."

"Gölge büyüsünün samimiyetini seviyorum," dedi omuz silkerek. "Ve bunun gibi bire bir konuşmaları."

"O zaman *konuşalım*," dedi, elinin Caden'ın kılıcına uzanıp kınından çıkarmasına engel olamıyordu. "Sadece ikimiz."

"Daha fazlasını istemezdim," diye onayladı, koyu renk saçlarının uzun örgüsünü omzunun arkasına attı ve bir elini kaldırdı. Bu elin parmakları arasında sıkışmış bir şey vardı, zayıf bir güneş ışığı huzmesini yakaladığında parıldayan bir şey; malikânenin kırık iskeletinden süzülüp onlara ulaşan tek ışık huzmesi.

Sihirli bir kristal mi?

Ondan yayılan gücü hissedebiliyordu. Daha fazla doğal olmayan gücün etrafına baskı yaptığını hissedebiliyordu ama artık boğucu gelmiyordu. Onun ötesine doğru genişliyordu, duyuları hâlâ yükseliyor, kendi gücü şişiyor, onu o en kutsal forma yükseltiyordu - onu yaşamlar boyunca taşıyan ve tekrar tekrar Casia'ya geri götüren aynı yeminle beslenen bir forma.

Onu koru.

Daha önce de başarısız olmuştu.

Bu sefer başarısız olmayacaktı.

Başka bir şey söylemeden ileri atıldı ve kılıcını sahte elf kraliçesine doğru savurdu.

Sarith herhangi bir elf kadar hızlı hareket etti, hatta biraz daha hızlı; ama yine de ortadan ikiye bölünmekten kıl payı kurtuldu.

Saldırının yakınlığı karşısında hafif bir nefes nefese kaldı ama hemen toparlandı ve dans ederek uzaklaşırken keskin kahkahası havayı doldurdu

ve kristali havaya fırlattı. Kristalin ışıltısı havada ılık atan bir enerji patlamasına dönüştü ve etraflarındaki kırık dökük malikâne parçalarını salladı.

Sarith aniden yalnız değildi.

Bir, iki, üç-Elander alana akın eden, adeta havadan gelen askerlerin sayısını unuttu. İnsanların çok ötesinde bir hız ve zarafetle hareket eden, kılıçlarını ölümcül bir hassasiyetle kullanan ve saldırılarında acımasız olan Elf askerleri.

Hiç fark etmedi. İlk saldırılarının etrafından manevra yaptı, bir sonrakini savuşturdu ve sonra onları sanki samandan yapılmışlar gibi bir kenara fırlattı, yüksek hızı onlarınkinden daha fazlaydı, Sarith'e giden yolu keserken gücü onları teker teker uzak duvarlara savurmaya yetiyordu.

Adam ona birkaç santim yaklaştığında bile yerinde durdu.

"*Samimiyet* için çok fazla sanırım," dedi, arkasındaki l askerlerin izine bakarak.

Sadece dudak büktü ve adam saldırırken geri sıçradı, kılıcının savuruşundan bir kez daha sadece birkaç santimle kurtuldu. Bir moloz yığının üzerine düştü. Dengesini sağlamak istercesine diz çöktü ama aynı hızla ayağa kalktı ve kırık bir taş parçasını adama fırlattı.

Adam kristali kenara fırlattığında, kadın ceketinin içine uzanıp başka bir kristal çıkardı ve onu kullanarak çevrelerini değiştirip daha fazla askeri yardıma çağırdı.

Ve Elander yine onları indirdi ve ona geri dönmenin yolunu buldu.

Bir kez daha ayakta durdu, ancak bu sefer bacakları hafifçe titredi ve adam yaklaştığa neredeyse altına çöküyordu.

"Ben senin için buradayım, onlar için değil," dedi Elander, onu en yakın duvara doğru geri çekerek. "Bunu istediğin kadar uzatabilirsin. Yine de aynı şekilde bitecek, sana söz veriyorum."

Sarith onunla alay etmeyi bıraktı. Eli kalçasındaki kabzaya dolandı ve Mistwilde'ın o kadim silahı olan bel bıçağını hızla geri çekti.

Elander onu inceleyecek kadar uzun süre durakladı.

Kabzasında sabitlenmiş büyük bir zümrüt vardı ve kabzaya, ortadaki mücevherden dallanan kanat benzeri semboller kazınmıştı. Bunların her ikisi de kralın sembolleriydi; o inatçı yaşlı kralı o kadar çok ziyaret ettikten sonra bunları sayısız kez, sayısız farklı biçimde görmüştü.

Demek *Aluthol* buydu. Söзде Таç Bekçisi.

Bu silahın Casia'nın derisini kestiğine tanık olmamıştı ama aynı kırbaç olduğunu biliyordu. Casia'nın kanının damlalarını hissedebildiğine yemin etti, kanındaki sihir hâlâ onu lekeliyordu. İçinden daha fazla güç fıskırdı - o kadar çok güç ki bir an için kendini kaybetti. Hareket ediyordu ama *nerede ve nasıl* olduğundan tam olarak emin değildi.

Tek bildiği, o kanın dökülmesinden sorumlu olan kişiyi öldürmek istediğiydi.

Bilinci yerine geldiğinde onu boğazından yakalamış, vücudunu kaldırmış ve duvara sabitlemişti.

Gözleri panikle açılmıştı. *Güzel*.

Onu basitçe bitirmek yeterli değildi. Onun paniklemesini istiyordu. Korkuyu, umutsuzluğu ve son nefesine kadar çektiği acıyla birlikte katıksız *ıstırapı* hissetmesini istiyordu - Casia'ya yaşattığı her bir lanet duyguyu. Hepsini on katıyla geri ödeyecekti.

Daha kılıcını kaldıramadan soğuk bir rüzgâr esti, onu hızla sesler ve ayak sesleri takip etti; Sarith'in onu diğerlerinden ayırmak için kullandığı büyü her neyse, savaşlarını herhangi birinin müdahalesine açık bırakarak kaybolduğunu hissediyordu.

Bundan şüphelenir şüphelenmez, sanki bir işaretmiş gibi arkasında bir hareketlenme oldu ve bunların kendi askerleri mi yoksa Sarith'in askerleri mi olduğundan emin olamadı.

Sırtına doğru uçan bir ok hissetti ve Sarith'i serbest bırakıp oktan kaçınmak için yana dönmeye zorladı.

Sarith dizlerinin üzerine çöktü, öksürüyordu.

Dikkatini yeni bir asker seline yöneltti. Artık elindeki kılıca ihtiyacı yoktu. Güçle dolup taşıyordu, vücudundan dalgalar halinde yayılan öfkeli ışık neredeyse katı bir hal alarak alanın etrafında koşturuyor, ona yaklaşmaya cüret eden her askeri yutan tanıdık kurt şekline bürünüyordu.

Sarith'le yüzleşmek için geri döndüğünde, sürü de döndü, birlikte daldılar ve bir an için kendi bedenini gölgede bırakan tek bir canavar şeklinde yükseldiler.

O canavardı, canavar da *oydu* ve avlarına doğru ilerlerken onları ayıran hiçbir şey yoktu.

Sarith'in gözleri, Elander'in aralarında oluşan büyü ve ışık dalgaları arasında gördüğü tek şeydi ve sadece

parlıyor, artan çaresizliği ve deliliğiyle daha da parlaklaşıyordu.

Silahını tekrar tekrar savurdu.

Tekrar tekrar kaçındı, kadın tökezleyene kadar yaklaştı ve sonra vurmak için hamle yaptı-

Her nasılsa, düşerken silahını bir kez daha savurmayı başardı ve bu kez onun yan tarafına vurdu, dikenli kamçıyı etrafına sarıp sürükledi, onu çevreleyen büyü zırhının içinden hissedecek kadar derine sapladı.

Büyüsü onu ele geçirip içine işleyerek silahın titremesine yol açsa bile kılıç onun içinde kaldı. Buna rağmen Sarith silahı sıkıca tuttu ve kılıçla kırbacı diğer silahlar gibi parçalanmadı; elf yapımıydı ve Elander'in etrafını saran ilahi öze bile dayanacak kadar iyi yapılmıştı.

Sonunda kırbacı kaptı ve dikenini derisinden kendisi söktü, aynı hareketle Sarith'in ayaklarını yerden kesti. Kendini duvara yaslamaya çalıştı ama başaramadı, aşağı yuvarlandı ve yerde bir yığın haline geldi.

Ona doğru bir adım attı ama böğrüne saplanan keskin bir acı onu aniden durdurdu ve kılıcını düşürmesine neden oldu. Ayaklarının dibinde kan birikmişti. Hem *de çok fazla*. Yara ilk başta fark ettiğinden çok daha derindi.

Çağırdığı hafif canavar şeklini kaybetmeye başladı.

Sarith'in daha fazla askeri yaklaşırken, Sarith'in kendisi de yarı çökmüş bir halde duvara yaslanmış, kollarını arkasında kavuşturmuş, göğsü nefes almak için inip kalkıyordu. Elander'in etrafındaki kurdun kırılmasını, ışığın dağılmasını ve etraflarında yer değiştirmesini izlerken gülümsemesi yavaşça geri döndü.

Sendeleyerek ayağa kalktı, kalkarken de gülüyordu. "*Gerçekten* böyle bir canavarın beni bitirebileceğini mi düşündün? Gerçekte ne olduğunu, hangi güçlere sahip olabileceğini bilmiyorum, umurunda da değil. Kralları öldürdüm, yakında tanrıları da öldüreceğim ve sen ezmem gereken sinir bozucu bir böcekten başka bir şey değilsin. *Burada* bitiyorsun."

Bela bıçağını yenilenmiş, çılgın bir güçle savurdu.

Elander yana savruldu ve uzanan kırbacı yakaladı, boğazına yönelttiği darbeden kaçındı ama dikenli ucun etrafını sarmasına ve ön kolunun derisini ısırmasına neden oldu. Diken derinin içine battı,

Daha fazla kan akıtarak zaten etrafında dolanan nehirlerle katıldı.

Onu daha sıkı tuttu ve ayaklarını yerden keserek kendine doğru çekti.

Silahı aynı sıkılıkla tuttu ve geri çekildi, bunu yaparken kırbacı gererek daha derine inmeye zorladı.

Dişlerini sıktı ve nefesi otomatik bir solukla onu terk etti ama ardından gelen acıyı fark etmedi bile. Çünkü o anda, şimdiye kadar yaşadığı tüm acılardan çok daha güçlü bir şey hissetti.

Gözleri kısa bir süreliğine
yukarı doğru kayd. Ve
gülümsedi.

Sarith vahşi bir ifadeyle dişlerini gösterdi. "Neden sırtıyorsun, aptal? Tanrısal kibrin şu anda bile devam ediyor, değil mi? Sayıca azınlıktasın, canavarın *yok edildi* - yakında senin de olacağın *gibi*." Çılgın bakışları bir kez daha etrafında uçuşan ışığının dağılmış parçalarına odaklanırken, bu sefer daha nefes nefese bir kahkaha attı. "Ve yine *de gülümsüyorsun*."

"Evet."

"*Evet?*"

"Çünkü gözlerin yanlış canavarın üzerinde."

Bakışlarını tavana kaldırdı ve bu kez orada kalmasına izin verdi.

Sahte kraliçe ve tüm askerleri onu takip etti, üstlerindeki odada duran figürü ve yanında çömelmiş bekleyen kaplan benzeri ışıktan bir canavarı gördüklerinde gözleri büyüdü.

Elander kırbacı tutuşunu bıraktı. Sarith beceriksizce kırbacı çözdü ve tökezleyerek geri çekildi; dönüp daha hazır bir duruş almaya çalışırken eli silahın kabzasındaki tutuşunu ayarlamak için uğraşıyordu.

Artık çok geçti.

Ve Elander'in tek üzüntüsü, Casia'nın kaplanı inerken Sarith'in yüzünü görecektir durumda olmamasıydı; beraberinde öfkeli bir şimşek fırtınası getirmiş, sıçrayıp dişlerini ve pençelerini Sarith'in etrafına sarmadan önce Sarith'in kalan muhafızlarının arasından geçip gitmişti.

Casia sonunda canavarı geri çağırdığında, askerlerin hepsi ölmüştü. Elf kraliçesi sırt üstü yatmış, silahı kendisinden birkaç metre uzakta, yerde işe yaramaz bir şekilde duruyordu.

Casia onların seviyesine indi.

Kadın yaklaştıkça Sarith dik oturmak için çabaladı, yıldırım canavarı bir kez daha ona yaklaşırken kelimeler ağzından döküldü. "Nasıl oldu da

Buraya nasıl geldin? Büyülerimizin içinden nasıl geçtin? Ve Nalia - Nalia nerede?"

"O öldü," dedi Casia yanağındaki kan lekesini -muhtemelen Nalia'nın- silerken. Kılıcını geri çekti. Kaplanı tekrar yanına yaklaştı, etrafını sardı ve Casia, "Sırada sen varsın," diye eklerken çenesini iyice açtı.

Bildiri, Elander'in gücünün bocalayan parçalarını yeniden hayata döndürdü, onları bir araya getirerek tekrar ayırt edilebilir bir şekle soktu. Düşen kılıcını yerden aldı. Kurt, Sarith'in parçalanmış bedenini kısmen çevreleyecek kadar hafif bir canavar sürüsüne dönüşmek üzere yeniden parçalanmayı tamamladı.

Casia'nın canavarı da benzer bir dönüşüm geçirerek, Elander'inkiyle bir daire oluşturacak kadar çoğalıncaya kadar birbirinden ayrıldı ve hedeflerini kör edici bir ışık halkasıyla çevreledi.

Bu halkanın karşı taraflarında durdular, aralarında Sarith vardı.

Casia'nın gözleri onunkileri buldu ve Irithyl Sarayı'nda yaptıkları konuşmayı hatırladı.

Benden önce davranman gerekecek, demişti ona.

O da aynı şeyi düşünüyordu; dudaklarında beliren sırıtıştan bunu anlayabiliyordu. Ve bir an sonra gözlerinde parıldayan dile getirilmemiş öneriyi okuyabildi.

Birlikte o zaman?

Başını salladı.

Birlikte.

Kılıcı Sarith'in sırtına saplandı. Gölgeavcısı da bir sonraki nefeste onu takip ederek göğsüne sapladı. Ve kılıçlarını çektiklerinde, canavar çemberi Sarith'in formuna yaklaştı, onu yuttu, boşluğu ışıkla doldurdu ve çığlıklarının sesini bastırdı.

BÖLÜM 20

I Irithyl'deki saraya döndüklerinde neredeyse gece yarısı olmuştu. Cas elinde Taç Muhafızı, Elander ve diğerleri de onu yakından takip ederek dolambaçlı merdivenlerden taht odasına doğru ilerledi arkasından. Kapının yanındaki muhafızlara sadece yorgun ve sivri bir bakış attı ve onlar da aceleyle eğilerek onu içeri aldılar.

Kendisini anons etmelerini beklemedi.

Odaya hışımla girerek Talos'un görevlilerinden biriyle yaptığı konuşmayı böldü ve neredeyse tahtından fırlamasına neden oldu.

Doğrudan ona doğru yürüdü ve Crownkeeper'ı ayaklarının dibine fırlattı, çeliğin mermer üzerindeki şangırtısının yankısı kaybolana kadar bekledi ve şöyle dedi: "Yarın sabah beni bu sarayın derinliklerinde olduğunu *ikimizin* de bildiği Antaeum Noktası'na götüreceksin ve bana bu konuda bildiğin her şeyi anlatacaksın. Artık aramızda oyun yok. Hazırlanman, yanında getirmen gereken hizmetkârları ve bilginleri çağırman için sana birkaç saat vereceğim. Bu arada ben de bir banyo yapacağım ve yeğeninin pisliğini ve hatırasını tenimden temizleyeceğim."

Gözlerini kocaman açmış, dudaklarını ayırmış ama konuşmadan ona bakıyordu.

"İtirazınız var mı?" Elander sordu - gerçi bu bir sorudan çok bir meydan okumaydı.

Talos bu meydan okumaya karşılık vermemeyi tercih etti. Konuşmakta olduğu görevliye onları götürmesini ve sabaha kadar ihtiyaç duyabilecekleri her şeyi ayarlamasını emretmeden önce başıyla tek bir selam vermekle yetindi.

Cas bu görevliyi de beklemedi; adam onlara yetişip yiyecek, giyecek ve benzeri rahatlıklarla ilgili soru bombardımanına tutmaya başladığında Cas merdivenleri yarılarmıştı bile.

Merdivenlerin dibindeki fuayeye vardıklarında Cas nihayet yürüyüşünü ona cevap verecek kadar durdurdu ve sonra sırayla her bir arkadaşına dönerek yüzlerini inceledi.

Geri dönmüşlerdi.

Hepsi hâlâ buradaydı.

Derin bir nefes aldı ve gün boyu onu harekete geçiren endişeli enerjiyi yatıştırmaya çalıştı. Crownkeeper'ı Talos'un ayaklarının dibine bırakma konusundaki neredeyse saplantılı ihtiyacı ve hevesi yüzünden hızlı bir tempoda yolculuk etmişlerdi. Saplantısı, kendisinin ya da bir başkasının hissedebileceği herhangi bir yorgunluk ya da acıyı görmesini engellemişti.

Şimdi bu iş bittiğine göre, diğer tüm korkularının ve takıntılarının bir anda ortaya çıktığını ve onu dengesizleştirmekle tehdit ettiğini hissediyordu.

"Yarın uzun bir gün olacak," dedi arkadaşlarına, "dinlenmeliyiz."

Hepsi aynı fikirdeydi ama yine de Gümüşayak güçlü bir esneme sesi çıkarıp çevrelerindeki birkaç kişiyi daha tetikleyene kadar onun etrafında oyalandılar. Birbiri ardına yorgunluklarını itiraf ettiler ve sadece Cas ve Elander kalana kadar teker teker ayrıldılar.

Gözleri adamın göğsünde, kolunda gezindi - taht odasında düşürdüğü bıçakla parçalandığını bildiği yerlerde.

Paltosu kanlı kanıtların çoğunu örtmüştü. Ama yine de zihninde, olaydan önceki, kendisini ondan ve diğer herkesten ayrı bulduğu anları görebildiği kadar net bir şekilde görebiliyordu.

Bunu hissettiğinde Nalia tarafından köşeye sıkıştırılmıştı - Nalia'nın gücü ona uzanıyor, onunkini çekip çıkarıyordu. Onu Drow Nehri'nde boğulmaktan kurtaran aynı güç. Kılıcını kaldırıp bir tanrıçanın gücüyle savurmuş ve uzun zamandır kâbuslarına giren o elf kadınlarına son vermişti.

Cildi hâlâ o gücün kalıntılarıyla karıncalanıyordu, Elander'e her baktığında daha da yoğunlaşan bir uğultu.

Bunca saat geçmesine rağmen hâlâ durulmamıştı.

"Hadi," dedi ona, "uyumadan önce yaralarına bakmamız gerekiyor."

"Sana daha önce de söylediğim gibi az çok iyileştiler." Başını sallayarak ona küçük bir gülümseme verdi. "Beni gerçekten dinlemiyordun, değil mi?"

Sen?"

Şimdi hayal meyal hatırlıyordu; yaralarını görmek istemesi, durup yaralarıyla ilgilenmeleri için ısrar etmesi ve onun buna zaman ayırmayı reddetmesi. Irithyl'e dönme konusundaki takıntısı bu konuyu derinlemesine tartışmasını engellemiştir.

Ama şimdi ısrar ediyordu. Kendilerine daha fazla mahremiyet sağlayan kuytu bir köşeye çekildiler ve adam ceketini çıkarıp gömleğinin yırtık kumaşını sıyrarak yan ve ön kolundaki hasarı tamamen ortaya çıkardı.

Cas ona yaklaşırken kendini en kötüsüne hazırladı. Ama haklıydı; kanama uzun zaman önce durmuştu ve en derin görünen yaraların üzerinde bile yara izleri oluşmaya başlamıştı.

"O muhafız durumuna ulaştığımda içimden akan güç her neyse... iyileştirme yeteneklerimi bir tanrı olarak sahip olduklarıma benzer hale getiriyor gibi görünüyor," dedi. "Aksi takdirde, biz şehre geri dönene kadar muhtemelen kan kaybından ölmüş olurdum."

"Hâlâ düzgün bir şekilde temizlenmesi ve bandajlanması gerekiyor," diye belirtti. Parmakları en büyük yara izinin kenarlarında gezindi. Artık açık ve kanamalı olmasa bile acı verici görünüyordu - yara izi parlak kırmızı ve kızgındı.

Bileğini yakaladı ve gezinen dokunuşunu durdurdu. Tutuşu midelerini titretti, tenindeki uğultuyu daha güçlü titreşimlere dönüştürdü.

Çok fazla güç.

Elinden geldiğince sakinleşti ve bir şekilde sesini düz tutarak, "Bunu halletmek için nereye gidebileceğimizi biliyorum," dedi.

Meraklı bir bakışla ona baktı.

"Krala bu görevi vücudumdan temizlemek istediğimi söyledim. Ve aklımda bir yer vardı."

Adamın itiraz etmesine fırsat vermeden elinden tuttu ve onu sarayın içinden geçirerek Anwyn'in günler önce ona gösterdiği yere doğru götürdü.

Titrek duvar apliklerinin sıralandığı dar bir koridora geldiler. Koridorun sonunda, alan dramatik bir şekilde dışa doğru genişleyerek, turkuaz suları havayı buharla dolduracak kadar sıcak tutan yeraltı kaynaklarından beslenen, pürüzsüz taşlarla çevrili düzinelerce doğal havuzun bulunduğu bir odaya dönüştü.

Tereddüt ederek Elander'a döndü. "Su, biliyorum. Belki de çok fazla?"

Yüzünü okumak imkânsızdı.

"Burada uzun süre kalmamıza gerek yok," dedi. "Ama Anwyn bana bu havuzların iyileştirici ve gençleştirici güçleri olduğunu söyledi. Ben de hazır vaktimiz varken sularından faydalanmanın akıllıca olacağını düşündüm."

İtiraz etmedi ve Cas onları başka bir koridora, bir dizi ahşap kapıdan geçiren ve farklı boyutlarda, şekillerde ve derinliklerde birkaç farklı havuzun bulunduğu özel bir odaya götüren bir hizmetçi buldu. Taştan bir merdiven daha yukarıdaki havuzlara çıkıyordu ve bu yüksek havuzlardan bazıları alt kata doğru basamaklı duvarlar oluşturarak inerken, en dıştaki havuzlar dışarıya açıktı, onlarla yukarıdaki gökler arasında tavan yoktu.

Irithyl'in üzerindeki gökyüzü Mistwilde'nın sınırlarında ve ötesindeki ölümlü imparatorlukta olduğu kadar bulutlu değildi; burada hâlâ yıldızları görebiliyordu.

Onlara en son baktığından beri sanki asırlar geçmiş gibi hissediyordu.

Hizmetçinin havlu ve temiz giysilerle dönmesini beklerken gözlerini onların uzaklara dalan pırıltılarından ayırmadı. O zaman bile, hizmetçi gitmeden önce sadece teşekkür etmek için arkasına baktı.

Kısmen soyunup botlarını ve tozluklarını tekmeleyerek en yakındaki havuza girip sıcaklığını ve sözde iyileştirici özelliklerini test ederken bakışları yine gökyüzünü buldu. Daha derinlere inmeyi, en uçtaki havuzlara gidip yıldızların yansıması arasında yüzmeyi, onlara gömülmeyi ve bir süreliğine her şeyi unutmayı arzuluyordu.

Ama önce Elander'in yanına, onun bir havuzun kenarına oturup ayaklarını suya soktuğu yere döndü. Elander ceketini çıkarana kadar ısrarla ceketini çekiştirdi ve aynı şeyi yırtık gömleğiyle yapana kadar onu daha da sıkıştırdı. Sonra dikkati hizmetçinin onlar için bıraktığı havlu yığınının kaydını.

Elander, kendisinin silmeyi başaramadığı kurumuş kan parçalarını temizlerken itiraz etmedi. Kadın neredeyse beline kadar gelen suyun içinde durup elleriyle önce yan tarafını, sonra da ön kolunu nazikçe temizlerken, Elander havuzun kenarında kaldı.

Ve onu şaşırtan bir şekilde, çok geçmeden dudaklarında bir gülümsemenin başlangıcı belirdi. "Bu bakış ne için?"

"Kanı sevmiyorsun. Suyu sevmiyorum. Yine de buradayız."

Dalgınca gülümseyerek karşılık verdi, dikkatini daha çok kolunun zedelenmiş derisini incelemeye vermişti, parmakları hâlâ hassas görünen yerlerden dikkatle kaçınıyordu.

Neyse ki o yerlerden çok fazla yoktu; bu yaralar saatler önce değil de haftalar önce oluşmuş gibi görünüyordu. Ama kendi gözleriyle bakarken bile buna *inanmak* hâlâ zordu.

"Yapmamız gerekeni yapmak zorundayız, değil mi?" dedi.

Adam cevap vermedi.

Çalışmaya devam etti ve dakikalar sonra geri çekildiğinde adamın gözlerinin kapanmış olduğunu gördü. Huzurlu görünüyordu, düşüncelere dalmıştı, ta ki eli bir kez daha tenine değip derin bir nefes almasına ve başını sallamasına neden olana kadar.

"İyi misin?" diye sordu.

Başını salladı. "Acı değil. Sadece... içimde uyandırdığın gücü susturmaya çalıştığım uzun bir gün oldu, hepsi bu. Tehlike şimdilik geçti ama bedenim hâlâ senin *farkında*. Hepinizin."

Bir başka *farkındalık* ürpertisi onu da ürpertirken sertçe yutkundu. "Sen de mi, hm?"

Adamın gözleri parlayarak açıldı ve kızın kalbi, adamın ona attığı güçlü... *evcilleşmemiş* bakış karşısında birkaç kez çarptı. "Mistedge'de bana döndüğün andan beri," dedi ona.

Elindeki bezi sıkarak çıkarma işine odaklanabilmek için bakışlarını kaçırdı. "Paylaştığımız bu gücün, onu ne kadar çok kullanırsak o kadar yerleşebileceğini düşündüm."

"Şu anda aramızdaki hiçbir şey yerine oturmuş değil."

O da kabul etti. Başının döndüğünü hissetti ve bunun içinde durduğu suyun hoş, rahatlatıcı sıcaklığıyla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onun sesinin aldığı sert kenarla ilgiliydi.

Elander bezi onun elinden aldı, durulayıp sıkmayı bitirdi ve sonra boğazındaki bir şeyi nazikçe fırçaladı.

"Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim," diye düşündü, bezi yüzünün yan tarafında gezdirirken, "daha önce düşmanlarımızın kanını yanağından silmeni izlemeyi inanılmaz derecede tahrik edici buldum."

Ona alaycı bir sırıtişla karşılık verdi. "Muhtemelen senin çarpık, şüpheli bir ruhun var."

"Belki de öyledir."

"Ama sen *benim* çarpık, şüpheli ruhum olduğun sürece şikayetçi değilim."

Gülümsedi ve sonra onun birkaç dakika önceki hareketlerini yansıttı, elleri dolaşana kadar onun giysilerini onunkiler gibi sıyırdı.

özgürce teninin üzerinde gezdirdi. "Sonsuza dek ve daima," diye güvence verdi ona.

Gözleri kısa bir süreliğine kapıya doğru kayd ve hizmetçinin kapıyı sıkıca kapattığından emin oldu.

Parmakları çenesinin altında durdu ve bakışlarını onunkilere çevirdi. Gözleri onunkilere sabitlendiğinde gülümsemesi kayboldu, soluk mavileri etraflarındaki parlak havuzlara karşı daha koyu görünüyordu - karanlık ve vahşi, aralarındaki boşlukta biriken, buharlı suyu neredeyse dayanılmaz derecede sıcak yapan için için yanan bir sıcaklıkla.

"Temizliğimi bitireyim," diye fısıldadı, "sonra istersen başka bir yere gidebiliriz. Yapabiliriz..."

Başını salladı, o konuşurken parmakları ağzına doğru sürüklendi, alt dudağının üzerinde gezindi ve göğsünde bir çırpınmaya neden olarak sözlerinin kesilmesine neden oldu.

"Olduğumuz yerde kalabiliriz," dedi.

Kadın cevap vermeye başladı ama adam o cevap vermeden önce kenardan aşağı kayarak onu karşıladı, kollarıyla onu sardı ve yüzünü onunkine doğru eğerken onu kendisine doğru sabitledi.

"Bunun için bir dakika daha bekleyemem," dedi, dudaklarının hafif bir alaycı baskıyla onunkilerin üzerinde gezinmesine izin vererek, "suyun canı cehenneme."

Söylemeye başladığı her şeyi unuttu.

Üzerlerinde kalan az miktardaki giysiyi çıkardılar ve birlikte daha derine indiler.

Havuzlarındaki su mavinin özellikle sütlü bir tonuydu ve karanlıkta yüzeyin altındaki her şeyi gizliyordu. Belki de göremediği için Cas dokunmak, Elander'e yaklaşmak ve gizleyen suyun ılık dalgaları arasında onun vücudunun hatlarını bulmak arzusuyla dolup taşıyordu.

Adamın her yerini, yara izlerini, pürüzsüzlüğünü ve gergin kaslarını inceledi.

Adam önce hareketsiz kaldı, dudaklarında hafifçe büyülenmiş bir gülümsemeyle onu izledi. Sonra elini yakaladı ve karnına, sonra daha aşağıya doğru yönlendirdi ve onu kavradı ve başı geriye doğru eğilene ve dudaklarından yumuşak bir lanet çıkana kadar okşadı.

Bir an sonra kendini topladı ve bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi, parmak uçları bir kez daha teninde gezinirken eğilip birkaç hızlı öpücük çaldı. Adam onun vücudunu ezberlemişti, bundan emindi ama yine de sanki ilk kez keşfediyormuş gibi, saygıyla hareket eden elleriyle

Yavaşça, sonunda kalçalarına yerleşmeden önce her eğimin ve kıvrımın tadını çıkararak, parmakları içeri girip vücudunu kendine doğru kıvrırdı.

Onu daha yakına çekti. Artık onları sudan başka bir şey ayırmıyordu, hatta yer yer o bile yoktu.

Adamın sert boyu kadının merkezindeki yumuşaklıkla buluştu ve ihtiyaçla sarmalanmış bir güç dalgası kadının içinde çiçek açarak hafifçe başının dönmesine neden oldu.

Onu tekrar sabitledi ve sonra yukarı kaldırdı, bacaklarını beline doladı ve ağzına daha kolay ulaşabilmesi için elleriyle kalçalarını destekledi. Kolları boynuna dolandı ve ağzını onunkine bastırırken sıkıca kilitlendi. Elleri uylukları boyunca hareket etti, daha güvenli bir tutuş aldı ve onu vücuduna daha sert bastırmak için kullandı. Kadının en hassas bölgeleri, adamın kaslarının sert çıkıntıları arasında ezilmiş ve adamın insanlık dışı gücüyle orada tutulmuştu.

Bacaklarını ona daha sıkı sardı. Öpücüğü daha aç, tutuşu daha sıkı hale geldi ve baş dönmesi geri geldi ama bunu memnuniyetle karşıladı. Adamın onu tuttuğunu ve düşmesine izin vermeyeceğini bilerek dalgaların arasında mutlulukla süzüldü.

Nefes almak için öpüşmeden uzaklaştıklarında, adamın onu havuzdan tamamen çıkardığını fark etti. Tüyleri diken diken olmuş ve ani bir farkındalıkla titremeye başlamıştı. Adam fark etti ve onu komşu bir havuza doğru taşıdı - şu anda içinde bulundukları havuzdan biraz daha yüksek olan bir havuza - ve onu havuzun pürüzsüz kenarına yerleştirdi.

Ilık su bu havuzdan aşağıya, aşağıdaki havuza akıyor, onu yıkıyor ve el ve ayak parmaklarının uçlarına kadar yayılan sıcaklığı artırıyor. Yeni pozisyonu boylarını da eşitledi, bir elini sırtının küçük kısmına koyarken diğer elini de iç uyluğuna bastırarak onu öpmesine izin verdi.

Zevkle içini çekti ve adam bacağına daha geniş bir şekilde itip merkezini akan suyun içine daha fazla çekerken etrafındaki taşı daha sıkı kavradı. Bunu yaparken yumuşak bir ses daha çıkardı ve onu bu sıcak şelaleye sadece tenindeki soğuğu uzaklaştırmak için getirmediği aklına geldi. Havuzlar arasında yer değiştiren, etrafında, altında, kalçalarının arasında çağlayan su...

Bu bir işkenceydi.

Lezzetli, harika bir işkence.

İstemsiz bir ürperti geçirdi içinden ve adamın ağzı omzunun kıvrımına bastırıldığında, adamın hınzırca gülümsediğini hissetti

buna karşılık.

"Sanırım bundan çok fazla zevk alıyorsun," diye alay etti.

Bunu inkar edemezdi. O kadar hoşuna *gidiyordu* ki, istese bile inkâr etmek için konuşamazdı. Ve sonra adam durumu daha da kötüleştirdi ya da *daha iyi* hale getirdi -*tanrım*, bilmiyordu- parmaklarını su boyunca gezdirdi, dokundu ve dokundu, onu sıcak akıntıya açtı ve ona doğru kaydı.

Bir bacağına kendine doğru çekerek ondan uzaklaştı. Devam etmesine izin vermek çok iyi hissettiriyordu ama *ona* sahip olmak kadar iyi hissettirmiyordu.

Sadece su ve dokunuşla doyuma ulaşamazdı. Tüm gün boyunca biriken bu ihtiyaç, aralarında paylaşılan bu büyü... bu diyarın baskıcı büyüsunü ve tüm savaşlarının ağırlığını bile aşmıştı ve ona *tamamen* sahip olana kadar, onun içinde olana kadar, onunla bedenlen, ruhen ve mümkün olan diğer her şekilde bir olana kadar yatışmayacaktı.

"Daha sığ bir havuza ihtiyacımız var," diye nefes aldı.

Bu öneri karşısında gözlerinde vahşi bir şey daha parladı. Elini uzattı ve kızın çıkıntından inmesine yardım etti, ardından onu komşu havuza taşıdı. Son yüzdükleri havuz kadar derindi ama etrafı oyma taşlarla çevrili olmak yerine, doğal bir kenara doğru hafifçe eğimliydi; ince kumdan bir kumsal. Elander onu suda bıraktı ve havlularını toplamaya gitti, kuma yayarak daha fazla yastık oluşturdudan sonra ona geri döndü.

Kendisini sudan çıkarıp dizlerinin üzerine çökmesine izin verdi ama onu sırt üstü yatırmaya çalıştığında direndi, bir elini göğsüne koyup onun yerine sırtına bastırdı.

Kaşlarını kaldırdı, gönülsüzce direndi -birbirlerine en az bir kez meydan okumadan bir günü asla geçiremeyeceklermiş gibi görünüyordu- ama onu kazanmak için vücudunun üzerinde sürünen görüntüsünden biraz daha fazlası gerekti. Adam arkasına yaslandı ve kızın üzerine çıkarken ona hayranlıkla baktı, elleri kızın yanlarını okşadıktan sonra yüzüne doğru yükseldi, saçlarını geriye doğru itti ve dudaklarını onunkilere yaklaştıtırken yolundan çekti. Öpücükleri kısa süre içinde boğazına, göğsüne ve karnına doğru indi. Ağzı göbeğinin hemen altına değdiğinde keskin bir nefes aldı ve gülümsedi, birkaç dakika önce ona yaşattığı harika acının karşılığını ödemeye tamamen hazırды.

Onu ağzına aldı, ilk başta su kadar yavaş hareket etti, hafif bir esintinin ittiği havuz ayaklarının dibine vururken yükselip alçaldı.

Kız daha hızlı ve kendinden emin bir şekilde hareket etmeye başlayınca, ellerini kızın saçlarına bastırıp bir kez daha tutabilmek için kısmen yukarı doğru kıvrıldı ama bu pozisyonda uzun süre kalamadı, sonra bir ürperti onu ele geçirdi ve elini kızın saçlarından çekip kendi saçlarını karıştırarak kuma geri düştü.

"Sanırım bundan çok fazla zevk alıyorsun," diye alay etti Cas, bir kahkaha ile derin bir inilti arasında bir ses çıkardı boğazından. Tekrar doğrulup oturdu ve eliyle başını kavrayarak tekrar aşağı indirdi, boğazının derinliklerine gömüldü.

"Çünkü bu işte fazlasıyla iyisin," diye bilgilendirdi onu bir an sonra hava almaya çıktığında.

Konuşurken onun dudaklarına, dudaklarına yapışmış olan kendi damllarına odaklanmıştı.

Aralarındaki ısının yeniden yükseldiğini ve yanmaya hazırlandığını hissetti.

İkisi de aynı anda hareket etti, nefesini kesen bir güçle birbirlerine çarptılar. Adam daha hızlıydı ve bu sefer ona direnmek mümkün değildi - çok güçlüydü ve onu kaldırışı, etrafında döndürüşü, altına sıkıştırmış... ona direnmek *istemiyordu*. Onu üstünde istiyordu. Onu aşağıya doğru bastıran ağırlığını, içine doğru iten uzunluğunu istiyordu, artık düzgün düşünemeyene kadar açgözlülükle onu doyurmak istiyordu.

Parmakları önce hızlı ve sert bir şekilde geldi, ıslaklığını test etti ve masaj yaptı, sonsuzluk gibi hissettiren bir çılgılık atmasına neden olan güçlü bir itme ile kendini içeri yönlendirmeden önce ondan daha fazlasını ikna etti.

Daha derine indi, kendini ona yaklaştırdı, ağzı göğüslerine haraç ödüyor ve uçlarını emerek sertleşmiş zirvelere dönüştürüyordu. Bir başka derin itiş, dudaklarından ikinci bir çılgılığı zorladı ve kulağına doğru bir yol öptü, fısıldamak için durakladı, "Bu ses. O güzel ses. Bütün gün bunu duymayı bekledim."

Adamın sıcak nefesi teninde bir titreme yarattı ve cevap verirken sesinin titremesine neden oldu. "Beklediğine değsin o zaman."

Bu meydan okumaya coşkuyla karşılık verdi, kollarını kadının bacaklarına doladı ve onu kendine doğru daha sert çekerek itti, içine öyle bir girdi ki

Öyle ki, bu kez ağzı açık kaldığında gerçek bir ses çıkmadı; bırakın bağırmayı, nefes bile alamıyordu.

Sırtını kamburlaştırdı. Elander bacaklarını daha da açarken elleri iki yanındaki kuma gitti ve Elander ona karşı daha öfkeli bir şekilde hareket ederken parmakları kuma gömüldü.

Gözleri bir noktada kapanmıştı. Karanlıkta iğne ucu kadar ışıklar gördü, tıpkı daha önce imrendiği yıldızlar gibi, ama çok daha yakın. Gözlerini kırptırarak açtığında bile bu ışıklar kaybolmamıştı ve artık o gece gökyüzünü değil, sadece Elander'in bakışlarını bu yaşamında ilk kez yakaladığında hayal ettiği gökyüzünü düşünüyordu... kendini mavinin o özel genişliğinde kaybettiği onca zamanı.

Kendini onun içinde kaybetmekten asla yorulmazdı.

Ve şimdi bir kez daha içine kayıyordu, adamın onu izleyişi, ona karşı hareket edişi, kısıtlamasının en uç noktasına ulaşana kadar kendinden daha fazla vermesi dışında her şeyden habersizdi.

Onunla o sınırdaki buluştu, boşalırken elleri kumu terk etti. Ona uzandı, sırtını kavradı, kaslarında dalgalanan serbest kalmayı hissetmek için sıkıca tuttu. Bu his onu da ürperti; kendini bırakıp ona katılmak için ihtiyaç duyduğu son itici güçtü bu; kontrolünün son parçasının da düşmesine izin verdi.

Birkaç dakika sonra birlikte gerçekliğe geri döndüler. Adam kadının üzerine yığıldı, tüm ağırlığının onu ezmemesi için hafifçe bir tarafa yuvarlandı. Konuşmadılar, sadece bu pozisyonda kaldılar, sonrasının sakinliği ve berraklığıyla sarmalandılar, birkaç mutlu dakika boyunca mükemmel bir şekilde tatmin oldular.

Ondan önce hareket etti, memnun bir iç çekişle ayağa kalktı ve tekrar havuza girdi. Kadın da onu takip etti, başı hâlâ dönüyor, ayak parmakları hâlâ karıncalanıyordu.

Gözüne çarpan bir parıltıyla havuzun kenarına doğru ilerledi. Bu çıkıntı boyunca çeşitli renk ve şekillerde pürüzsüz taşlar yığılmıştı. Bir tanesini eline aldı ve dalgınca parmaklarını üzerinde gezdirdi. Yüzünde dört farklı beyaz sıçrama vardı, bu da ona kılıcına gömülü kutsal taştaki -Güneşin Kalbi-mücevherleri düşündürdü.

Onu göğsüne bastırdı, henüz tam olarak kılıç düşüncelerine geri dönmek istemiyordu. Bunun yerine bakışları etraflarında dönerek yükselen buharı izledi ve yukarıdaki havuzdan dökülen bir şelaleye yaklaşarak elini şelalenin altına soktu ve suyun parmaklarının arasından geçerek birikmesine izin verdi.

Bir süre sonra, "Burası çok huzurlu," dedi.

"Öyle," diye onayladı Elander, taşa uzanarak. O da kız gibi taşı inceledi ve kız onun da taşın benzediği şeyleri düşünüp düşünmediğini merak etti.

Sonra onu yanında akan suya doğru kaldırdı ve suyun doğrudan yüzüne çarpmasını sağlayacak şekilde eğdi.

Cas bir çığlık attı ve kolunu havuzun içinden geçirip ona bir dalga fırlatarak karşılık verdi. Dalgadan kaçmak için eğildi ve yüzeyin altında kayboldu.

Onu yakalayıp geri çekmeye çalıştı ama adam çok hızlıydı; bir şekilde onun arkasına geçmişti bile ve geri s ı ç r a r k e n onu tam ortasından yakalayıp geriye doğru sürükledi -doğrudan akan suyun altına.

Kaydı ve yüzeyin altına süpürüldü, hava almak için geri döndüğünde ona doğru büyük bir su duvarı gönderdi.

O da ateşe karşılık verdi ve birkaç dakika boyunca dünyanın geri kalanından habersiz, diğerini alt etme çabaları içinde kayboldular, ta ki adam onu yakalayıp kollarını iki yanına sıkıştırarak ezici bir sarılmayla sarmalayana kadar.

Artık düzgün bir mücadele veremiyordu, gülmekle meşguldü.

Gülüşmeler.

Tanrım, en son ne zaman gerçekten böyle gülmüştü? Yanlarını acıtacak ve ciğerlerini yakacak kadar çok?

Hatırlayamadı.

Ona daha sıkı sarıldı. "Teslim oluyor musun?"

"Hayır dersem beni yine o şelalenin altında boğmaya mı çalışacaksın?"

"Belki."

"O zaman sanırım var," diye güldü. Onun gücüne karşı mücadele etmek zaten işe yaramazdı. "Şimdilik."

Tutuşunu gevşetti ama kollarını ona dolamaya devam etti. Kadın, adamın göğsüne yaslandı ve gözlerini kapatarak adamın kalbinin ona karşı attığı hisse odaklandı.

Sonunda onu bıraktığında, kendini tekrar şelaleye doğru çekilmiş buldu. Bu kez bilerek şelalenin altında durdu, başını arkaya eğdi, ılık suyun alnına ve saçlarına düşmesine izin verdi, haftanın dehşetinin son izlerini yıkadı.

Elander'in kendisini izlediğinin farkındaydı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Beni tekrar boğmayı mı düşünüyorsun?"

Kıkırdadı. "Hayır." "Ne o zaman?"

"Ben de tam elflerin bu havuzlar hakkında söylediklerini düşünüyordum."

Ona meraklı bir bakış attı ve düşen sudan uzaklaştı, ona yaklaşırken saçlarını sıktı.

"Bu gerçekten de şifalı su gibi hissettiriyor," dedi.

Gülümsemesi aydınlandı. "Evet," diye kabul etti, "öyle."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

E Ertesi sabah erkenden, Cas ve arkadaşları sarayın karanlık bir köşesine sıkışmış küçük bir odada toplandılar; odanın arka duvarında ortalanmış siyah kapı dışında hiçbir özelliği yoktu.

farklı semboller kazınmıştı. İlk bakışta, aşına olduğu ilahi işaretlerin çoğuna benziyorlardı, ancak Cas daha yakından incelediğinde çoğunun küçük ama önemli şekillerde değiştirildiğini görebiliyordu.

Bu kapıdan geçince, Antaeum Noktası sizi bekliyordu.

Onlara iki Mistwilde elfi katıldı: Anwyn ve kendisini Kylian olarak tanıtan yaşlı bir erkek, Diyarın Kayıtlarının ve Kanunlarının Usta Bekçisi.

Kylian önlerinde uzanan şey konusunda Anwyn'den çok daha az hevesli görünüyordu.

Kralın kendisi bu görevde onlara eşlik etmeyecekti; sarayın derinliklerine doğru karanlık bir yolculuk olacaktı, yol dar, sıkıydı ve potansiyel olarak yoldan çıkmış büyü cepleriyle doluydu -Mistedge'de mücadele ettikleri öngörülemeyen büyüden farklı değildi. Burası iyi eğitilmiş birkaç âlim dışında sık sık gidilen bir yol değildi ve kullanılmayan yerlerde tehlikeli şeyler ürerdi. Kylian da o iyi eğitilmiş gezginlerden biriydi ama güvenlikleri ya da geri dönüşleri konusunda hiçbir garanti vermiyordu.

Cas bu noktada her şeye hazırlıklıydı, bir gün önceki olaylardan dolayı kanı hâlâ hızlı akıyordu. Ama gruptaki diğerleri için endişeleniyordu; Gümüşayak'ın bacağına dokunduğunu hissettiğinde bu endişesi daha da arttı. Rhea'nın koluna girip onu kenara çekti ama sözü kesilmeden önce sadece birkaç hece endişesini dile getirebilmişti.

"Hallederiz," diye ısrar etti Rhea.

"Emin misin?"

"Bir keresinde seni dünyanın sonuna kadar takip edeceğime söz vermiştim, değil mi? Görünüşe göre şimdi de dünyanın merkezine doğru yola çıktık. Silver ve benim için fark etmez."

"Ben sadece-"

Rhea nazıkçe ama kararlı bir ses tonuyla, "Bırak öyle kalsın, aşkım," dedi. Ne zaman bu tonu takınsa Cas'a Asra'yı hatırlatıyordu ve Cas'ın kalbi sıkışarak söylemeye başladığı itiraz sözcüklerini bastırdı. Tartışmalarını böylesine tamamen susturmayı başarabilen tek iki kişi onlardı.

"İnatçılığımı eleştiriyorsun," dedi Cas, "ama bunun en azından bir kısmının doğrudan senden miras kaldığına giderek daha fazla ikna oluyorum."

Rhea gülümsedi. "Bir şey değil."

Böylece söz verdikleri gibi hep birlikte gittiler; Kylian önden gidiyor, Anwyn de arkadan geliyordu.

En az on kat dolambaçlı merdivenden indikten sonra ikinci bir siyah kapıya geldiler. Kylian avucunu ortadaki birbirine bağlı dairelerden oluşan garip bir sembole bastırdı ve kapı yavaşça açıldı.

"Bunu sadece Mistwilde'dan bir elf açabilir," diye bilgilendirdi onları, "ve sadece belirli soylar açabilir. Başka biri bunu denerse çok acı bir sonla karşılaşır." Bakışlarını tavana kaldırdı ve Cas orada hareket eden *bir şey* gördüğünü sandı. Derisinde rahatsız edici bir çekilme hissetti; geriye doğru elf büyüyle ilişkilendirmeyi öğrendiği bir çekilme.

Anwyn, Kylian'ın sesinin dramatik tonu karşısında oflayıp puflayarak dikkatlerini yukarıdaki şüpheli şeyden uzaklaştırdı ve onları aşağıya açılan kapıya doğru yönlendirdi.

Cas ve diğerleri, Cas onları yumuşak mavi bir ışıkla parlayan taşlarla dolu, şırıl şırıl akan bir dereyi takip eden, dik bir şekilde aşağıya doğru eğimli dar bir geçide yönlendirirken ona yaklaştılar.

Onlar yürüdükçe hava daha da soğudu. Su gittikçe daha yavaş akıyor, kenarlarında buzlar belirliyor, merkeze doğru ilerliyor ve yanından inmekte oldukları katı buz olana kadar kalınlaşıyordu. Taşlar -giderek derinleşen buzun arasından sadece görülebiliyordu

-Bu noktada daha fazla ışık yoktu. Yine de yürüyüşleri boyunca belli aralıklarla yerleştirilmiş meşaleler vardı ve Kylian bir tanesini çıkarıp yanlarında taşıdı. Ama ışığı küçük görünüyordu ve

gittikçe kararıyor, alevi sanki sönmesine ve onları tamamen karanlıkta bırakmasına bir nefes kalmış gibi tehlikeli bir şekilde titriyordu.

Cas daha parlak şeyler düşünmeye çalıştı.

Sonunda son Antaeum Noktası'nın yerini, yani Kethra'nın kuzey kıyılarındaki adayı hayal etti. O adayla ilgili anıları rahatsız edici ve kafa karıştırıcı olsa da Cas yine de bu karanlığın derinliklerine inmektense orayı ziyaret etmeyi tercih ederdi. Ve orada tanıştığı tanrıça... onun sesinin ve ışığının anısı Cas'ı ilerlemeye devam etmek için ihtiyaç duyduğu sıcaklıkla doldurdu.

Yürürken bu anılara sıkıca sarıldı, onlardan cesaret aldı ve aynı cesareti arkadaşlarına fısıldadı. Hem Zev hem de Nessa, onun toparlanma çabalarından sonra yapabildikleri kadar büyü çağırdılar ve çok fazla olmasa da daha fazla rahatlık ve sıcaklık sağladılar.

Umutsuzluk tehdit ediyordu ama bu tehdit onları boğamadan önce daha geniş bir alana ulaştılar ve hava bir şekilde daha az bunaltıcı gelmeye başladı. Cas bir tür ışığa benzeyen bir şey gördü; taş duvara yapıştırılmış ve demir kafeslere sarılmış kristaller. Kylian meşalesini onlara en yakın olanın altına tuttu ve bunu yaparken eski Mistwilde dilinde bir kelime fısıldadı.

Anında kristal tutuştu ve duvar boyunca, görebildiklerinden daha uzağa uzanan başka ışıklar da yandı.

Yanan ışığın izini takip ederek geniş bir yeraltı mağarasına girdiler.

Buradaki çoğu yüzey buzla kaplıydı; tavandan sarkan sivri uçlar, gri duvarlarda parlayan buz parçaları, botlarının altında çıtırdayan buz parçaları. Tüm bunların ortasında donmuş bir göl onları bekliyordu.

Ve bu buz gölünün üzerinde dönen bir karanlık bulutu vardı.

O kadar sıkı, o kadar hızlı dönüyordu ki, zaman zaman katı bir şey, daha küçük olsaydı havadan koparabilecekleri gerçek bir küre gibi görünüyordu. Ama küçük olmaktan çok uzaktı; mütevazı bir ev büyüklüğündeydi ve enerjisi bunun da ötesine uzanıyor, koyu mavi ve mor renkte şeritler halinde gölün dış çeperlerine doğru dalgalanıyordu. Tam ortası, kenarlarına kıyasla çok daha solgundu; tam ortasında Cas'a bir gözü düşündüren siyah bir nokta dışında, lavantanın açık bir tonuydu.

"Ona hiç bu kadar yaklaşmamıştım," dedi Anwyn, sesi hayretle kısılmıştı.

"Ve daha fazla yaklaşmamamız akıllıca olur," dedi Kylian işaret ederek.

Ama Cas'ın ayakları çoktan hareket etmiş, onu göle doğru götürüyordu. Noktanın etrafını saran enerji onu çekiyor gibiydi, hafifçe eğiliyordu.

üzerinde durduğu zemine doğru eğmeye çalışıyordu.

Zev'in rehberlerine, "Ona bir şeyleri yapmamasını söyleyemezsiniz," diye mırıldandığını duydu. "Çünkü bu, on seferden dokuzunda onu yapmak istemesine neden olacaktır."

Geriye dönüp *bakacak* kadar uzun süre tereddüt etti ve şöyle dedi: "Bunca yolu sadece *bakmak* için gelmedim. En azından daha yakından incelemem gerekiyor."

Zev derin bir nefes aldı ve başını salladı, ama diğer arkadaşları gibi o da yaklaştıkça onu takip etti.

Anwyn de kısa süre sonra onları takip etti. Kylian bile bir süre sonra pes ederek peşlerinden koşmaya başladı; ancak bunu sadece yollarını hızla kesip, noktanın sallanan enerji kollarına ulaşmadan önce durmalarını emredebilmek için yapmıştı.

Cas bu emirlere karşı çıkmadı; Gölge Avcısı kalçasında titremeye başlamış, dikkatini dağıtmıştı. Silahı geri çekti ve bıçağının üzerindeki sembollerin bir uyarı gibi yanıp söndüğünü gördü.

Onu korumaya mı çalışıyorsun?

Avucunu bıçağın üzerindeki parlayan sembollere bastırdı. Zihni özellikle bir sembole odaklandı -Gökyüzü sembolü- ta ki birkaç turkuaz enerji çizgisi sıyrılıp etrafında dönene kadar. Mücadele etmek zorunda oldukları onca rakip enerjinin arasında zar zor fark ediliyorlardı ve onu çok fazla şeyden koruyacaklarından şüpheliydi. Ama Gölge Avcısı şimdilik titremeyi bırakmıştı.

Kylian kehribar rengi gözlerinde meraklı bir ifadeyle bıçağa bakıyor, parmakları düşünceli bir şekilde sivri çenesini ovuşturuyordu.

Cas konuşmayı Antaeum Noktası üzerinde sürdürdü, boynundaki ve omuzlarındaki tedirginliği sildi ve ardından dönen kütleye doğru bir adım daha atarak, "Bu nasıl yapıldı?" diye sordu.

Kylian bakışlarını tekrar Nokta'ya çevirmeden önce bir süre daha Gölge Avcısı'nı inceledi. "Başlangıç olarak ilahi lütuflara sahip ölümlülerin pek çok fedakârlığı sayesinde."

Nessa geri çekildi. "Ne kadar da barbarca."

"Onlar *gönüllü* kurbanlardı," diye devam etti Kylian, biraz test edercesine. "Karanlık Tanrı'nın gücüyle kutsanmış, ancak bu gücün ne tür bir yıkıma yol açabileceğini fark etmiş ve bu nedenle ona karşı bir koruma yaratmanın yolunu aramış ölümlülerden."

"Ya da atalarımız tarafından yapmaları gerekenin bu olduğuna ikna edildiler," diye araya girdi Anwyn.

"Her iki şekilde de," diye devam etti Kylian, artık sesindeki buzlanmayı ısıtmaya zahmet etmeden, "büyünün temeli olarak onların ilahi kutsanmış kanları kullanılarak yaratıldı. Onu yaratanlar Karanlık Olan'ın gücünü bu kandan çıkarabildiler ve bu Nokta'yı ona bağlamayı tamamlamak için kullandılar. Türümüzün kadimleri tarafından gerçekleştirilen her türlü karmaşık ritüellerle güçlendirilen bağlar..."

"Tanrılardan delilik derecesinde nefret eden kadim insanlar," diye ekledi Anwyn.

Kylian'ın sesi ciddileşti. "Evet. Tüm kötülüklerini ve deliliklerini - toplayabildikleri her şeyi - bu Nokta'yı yaratmak için harcadılar ve bir gün *kendi çöküşlerine* neden olanların çöküşüne neden olacak kadar büyük bir güvenlik açığı haline gelmesini umdular."

"Şanslıyız," dedi Zev.

"Evet... ama *ne yazık ki* onu yaratanlar işi nasıl bitireceklerine dair uygun talimatlar bırakmamışlar. Yüzyıllar boyunca dönüp durdu, muhtemelen Karanlık Tanrı ile bağını sıkılaştırdı ama onu yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı. Geçmiş liderlerimiz onu tamamen yok etmeyi bile denediler, çünkü bazı bilginler bunun Kaos Getiren'i tamamen yok etmese bile istikrarsızlaştıracak bir karşı güç akışı yaratacağına inanıyor."

Cas'ın teni olasılıkla ürperdi.

"Ama belli ki bu yıkım başarılı olmamış," diye mırıldandı Zev.

Kylian başını salladı. "Ben şahsen Nokta'yı yok etmenin -ya da başka bir şekilde o tanrının gücünü geri almanın ya da mühürlemenin- kusursuz bir yöntemi olduğuna inanmıyorum. Kralımız da buna inanmıyor." Bakışları Cas'ın üzerinde gezindi ve küçümseyici bir koklamadan hemen sonra durdu. "Ama bana senin ısrarcı olduğun söylendi. Ve işte buradayız, çünkü senden onlarca yıl kıdemli bir kralın bilgeliğine güvenmek istemedin..."

Cas ona ters ters baktı. "Beni bağışlayın ama elflerin bilgeliğinin nadiren ilk elden geldiğini fark ettim. Tahtlarının ve kitaplarının arkasına saklanıp dünyayı anlıyormuş gibi yapmakta çok iyiler, ama bir şeyin gerçekten yapılmasını istiyorlarsa, bunu kendileri yapmakta *ısrar etmeleri* daha iyi."

Kylian bir an için konuşamayacak kadar telaşlı görünüyordu-Cas insanların bu kendini beğenmiş yaratığa nadiren karşılık verdiğinden şüpheleniyordu.

Anwyn boynundaki zümrüt boncuklarla oynadı ve ikisine de bakmaktan kaçındı.

Laurent boğazını temizledi. "Bu Nokta ile başa çıkma konusunda daha fazla bilgi içeren bir Kan kristalimiz var, değil mi?" diye hatırlattı onlara.

"Evet," dedi Cas kaşlarını çatarak, "ama onu etkinleştirmek için kullandığım büyü denediğimde işe yaramadı; sanırım bu diyardaki ilahi büyüye karşı olan önlemler yüzünden."

"Ya da o kristali yaratan kişi artık hayatta olmadığı için," diye ekledi Elander sessizce, "ve bunun sonucunda büyü zayıflıyor." Cas'ın bakışlarından kaçındı, belli ki Caden ve onlar için yarattığı özel kristaller hakkında daha fazla spekülasyon yapmak istemiyordu. Bunlar geçmişte kullandığı kristallerle aynı değildi; onları ve sihirlerini henüz tam olarak anlayamamıştı ve belki de hiçbir zaman anlayamayacaktı.

"Şu anda zaten buradayız," dedi Zev, "yani Cas haklı, bunu söylemek bana ne kadar acı verse de. En azından daha yakından incelemeye çalışmalıyız. Belki de kendi deneyimizi yapmalıyız."

Kylian bu fikirden rahatsız olmuş görünüyordu ama hâlâ karşı çıkacak kadar kendine gelememişti.

Anwyn ağırlığını gergin bir şekilde bir ayağından diğerine kaydırdı, heyecandan yüz hatları parlıyordu.

Rhea'nın gözleri kapalıydı. Gümüşayak dikkatle Nokta'nın ve gücünün çevresinde dolanırken hiç kıpırdamadan durdu, odak noktası tilkinin ona gönderdiği düşünceler ve imgelerdi. Bir süre sonra, "Zıt bir güç kullanmak mümkün gibi görünüyor," diye söze girdi. "Güneş Tanrıçası'ndan doğan bir şey bunu etkisiz hale getirebilmeli, değil mi?"

Kylian, "Geçmişte başkaları da bunu denedi elbette," dedi.

Cas parmaklarını endişeyle kılıcının kabzasına vurdu. "Ama o ilahi gücün ne kadarını denediler?"

Kylian'ın buna verecek bir cevabı yoktu.

"Casia ve Elander'in sahip olduğu kadar değil, eminim," dedi Laurent.

Kylian hâlâ cevap vermemişti ve Cas onun bir argüman bulması için yeterince uzun süre tereddüt etmedi.

"Bir yerden başlamalıyız," dedi, kılıcını kınına soktu ama dönen karanlığa yaklaşırken elini kılıcın kabzasında sıkı tuttu. Elander temkinli bir şekilde onu arkasından takip etti, cesaretini kaybedip tereddüt etmeye başladığı her seferde elini sırtına bastırdı.

Buz tutmuş göle adım atmak, kar fırtınasının içine doğru yürümek gibiydi. Soğuk gittikçe daha da ısırmaya başlıyor, enerji bedenlerini kavurucu bir rüzgâr gibi savuruyor ve gücün uğultusu tiz ve rahatsız ediciydi, Cas'ın ellerini kulaklarına bastırmak istemesine neden oluyordu.

Neredeyse uzanıp dönen enerjinin en dış parçalarına dokunacak kadar yaklaşmışlardı ki Kylian sesini buldu ve öfkeli, feryat eden gücün üzerinden duyulacak şekilde bağırdı. "Kral bunu onaylamazdı!"

Onlara doğru ilerlemeye başladı ama Anwyn kolundan tutup onu geri çekti. Elf kadınının bakışları Cas'a kilitlenmişti, korku ve heyecanın karışımı bakışlarında hâlâ parlıyordu. Başını sallayarak Cas'ı devam etmeye teşvik etti.

Cas başıyla onayladı ve dikkati Elander'a kaydı. Kelimelere ihtiyaç duymadan iletişim kurdular, büyüler birlikte yükseliyor, onları geri itmeye çalışan Nokta'nın enerjisinin kamçılarına karşı savaşıyorlardı. Cas'ın daha önce çağırmış olduğu Gök-insan gücünün ipleri kalınlaşarak gerçek bir kalkana dönüştü ve Elander'ın gücüyle daha da desteklendi.

Karanlığı kovmak için bu gücü kaç kez kullanmışlardı?

Bu da aynı şeyi yapmak için bir başka fırsat.

Hareket etmeye devam ettiler, kendilerini değil ama önlerindeki enerji kütlesini tamamen kapsayacak bir kalkan oluşturmaya çalıştılar. Onu kontrol altına almak - ilk hedefleri buydu ve sonra onu daha küçük bir şeye, kontrol etme ve hatta tamamen yok etme şansına sahip olabilecekleri bir şeye dönüştürebilirlerdi.

Ama ne zaman onu kapatmaya yaklaşırsalar, bir karanlık enerji kıvılcımı serbest kalıyor ve zincirleme bir reaksiyon başlatarak onları ve büyülerini hızla alt eden bir fırtınaya dönüşüyordu.

Özellikle şiddetli bir direniş fırtınası Cas'ın geriye doğru tökezlemesine neden oldu.

Elander onu ancak acı içinde buza çarpmadan önce yakalayabildi. Karanlık enerjinin kendisine doğru gelmeye devam etmesini, etraflarında dallanıp budaklanmasını ve altındaki buza acımasızca çarpmasını dehşet içinde izledi. Karanlık gücün onları doğrudan kesip altlarındaki soğuk suya düşürmesini bekliyordu.

Ancak bu donmuş su, alanı dolduran garip gücün bir devamı gibi görünüyordu - normal buzun yapacağı gibi kırılmıyor veya pul pul dökülüyordu. Dikkatle, nefes almaya bile cesaret edemeyerek gölün kenarına çekildiler. Cas ellerini sıktı ve açtı, nefes alıp vermeye odaklandı.

hareketlerle, içinde yükselmeye çalışan paniği bastırmaya çalışıyordu. Elander'in gözleri hâlâ Nokta'daydı ve yüz ifadesi asıktı; normalde kendinden emin olan yüzünde nadir görülen bir yenilgi ifadesi vardı.

"Daha iyi bir plan yapmanız gerekecek," dedi Kylian, ses tonunda bir parça kendini beğenmişlik vardı. Tekrar denemelerini beklemediği açıktı. Tıpkı kralının Cas'ın istediği kılıcın peşinden gerçekten gitmesini beklemediği gibi.

İkinci bir elfin yanıldığını kanıtlama zamanı.

Gölge Avcısı yine parlıyordu, öyle güçlüydü ki kılıfının içinde tutulamıyordu. Işık dışarı sızdı ve ona doğru çekilerek tüm vücudunu aydınlattı. Bu onu sıcak hissettiriyordu. Güçlü. *Yenilmez.*

Kılıcı kınından çıkardı ve Nokta'nın karanlık dalları gözle görülür bir şekilde geri çekildi. Merakla gölün ortasına doğru bir deneme hamlesi yaptı.

Dallar daha da sert bir şekilde ondan uzaklaştı.

Şimdiden irkildi... ve henüz gerçek gücünün hiçbirini ortaya çıkarmayı denememişti bile.

Elander onun zihninde şekillenen planı yine o tek kelime etmeden okudu. Endişeyle kaşlarını birbirine çattı ama onu durdurmak için harekete geçmedi. "Dikkatli ol," diye fısıldadı.

Derin bir nefes alarak kabul etti.

Gölge Avcısı'nı kaldırdı ve bir kez daha ileri doğru yürüdü, kılıcın etrafını saran ışığa odaklandı, onu kendi ışığıyla iç içe geçirdi ve gücü konik bir uca yönlendirdi - kılıcın kendisinin spektral bir uzantısı. Kendini sağlam ve sabit hissettiğinde, fiziksel kılıcı sıkıca tuttu ama enerjiyi ileri doğru saplayarak Nokta'yı ışığın keskin uzantısıyla deldi.

İlk darbe onu dizlerinin üzerine çökertti ama Nokta'dan yayılan ve etrafını saran karanlık dalgalara rağmen dik durmayı, sabit kalmayı başardı.

Elander de çağırmaya devam etti ve etrafını saran koruyucu büyü dalgaları göndererek onu kırılan karanlığın en kötüsünden korudu.

Nokta'nın katmanları gittikçe daha fazla soyuldukça, onun merkezi olduğunu düşündüğü şeyi görebiliyordu - havada asılı dururken dönerken bir çürüğün tüm renkleri arasında gidip gelen mor bir küre. Kürenin onu ve tüm büyüü kendine doğru çektiğini *hissedebiliyordu*. Ve *sesler* duydu. Anlamadığı sessiz sesler, ancak sesleri tanıdığını düşündü.

konuştukları diller. Ateş, lm, Buz, Yılan türü... Karanlık Saray'ın dilleri.

Kylian'ın bu Nokta'nın sunağında kurban edilen kanla ilgili hikâyesini düşündü ve duyduğu fısıltıların o kanı verenlerin yankıları olup olmadığını merak etti.

Bu olasılık tedirgin ediciydi, ama daha önce olduğu gibi aynı mantra ile onu uzaklaştırdı: *Karanlık ışığa teslim olur. Geçmişte karanlığı sayısız kez uzaklaştırdık. Bunu tekrar yapabiliriz.*

Kılıcını daha sıkı sıkı, kılıcın ve kendisinin gücünün daha fazla yzeeye çıkmasını istedi. Her sıkışta bir başka dalga ileri doğru kabarıyordu, ta ki sonunda...

Etrafında dönen karanlık durdu.

Her şey durmuş gibi görünüyordu ve sonra sadece o ve Nokta'nın merkezindeki küre kalana kadar dağıldı ve küre artık dönmüyordu - kıpkırmızı bir ton haline gelmişti.

Kılıcını küreye doğru savurdu ve küreye çarpan bir ışık mızrağı göndererek onu çevreleyen bir elektrik ağına dönüştü. Küre, karanlık yerine bu gücü yansıtmaya başlayana kadar bu şimşeği daha fazla emdi, yüzeyi fırtına sonrası gökyüzünün çizgili mavilerini ve parlayan grilerini aldı. Her şey bir şekilde daha sessiz, daha durgun hale geldi...

Sonra bir baltanın kütüğü yarmasına benzer bir ses geldi.

Bunun ötesinde hiçbir uyarı yoktu; yeni, korkunç bir enerji patlayarak Cas'ın kılıcına çarptı ve onu sırt üstü yere fırlattı. Yere çarptı ve Gölgeavcısı elinden arak buza çarptı ve dönerek birkaç düzine metre ötede durdu.

Onu almak için çabaladı, ancak muazzam miktarda karanlık enerji ona ulaşır ulaşmaz onu ezdi ve ilk patlamadan daha büyük bir şiddetle onu geriye doğru savurdu.

Kollarını ve bacaklarını yeniden hissetmeye başlamadan önce birkaç dakika boyunca yerde hareketsiz yattı.

Bir kez daha kılıcına doğru srnd ama bu sefer ona dokunmadı.

Sadece baktı.

Kılıcı kara bulutlarla dönüyordu. Genellikle kabzasının içinde ışıl ışıl parlayan Güneşin Kalbi de aynı karanlıkla titreşiyordu.

Ve Kalp'in yüzündeki tüm mücevherler atlamıştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

C nefes alamıyordu.

Böyle bir şey olmayacak.

Çaresizlik onu ele geçirdi ve bir kez daha sürünerek Bıçak. Şimdi hareket ediyordu, onu sallayan, buza vuran gölgelerle sarılmıştı.

Elander onu yakaladı ve dokunamadan uzaklaştırdı. Kız Elander'in tutuşuna karşı mücadele etti ama Elander acımasızdı ve onu silahın ve havaya saldığı karanlık dallarının erişemeyeceğı bir yere kadar sürükledi.

Midesi bulanıyor, kusmak için duyduğı acı verici dürtü yüzünden neredeyse iki büküm oluyordu. Arkadaşları yanına koştu, onunla lanetli kılıç arasında toplanarak olanları anlamaya çalıştılar. Gölge Avcısı'nı görmesini engellediler ama yine de onu *hissedebiliyordu*.

Ve sanki kendisi de buzun üzerinde yatıyor, titriyor ve onu saran karanlık enerjiler arasında kontrol için savaşıyormuş gibi hissediyordu.

Çatlayan metalin sesi havada keskin bir şekilde çınladığında, o da bunu hissetti

-Sanki içinde bir şeyler çatlamış gibi.

Bu çatlama sesini korkunç, ağır bir sessizlik izledi. Çok, çok *ağırdı*, sanki derin bir kar yığınının altında boğuluyordu.

Elander'in elinden kurtulmak için kıvrandı. Ancak bu kadarını başarabildi. Dengesiz bir şekilde ayağı kalkarken kolu Elander'a dayanmıştı ve bakışları bulanıktı, sadece bıçağın olduğu yöne odaklanmıştı -ve ona bile tam olarak odaklanamıyordu- bu yüzden etrafındaki odada neler olduğunu fark etmemişti.

Ta ki Nessa'nın "Nokta... *gitti*" dediğini duyana kadar.

Hepsi dönüp bir kez daha gölün ortasına baktılar.

Hava buzun üzerinde hâlâ dalgalı ve tedirgin görünüyordu ama bu bozulmanın belirli bir şekli yoktu. Yüzen küre, içinde ve etrafında dönen tüm güç şeritleri gibi yok olmuştu.

Bu sırada Gölge Avcısı'nın kılıcında yeni bir enerji öfkelenmeye devam ediyordu. Gölün üzerinde olduğu kadar karanlıktı; koyu mavi ve morun kıvrımlı akıntıları, tam ortasında siyah bir nokta, bir göz gibi açılıp kapanıyordu...

Cas farkına vararak, "Gitmemiş," diye nefes aldı. "*Hareket etti.*"

O anda kimsenin aklına gelebilecek başka bir açıklama yoktu.

Nokta bir şekilde silahına aktarılmıştı.

Ve o karanlık nokta kılıcın normalde taşıdığı tüm ışığı yutmuştu; Cas'ın içinde çalkalanan korkunç hastalığın, nefes alamamasının nedeni de bu olmalıydı. Çünkü o kılıçla çok sıkı bir şekilde iç içe geçmiş olan gücü boğuluyordu. Boğuluyordu.

Ama en azından karanlık kontrol altına alınmıştı.

Şimdilik.

Kylian uzun bir süre hiç konuşmadan ona baktı. Sonunda "Bu ne tür bir kılıç?" diye sorduğunda sesi korku ve inançsızlıkla gerilmişti.

Cas cevap vermeyi başaramayınca Laurent cevap verdi - her zamanki gibi kaosun içinde sakindi. "Yaşam Tanrıçası'nın kendisi tarafından yaratılmış bir tane," dedi. "Orijinal öngörü yeteneğine sahip tanrıça... Acaba en sonunda bu şekilde kullanılmasını mı istemişti?"

"Kim bilir," dedi Zev, yavaşça yere düşmüş kılıca yaklaşp yanına çömelirken.

Saniyeler geçtikçe sakinleşiyordu. Artık titremiyor ve emdiği karanlık tamamen kılıcın içine hapsolmuş gibi görünüyordu, artık etrafındaki havada dans eden başıboş parçaları yoktu.

Zev çizmesindeki bıçağı dikkatle çekti ve sanki ters çevirip daha iyi inceleyecekmiş gibi Gölgeavcısı'nın kabzasına doğru uzattı.

Gümüşayak havlayınca Zev sıçradı ve silahını geri aldı. Kız kardeşi bir an sonra onun yanındaydı, gömleğinin yakasından tutup onu daha uzağa çekti.

"Bunu söylemeye gerek yokmuş gibi hissediyorum," diye tısladı Rhea, "ama *yapmayalım*

potansiyel olarak ölümcül, lanetli şeyi bıçakla dürtmek."

Laurent, "Senin bu aptalca merakın sonumuzdan önce hepimizin ölümü olacak," diye homurdandı.

"Kendimi savunmak için," dedi Zev, "önce Cas dürttü."

Cas sonunda bacaklarını hareket ettirebildi. Bıçağı bir kol mesafesinde tutarak daireler çizdi. Zev'in yaptığı gibi ona uzanmadı ama uzanmak *istediğini* de inkâr edemezdi. "Onu burada öylece bırakamayız."

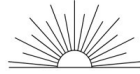
Hiç kimse -kılıçla neredeyse onun kadar bağlantılı olan Elander bile- *bundan sonra ne olacağına* dair bir cevap bulamadı.

Sonunda huzursuz sessizliği bir kez daha bozan Kylian oldu. "Bununla başa çıkmak için daha fazla yardıma ihtiyacımız olacak," diye mırıldanarak grubu buzdan çıkarıp Point'e indikleri tünele doğru geri götürdü.

Cas tartışamayacak ya da daha iyi bir plan yapamayacak kadar sersemlemişti, bu yüzden saraya doğru geri dönen diğerlerini uyuşuk bir şekilde takip etti.

Kylian'in taşıdığı meşalenin ışıltısı bu kez öncekinden daha zayıf görünüyordu. Muhtemelen sadece hayal gücüydü ama bunu bilmek yine de korkularının karanlıkta büyümesini engellemedi. Büyüsünün büyük bir kısmı kılıcının yardımıyla yönlendirilmiş ve şekillendirilmişti...

Onsuz ne kadar büyü yapabilirdi?

Saatlerce düşündükten sonra Gölgeavcısı aşağıda kalırken, Cas ve arkadaşları yukarıdaki sarayın içinde gergin bir şekilde hareket ettiler.

Kral ve konseyi onun kılıcını geri vermedi. Konsey, buranın yeni Antaeum Noktası olduğunu ve kendilerinin de bu noktanın bekçileri olduğunu savunuyordu.

-O değil. Bir plan yapana ya da en azından ne olduğunu daha iyi anlayana kadar onu geri almasına izin verilmeyecekti.

Cas onların kararına katılmadı.

Şiddetle.

Ama aynı zamanda sayıca da azdı; bu gerçeğin farkındaydı ama elfler bunu ona defalarca hatırlattı. Üçüncü toplantıdan sonra

daireler çizerek konuşmaktan yoruldu ve arkasına bakmadan kralın çalışma odasından çıktı.

Koridorlarda hiçbir yöne sapmadan ilerledi ve sonunda sarayın güney tarafındaki bataklık bir araziye bakan bir çatı terasına çıktı. Soğuk havada durmuş, güneşin alçalışını izliyor, ufkun ötesinde neler olduğunu merak ederken keşke bir palto alsaydım diyordu.

Gökyüzü burada açıktı ama göremediği yerlerde çok daha karanlık olduğunu biliyordu.

Soryn'e ne olmuştu? Ciridan'a? Kardeşine, takipçilerine ve ona yardım etmeye yemin etmiş tüm ilahi varlıklara? O ilahi müttefiklerle buluşmak için çok geç kalmışlardı.

Buradaki işleri çok uzun sürüyordu ve şimdi daha da *uzun* sürecek gibi görünüyordu ve bu düşünce onu neredeyse kılıcını kaybetmek kadar hasta ediyordu.

Elander onu birkaç dakika sonra buldu. Hemen konuşmadı, sadece korkuluklara yaslandı ve beyaz bir kuşun altlarındaki güneşin vurduğu bataklığa girip çıkmasını izledi.

Onun gelişiyle her zaman olduğu gibi büyüğü harekete geçti, bu da normalde beraberinde *iyi* hisler getirirdi. Ama şimdi, sihrinin geri ulaşmayacağını bilse de kılıcına uzanmayı denemek istemesine neden oldu ve midesinin çukurunda içi boş bir his dışında hiçbir şey kalmadı.

Uzun, titreyen bir nefes verdi. "Sanki bir uzvumu kaybetmişim gibi hissediyorum."

Elander bir adım daha yaklaştı, ellerini kadının kollarına uzatıp aşağı yukarı gezdirdi ve gözlerinin kadının vücudunda dolaşmasına izin verdi. "Bana hepsi sağlam görünüyor."

"Bu konuda çok sakinsin."

Kıkırdadı. "Ben sakın değilim. Ama *elfler* sakindir - sakın olmamaları gereken zamanlarda bile. Bu yüzden onların arasına karışmak ve onların gözüne girmek için kültürlerini yansıtıyorum."

Derin bir nefes aldı, başka bir argüman hazırlıyordu. Ama aklına bir argüman gelmediği için ona alaycı bir gülümseme verdi. "En iyi panik girişimlerine rağmen mantıklı kalman çok sinir bozucu."

Gülümsemesine karşılık verdi, onu gevşek, tek kollu bir kucakla sardı ve başının üstünü öptü. Ona doğru eğildi, bir an için gözlerini kapattı ve dengesini aradı.

"Eh," diye iç geçirdi birkaç dakika sonra, "kılıç olmadan da kraliçe olabilirim sanırım."

Ona baktı ve beline sarılışını sıkılaştırdı. "Sen mi? Evet. Senin durumunda bir taç olmasına bile gerek olduğunu sanmıyorum; bu noktada ima ediliyor."

Ona daha ciddi bir gülümseme verdi ve bu gülümseme, bir kez daha uzak ufka doğru bakana kadar sürdü.

Elander, "İçimden bir ses dünyayı kılıcsız nasıl kurtaracağınızı planlamaya başladığınızı söylüyor," diye ekledi. "O yüzden fazla endişelenmiyorum."

Adamın ona hayranlık ve beklenti dolu bakışları karşısında yanakları biraz ısındı. Ve elbette haklıydı.

Onu çok iyi tanıyordu.

"Bu akşam ölümlüler diyarına geri dönmeyi planlıyordum," diye itiraf etti, adamın elinden kurtulup çatının kenarına doğru ilerleyerek. "En azından sınır bölgelerine. Varen'in bana verdiği Kan kristalinin orada daha net çalışıp çalışmadığını göreceğiz ve dış dünyadan alabildiğimiz haberleri toplayacağız. Bırakalım elfler kararsızlıktan çıldırana kadar kılıç ve Nokta'yı tartışınlar.

-Onlar bunu yaparken ben burada durmayacağım. Yapacak çok fazla işimiz var."

O da başıyla onayladı ve onları ciddi bir sessizlik kapladı.

Gümüşayak kısa bir süre sonra çatıya çıkan basamakları hızla tırmandı. Onu hemen Rhea ve Laurent izledi. Cas planını onlara aktarıırken Gümüş çatı boyunca eşit aralıklarla dizilmiş yükseltilmiş bahçelerden birini karıştırıp kazdı.

"Gitmeniz gerek," diye onayladı Rhea, "ama bazılarımızın kalıp Talos'la konseyi sürdürmesi gerektiğine inanıyorum. Eğer hepimiz gidersek, korkarım bizi tekrar içeri almayacak. Bir ayağımızı kapıda tutmalı ve onun krallığına getirdiğimiz bu son... *karmaşadan* sonra işleri hafifletmeye çalışmalıyız."

Cas bölünme fikrinden hoşlanmamıştı ama bunun gerekli olduğunu kabul etti. Rhea kendisi ve kardeşinin geride kalması için gönüllü oldu ve Cas, Elander'in de kalmasını önermeye başladı - grup içinde en ikna edici olan oydu ve kralın en azından bir kısmının gözüne girebilirdi. Ama bunu söylemeye bir türlü cesaret edemiyordu. Bencilce onu yakınında istiyordu. Kılıcı olmadan kendini savunmasız ve dengesiz hissediyordu ve o, sinirlerini her şeyden daha iyi yatıştırıyordu -belki de Nessa'nın büyüünden bile daha iyi.

Zaten büyük ihtimalle kalmayı kabul etmezdi; görünüşte ne kadar sakın olursa olsun, kız onun alaylarına rağmen daha iyi biliyordu. O sadece sinirlerini kendisinden daha iyi saklıyordu. Ve kılıcı tehlikedeyken ve güçleri bu yüzden belirsiz bir şekilde değişirken, yakın zamanda onu gözünün önünden ayıracağından şüpheliydi.

"Nessa'yı da dışarı çıkarmalıyız," diye düşündü yüksek sesle. "Geçmişte Kan kristalleriyle yaptığım deneylerde bana yardımcı olmuştu. Ve gücünü ne kadar iyi kullanabildiğine bakarak Taş Saray'ın ve büyüsünün durumunu ölçebiliriz."

"İyi düşünmüşsün," diye onayladı Rhea.

Laurent, Gümüşayak'ın bozduğu bahçe parçalarını onarmakla meşguldü ama Nessa'dan bahsedilince durakladı, çenesinden sarkan bir çiçekle koşarak yanından geçerken eli Gümüş'ü yakalamaktan kıl payı kurtuldu.

"Laurent da muhtemelen burada kalmalı," diye ekledi Rhea. "Kral ve danışmanları onun varlığından en az rahatsız olan kişiler gibi görünüyorlar."

"Elbette," diye çabucak kabul etti ama Cas onun bu öneri karşısında gözlerini kaçırışını ya da alnında oluşan ince endişe kırışıklığını fark etmemişti.

O an için hiçbir şey söylemedi ama Elander ve Rhea çeşitli görevlerine hazırlanmak için ayrıldıklarında elinde olmadan Laurent'a yaklaştı ve çömelerek Gümüşayak'ın devirdiği çiçekleri düzeltmeye yardım etti.

"Sen de bizimle gelebilirsin, biliyorsun," dedi kayıtsızca. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse."

Başını iki yana salladı. "Birin Zev'in elf kralı ve konseyiyle durumu daha da kötüleştirmesini engellemesi gerekiyor. Sanırım Rhea onunla birlikte sınırına dayandı."

Bu noktayı tartışamazdı.

"Bensiz de iyi olacaksınız. Nessa benden daha faydalı olacaktır.

O çok..." Başını sallayarak sözlerini bitirdi.

Cas'ın parmakları soluk sarı yaprakları olan sarkık bir çiçeğe değene kadar birkaç dakika sessizce bahçeleri incelemeye devam ettiler. "Bunlar Nessa'nın Ciridan'da sarayın arkasındaki patikalara diktiği çiçeklere benziyor." Bir elini yere dayayarak kendini sabitledi ve ayrıldıklarından beri o çiçeklere ne olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Laurent ona, "Öyleler," diye bilgi verdi. "Yani... öyle olduklarına inanıyorum."

Cas onun çiçeklerle ilgilenmesini, ölü yaprakları koparıp atmasını ve toprağı bir o yana bir bu yana savurmasını dikkatle izledi, ta ki düşüncelerini daha fazla kendine saklayamayana kadar. "Bence ona nasıl hissettiğini anlatmalısın."

Ayağı kalktı ve pantolonunun paçasındaki bir parça toprağı fırçaladı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Cas topuklarının üzerine çöktü ve onun merdivenlere yönelmesini izlerken iç geçirdi.

Ama merdivenlerin başında durdu, parmaklarını korkuluklara vurdu ve başını ona doğru eğerek, "Onu güvende tutacağına söz ver, lütfen," dedi.

Böyle bir şey için gerçekten söz veremezdi ve ikisi de bunu biliyordu. Cas yine de başını salladı.

"Yapacağım," dedi.

BÖLÜM 23

E O akşam erken saatlerde Cas, Elander ve Nessa bir elf rehber ikilisini takip ederek şehirden çıkıp şehrin ötesindeki vahşi doğaya gittiler. Kendi askerlerinden oluşan bir düzine muhafız da onlara eşlik etti. Onlar da

Bu sefer Mirdor Nehri üzerinde düzgün bir köprü kurduktan sonra diğer taraftaki sık ormanın içinden kıvrılan bir yolu takip ettiler ve elf atlıları bir tarlanın kenarında durup eğilerek gidecekleri yere kadar gittiklerini belirtmeden önce en az bir saat boyunca ileri geri kıvrıldılar.

Cas bu noktadan itibaren, atının göğsüne kadar uzanan bir tür keskin, mor çiçeklerle kaplı tarlaya ve sallanan çimenlere doğru ilerledi.

Alanın diğer tarafına geldiklerinde dünya değişti.

Mistwilde'dan ölümlüler âlemine geçerek ondan kurtuldukları anda, sanki biri feneri söndürmüş gibi oldu.

Çay rengindeki gökyüzünü kaplayan koyu çizgiler, mürekkebin ve eski parşömenin üzerine dökülmüş su görüntüsü veriyordu. Hava nemliydi, nem tenine yerleşiyor ve giysilerini ağırlaştırıyordu, ama yağmur ya da kar yağmıyordu ve toprak ve bitki örtüsü aylardır yağmur görmemiş gibi görünüyordu - Cas bunun doğru olmadığını bilse de.

Ölümlü toprakların derinliklerine doğru ilerledikçe, toz, keskin duman ve dumanların bir karışımı olan göz yaşartıcı bir koku onlara saldırdı. Elander ve Nessa ona yaklaşarak iki yanından sıkıştırdılar ve onu yavaşlatmakla tehdit eden korkunun bir kısmını uzaklaştırdılar. Askerleri de yaklaşarak arkalarında daha zorlu bir hat oluşturdular.

Ama onların varlığı bile Cas'ın gökyüzüne bakıp bir türlü bulamadığı güneşi ararken kalbini kaplayan dehşeti engelleyemedi.

"Sadece bir *haftadan* biraz fazla oldu."

Bu dehşet verici düşünceyi yüksek sesle söylediğini fark etmemişti, ta ki Nessa fısıltıyı biraz aşan bir sesle, "Görünüşe göre bir hafta çok uzun. İşlerin kötü görünmesini bekliyordum ama *bu kadar* kötü değil."

Elander yüzünde aynı derecede dehşete düşmüş bir ifadeyle gökyüzüne bakıyordu.

Ona *güneşi* söndüremeyeceğini söylemişti.

Bu doğrudu, parıltısı hâlâ oradaydı. Ama zayıftı, dağınıktı ve parıltının kaynağını bulanıklık içinde tam olarak saptamak imkânsızdı.

Tamamen gölgede kalmasına daha ne kadar var?

Cas atını harekete geçirdi, hareket etmeye devam etmezlerse hepsinin sınırlarının bozulacağından korkuyordu. "Feyedge'i ziyaret edeceğiz ve oradaki insanlarla geçen hafta gördükleri hakkında konuşacağız. Hâlâ biraz gün ışığı varken acele edelim."

Feyedge, Mistwilde sınırına en yakın ölümlü kasabasıydı. Orada yaşayan insanların çoğu, Mistwilde'a giremeseler bile sınırlarını görmeye gelen meraklı gezginlere hem gerçek hem de sahte elf malları satarak geçimlerini sağlıyordu. Garip olaylara yabancı değillerdi ve batıl inançları vardı; dikkatle izliyor ve havadaki herhangi bir değişikliği not alıyor olacaktı.

Elander Cas'ın biraz arkasından geliyordu, yüzünde parçalanmış bir ifade vardı.

-Büyük ihtimalle heybesinde sakladığı Kan kristalini düşünerek. Ayrılmadan önce bunun öncelikleri olduğuna karar vermişlerdi.

Ama onu açık havada, doğrudan bu kızgın gökyüzünün altında kullanmak güvenli görünmüyordu. Bu yüzden Cas ilerlemeye devam etti. Ve bariz kuşkularına rağmen, Elander sonunda atını daha hızlı bir yürüyüşe geçirdi ve ona yetişti.

Feyedge sadece on dakikalık bir yolculuktu. Gün doğal olmayan bir hızla akıp gidiyor gibiydi ve atları sanki dakikalar değil de saatler süren zorlu bir sürüşten geçmiş gibi halsiz ve beceriksizleşmişti ama hedeflerine tek parça halinde ulaştılar ve şehrin kapılarını işaret eden kıvrımlı ahşap kemere ve dalgalanan mor sancaklara doğru ilerlediler.

Burada direniş bekliyorlardı. Cas, onlar yaklaşırken kafasında muhafızlara anlattığı hikâyeyi tekrar tekrar okudu ve onları kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırlandı. Ama oraya vardıklarında, muhafızlar -toplamda dört kişiydiler- onun planlarını ve yalvarışlarını dinlemediler.

Çünkü hepsi ölmüştü.

Cas atının eyerinden sıçradı ve en yakındaki muhafızın yanına çömeldi, kendi düşen kılıcını kullanarak onu dikkatlice sırt üstü yatırdı ve inceledi. Hiç yara görmedi. Kan yoktu. Belirgin bir yaralanma belirtisi de yoktu; sadece kül rengi bir cilt, kansız dudaklar, hafifçe çökmüş yanaklar. Hayatı ve ruhu vücudundan süzülüp gitmişti. Etrafındaki diğer insanlar da ona benziyordu. Aynı gri saçlar, renksiz gözler, soluk ten.

"Solma Hastalığı," diye fısıldadı Nessa, ayağa kalkıp sendeleyerek incelemekte olduğu cesetten uzaklaşırken.

Cas, düşen muhafızlardan birinin miğferinin yansıtıcı yüzeyindeki kendi Soluk benizli görüntüsüne bakma dürtüsüyle savaştı.

Atını yakındaki bir otağa bağlayarak kapıdan şehre doğru ilerledi ve askerlerine üç gruba ayrılarak neyle karşı karşıya olduklarını daha iyi anlamaları ve yardım edebilecekleri herhangi bir yol bulmaları için bölgeyi keşfe çıkmalarını emretti. Kendisi de aynı şeyleri arayarak neredeyse terk edilmiş sokaklarda koşturdu.

Anlamsız bir çaba olduğunu kanıtladı; insanların bağırdığını, birbirlerine seslendiğini duydu, panik içinde koşuşturduklarını gördü ama kimse onunla ya da askerlerinden biriyle uzun süre konuşmak istemedi. Evlerin çoğu barikatlarla kapatılmış, pencerelerin üzerine perdeler çekilmişti. Bu pencerelerden bazılarının üzerinde de siyah bezler vardı - imparatorluk genelinde ölümün ortak bir işareti.

Ne kadar derine inerse, etrafındaki her şey o kadar hızlı dönüyor gibiydi: korku dolu çığlıklar ve boğuk sesler; siyah giysiler; solgun yüzler; gökyüzü ve giderek ağırlaştığına, daha da yakınlaştığına yemin ettiği karanlık, önsezili çizgileri...

Kısa bir süre sonra arkadaşlarına kapının yanında yeniden katıldı, hepsi de aynı korkunç sonuca varmıştı.

Elander, "Bu kasaba bizim yardımımızın ötesinde," dedi. "Burada oyalanmamalıyız. Malaphar'ın bu insanlara bulaştırmak için gönderdiği yaratıklar hâlâ yakınlarda olabilir." "Hastalık... diğer kasabalarda da görülüyor mu?" Cas Elander'a döndü, gözleri bir açıklama arayışındaydı, her ne kadar onun da bu soruya kendisinden daha iyi cevap veremeyeceğini bilse de. Bu soruyu ona çaresizlik sordurmuştu ve aynı çaresizlik onu atına atlayıp doğu kıyısındaki tüm köyleri dolaşarak ilk elden neler olduğunu.

Ölülerini saymak düşmanlarını yavaşlatmak için hiçbir şey yapmazdı. Bunu biliyordu. Ve yine de bu ölülerin ağırlığını daha kolay hale getirmedi.

ayı.

"Mistwilde'da çok uzun zaman geçirdik," diye fısıldadı uyuşuk bir sesle.

"İşler korktuğumuzdan daha da hızlı tırmanıyor..." Elander'in kaşları çatıldı ve bir grup kasaba sakininin bir araya toplanıp sokakta aceleyle ilerleyişini izledi; yüzlerindeki dehşet ifadesi gökyüzüne bakışlarını kaçırmalarına neden oluyordu. "Ama neye odaklanırsak odaklanalım, Malaphar nihai hedeflerine yaklaştıkça sonlara doğru işler hep daha da çirkinleşecekti. Bunu önlemek için her yerde aynı anda bulunamazdık. Bunu sen de biliyorsun."

Cas bu düşünceye karşı gözlerini kapadı. Ama başını salladı -bu noktada otomatik bir refleks, bu kaçınılmaz başarısızlıkları kabul etmek.

"Kristal," diye ısrar etti Nessa, "şimdi ona odaklanmalıyız. Büyük resme."

Cas kabul etti ve baş dönmesine rağmen ilerlemeye devam ederek odaklanabilecekleri nispeten güvenli bir yer aramaya başladı.

Kasabanın dışında boş bir bina buldular ve kendilerini içine kilitlediler. Askerleri çevreye yayıldı, binayı görüş alanı içinde tutarken dikkat çekmemek için yeterince uzakta durdular.

Elander evin geri kalanında olası bir sorun olup olmadığını kontrol ederken Cas sırtındaki çantayı silkti, içinden Kan kristalini aldı ve Nessa'yı yanına çağırdı.

Elander onlara dönerek, "Ev temiz ama çabuk olalım," dedi.

Cas başını salladı ve diz çökerek bir elini örümcek ağları ve tozla kaplı bir masaya dayadı. Nessa onun yanına çömeldi ve bir elini koluna dolamak için uzandı. Derisindeki tüy şeklindeki işaret, büyüsünü çağırmaya odaklanırken titredi. Cas o sıcak büyüyü hevesle bekledi -dışarıda gördüklerinden sonra buna çok ihtiyacı vardı- ama dakikalar geçmesine rağmen etraflarındaki hava soğuktu.

"Özür dilerim." Nessa'nın sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Bugünlerde çok yavaş geliyor. Ben sadece-"

"Sorun yok," diye güvence verdi Cas, midesi düğüm düğüm olsa da. "Sen elinden gelenin en iyisini yap. Gerisini ben hallederim."

Cas'ın kolunu daha sıkı kavrayan Nessa'nın yüz ifadesi kararlılıkla sertleşti.

Cas derin bir nefes aldı ve avucundaki kristali c a n l a n d ı r m a k için kelimeleri okumaya odaklandı, kristalin karanlık anılarına dalmaya hazırlandı.

Nessa'nın destekleyici büyüsü olsun ya da olmasın.

Olması gerekenden çok daha uzun sürdü. Kendi korkusundan mı, elf havasının onu kirletmesinden mi, yoksa Caden'in ölümünden sonra gücünün azalmasından mı, emin olamıyordu ama bir şeyin Nessa'ninkini zayıflattığı gibi bu kristalin gücünü de zayıflattığı açıktı.

Ama birkaç dakika sonra Cas bunu hissetti: göğsünde, büyü'nün işe yaramaya başladığını gösteren o belirgin baskı.

"Ben buradayım," diye cesaretlendirdi Nessa. "Bunu yapabiliriz."

Cas sıcak bir büyü titreşimi hissetti. Hâlâ zayıftı ama Kan kristalinin hafızası etrafında açılmaya devam ederken ona bir ip gibi tutundu.

Sonunda oldu: Gözlerini kırptırdı, Nessa ve Elander gitmişti ve gri sis kendini içinde bulduğu yeni sahnenin kenarları boyunca yuvarlandı. Tanıdık hisler... ama yine de daha önce kullandığı sayısız hafıza dolu kristale benzemiyordu.

Şiddetli bir sarsıntıyla bu anıya tamamen daldı ve sanki başını bu anının zeminine çarpmış gibiydi, bu da gördüğü her şeyi yumuşak kırmızı ışıkla çevrili kararsız gölgelere dönüştüren bir baş dönmesine neden oldu.

Sesler duydu. Gördüğü şeyler kadar bulanıktı ama en azından birini babasının sesi olarak tanıdığından emindi.

Onun sesini duyup zihninde adlandırdığında, siluetlerden biri daha belirgin bir şekil aldı ve bunun gerçekten de Anric de Solasen'i içeren başka bir anı olduğunu açıkça ortaya koydu.

Bir tür çalışma odasıydı -bulanık bir masa ve arkasında raflar dolusu kitap vardı- ve masanın üzerine bir yığın not ve şema dizmiş bir adamla konuşuyordu. Cas kapıda durmuş nöbet tutuyordu. Daha doğrusu *Lord Orbryn* kapıda duruyordu; bu da onun anılarından biriydi, öldürülen bedeninin kanından çıkarılmıştı, bundan oldukça emindi.

Lord bu odada gerçekleşen toplantıya sadece kısmen dikkat etmişti; hafızası sürekli koridora kayıyor, olası davetsiz misafirleri izliyor ve dinliyordu, bu da çalışma odasında ne konuşulduğunu sinir bozucu bir şekilde belirsiz bırakıyordu.

Ancak Anric'in yükselen sesi kısa süre sonra Orbryn'in tüm dikkatini odaya yönleltmesine neden oldu.

"Senin vardığın sonuç," diye homurdandı Anric yanındaki figüre, "hallet şu işi."

Diğerinin cevabı zayıf ama netti. "Bazı canavarlar sadece başka canavarlar tarafından öldürülebilir. Bazı karanlıklar en parlak ışıklara bile direnir. Bu Nokta karanlık ve fedakârlık tarafından yapıldı ve bu nedenle sadece karanlık ve fedakârlık onu *geri* getirebilir, bu da demek oluyor ki-"

Gürültülü bir *patlamanın* ardından uzaktan gelen cam kırılma sesi Cas'ı anılarından kopardı.

Panik göğsünde hızlı ve sıcak bir şekilde çiçek açtı, ama yararlı bir şey duymaya çok *yaklaşmıştı*, eğer dinlemeye devam edebilirse...

Gözlerini kapadı ve yeniden odaklanmaya çalıştı.

Kral-İmparator'un çalışma odasındaki sahne kısmen yeniden gözünün önüne geldi. Cas bir yandan anının, bir yandan da şimdiki zamanın, çarpan kalbinin ve Nessa'nın belirsiz kıpırdanışlarının farkındaydı.

Babasının sesi yeniden yükseliyordu, bir kez daha neredeyse netti... Bir başka *patlama* sesi onu şimdiki zamana geri döndürdü.

Cas bu kez gözlerini kapatıp konsantre olduktan sonra açtı ve karşısında sadece Nessa'yı buldu. Birkaç kez daha gözlerini kırptırdı, Anric'i ve çalışmasını geri getirmeye çalıştı ama başarılı olamadı.

Elindeki kristal çatlamıştı ve merkezi artık herhangi bir büyüyle kırmızı renkte titreşmiyordu.

Bitmişti.

Bir yandan lanet okurken bir yandan da ölü kristali bir kenara fırlattı.

"Özür dilerim," diye kekeledi Nessa, "odaklanmana yardımcı olmaya çalıştım ama..."

"Bu senin hatan değil," dedi Cas, gözlerinin arasındaki boşluğa masaj yaparak, oluşmaya başlayan baş ağrısını önlemeye çalışarak. "Neler oluyor?"

Elander ciddi bir ses tonuyla, "Mistwilde'a geri dönmemiz gerekiyor," diye cevap verdi. Pencerenin yanında durmuş, çatlak ve tozlu camların arasından dikkatle bakıyordu.

Cas dengesiz bir şekilde ayağa kalktı.

Nessa ona denge sağlaması için bir omuz verdi ve birlikte karanlık odadan pencereye doğru ilerlediler ve dışarıya baktıklarında şunu gördüler...

Ateş.

Şehrin geri kalanından ayrı duran, koruyucu duvarlarının hemen ötesinde bir tepenin üzerinde yükselen üç ev vardı. Üçü de çay rengi gökyüzüne karşı pırıl pırıl yanıyor, pencereleri paramparça olmuş ve hızla kabaran alevlerle doluydu.

Cas uzakta, her şeyin kaynağı gibi görünen şeyi gördü; daha önce gördüklerinden çok daha büyük, alevlere bürünmüş, kanatlarını her çırpışında şehre doğru kor ve duman savuran bir kuş.

"Ateş Tanrısı'nın bir hizmetkârı mı?" Cas sordu.

Elander başını salladı. "Bu onun hizmetkârı değil."

Cas alışkanlıkla kalçasında olmayan bir kılıcın rahatlığına uzandı. Orada sadece ortalama bir elf kılıcı vardı, ilahi büyüye karşı dirençliydi, evet, ama kendi büyüünü yaratmaktan acizdi. Elander derin bir nefes alıp şöyle dediğinde Cas hâlâ kılıcın kabzasını sıkıca kavıyordu:

"Bu Ateş Tanrısı'nın ta kendisi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

"I "Tahmin etmem gerekirse," dedi Elander, "Mistwilde'da olduğumuzu bildiklerini ve tam da bu nedenle Feyedge'e saldırmaya odaklandıklarını söyleyebilirim."

"Bunu fark edeceğimizi umuyorlardı..." Nessa anlayışla, "böylece bizi dışarı çekebileceklerini" söyledi.

"Yani bizim için en akıllıca şey hiçbir şey fark etmemiş gibi davranmak," dedi Elander, "ve Ateş Tanrısı ya da ona eşlik eden herhangi biri tarafından gerçekten fark edilmediğimizi ummak."

Cas kasabayı yanmaya terk etme düşüncesiyle içten içe irkildi ama Elander beklenti dolu bakışlarını ona sabitlediğinde yine de sert bir şekilde başını salladı. "Evet," diye sessizce kabul etti. "Başka bir gün savaşmak için yaşamalıyız. Herkesi toplayalım ve fırsatımız varken sıvışalım."

Evden gizlice çıkıp şehre doğru ilerlediler ve nöbet tutan askerlere sessizce seslendiler. Hepsi hesaba katıldıktan sonra, Ateş Tanrısı'nın üzerinde süzölmeye devam ettiği alandan uzaklaşarak, yan yollara sapmadan ve gölgelerin örtüsünü olabildiğince iyi kullanarak şehrin içinde hızla ilerlediler. Gece hızla çöküyordu, gökyüzündeki kirli enerjinin karanlık çizgileri daha da koyulaşıyor ve ay ışığını gizliyordu - bu da en azından fark edilmemeyi kolaylaştırıyordu.

Şehirden ve binalardan uzaklaştıklarında, uçan tanrıyı uzaktan ama engelsiz bir şekilde görebildiler. Alev alev yanan vücudu gökyüzüne karşı o kadar parlaktı ki onu görmezden gelmek imkânsızdı.

Cas'ın teni sanki adamın yaktığı ateşe çok daha yakınmış gibi sıcak hissediyordu. Ve eğer daha hızlı hareket etmezse, birkaç kez daha yaklaşacaktı.

Şehrin kenarındaki evler alev almış gibi görünüyordu ve korkunç bir rüzgar çıkmış, alevleri daha uzağa, daha yükseğe, daha sıcak hale getirmişti...

Gözlerini kaçırdı ve ne kadar çok isterse istesin bu saldırıyı durdurmaya çalışmanın aptallık olacağını bildiğinden kendini hareket etmeye zorladı.

Ama askerlerinden biri alarm çığılığı atınca, bakışları otomatik olarak şehre doğru döndü ve kalbini aynı anda hem sıkıştıran hem de uçuran bir şey gördü.

Şekil değiştirmiş ikinci bir varlık Ateş Tanrısı'na doğru hızla ilerliyordu; büyüyle sarılmış başka bir kuş, ama alevler yerine şimşeklerle.

Nephele?

İki ilahi varlık çarpışırken Cas yavaşlayarak durdu ve hayretler içinde kaldı. Ortaya çıkan patlamayla birlikte dışarıya doğru yayılan güç dalgaları Cas ve yanındakilere kadar ulaştı. Yer sarsıldı, atlardan birkaçı şaha kalktı ve Cas kendi bineğini Elander ile Nessa'nınkilerin arasına çekmeden önce sakinleştirmeye çalıştı.

"Fırtınalar Tanrıçası..." Cas kararsızca başladı. "Biz..." Elander bakışlarını kaçırdı. "Yakında ona yetişeceğiz."

Cas onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü biliyordu.

Bunu atlatırsa arayı kapatırız.

"Yardım etmemizin bir yolu yok mu?" Nessa sordu.

Elander endişeli atını çoktan döndürmüş ve hızla uzaklaşmaya başlamıştı ki, "Burası tanrılar için bir savaş alanı. Ve şu anda tanrıları öldürmek için net bir yolumuz yok."

Nessa hâlâ tereddüt ediyordu, iri gözlerinde dehşet parlıyordu, ama Cas onu harekete geçirdi ve hızla onu takip etti -gerçi kendisi de arkasına bakma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalmıştı.

Geriye bakmanın onlara bir faydası olmazdı. Elindeki tek şey kırık, el konulmuş bir kılıç, kırık bir kristal ve cevabı olmayan çok fazla soru varken olmazdı. Kılıcı olmadan işe yaramaz değildi ama şu anda kaçmak daha mantıklıydı. Ve Nephele bu savaşı onların yardımı olmadan da kazanabilecek kapasitedeydi.

Öyle değil miydi?

Cas kendini sadece kaçmaya odakladı - sadece kendisi için değil, askerleri için de. "Mistwilde'a geri dönmek için en güvenli yol nedir?"

"Elflerin hak iddia ettiği en yakın topraklar buranın doğusunda yer alıyor," diye yanıtladı askerlerden biri. "Rehberlerimizin bizimle buluşmayı planladıkları yer değil, ama orada

ulaştığımızda tanrıları bizi takip etmekten caydıracak kadar elf büyüü havada dolaşıyor olmalı. Ve etrafındaki alan temizlendikten sonra, diyara planladığımız girişe gizlice geri dönebiliriz."

Cas bu planı kabul etti, kendisi ve Elander arkadan gelirken Nessa'nın yanında önden gitmesi için askeri öne gönderdi.

Neredeyse seyrek bir ormanın sığınağına varmışlardı ki Cas üzerlerine doğru yaklaşan bir güç hissetti; öyle büyük bir güç dalgası ki, ağaçlara doğru koşarken bile onu neredeyse atının sırtına yapıştırıyordu.

Tanrılar yaklaşıyordu.

Cas ve arkadaşlarını kovalamıyorlardı; sadece şiddetli bir savaşa kilitlenmişlerdi, birbirlerinin dışındaki her şeyden tamamen habersiz bir o yana bir bu yana dönüp duruyorlardı. Tekrar tekrar birbirlerine çarpıyorlardı; ateş ve şimşekten kanatları birbirine dolanıyor, pençeli ayakları ve keskin gagaları kesiliyor, kıvılcımlar ve korlar altlarındaki manzaranın üzerine yağıyordu.

Cas, Nephele'nin büyüünün gelgitlerini ve akışını, bu büyüünün düşmanlarından aldığı her darbeyi hissedebildiğini düşündü - belki de Güneş Sarayı tanrıçalarıyla olan bağlantısından. Elander'in aynı bağlantıyla dikkati dağılmış bir şekilde birden fazla kez belirsizce yollarından saptığını gördü. Ama o arkasına bakmadan yoluna devam etti...

Ta ki Fırtınalar Tanrıçası yakındaki bir yere çarpana, devasa formu yeryüzünde şiddetle yuvarlanana, kanatlarını çırparak ağaçları devirene ve kayarken çimenlerde ve toprakta derin bir çukur açana kadar.

Elander atını sarsarak durdurdu, Cas da öyle. Gözleri kısa, dehşet dolu bir an için buluştu ama ne yapacaklarına karar veremedi. Ateş Tanrısı üzerlerine geldi ve kanatlarının her hızlı, pervasız vuruşuyla alevler savurdu.

Özellikle büyük bir ateş topu askerlerinden birinin tam önündeki çimenlere çarptı. Atı öyle bir güçle fırladı ki, binici yan yattı, eyerden sarktı ve cansız bir bebek gibi atın terden sırlıklam olmuş, nefes nefese kalmış yanlarına doğru zıpladı.

Cas kendi atını hiç düşünmeden dörtnala koşturdu ve başıboş kalan binicinin yolunu kesmek için yarıştı. Panik halindeki atın önüne atladı ve zayıf bir Gökyüzü büyüü çizgisi çağırdı - sadece onu durmaya, geri dönmeye ve nispeten güvenli bir yere doğru dörtnala koşmaya zorlayacak bir bariyer oluşturmaya yetecek kadar.

Cas döndü ve hızla peşlerinden gitti.

Yukarıdaki tanrı daha hızlıydı.

Önüne bir ateş hattı fırladı ve onu grubun geri kalanından ayırdı. Etrafında döndü ve daha fazla ateş onu takip etti, net, hesaplanmış bir hassasiyetle onu çevreledi.

Tanrı şimdi onu hedef alıyordu.

Atı şaha kalktı. Attan fırlamamak için eyerden atladı, yere düşerken yuvarlandı ve sonra ayağa kalkıp zorlu bir duruş sergilemeye çalıştı. Çemberin etrafında geri geri giderek, sıcaktan ve dumandan zaten sulanmış olan gözleriyle alevleri araştırdı.

Saniyeler sonra onun yaklaştığını gördü. Artık bir kuş değil, bir adamdı; parlayan yakut gibi gözleri ve kocaman elinde tuttuğu alevle sarılmış mızrağı olan bir iblis.

Ama Ateş Tanrısı ona asla ulaşamadı.

Nefes kesici bir soğuk, o daha konuşmadan mekânı kapladı ve ikisini de dizlerinin üzerine çökertti.

Cas içgüdüsel olarak daha aşağı çömeldi ve yüzünü kapattı. Kolunun altından dışarı baktığında etrafındaki ateşin değiştiğini, ani bir sağanakla ıslanmış gibi kıvrandığını gördü. Ama ateşin gücünü boğan *yağmur* değildi; soğuktu, alevlerin içine işleyen ve sonunda onları solgun ve halsiz hale getiren büyüünün acelesiydi. Onları kurutuyordu.

Ölüm büyüü.

Alevlerin ısısı kısa sürede tamamen kayboldu.

Cas başını kaldırdı ve kendini tuhaf bir şekilde beyaz ve ısısız alevlerle çevrili buldu... ve sonra gölgelerle. Bu gölgelerin arasında bir figür belirdi, yükselip dallanarak katı bir şekle büründü, tıpkı mürekkebin bir adam şekline dönüşmesi gibi.

Kardeşi.

Önünde durmuş, Ateş Tanrısı'nı gördüğü son noktaya bakıyordu. Soluk mavi şeritler havada süzülüyor ve vücudunun etrafında onu koruyordu.

Onu koruyorum.

Sağına baktı ve ateş çemberinin bir bölümünün tamamen boşaldığını, sadece bir insanın geçebileceği kadar geniş olduğunu gördü.

Varen onu oraya doğru yönlendirdi. "Atına bin ve hemen elf diyarına geri dön. Şimdi."

Ona söylemek istediği her şeye rağmen, kendini içinde bulunduğu durumun tehlikesinin farkında y d ı . Bu yüzden itaat etmeye başladı,

tökezleyerek ayağa kalktı ve çılgınca atını aramaya başladı.

Yukarıdan bir ateş küresi düştü, yere çarptı, çimleri tutuşturdu ve ikisini de havada uçuran bir ısı ve güç *vınlaması* yarattı.

Cas sertçe yan tarafına düştü, kolu garip ve acı verici bir şekilde kaburgalarına çarptı ve kötü bir çürük bırakacağından emindi. Yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. Görüşü hâlâ sulu, bulanık ve yanıyordu ama artık etrafı ateşle çevrili değildi; ateş çemberinin dışına fırlatılmıştı. Uzakta askerlerinin hareket halinde olduğunu gördü; bazıları düşmüş Fırtına Tanrıçası'nın etrafında toplanmışken, diğerleri etrafa yayılıp arama yapıyor, rüzgârın uğultusu ve yanan otların çıtırtısı arasında duyamadığı sözler söylüyorlardı.

Onu mu arıyorsun?

Onlara koşabilirdi.

Neredeyse koşuyordu.

Sonra ters yöne baktı ve Varen'in kıpırdamadan yerde yattığını gördü.

O iyi. O bir tanrı. Ateş Tanrısı kendi sarayından birini öldürmez.

Ayağa kalktı, yan tarafını tutarak geri çekildi ve askerlerinin olduğu yöne doğru birkaç adım sendeledi...

Gözleri Varen'in üzerinde kaldı.

Ateş Tanrısı, etraflarında yerden korların yükselmesine neden olan bir kükremeye kendini gösterdiğinde *hâlâ* Varen'in üzerindeydiler.

Ani bir rüzgâr bu korları Ateş Tanrısı'na doğru savurdu, vücudunu parlak bir alevle sardı ve bir sonraki nefeste kuştan çok ejderhaya benzeyen bir canavar olarak alevlerin arasından çıktı. Kolları gökyüzüne doğru uzandı ve devam etti, erimiş kırmızı sıvı damlatan kanatlara ulaştı ve onu yukarı doğru iten her kanat çırpışında ateş titreşimleri fırlattı.

Bir başka patlayıcı alev topu Cas'ın ayaklarının önündeki zemine çarparak şiddetli bir ısı ve rüzgâr dalgası yarattı. Bir kez daha geriye savruldu ama bu sefer kendini zar zor yakaladı; ayak parmaklarının ve el parmaklarının ucuna nazikçe basarak yere indi. Bakışları hemen gökyüzüne yöneldi, Ateş Tanrısı'nı aradı ve bir sonraki saldırısına hazırlandı.

Etrafında dönen korlar yanan bir ağa dönüşmüştü ve Varen'e doğru düşüyordu.

Cas koşmaya başladı ve ateş duvarı üzerine düşmeden hemen önce kardeşine ulaştı.

Onu kollarıyla sıkıca sardı, birkaç metre yuvarlandı ve sonra birkaç adım daha atarak onu kendisiyle birlikte sürükledi ve ateşin önünde kalmaya çalıştı. Onu daha yakına çekerken, büyüsü dışa doğru bastırdı, önce yavaşça gelişti ve sonunda onları yutmaya çalışan alevleri geri iten bir kalkana dönüştü.

Kalkan etraflarında büyümeye devam etti, ta ki tamamen kozalanıp dışarıdaki her şeyle bağlantıları kesilene kadar.

Kılıcı olmadan bile bunu başarmıştı, tıpkı çocukken başardığı gibi. Risklere rağmen, korkuya rağmen, yol açabileceği felakete rağmen... Her şeye rağmen sabit kaldı, kolları Varen'e sıkıca sarıldı, büyüsü her ikisini de korudu.

Neredeyse bir dakika geçti. Cas kıpırdamadı, yanlış bir hareketin büyüsünün Ateş Tanrısı'nın inanılmaz gücü altında çökmesine neden olabileceğinden korkuyordu.

Varen sonunda seğirdi. ksrd. "Sana kamanı söylemiştim."

"Bu karmaşanın başından beri benim hakkımda gerçekten *hiçbir şey* ğrenmedin mi?" diye mırıldandı. "Emirlere uyma konusunda berbat olduğumu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Dudakları acılı, mizahsız bir gülümsemeyle büküldü. Ne zaman kapanmaya çalışsa gözlerini amaya zorluyor, etraflarını saran bariyeri tedirgin edici bir bakışla izliyordu, sanki gözlerini kırpmaya cesaret ederse bariyerin yok olmasını bekliyormuş gibi.

Uzun bir an geçip de hâlâ durduğunda, gözlerini kapadı ve Cas'a daha da sokuldu.

Cas hareketsiz kaldı. Ateşlerin kalkanına baskı yaptığını hissedebiliyordu. Dışarıdaki sesler ve manzara büyüsüyle boğuklaşmaya devam ediyordu ama yine de her şeyin son derece farkındaydı.

Kardeşine baktı. Yere sertçe çarpmıştı; yüzüne çakıl taşları saplanacak kadar sertti. Alnındaki bir sıyrıktan kan damlıyordu. Derisindeki kiri, taşları ve kanı fırçaladı, sonra hemen elini geri çekti ve başını sallarken yumruk haline getirdi. Kalbi, onu bastırmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen boğazına saplanmış gibi hissediyordu.

Bu şekilde kalamazlardı.

Hareket etmeleri gerektiğini biliyordu ama hareket etmeye başladığında garip bir şey onu ele geçirdi ve onu bir an daha yerinde tuttu - bir his

tanıdık geldi. Ardından bir anı titreşimi geldi... Varen'in ona verdiği herhangi bir kristalden gelmediğinden neredeyse emindi.

Bu anı *onundu*.

Birden aklına düştü, ani ve kenarları yumuşak ama netti: İkisi birlikte bir bahçede, dökülen çiçek yapraklarını topluyorlardı. Sonra kadın koşuyor, adam ayağı takılana kadar onu kovalıyor ve kadın döndüğünde onu arkasında yere yığılmış halde buluyordu. Kan, tıpkı şimdi olduğu gibi, anılarında da yüzünde parlak bir yol çiziyordu. Ve o zaman olduğu gibi şimdi de onun omzunu silkeledi, sesi küçük ve korkuyla çıkıyordu, sanki bir kez daha o çocukmuş gibi.

"Ren?"

Gözlerini yavaşça açıp "Küçükken bana böyle seslenirdin" demesi için birkaç deneme daha yapması gerekti.

Başını salladı.

"Annem nefret ederdi." "Öyle miydi?"

Gözlerini gökyüzüne kaldırdı -Cas'in büyüünün sisi arasından görebildikleri kadarıyla. O büyüün tonu gökyüzünü uzun zamandır olmadığı kadar maviye yakın gösteriyordu.

"En eski anılarımın çoğu onunla ilgili," dedi Varen, "ve bunlar sadece nefret ettiği şeylerle ilgili."

Cas cevap vermedi, daha fazlasını öğrenmek için yüreğindeki sızıyla savaşıyordu. Sadece o acıyla, ateşin içeri girip onlara ulaşma korkusuyla oturdu ve kardeşinin bunları hafızasına kazıyıp kazımadığını merak etti çünkü kraliçenin nelerden nefret ettiğini bilmek o şeyleri yapmamayı kolaylaştırıyordu - bu da hayatta kalmayı kolaylaştırıyordu.

Hayatta kalmak. İkisinin de uzun zamandır yaptığı tek şey buydu. Bu konuda çok yetenekliydi.

Ama hayatta kalmak yaşamakla aynı şey değildi ve hayatta kalmak için ne kadar çok çalıştıklarını düşünmek yıkıcıydı... sadece burada, kanlar içinde ve alevlerle çevrili olarak, ikisinin de başarabileceğini hayal edemediği bir savaşın karşı taraflarında sona ermek için.

"Sana her zaman tam adımları telaffuz etmeni söylerdi, çünkü aksi takdirde zor konuşan cahil bir çocuk gibi konuşurdun." Varen ayağa kalktı ve onun kendisini sakinleştirme çabalarını elinin tersiyle itti. "Ama biz *de* zor konuşan çocuklardık, değil mi?"

Cas yine hiçbir şey söylemedi; boğazı çok acımişti. *Her şey* çok çığ geliyordu. Ayağa kalktı ve oluşturduğu bariyere gitti, çatlamaya başlayan birkaç yeri güçlendirirken göz ucuyla kardeşini izlemeye devam etti.

Varen, "Bazen babam tanrılarla yapılan anlaşmalara ve düellolara karışmasaydı ne olurdu diye merak ediyorum," dedi. "Her şey bu kadar... *karmaşık* hale gelmeden önce çocuklardan başka bir şey olarak konuşma şansımız olsaydı." Ayağa kalktı, dengesi hafifçe sallanıyordu.

Cas tekrar elini uzatmaya çalıştı ve yine görmezden geldi.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı, omuzlarındaki gerginliği bir parça yuvarladı - etrafındaki hava değişmeye başlarken, soğuk büyü yüzeye çıkarken ve gözleri rahatsız edici bir parıltıya bürünürken bile çok insani bir hareketti. "Tanrıların ne kadar güçlü *ve vahşi* olabileceğini unutmuşum." Bakışları, kalkanlarının diğer tarafında daha da parlaklaşan turuncu bir lekeye -ateşe- doğru kaydı. "Özellikle de bu."

Cas'ın elleri, içlerindeki endişeli karıncalanmayı bastırmaya çalışırken bir sıkılıp bir çözülüyordu. "Beni o vahşi tanrıdan kurtardın. İzleyen herkes için çok açıktı. Ve Ateş Tanrısı hizmet ettiği kişiye -Hizmet ediyor olman gereken kişi. Sana çok *kızacak*."

"Karanlık Saray'ın tanrılarının ne kadar kibirli ve hırslı olduklarını unutuyorsun." Ona acımasız bir gülümseme verdi. "Hepsi Malaphar'ın sağ koltuğunda oturan kişi olmak istiyor ve oraya ait olduklarını kanıtlamak için sürekli bir savaş veriyorlar... Ona Ateş Tanrısı'nı uzaklaştırdığımı, böylece seninle kendim ilgilenebileceğimi ve daha fazla iyilik kazanabileceğimi söyleyeceğim."

Cas derin, sakın bir nefes aldı.

"Her halükarda en önemli mesele bu değil." Gözlerini bariyerin ötesinde büyüyen ateş ışığından ayırmadı. "Sana verdiğim kristali kullanmayı başardın mı?"

Konunun değişmesini istemeyerek de olsa kabul etti.

"Evet." "Güzel. Yani işleri bitirmek için ihtiyacın olan şeye sahipsin."

"Ama gerçekten hiçbir şeyi *bitiremedim*," diye itiraf etti. "Kanla ilahileştirilmiş hafızanın içerdiği her şeyi duyamadan ve göremeden yarıda kesildik. *Bu Nokta karanlık ve fedakârlık tarafından yapıldı ve bu nedenle sadece karanlık ve fedakârlık onu geri getirebilir - bu sözler açıktı, ama ne anlama geldiklerini bilmiyorum.*"

Kaşlarını çattı, kaşları düşünceli bir şekilde birbirine çarptı.

"Gerisini duymadım ve şimdi kristalin kurtarılabileceğini sanmıyorum ya da-

Buzun çatlamasına benzer bir ses dikkatlerini kalkana yöneltti. Başka bir zayıf nokta daha oluşuyordu. Cas artık ateşi açıkça görebiliyordu -sadece puslu bir noktasını değil, onlara doğru uzanan tek tek alevlerin dış hatlarını da.

Varen sakince, "Elinden geldiğince bir araya getirmen gerekecek," dedi. "Ben bunu Dawnskeep için başardım. Babam da bir önceki Nokta için bunu başarmıştı."

Cas bunu biliyordu ama sanki bir araya getirmesi gereken çok fazla parça varmış gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Elinden geldiğince onları bir araya getirmeye çalışıyordu ama hepsi düşüyordu, elindekileri yeniden ayarlamaya çalıştığı her seferinde daha fazlası kollarından yuvarlanıyordu.

"Antaeum Noktası Mistwilde'da bulunduğu yerden taşındı," dedi Varen'e.

"Onu bir şekilde kılıcıma aktardım ve Gölgeavcısı onun gücünü kontrol altında tutuyor ama şimdi o kılıcı kullanamıyorum." Yüzünü okumak zordu.

Meraklanmış mıydı? Korkmuş muydu? Kafası mı karışmıştı? Yüz ifadesi bunların hepsinin bir bileşimi gibiydi. Sonra bir anlayış p a r ı l t ı s ı geçti. Ama sahip olabileceği vahyi paylaşmadan, başka bir çatlak kalkanlarını yardı

Şimdiye kadarki en büyük çatlak.

Cas kısa bir süre Ateş Tanrısı'nın büyülerinin ıssısının tenini yaktığını hissetti, sonra Varen'in büyüü onu ele geçirdi ve onun yerine teninde ürperti bıraktı. Yanmaktan daha iyiydi... ama Cas yine de bu soğuktan nefret ediyordu; içine işleyip onu şaşırtan ve bildiği tüm sıcaklığı unutturan bu soğuktan.

"Zamanı geldiğinde," dedi Varen, "ne yapacağını bulacağına dair içimde bir his var." Sesi içi boş, teslimiyetçi bir tona bürünmüştü ve artık bunu tartışacak zaman yoktu; dışarıdaki ateşler daha parlak bir şekilde kükrüyordu ve Cas hem Elander'in hem de Fırtına Tanrıçası'nın yaklaştığını, herkesin ve her şeyin kaotik bir sona doğru aktığını hissedebiliyordu.

"Şimdi, tıpkı daha önce olduğu gibi," diye devam etti Varen hızla, "görünüş uğruna savaşacağız. Beni senden ve yandaşlarından uzaklaştır. İnandırıcı görünmesini sağla."

Dünya onlara birkaç saniye daha sessizlik sağladı. Orada öylece durmuş, zorlukla nefes alarak kardeşinin yüzünü incelerken kalkanı düşündüklerinden daha uzun süre dayanmıştı. Silmeyi başaramadığı kan, artık insana benzemeyen gözler.

Onu uzaklaştırmak *istemedi*.

Her ayrılık son ayrılıkları olabilirmiş gibi geliyordu ve o bunun bitmesine hazır değildi. Bu şekilde değil.

"Varen, ben-"

Sessizlik bozuldu.

Büyüsü çöktü ve üzerlerine bir ısı dalgası ve kendi zayıflayan gücünü gönderdi. Varen onları dümdüz edemedi gücü tüketti ve havayı daha fazla dayanılmaz soğukla doldurdu. Her şey yatışır yatışmaz -dışarıdaki dünya tarafından görülme riskini alır almaz- Varen hiçbir uyarıda bulunmadan ona döndü.

Elleri yanlarından kalktı, gölge canavarları girdap gibi döndürerek emirlerini yerine getirmelerini sağladı ve onları Cas'ın göğsüne doğru fırlattı.

Tökezleyerek geri çekildi ve aralarında bir kalkan oluşturarak onları savuşturmaya yetecek kadar büyü yapmayı başardı. Etrafında dolanmaya devam ettiler, bir açıklık aramak için daireler çiziyorlardı.

Fırtınalar Tanrıçası, Ateş Tanrısı'yla tekrar savaşa dalacak kadar iyileşmişti. Parlak formları Cas ve kardeşinin durduğu yerin hemen ötesinde birbirlerine çarparak yuvarlanıyordu.

Böylece Varen tamamen ona odaklanabildi. Duman ve büyü dolu havanın içinden gözleri kısa bir süreliğine buluştu ve dudaklarından bariz bir emir çıkarken başını salladı. *Karşılık ver.*

Gölge yaratıklar daha katı hale geldi, çömelip sıçramaya hazırlanırken kasları netleşti ve belirginleşti.

Cas yanlarından geçip gitmek ve daha önce yaptığı gibi kardeşini yere yıkmak istedi. Onu sarmak. *Dövüşmek*, ama sadece çocukken yaptıkları gibi - biri teslim olana kadar itişip kakışmak ve çamurda yuvarlanmak, didişmek ama sonunda barışmak. *Çocuklar* gibi dövüşmek, tanrılar, krallar, kraliçeler ya da artık her ne iseler onlar gibi değil.

Bu yanlış.

Canavarlar sıçradı, pençeleri havada karanlık çizgiler bıraktı.

Parmak uçlarına şimşekler çakarken Cas'ın gözleri yaşardı, genellikle kılıcıyla başardığı kadar sağlam değildi ama yeterince sağlandı. Kıvılcım saçan ellerini ileri doğru iterek yaratıkların havada geri tepmesini sağladı. Onlara yaklaştığında, yaratıklar çömeldi ve karanlık zemine sızarak kaybolmaya başladılar.

Gözden kayboldular ve kardeşiyle yüzleşmek için arkasını döndü, elindeki şimşekler o hareket ettikçe daha şiddetli fırtınalara dönüşüyordu. O

Bir elini geri çekti ama elinin etrafındaki gücü serbest bırakamadan durdu. Kendini o büyüü doğrudan ona yapmaya zorlayamazdı.

Varen onun tereddütü karşısında başını salladı, yüzünde tanıdık onaylamayan, hafif kendini beğenmiş bir ifade vardı. Ellerini yavaşça yanına doğru kaldırdı ve tekrar çağırdı. Bu kez yaratıklar değil, ona yönelttiği gölgeli enerjiden oluşan saf bıçaklar. Bıçakları hemen ileri saplamadı, ona bir savunma çağırma şansı verecek kadar uzun süre durakladı.

Cas'ın elleri hâlâ hareket etmeyi reddediyordu. Önemli değildi.

Elander onun önüne fırladı ve tereddütlerinin hiçbirini paylaşmadı. Saf aksiyon ve öfkeden ibaretti, ışığı ileriye doğru savrulup gölge bıçaklarını yutarak onları parçalara ayırdı ve her yöne çılgınca dağılan siyah enerji parçacıklarına dönüştürdü.

Arkasından bir değil, iki tanrıça geldi -Nephele değil, Ay ve Gökyüzü tanrıçaları, her ikisi de öfkeli ve parlak büyü dalgalarıyla çevriliydi. Tanrıçalar bu büyüün bir kısmını Cas'a doğru yönlendirdiler ve birleştirerek onun için güçlü bir kalkan oluşturdular.

Elander, Caden'in kılıcını sallayan Varen'a odaklandı; bu kılıç, çağırdığı yıldırımla çatırdıyor ve bıçağın etrafında bükülüyordu.

Cas binanın kalkanından sıyrıldı ve Elander'ın koluna atladı, kendini ona sardı ve onu durmaya sürüklemeye çalıştı. "Bu yanlış," dedi sesi kırılarak. "*Bu yanlış!*"

Elander çeşitli büyülerin gürültüsünden onu duyamadı ya da belki de onu görmezden gelmeyi seçti. Serbest kaldı ve Varen'a odaklanmaya devam etti.

Ama Cas onu o kadar yavaşlatmıştı ki Varen aralarına hatırı sayılır bir mesafe koymuştu ve Varen hâlâ geri geri gidiyordu. Ancak bir kez daha göz göze geldiklerinde durdu. Yavaşça, neredeyse acı çekerek gözlerini kırptırdı, sanki bakışlarını ondan uzaklaştırmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Sonunda bunu başardı; başını kararlı bir şekilde eğmeden önce ona son bir kez baktı. Bir veda.

Son kez mi?

Bu düşünce Cas'ın nefesini kesti. Varen bir gölge ve duman parıltısı içinde gözden kaybolurken hareket etmeye devam etmek için kendini zorladı ve Nephele ile Ateş Tanrısı'nı savaşırken gördüğü son yere döndü.

Her ikisi de kuş formlarını terk etmiş ve bunun yerine birbirleriyle dövüşen insansı varlıklar olarak durmuşlardı, büyü silahları çekilmiş ve güçle kabarmıştı.

Ateş Tanrısı'nın dikkati kısa bir süreliğine dağıldı ve Elander'in diğer iki tanrıçayla birlikte yaklaştığını ve sonunda Cas'ın da onu takip ettiğini gördü.

Olasılıkların bu kadar dramatik bir şekilde değiştiğini gören ateşli tanrı, Varen'in izinden gidip kara bir duman girdabında kaybolmadan önce sadece bir an tereddüt etti.

Cas ve müttefikleri gergin ve her türlü hileye karşı hazırlıklı bir şekilde beklediler...

Geri dönmedi.

Gök ve Ay Tanrıçaları Feyedge şehrini büyü kalkanlarıyla sararak yangınların zaten yanmış olan yerlerin ötesine yayılmasını engellemiştir ve şimdi Nephele devam eden yangınları tamamen söndürmek için yıkıma doğru adım attı.

Cas, Fırtına Tanrıçası'nın kara bulutlar yaratarak alevlerin üzerine su dökmesini uyuşmuş bir halde izledi. Sahne kısa sürede ürkütücü bir şekilde karanlık, buhar ve dumanla doldu ve Cas yanmış cehennem manzarasına bakarken ürperdi, şekilleri tanımaya, yönünü bulmaya ve az önce olanları anlamlandırmaya çalıştı.

Elander ona yaklaştı; küllerin ve dumanın içinde bile hemen tanıdığı bir şekil. Onun elini tuttu, başparmağını titreyen elinin avuç içine vurdu.

"Nessa askerlerimizi Mistwilde'a doğru yönlendirdi," dedi ona. "Güvende olmalılar." Ona baktı, gözleri endişeyle doluydu. İyi olup olmadığını sormadı; cevabın *hayır* olduğunu ve onun yalan söyleyip *evet* diyeceğini zaten biliyordu, bu yüzden kelimeleri atladi ve onun yerine kollarını ona doladı.

Ona sımsıkı sarıldı, güvendedi ama yine de acı çekiyordu, sıcak bir güçle çevriliydi ama yine de ağabeyinin büyüünün anısıyla titriyordu. Onun sesini. Onun yüzünün görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. Ellerindeki kana bakmaktan kendini alamıyordu - onun kanına.

Ve aralarındaki iyileştiremediği tüm yaraları düşünmeden edemiyordu.

BÖLÜM 25

"**W** Bu ölümlüler diyarının durumu hakkında ne duymuş ya da ne hayal etmiş olursanız olun," dedi Nephele yanlarına dönerken, "sizi temin ederim, durum daha da kötü."

Elander ona alaycı bir bakış fırlattı ama Nephele her zamanki gibi yorum yapmaktan geri durmadı.

"Bu sahne, imparatorluğun her yerinde ve ötesinde yaygınlaşan bir sahneyi yansıtıyor," diye devam etti ve etraflarındaki yıkımı işaret etti. "Bu diyarın sonuna doğru her zamankinden daha hızlı ilerlediğimizi gösteren sahneler."

Casia *son* kelimesini duyunca keskin bir nefes aldı ve Elander onun dengesinin bozulduğunu hissetti. Bir elini kurnazca Casia'nın sırtının alt kısmına doğru uzattı ve gerekirse onu sabitlemeye hazırlandı.

"Umarım, hepiniz bu konuda önemli bir ilerleme kaydetmişsinizdir."
"dedi Nephele.

Elander açıkça, "Hâlâ üzerinde çalışıyoruz," dedi.

Nephele ağzını açtı, açıkça yeterince sıkı ya da hızlı çalışmadıkları için onları azarlamaya hazırlanıyordu ama Ay Tanrıçası onun sözünü kesti.

"Buradayız çünkü bugün erken saatlerde büyüünüzde garip, rahatsız edici bir dalgalanma hissettik," dedi Inya, parıldayan gözleri Elander ve Casia arasında gidip gelirken.

"Hissettin mi?" Elander tedirgin bir ürpertinin omurgasından aşağı süzülmesine engel olamadı. "Mistwilde'nın üzerinde gezinen ters büyülerden bile mi?"

Inya kaşlarını çatı. "Evet. Başınızın belada olabileceğini düşündük - her zamankinden daha fazla belada - bu yüzden sizi bulmaya geldik. Ama Ateş yüzünden dikkatimiz dağıldı.

Yol boyunca Tanrı. Onu buradan otuz mil kadar güneydeki Silverbank'te benzer zulümler yaparken bulduk. Onu o sahil kasabasından uzaklaştırdık ve ardından buraya kadar takip ettik."

"Başka yerlerde de benzer sahneler yarattığını söylemişsiniz..." Casia dedi ki. "Ama kaç tane? Neredeyse bir haftadan fazla oldu - bu süre içinde ne kadar hasara yol açmış olabilir?"

"Kutsallar istedikleri zaman etkileyici bir hızla hareket ederler," diye mırıldandı Gök Tanrıçası.

Indre'nin sesi Elander'i şaşırttı -konuşma zahmetine girmiş olması ve diğer iki tanrıçayla birlikte bu savaş alanına gelmiş olması. Geçmişte onlara yaptığı kısa yardıma rağmen, kayıtsız varlığına geri dönmekte gecikmemişti ve Elander onun sonuna kadar orada kalmasını bekliyordu; eğer işler *onun* bile mücadeleye geri dönmeye karar verdiği noktaya kadar tırmanmışsa, bu davaları için iyiye işaret değildi.

Bu gerçekten son muydu?

"Kaç kişi olduğuna gelince," diye ekledi Nephele, "sayısını unuttuk. Ve sadece o değil. Buz Tanrıçası da kendi payına düşen yıkımı yarattı; tıpkı *O'na* bağlılıklarını değiştiren diğer tüm Marr'lar gibi. Sadece ilahi olanlar da değil. Karanlık Tanrı'nın destekçisi olarak görülmek için yaygara koparan ölümlüler ve elfler *de* var. Örneğin Sarith'in önderliğindeki Ethswen ve Moreth orduları, yaratmaya çalıştığı yeni dünyada bağışlanmak ve iyilik görmek karşılığında ona hizmet etme arzularını gizlemediler."

"Bu son kısmı zaten biliyorduk," dedi Casia sefilce.

"Gerçi artık kimse Sarith tarafından yönetilmiyor," diye ekledi Elander, ses tonundaki karanlık kendini beğenmişlik imasını engelleyemeyerek.

Indre'nin ince kaşları çivit rengi gözlerinin üzerinde yükseldi. "Yani bu söylentiler doğru mu?"

"O elf gaspçı kraliçe olmasa bile," diye bastırdı Nephele, "yozlaşmış kitlelere liderlik edecek başkaları da var. Kaos hâlâ bu dünyanın her köşesini tehdit ediyor."

Gruptakiler uzun bir süre hiç konuşmadan durdular ve etraflarını saran kaosun kanıtlarını incelediler.

Ay Tanrıçası külle kaplı bir toprak yığınının ayağıyla itti. Sanki kendini dengeleyip cesaretini topluyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Ne olursa olsun," dedi, "onun hükümdarlığı fikrine karşı isyan eden ölümlü ordular da var."

Casia bakışlarını kaldırdı ve Elander onun gözlerinde bir umut parıltısı gördü. Bu umuda onun kadar inatla sarılabilmeyi, onu hâlâ saran huzursuz ürpertiden kurtulabilmeyi diledi.

"Sadira'da isyancı bir ordu büyümeye devam ediyor," dedi Ay Tanrıçası. "Ve Ciridan'da geride bıraktıklarınız da hâlâ örgütleniyor, giderek daha fazlasını davalarına çekiyorlar. Sarayınızda meydana gelen savaştan sonra gerçek durumu gördüler ve buna göre toparlanıyorlar."

"Yapacaklarına inandığımız gibi." Casia bir an için gözlerini kapadı, sanki bu nadir olumlu haberin tadını çıkarıyordu. "Güzel."

Inya ona küçük, cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

Nephele ve kız kardeşi daha az cesaretle birbirlerine baktılar ama endişelerini bir kez olsun kendilerine sakladılar. Tekrar sessizliğe büründüler, Gök Tanrıçası'nın bakışları Casia'nın üzerinde yoğunlaştı ve uzun, rahatsız edici bir an boyunca onu inceledi.

"Şu garip büyü dalgası..." diye sordu. "*Neydi o?*"

"Ben... Sanırım neden bahsettiğinizi biliyorum." Casia, geride bıraktıkları elf diyarına doğru baktı ve onlara Irithyl Sarayı'nın derinliklerinde yaşanan olayı -Solatis'in kendisine verdiği silahı şu anda taşımamasının sebebini- anlatmadan önce gözle görülür bir şekilde kendini çelikleştirdi.

Tanrıçalar sözlerini bitirdiğinde bir an için suskun kaldılar ve Nephele sonunda tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı, her zamankinden daha az kendinden emindi.

"Kalp üzerindeki mücevherler gerçekten *paramparça* mı oldu?"

"Ve bunu yaptıklarında, sanki bir parçam da onlarla birlikte paramparça oldu," diye yanıtladı Casia. "Hâlâ kendimi dengesiz hissediyorum, sanki gücümün fark ettiğimden daha fazlası o kılıca bağlıydı ve şimdi... *gitti*. Ya da boğuluyor."

"Yani Nokta hâlâ sağlam, sadece yeri değiştirilmiş."

Casia başını salladı ve sonra onlara da Kan kristalinden ve içindeki bilgileri Nokta'nın işini bitirmek için kullanmayı umduğundan bahsetti.

Elander de en az tanrıçalar kadar dikkatle dinliyordu. Şehirde kristali kullanırken yarıda kesildikten sonra, yüzündeki ifadeyi okumak yeterince kolaydı - görevlerinin bu kısmının başarısız olduğunu hissetmişti. Yine de, anıyı daha fazla bir araya getirebileceğini ummuştu; son savaşlarının diğer tarafına geçtiklerinde hep birlikte daha iyi anlamlandırabileceklerdi.

Ama Casia'nın söylediği hiçbir Şey içindeki tedirginliği yatıştırmadı, her kelime *daha da kötüleştirdi*.

"Karanlık ve fedakarlık içinde yaratılmış bir Nokta..." Inya tekrarladı.

"Ve aynı yöntemlerle czlmesi gerekir," dedi Casia. "Ama ne tür bir karanlık? Ne tür bir kurban?"

Nephele başını salladı. "Yapabileceğimiz herhangi bir tahmin sadece varsayım olacaktır. Ama bizim için pek *iyi* görünmüyor, değil mi?"

Elander bir an için gruptan uzaklaştı ve bakışlarını uzaktaki Şehre -ya da hâlâ etrafta dolaşan yoğun buhar ve duman bulutu arasından görebildiği kadarına- dikti. Casia'nın yüz ifadesindeki endişeyi görmesini istemiyordu.

Daha umutlu bir açıklama yapan yine Ay Tanrıçası oldu. "O anının içinde gördüğünüz ölümlü bilgin yanılıyor olabilir. Işık en karanlık glerin bile üstesinden gelebilir; bunu daha önce de gördük." Tanrıça Casia'ya bakarken Elander onlara döndü, gözleri Casia'nın yanağında sabitlenmiş ve düşünceli bir Şekilde parlıyordu. "Kendini feda ettin ve Malaphar'ın işaretini aldın, başkalarını kurtarmak için onun gücünün ve kontrolünün karanlığına adım attın... ve o güce dayandın ve sonunda ışığa geri dönmeyi başardın. Kılıcın da şimdi aynı Şeyi yaptı, değil mi? Işığı feda edildi ama karanlık onun tarafından kontrol altına alındı, daha yönetilebilir bir forma sokuldu. Belki de tek mesele, ışık yeniden ortaya çıkıp Nokta'yı yok edene ya da onu mhrleyene kadar karanlığı zapt etmektir."

Fırtına Tanrıçası başını salladı. "Ama daha önce böyle bir karanlığı nihai olarak yok eden Solatis'ti - Işığın kendisiydi. şimdi Solatis gitti. Ve kısmen de Casia ve Elander'i ışığa geri döndürmek için feda ettiği her Şey *yüzünden* gitti."

Casia elini önüne uzattı, küçük bir kıvılcım çağırdı ve Nephele'nin sözlerini düşünürken onu düşünceli bir Şekilde evirip cvirdi.

"Yani kılıcımın Nokta'yı oluşturan karanlığı yok etmesine yardım edebilsem bile, bu şu anlama gelebilir..." Sözleri ani bir rüzgâr ğultusunda kayboldu. O kelimeleri tekrar bulmaya ya da sesini sert esintinin üzerinde yükseltmeye clışmadı. Buna ihtiyaı yoktu.

Orada bulunan herkesin zaten aynı Şeyi düşündüğü açıktı.

Kimse bunu söylemedi -Nephele bile- ki Elander buna minnettardı. Bunu *düşünmeye* bile zor dayanıyordu. Başka bir yolu, başka bir czm olmalıydı.

Casia'nın zaten yaptığından daha fazla fedakârlık yapmasını gerektirmeyen bir şey. Başka bir şeye inanmayı reddetti.

Rüzgâr uğuldamaya devam etti, Casia'nın elinin etrafındaki kıvılcımlar söndü ve beşi puslu karanlıkta durup düşüncelere daldı.

Sonunda Nephele derin bir nefes aldı ve yorgun ama kararlı bir sesle, "Bu Nokta ile başa çıkmanın bir yolunu bulabileceğimizi varsayarsak -Bu arada bir sonraki hamlemiz ne olmalı? Yerimizde duramayız. Düşmanlarımız giderek daha organize oluyor, saldırıları daha etkili hale geliyor. Buna karşılık bizim kuvvetlerimiz dağınık ve nereye gideceklerini bilemiyorlar."

Inya başını sallayarak onayladı ve ekledi, "Ayrıca, Karanlık Tanrı Mistwilde'da olduğunuzun farkında değilse bile artık farkındadır."

"Sonsuza dek o elf diyarında saklanamazsın," dedi Gök Tanrıçası.

"Oraya *saklanmak* için gitmedik," diye vahşice hatırlattı Elander ona, kılıcına uzanmak için duyduğu refleksif dürtüyle savaşıyor.

Tanrıça ona doğru döndü, gözleri karardı ve gücü canlanırken saç telleri havalandı. Nephele aralarında durmak için hareket etti ve belki de varoluşunda ilk kez barışçıl bir rol oynadı.

Casia Elander'dan çok daha sakin bir ses tonuyla Gök Tanrıçası'na baktı ve "Oraya Antaeum Noktası'nın halledildiğini görmeye gittim. Ve ayrılmadan önce bununla nasıl başa çıkacağımı bulacağım - sadece biraz daha zamana ihtiyacım var." Odağını Nephele'ye çevirdi. "Hepiniz hâlâ gönderebileceğim diğer habercilerden daha hızlı seyahat edebilirsiniz, değil mi?"

Nephele merakla kaşlarını kaldırarak, "Yeterince hızlı," dedi.

"Bu dağınık müttefikleri toplamak ve onları yönlendirmek, onları gelecek olanlara hazırlamak için çok uzaklarda habercilere ihtiyacımız var. Soryn, Ciridan'ı bizim için koruyanlar, hepsi. Onlara bir çözüme yaklaştığımı ve çözüme ulaştığımda Karanlık Tanrı'nın getireceği gazapla yüzleşmek üzere Mistwilde diyarından yola çıkacağımı söyle. Belki de dediğin gibi bir sona doğru yürüyeceğim. Ya da belki de değil." Bakışları harap olmuş tarlaları ve uzakta için için yanan şehri taradı ve Elander kaşlarının nasıl kırıştığını ve dudaklarının ince hareketini hesaplarken gördü - dünyanın kaç gün hayatta kalmayı başarabileceğini, son Sızdırmazlık Noktası'nın gizemlerini çözmeye çalışmaya ne kadar dayanabileceklerini belirlemeye çalışıyordu.

Bakışlarını hepsinden kaçırmadan önce gözlerinde umutsuzluk parladı.

Yeterince uzun değil.

Bu umutsuzluktan sıyrıldı ve sakince bir sayıya karar verdi. "Bir hafta daha," dedi Nephele'ye. "Bir hafta daha, sonra hepimiz sonla yüzleşmeye hazır olmalıyız, her ne olursa olsun."

Fırtına Tanrıçası birkaç saniye boyunca hiç konuşmadan onu inceledi. Nephele'yi okumak genellikle zordu ama Elander bu kez eski dostunu anladığını düşündü, çünkü o da Casia'yla aynı şeyi düşünüyordu - Fırtınabarınağı'ndaki ilk karşılaşmalarından bu yana Casia'nın ne kadar ilerlediğini. Casia'nın elf krallarından kadim tanrıçalara kadar her şeye gözünü kırpmadan hükmedebilecek noktaya gelene kadar yaşadıklarını düşünmek onu hem hayrete düşürüyor hem de midesini bulandırıyor.

"Pekâlâ o zaman," dedi Nephele. "Çabuk hareket edeceğiz." Casia'yı hafifçe selamladı ve sonra zarif bir dansa başlar gibi ellerini gökyüzüne doğru uzatarak uzaklaştı. Ellerini aşağı doğru salladığında, kanatlar onu yukarı kaldırdı ve vücudu şimşeğe dönüşerek devasa bir kuşun tanıdık şeklini aldı.

Kız kardeşi başka bir şey söylemeden onu takip etti ve benzer bir şekilde dönüşerek uzaktaki gökyüzünde daha da hızlı bir şekilde kayboldu.

Ay Tanrıçası yumuşak bakışlarını Casia'nın üzerinde sabitleyerek öylece kaldı. Eli Casia'nın saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırmak için uzandı ve sonra omzuna düşerek onu sabitlercesine orada durdu.

Özel bir konuşma için yapılmış samimi bir dokunuş gibi hissettirdi, bu yüzden Elander onları biraz yalnız bırakmak için geri çekildi.

Tanrıçalar atlarını sihirli bir çitle çevirmişlerdi; Casia ve Inya konuşmalarını bitirirken o da onları toplamaya ve çantalarını kontrol edip emniyete almaya gitti.

Inya Casia'nın alnına bir öpücük kondurduğu sırada onun yanına döndü. Ardından Nephele'nin yaptığı gibi hafifçe eğilerek kendini savuşturdu, eğilirken vücudu ay ışığı renginde şeritlere dönüştü. Bu şeritler sanki ani ve şiddetli bir rüzgârla yukarı doğru savruluyormuşçasına hızla gökyüzüne yükseldi ve bulutlar ile karanlık çizgileri arasında hızla kıvrılan yılsarı bir şekil oluşturdu.

Casia tanrıçalar gözden kaybolduktan sonra uzun bir süre gökyüzünü izledi, kaşları çatıktı, kollarını ortasından kavradı, parmakları yan tarafına vuruyordu. Bu parmaklardan bazıları kana benzeyen bir şeyle kaplıydı.

Kardeşinin mi?

"Acele etmeli ve diğerlerine yetişmeliyiz," dedi, "onlar endişelenip peşimizden bir arama ekibi göndermeden önce."

Başını salladı ve başka bir şey söylemeden atının sırtına bindi.

Sürüklenen sisler arasında dörtnala ilerlediler, savaş alanının görüş alanından çıkıp ötesindeki ormanların derinliklerine doğru ilerleyene kadar hızlarını kesmediler.

Duman kokusu yerini ağır çam kokusuna bırakırken, Elander heybelerinden birinden haritayı alıp inceledi. Bu Mistwilde'dan çıktıkları yol değildi ama Nessa ve diğerlerinin geçtiği yolun aynısı olduğundan oldukça emindi.

Daha yavaş ilerleyerek diğerlerinin bu güzergâhtan geçtiğine dair işaretler aradılar. Casia aniden sessizliği bozduğunda Elander tam da çiğnenmiş toprak ve kırık dallardan oluşan bir kümeyi incelemek için duraklamıştı.

"Sence bu doğru mu? Bu son mu olacak?"

Adam nasıl cevap vereceğini bilemeyerek tereddüt etti ve Casia o kelimeleri bulamadan devam etti.

"Sanırım bu aptalca bir soru, değil mi? Etrafımızdaki kanıtlar göz önüne alındığında."

"Aptalca değil," dedi sessizce. "Buraya kadar sözde sonlarımızı sorgulayarak ve onlara isyan ederek geldik, değil mi?"

Hafifçe başını salladı ve kısa süreli de olsa hoş bir gülümseme takındı. Birkaç dakika daha sessizce, yan yana ilerlediler, ta ki hava elf büyüsünün tanıdık hissiyle karıncalanmaya başlayana kadar. Gökyüzü de aydınlanmış gibiydi, her zamankinden daha sık olan ağaçlara rağmen daha fazla ay ışığı onlara ulaşıyordu.

Casia keskin bir nefes aldı ve atını yavaşlatarak durdurdu. "Sorun nedir?"

Az ileride bir şeye bakıyordu, yumrukları dizginleri sıkıca kavramıştı ve gözleri sanki bir kâbusun ortaya çıkışını izliyormuş gibi geniş ve kırışmıyordu ama Elander kâbus gibi bir şey görmedi. Hafif bir esintiyle savrulan yapraklar dışında hiçbir şey kıpırdamıyordu.

"Casia?"

Başını hafifçe salladı. Yüzünü başka yöne çevirerek, "Tanrıçaların bize söylediği her şeyin yerleşmesi için biraz zamana ihtiyacım var. Mistwilde'a dönmeden önce. Diğerleriyle yüzleşmeden önce."

Durma fikri hoşuna gitmemişti, ama onun gibi attan indi, kendi atıyla birlikte onun atının dizginlerini de aldı ve ikisini de yakındaki bir yere götürdü.

İçmek için akarsu.

Casia dere boyunca yürürken nöbet tuttu, diz çöküp ellerini soğuk suda yıkamadan ve kanı durulamadan önce birkaç dakika ay ışığındaki yansımasını inceledi.

Daha önce, büyüünün kalkanı içinde hapsedilmişken, onunla kardeşi arasında neler geçtiğini merak etti. Ama sormadı. Sadece onu dikkatle izlerken bir yandan da etraflarını kolaçan ediyor ve sonraki adımlarını planlıyor, ara sıra karanlık gölgeleri daha derinlemesine araştırmak için küçük büyü kıvılcımları çağırıyordu.

Casia kısa süre sonra dereden uzaklaştı ve büyük bir ağaca yaslandı, ağaçtan aşağı kayarak gövdenin dibindeki ölü yaprak ve dalların arasına yerleşti. Bacaklarını kendine doğru çekti, dirseklerini onlara dayadı ve ellerini alnına bastırdı.

Endişe göğsünde bir çukur açarken, Elander atlarını bağladı ve ona yaklaştı. Hâlâ konuşmuyordu; ne söyleyeceğinden emin değildi. O gün yaşananların ardından söyleyebileceği hiçbir şey yeterli gelmemiştir.

Casia başını eğik tuttu ama sonunda sessizliği bozan o oldu ve sessizce ama net bir şekilde "Ölümden korkmuyorum" dedi.

Kollarını göğsünde kavuşturarak ağaca yaslandı. "Sanırım geçtiğimiz aylarda bunu fazlasıyla kanıtladın."

Sessiz, esprisiz bir kahkaha attı. "Demek istediğim... eğer dünya biz öldükten sonra da devam edebilirse... o zaman yeterli olacaktır. Bunu bir süredir düşünüyorum ve devam etmesi için ne fedakârlık gerekiyorsa kendimi ona hazırlıyorum." Çizmesinin altında ezilmiş ölü bir yaprağı kopardı. "Hepimizin hayatta kalmasının bir yolu olsaydı, o zaman elbette daha iyi olurdu, ama bu..." Başını sallayarak sözlerini bitirdi. "Ve sen ve ben, her neyse... bize *iki* ömür verildi. Bencilce bundan daha fazlasını nasıl isteyebiliriz ki?"

Kaşlarını çattı ama başka bir cevap vermedi; sorunun bir cevabı yok gibiydi.

Birkaç dakika sessiz kaldı, tekrar konuşmadan önce gözleri düşünceli bir şekilde parlıyordu. "Bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Ne taçlara, ne yeminlere, ne de dağların tepelerindeki sonsuza dek sürecektir evlere... Onlar sadece bir umuttu, bizi bu noktaya getiren bir numaraydı. Peki ya hiç gerçekleşmezlerse? Bu imparatorluğun kanlı tarihi boyunca pek çok kraliçe daha kötü şeyler yaşadı, değil mi? En azından... en azından benim durumumda bir *olasılık* vardı. Ve güçlü bir aşk.

bir dünyayı yıkmaya yeter. Şifa Tanrıçası'nın dediği gibi, *hiçbir şey bir şeyleri bu kadar tamamen kıramaz.*"

"Ve hiçbir şey onları tamamen iyileştiremez," diye hatırlattı ona.

Hüzünle gülümsedi. "Doğru. Elbette." Gözlerini kapattı. "Ama şimdi her şey... *kırılmış* gibi geliyor, değil mi?"

Karşı çıkabilmeyi diledi. Ama bunu yapmaya bir türlü cesaret edemiyordu. "Şimdi çok daha bulanık olsa da hâlâ gözümde canlandırabiliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Düğün, varisler, birlikte yaşlanmak. Ve sen... sen tüm bunlar boyunca benim yanımda dururdun. Buna inanıyorum."

Umut fikri şu anda yanlıştır ve adaletsiz hissettiriyordu, bu yüzden herhangi bir teklifte bulunmadı. Sadece kızın eline uzandı ve kız elini tutup onu ayağa kaldırmasına izin verdiğinde, "Evet, yapardım" dedi.

Alt dudağı titrerken bile gözlerini kırpmadan onun gözlerinin içine baktı. Korkuyordu, o da korkuyordu ve sanki özel bir cenaze törenine katılıyorlarmış, olabilecek her şeyin yasını tutuyorlar, hâlâ yapabiliyorlarken onları hafızalarına kazıyorlarmış gibi hissediyordu.

Ama karanlık etraflarında ne kadar toplanıp baskı yaparsa yapsın, o asla sinmedi ya da başka tarafa bakmadı ve çok geçmeden korkak kraliçe bir kez daha korkusuzlaştı, uzanıp ellerini saçlarının arasından geçirdi ve dudaklarını kendisiyle buluşması için aşağı çekti.

Onu bir kılıç kullanır gibi şiddetle öptü. O da aynı şiddetle karşılık verdi, onu kollarıyla sıkıca sardı ve kendine çekti, duman rengi tadından, yumuşak teninden, dudaklarına o üç basit kelimeyi fısıldadığında nasıl titrediğinden başka hiçbir şey bilmeyene kadar onu içine aldı.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Dakikalar sonra uzaklaştıklarında, ellerini tuttu ve hâlâ sadece ona bakıyordu; önlerindeki ya da arkalarındaki patıkaya ya da etrafta beliren karanlık yerlere değil, "Ay Tanrıçası haklı olabilirdi. Işığın geri gelmesi için hâlâ bir şans olabilir. Sonumuzun karanlık olmaması için bir şans."

Bunu söylerken bile kızın böyle bir sonu hayal etmekte zorlandığını anlayabiliyordu. O da öyleydi... ama yine de ona katılacak gücü kendinde buldu.

"Karanlıkta son bulacağımızı sanmıyorum." Kendi iyiliği yerine onun iyiliği için bir şeye inanmayı daha kolay bulması garipti. "Ve gelse bile, sonsuza dek sürmeyecek," diye ekledi ellerini sıkarak. "Çok uzun zaman önce birinin bana söylediği gibi, *her zaman bir sonrası vardır.*"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

A Kısa bir süre sonra, Mirdor Nehri'nin keskin bir kıvrımında onları bekleyen Nessa ve diğerlerine rastladılar.

Burada oyalanmadılar, sadece Cas'ın Nessa'yı hızlıca kucakladı ve kontrol etti. Sonra tekrar yola koyuldular, Nessa'ya at sürerken kaçırdığı her şeyi anlattılar, ağaçların arasından geçip Irithyl şehrinin puslu, uzak ışıltısına doğru ilerlediler.

Cas, Feyedge'in dışındaki tarlalarda olanları anlatmayı bitiremeden, saraydan gelen ve başlarında telaşlı bir Anwyn'in bulunduğu başka bir atlı grubu onları karşıladı; görünüşe göre son birkaç saatini onları bulup getirebilmek umuduyla diyarın sınırlarını araştırarak geçirmişti.

Hızla Cas'a doğru koştu ve atları çarpışmadan hemen önce durdu. "Tanrıya şükür döndün," diye soluk soluğa bağırды elf kadın. "Sarayda bir sorun var. Kılıcın... o... *acele et* lütfen!" Bundan başka bir açıklama yapmadan döndü ve şehre doğru dörtlale koşmaya başladı.

Kafası iyice karışmış, kalbi korkuyla çarpan Cas diğerlerinin peşinden gitti. Sarayın kapısından geçtiklerinde diğer arkadaşları onları karşıladı, atlarından iner inmez atlarını tutan hizmetkârlar onlara eşlik etti.

Cas kılıcını almaya odaklanmıştı ama bakışları otomatik olarak Nessa'nın atından atlayıp doğruca Laurent'a gitmesini ve yüzünü onun göğsüne gömmesini izledi. Ya da Laurent'ın onu hiç tereddüt etmeden kabul edişini, gözlerinin kapanışını ve kollarının koruyucu, yumuşak ve yanına geldiği elfin karakterine tamamen aykırı bir şekilde sıkılışını

Biliyorum. Gözleri açıldığında Cas'ı buldu, bakışları onu yarım adım yavaşlattı. Aynı anda birkaç şeyi birden anlatıyormuş gibi görünen ince bir baş sallama hareketi yaptı: hoş geldin, endişeli bir merak, bir teşekkür.

Sadece onu güvende tutacağına söz ver.

Bu son görev pek çok açıdan başarısız olmuş gibi hissediyordu ama en azından bu kadarını başarabilmişti.

Cas diğer arkadaşlarını kısaca selamladıktan sonra Anwyn'in peşinden neredeyse koşar adımlarla saraya girdi, koridorlarda öylesine pervasız bir hızla ilerliyordu ki çok geçmeden umutsuzca kayboldu, tamamen Anwyn'in onu götürmek istediği yönün insafına kalmıştı. Ancak Elander onlara yetişip Anwyn'in kolunu tutarak onu durmaya zorladığında yavaşladılar.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Bizi bekleyen tehlikelere doğru körü körüne koşmaktan hoşlanmıyorum."

Anwyn onun elinden kurtuldu ve daha makul bir hızda yavaşlasa da ilerlemeye devam etti. "Casia bu diyarı terk ettiği anda kılıç... onu tutanlara döndü," diye açıkladı nefesini tutma çabaları arasında. "Ve kılıcın içinde tuttuğu karanlığın bir kısmı kaçtı ve onun gücü nöbet tutanları alt etti. O muhafızlardan biri öldü. Diğerleri zorlukla kaçtı. Kılıcı tek başına bir odaya kilitlediler ve o zamandan beri o odaya kimse girmedi. Ama korkarım duvarlar daha fazla dayanamayacak. Şimdiden çatlamaya başladılar. Kapı, genellikle ilahi büyüye dayanıklı malzemelerden yapılmış olmasına rağmen çökmeye başladı. Etrafındaki odaların kapıları da çöküyor ve kimse yaralanma ya da delirme riski olmadan bıçağın odasına giden koridorda yürüyemiyor bile. Karanlığı yumuşatmak için aklımıza gelen *her şeyi* denedik. Hiçbiri işe yaramadı. Kullandığımız hiçbir tılsıma ya da büyüye boyun eğmedi, neredeyse hiç etkilemiyor gibi görünüyor."

Dakikalar sonra söz konusu koridorun başına ulaştılar ve orada durup uzaktaki hasarlı kapıya baktılar. Anwyn bu ortamın kederli enerjisini abartmamıştı; hava o kadar yoğundu ki içinde hareket etmek, hatta nefes almak bile zordu.

Ama Cas kendilerine doğru gelen zehirli dalgaların arasından bile o kapının ardında ne olduğunu hissedebiliyordu. Gözlerini kapatıp konsantre olduğunda, onu *görebildiğini* sanıyordu; bir okyanus dolusu siyahlık ve hepsinin ortasında daha da siyah olan kılıcının gölgesi.

Ve daha fazla odaklandığında, gölgeli bıçağın derinliklerinde bir şey *hissedebiliyordu*; bir ışık parıltısı. Boğuluyordu. *Boğuluyordu* ve o

ona ulaşmak zorundaydım. *Şimdi.*

Arkadaşları onu yakaladı ve etrafını sararak konsantrasyonunu bozdu, hepsinin yüzünde aynı endişeli ifade vardı.

Laurent ona doğru uzanmaya başlarken, "Sana da boyun eğmeyebilir," diye uyardı. Laurent onun yerine elini yumruk yaptı ve koridorda birkaç adım attığında onu tutmaya çalışmadı, gerçi Laurent'ın ifadesinden bunu *istediğini* anlayabiliyordu -hepsi bunu *istiyordu*.

"Daha önce ona yaklaştığında sana ne yaptığını unuttun mu?" Zev sordu. "Sadece daha kaotik, daha vahşi hale geldi..."

Durakladı ve yüzünü ona doğru eğdi. "Eğer daha da kontrolden çıkmaya devam ederse, o zaman tüm bu diyar risk altında olacak. Başka ne yapabiliriz?"

Tüm arkadaşlarına cevap verme şansı vererek bekledi. Kimse bir şey söylemedi.

Böylece önündeki göreve geri döndü. Başını eğdi ve Feyedge'in etrafında yanan ateşleri, yaşamdan koparılan bedenleri, dökülen kanı ve kararan gökyüzünü düşündü. Çoktan kaybettikleri günleri, harcamak zorunda olmadıkları zamanı...

Kendini destekledi ve yürümeye devam etti, yorgunluğuna rağmen yapabildiği büyüü yüzeye çekti, derisinin üzerinde örümcek gibi gezinen karanlık enerji dalgalarına karşı geri itti. Arkasında Elander'i hissetti, büyüü onunine bağlıydı. Sanki arkasından uzanan bir cankurtaran halatı gibiydi; onun varlığı, bu karanlık koridorda ne kadar ilerlerse ilerlesin, her zaman ışığa dönüş yolunu bulabileceğini hissettiren bir çapaydı.

Karanlıkta sona ereceğimizi sanmıyorum.

Bunu o kadar kolay söylemişti ki. Ve o da buna kolayca inanmıştı; bu yüzden koridorun sonuna geldiğinde kendini karanlığa atmakta tereddüt etmedi.

Kapıyı iterek açtı.

Üzerine akan güç dizlerini bükmele tehdit ediyordu. Parçalanmış kapı çerçevesini kavradı ve odanın diğer tarafına kadar birbiri ardına attığı adımlarla ayakta kalmayı başardı.

Uzak duvarın karşısında, kılıcı havada asılı, kıvrılan siyah ve mor bulutların ortasında hapsolmuş bir şekilde bekliyordu. Bu, sarayın altında ilk karşılaştıkları pürüzsüz, sıkıca sarılmış bulutluluk değildi; bu bir kaos, hâkimiyet için savaşı, çalkalanan bir enerji kütesiydi.

Bu ona Güneş Tanrıçası'nın Gölge Avcısı'nı içinden çıkardığı kaosu hatırlattı. Solatis'in o çalkantılı karanlık ve güç kütlesinin içine uzanışını ve pırıl pırıl parlayan bıçağı çekişini izlediğini çok net hatırlıyordu; öyle güzel bir silahtı ki nefesini kesmişti.

Şimdi o güzel görüntüyü hayal ediyordu -Tanrıça ve kusursuz kılıç- ve karanlık bulutlara doğru uzanırken bu görüntüyü zihninde sıkıca tutuyordu.

Soğuk derisini ısıyor, kemiğine kadar yiyordu. Dirseğinden aşağıya doğru kolundaki tüm hisleri hızla kaybetti ama yine de Gölge Avcısı'yla olan bağlantısının onu bir kez daha gerçek sahibinin eline geri vereceğine güvenerek hareket etmeye devam etti.

Parmakları kabzaya dokunduğu anda tekrar hissetmeye başladı. Kabzayı kavradı ve uyuşukluk parmaklarını terk edene ve kılıçtan koluna sıcak bir güç akana kadar sıktı. Kısa sürdü, Antaeum Noktası'nın gücü tarafından hızla geçildi, ama Cas'a kılıcı serbest bırakıp tamamen eline alması için gereken şeyi vermeye yetti.

Elini buluttan çektiğinde, bu kütle hızla çöktü ve neredeyse onu öne doğru devirecek güçlü bir emiş yarattı. Basınç o kadar büyüktü ki, onu altındaki takırdayan döşeme tahtalarına kalıcı olarak gömülü bırakacağından korktu.

Çömeldi ve bir kez daha merkezini bulmaya çalıştı ama bu bir kasırganın ortasında diz çökmek gibiydi. Etrafında kulakları sağır eden bir kükreme yükseldi, ardından saçlarını ve giysilerini parçalayan rüzgâr, ona kendi içine kıvrılıp titreyen ve tekrar tekrar elinden uçmaya çalışan bıçağı sıkıca tutunmaktan başka bir şey bırakmadı.

Kılıç ve çevresi nihayet sakinleşene kadar nefes alarak dayanmaya çalıştı. Kılıç eskisine kıyasla karanlık, lanetli ve *kırık* kalmıştı ama Nokta bir kez daha içindeydi ve her şey sessizdi.

Cas neredeyse hiç kıpırdamamıştı ama şu anda Feyedge'in dışında gerçek tanrılarla savaştıktan sonra hissettiğinden daha bitkin hissediyordu.

Arkasında ayak sesleri duydu. İnsanlar temkinli bir şekilde odaya yaklaşıyordu. Ona bakıyorlardı. Ama konuşamıyor, onlarla yüzleşmek için dönemiyordu; başını bile kaldıramayacak kadar bitkin düşmüştü. Kılıcı tekrar eline geçirmiş olsa bile rahatlama çabuk gelmiyordu; hâlâ sürekli farkındalık gerektiriyordu. Eğer gardını düşürürse, enerji

Kılıcın içi hızla daha karanlık ve huzursuz bir hal alarak yeniden kontrolden çıkma tehdidinde bulundu.

Birinin yanından geçip gittiğini, kendisini ve yeni yerleştiği odayı incelediğini hissetti. Sonra belli belirsiz tanıdığı bir ses geldi: Kral, diye düşündü ve bir an sonra nihayet başını kaldıracak gücü ve dengeyi bulduğunda bunu doğruladı.

Kadının elindeki kılıca bakıyordu.

Onu daha sıkı tuttu, bir daha elinden almasına izin vermemeye kararlıydı.

Ona hitap ederken bile gözlerini ayırmadı. "Onu sen aldın." "Birinin alması gerekiyordu."

Bunu uzun bir süre düşündü ve yavaşça tüm odağını ona kaydırdı. "Onu tutmak acıtmıyor mu?"

Sertçe yutkundu, aniden kuruyan boğazını yatıştırmaya çalıştı, nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

İncinmek doğru kelime değildi.

Ya da belki de öyleydi - belki de imkânsız büyü ve baskı hissine bu kadar alışkın olmasaydı, bundan acı duyabilirdi. Ama tek hissettiği...

"Ağır," dedi krala. "Çok ağır. Sanırım buna odaklansaydım acı verici olurdu ama artık odaklanmıyorum. Odaklanamıyorum. Her şeyi kontrol altında tutmaya çok odaklandım."

"Yani bu yükün ağırlığına rağmen onu taşımaktan çekinmiyorsunuz," dedi, "size acı verse bile."

Aslında bu bir soru değildi ama yine de ona cevap verdi. "Yaşam Tanrıçası bu yükü taşımam için beni seçti. Ben de bunu yapacağıma yemin ettim. Işık her zaman karanlığın üstesinden gelemez, ama onunla buluşmak için yükselmelidir. Bana verilen görev buydu ve henüz bundan yüz çevirmedi. Şimdi de dönmeyi düşünmüyorum."

Kral cevap vermedi -belki de oda her geçen dakika daha da kalabalıklaştığı, konuşmalarına her geçen gün daha fazla insan karıştığı için.

Cas o insanlar için, arkadaşlarının etrafında muhafız gibi toplanmaları için ve ayağa kalkarken Elander'in elinin koluna dolanarak onu sabitlemesi için minnettardı. Gözlerini elf kralından ayırmadı, beklenti içindeydi, ta ki sonunda olana kadar-

Başını hafifçe eğdi ve ona bakarken gözlerinde saygıya benzer bir şey parladı ve sessizce, "Sanırım şimdi durumunuzu daha iyi anlıyorum, Ölümlü Kraliçe" dedi.

Kıpırdamadan durdu, aralarındaki bu yeni, potansiyel olarak kırılğan anlayış üzerine nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

"Ve öyle görünüyor ki, iyi ya da kötü, Point'in bekçisi *sen olacaksın*," diye ekledi.

Davetsiz gelen saray sakinlerine dağılmalarını, onu ve kılıcı yalnız bırakmalarını emretti ve Cas'ın sinirleri nihayet yatışmaya başladı.

Kralın kendisine verdiği yayı geri verdi ve ardından kılıca odaklanarak kılıfı hasar görüp görmediğini iki kez kontrol etti.

Kollarında her zamankinden daha ağır hissediyordu ama arkadaşları bir kez daha etrafında toplandığında ağırlığı azalmış gibi görünüyordu. Bıçaktaki karanlık noktayı bastırmak, onların huzurunda bir saat geçirirken neredeyse ikinci doğası haline geldi; o, Elander ve Nessa diğerlerine sınır bölgelerinde olan biten her şeyi anlatırken koridorlarda yürüyordu.

Konuşma sona erip saray sessizleştikçe Cas kendini sık sık yaptığı gibi Elander'e doğru çekilirken buldu, kaçıp gitmeye ve geceyi onun kollarında geçirmeye hazırды.

Grubun geri kalanı kendi odalarına doğru yöneldiğinde, onun yanına sürüklendi ve gelirken ona baktı.

"Ben iyiyim," dedi, o sormadan önce.

Başını salladı, kızın ellerinden birini tutup sıktı. Birdenbire, o gün ormanda onu öpmeden hemen önce olduğu gibi ona bakmaya başladı - gözlerinde yaşamların ağırlığı vardı ve dudakları söylemek istediği binlerce şeyin eşiğindeymiş gibi ayrılmıştı.

"İyi misin?" diye sordu, biraz belirsiz bir şekilde gülümseyerek.

"Evet." Adam gülümsemesine karşılık verdi ama gözleri düşünceden uzaktı.

Bu özel tahmin oyunundan vazgeçip yürümeye başlamadan önce onu bir süre daha inceledi ve onu da peşinden sürükledi. "Ben iyiyim," diye tekrarladı. "Ama çok yorgunum."

Konuşmadan onu takip etti. Odanın kapısının önünde durup onu içeri kadar takip etmekte tereddüt edene kadar ikisi de konuşmadı.

Kız ona şaşkın bir bakış attı. "Yatağa gelmiyor musun?"

"Yakında," dedi ona. "Önce kralla bir konuda konuşmam gerekiyor. Uzun sürmez. Git dinlen."

Merak içini yakıyordu ama bunu bastıramayacak kadar yorgundu. Adam dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu ve sonra gitti, kadın ondan kalmasını isteyecek kelimeleri bulamadan köşede kayboldu.

Bir başka yorgunluk dalgası onu kapıdan içeri itti. Odasına girdi, Gölge Avcısı'nı duvara yasladı, dış giysilerini ve silahlarını çıkardı ve sonra yatağa yığıldı, kılıcına her baktığında hissettiği baskı ve korku yerine Elander'in öpücüğünün kalıcı tadına odaklandı.

Birkaç dakika içinde uyudu.

Ertesi sabah Cas tek başına uyandı.

Sadece o ve kılıcı vardı; kılıcı bıraktığı yerde, duvarın dibindeki yerinde nispeten sakin ve sessiz duruyordu.

Elander'in gecenin bir yarısı ona katıldığını hatırlıyordu, bundan neredeyse emindi. Toprak ve kış kokusu yanındaki yastığa sinmişti ve çarşaflar hâlâ onun şeklini taşıyordu; gideli çok olmamıştı.

Yaptıkları son konuşmayı, adamın kralla konuşmaya gitmek için ne kadar çabuk sıvıştığını, konuyla ilgili hiçbir soruyu davet etmediğini düşündü. O zaman onu kavrayan aynı merak şimdi de onu yataktan çekiyor, yorgunluğuna rağmen hızla hareket etmesini sağlıyordu.

Yıkandı, giyindi ve saçlarını örüyordu ki yumuşak bir tak sesi duydu - Elander'in dönüşünü haber veriyordu.

"Günaydın," dedi, kollarında yiyecek ve içecek dolu bir tepsiyle içeri doğru ilerlerken -kahvaltı. Kahvaltı getirmişti ve sanki aklında onunla birlikte kahvaltı etmekten başka bir şey yokmuş gibi gülümsüyordu.

Yumuşak bir iç çekti. Belki aptalcaydı ama onun kapının önünde durup yakışıklı yüzüne güneş ışığının vurduğunu ve kendisiyle kahvaltı etmek gibi normal bir şey yapmaya hazırlandığını görünce.... o anda eriyip bir su birikintisine dönüşebilirdi. O anın huzuruna gömülmek ve sonsuza dek orada kalmak istiyordu.

"Şimdi de doğrudan odama mı servis yapıyorsunuz?" diye düşündü örgüsünü bağlamayı bitirirken. "Olay nedir?"

"Olay," dedi, tepsiyi kızın önündeki şifonyerin üzerine koyarken, "dün gece yemek yemeden yatmış olman."

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı ve yatağa yığılmasından önceki bulanık olayları hatırlamaya çalıştı. "Yaptım, değil mi?"

"Döndüğümde mışıl mışıl uyuyordun." Adam dumanı tüten bir fincan *yamaş* doldurdu, kahvenin elf versiyonuydu ve üzerine her zamanki gibi krema ve tarçın serpiştirdikten sonra ona uzattı - son aylarda pek vakit bulamadıkları lüksler. Adamın bunları hatırlamasına ve kendilerini bekleyen onca şey varken bu sabah bu lükslerin tadını çıkaracak zamanları olduğunu düşünmesine şaşırmıştı.

Neyin peşindeydi?

"Mışıl mışıl uyuyor... ve o kadar yüksek sesle horluyor ki, aradığım kraliçe yerine başka bir dünya canavarına rastladığımı sandım," diye ekledi alaycı bir tavırla.

"Benimle birlikte uyuyakalmış olsaydın muhtemelen fark etmezdin ama dün gece seni *sonsuza* dek beklediğimi çok net hatırlıyorum," diye karşı çıktı, adamın tam kıvamında yaptığı içkisini yudumlarken. "Söylediğinden çok daha uzun süre yoktun."

Elini sallayarak kabul etti ve kendi içkisini hazırlamakla meşgul oldu.

Yudumlamaya devam ederken onu inceledi, şüphesi giderek artıyordu. "Dün krala ne sordun?"

Karıştırdığı fincandan başını kaldırmadı ama dudaklarında bir gülümsemenin izini görebiliyordu.

"Elander?"

Başını salladı, gülümsemesi parlıyordu. "Ye," diye ısrar etti.

İçkisini ve bir çeşit krema ile doldurulmuş hamur işini alıp pencere kenarındaki minderli koltuğa geçti ve renkli cam bölmelerden süzülen gün doğumunun sıcaklığını içine çekerek bağdaş kurup oturdu. Elander bir dakika sonra ona katıldı, omzunu duvara yasladı ve dalgın bir şekilde içkisini yudumlarken dışarıdaki dünyaya baktı.

Birkaç dakika geçmesine rağmen alışılmadık derecede sessiz kaldı. Sessizlikte Gölge Avcısı'nın etrafında uğuldayan enerjiyi duyabiliyordu ve tadını çıkardığı huzuru bozmasına izin vermeme çabalarına rağmen gözleri kısa sürede ona çekildi.

"Gölge Avcısı bu sabah daha sakın," diye yorum yaptı. "Karanlık biraz aydınlanmış gibi görünüyor."

"Bütün geceyi senin yanında geçirdi," diye yanıtladı gözlerini güneşin doğuşundan ayırmadan. "Ve sen de karanlık üzerinde böyle bir etkiye sahipsin."

Adamın bunu rahat ve hazırlıksız bir şekilde söylemesine rağmen yanakları ısındı. Kahvaltısını kemirmeye geri döndü, bakışları onunkileri takip etti ve uzaktaki ormanın üzerinden yükselmeye devam eden, yakındaki şehre ışık saçan ve tüm noktalarını ve kenarlarını tanımlayan güneşi izledi. Tüm renkli cam pencereler bu ışıktaki özellikle nefes kesiciydi.

Onlara bakarken ve çok kısa bir süre önce nerede olduğunu düşünürken göğsü sıkışıyordu - ufkun hemen ötesinde bekleyen karanlık ve yıkım. Zihnini Gök Tanrıçası'nın sözlerinin anısına karşı korumaya çalıştı ama yine de düşüncelerine sızdılar.

Sonsuza kadar o elf diyarında saklanamazsın.

Birdenbire yanlış ve hak edilmemiş hissettiren bu güzellikten uzaklaşmak için dönmeye başladı ama Elander kolunu yakaladı ve onu sabit tuttu. Elini çenesine götürdü, bakışlarını kendi bakışlarına doğru eğdi ve kız, Elander ona bu şekilde baktığında sık sık hissettiği gibi, onun düşüncelerini, korkularını, *her şeyini* okuyabildiğini hissetti.

"Bir dakika benimle yürür müsün?" dedi.

Basit bir istektir ama nedense kalbi boğazına kaçtı ve başını sallamaktan başka bir cevap veremedi. Adam fincanını tepsiye geri koydu ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Adamın ses tonundaki bir şey midelerini ve bacaklarını da en az sesi kadar titretmişti.

Çok geçmeden akli başına geldi ve ona yetişmek için koşmaya başladı. "Bir şeylerin peşindesin. Ve keşke bana ne olduğunu söyleseydin."

Bir başka yarım gülümseme daha dudaklarını büktü ama yürümeye devam etti, onu elinden tutup yanında götürdü. Bir saatten daha uzun bir süre yürümüşler gibi geldi, ta ki kız onun aslında aklında bir varış noktası olmadığına ikna olana kadar. Bu konuda ona takılmaya başlamıştı ki, aniden kendilerine doğru yürüyen biri tarafından bölündüler.

"Anwyn?"

Elf kadın tereddüt etmeden yaklaştı ve Elander sanki onunla karşılaşmayı bekliyormuş gibi onu selamladı. Elinde bir şey vardı.

-İpek bir kumaşa sarılmış kısa bir kılıç. Onu açtı ve

Cas, ona bunun kraldan bir hediye olduğunu söyledi ve giderken gülümseyerek oradan ayrıldı.

Merakını bastıramayan Cas onu zümrüt işlemeli kılıfından kısmen çıkardı ve inceledi.

Gölge Avcısı'ndan bile daha çarpıcıydı, demirinin üzerindeki altın ve beyaz semboller daha karmaşık ve daha çoktu. Kılıcın üzerine kazınmış ya da boyanmış gibi değil, bir şekilde demirin bir parçasıymış gibi görünüyordular; sanki metal topraktan çıkarıldığında bu işaretleri zaten taşıyordu. Böyle bir yanılsamaya neden olabilecek hiçbir ölümlü tekniği bilmiyordu ve böylesine güzel bir nesnenin yaratılmasında kullanılan büyüü ve bu işaretlerin içinde uyuyan başka hangi büyüün olabileceğini merak etti.

Saraydan çıkıp bahçelere doğru yürüdüler, Elander hâlâ düşüncelere dalmış, Cas hâlâ kılıcı inceliyordu. Kendini o kadar kaptırmıştı ki -çeşitli sembolleri birbirinden ayırmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki- bir ara neredeyse bir gül çalısına çarpacaktı ki Elander onun kolunu yakalayıp dikenli çarpışmayı önlerken kıkırdadı.

Sonunda dikkatini hediyesinden ayırdı ve çevrelerine baktı. Bu noktada sarayla aralarına epey bir mesafe koymuşlardı. Etraflarındaki bahçenin bakımlı ama yabani olduğu belliydi, yürüyüş için kesilmiş ve temizlenmişti ama etraflarında büyüyen çeşitli çalılar ve çiçeklerde belirgin bir düzen yoktu. Daha önce hiç bu kadar parlak çiçekler, pembe, turuncu ve sarının bu kadar koyu tonlarını görmemişti. Ama ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, bir süre sonra gözleri yine de bıçağa takıldı.

"Anladığım kadarıyla kılıcı seviyorsun?" Elander sordu.

"Çok güzel." Bu kelime yetersiz görünüyordu. "Daha önce hiç böyle işaretler görmemiştim. Onu gerçek bir savaşta kullanmaktan çekinirdim, lekelemekten korkardım."

"Bu bir Savnas kılıcı. Bir tören kılıcı," dedi ona, "bu diyarın elfleri tarafından yüzyılı aşkın bir süredir kullanılıyor ama savaşlarda kullanılmıyor."

"...Tören mi?"

"Evet."

"Ne tür bir tören?" Cevabı zaten bildiğinden şüpheleniyordu ve soruyu sorarken kalbi çılgınca çırpınıyordu. Bakışları hâlâ bıçağın üzerindeydi. Cesaretini toplayıp gözlerini kaldırdığında, adamın sanki onları ayıran bir bıçak yokmuş gibi kendisine baktığını gördü. Sanki onları *hiçbir şey* ayırmıyormuş, ayırmamış ya da ayıramayacakmış gibi.

"Elander." İsmi bir fısıltı, umutlu bir iç çekiş olarak ondan ayrıldı ve sonra ona son bir kez sordu, "Kralla ne hakkında konuştu?"

Daha önce olduğu gibi gülümsedi ama sonunda ona bir cevap verdi. "Bunun olması gerektiği gibi olmadığını biliyorum. Ve eğer istemiyorsan böyle olmak zorunda da değil."

Bir baş dönmesi dalgası neredeyse onu ele geçiriyordu ve nefesini tuttuğunu fark etti. Kendi iradesiyle nefesini bıraktı ve sonra yavaşça bir nefes daha aldı. *Nefes ver. Nefes al. Nefes ver...*

"Ama bu resmi bir şey," diye devam etti, "bu durumda bir elf kralı da herhangi bir ölümlü kral kadar iyidir. Elflerin farklı gelenekleri, farklı sözleri ve yeminleri var... ama günün sonunda benim karım olduğun sürece bunların hiçbirini benim için fark etmez."

Eşim.

Bu kelimeyle nefesi tekrar kesildi ama başını dik tutmayı ve bakışlarını onun üzerinde sabitlemeyi başardı. Gözlerini ondan ayırmadığı sürece nefes almaya devam edebilirdi. Ona ilk evlenme teklif ettiğinde de söylemişti - taçlar, savaşlar ve diğer her şeyle uğraşırken nasıl nefes alacağını hatırlatması için ona ihtiyacı olduğunu söylemişti ve bu şimdi her zamankinden daha doğruydı. O onun koruyucusu, kralı, dayanağıydı.

Ve şimdi onun karısı olacaktı.

İçinde hiçbir soru, hiçbir tereddüt kalmamıştı.

Ama bunu ona söyleyemeden yakındaki bir çalılıktan ani bir hışırtı geldi. Gerildi ve Elander'a doğru yaklaştı. Bir hışırtı daha ve bu sefer heyecanlı, endişeli bir inilti onu takip etti. Bu sesi tanıdı.

"Gümüş mü?"

Adının söylenmesiyle tilki saklanma çabasından vazgeçti ve mutlu bir şekilde ona doğru sıçradı, o kadar heyecanla kollarına atladı ki onu yakalayıp sabitlemeye çalışırken neredeyse tökezleyip düşüyordu.

O kıpırdanıp uzaktaki çalılara doğru havlarken Cas kollarını onun sırtı gibi bedenine dolamak için mücadele etti. Cas'ın gözleri de aynı yönde kısıldı ve bir an sonra anladı. "Kulak misafiri oluyordun, değil mi?"

Şimdiye kadarki en yüksek sesli havlamasını yaparken kulakları seğirdi.

Cas onun baktığı yöne doğru birkaç adım attı ve boğuk bir ses duydu - Nessa'nın sesi olduğundan emindi-, "Ah, bize

uzakta."

Cas, "Orada olduğunuzu biliyorum," diye seslenene kadar arkadaşları hâlâ saklanıyordu. Biraz yer değiştirdikten sonra çalılardan birinin altından bir çizme çıkıverdi. "Ve gizlilik yeteneklerinizden pek etkilenmedim, bilginiz olsun," diye ekledi sertçe.

Çalılıklardan teker teker yuvarlandılar, dördü birden -Zev ve Nessa birbirlerini dürtüp iterken Rhea ve Laurent biraz daha ağırbaşlı davranıp giysilerinden dökülen yaprakları toplarken ona doğru kayıtsızca yürüyorlardı.

Cas onları şöyle bir süzdü, sırtışının yüzüne yayılmasını engelleyemedi. "Nasıl oluyor da gizlilik gerektiren işler söz konusu olduğunda hayatım pahasına güvendiğim aynı grup oluyorsunuz?"

"Bu özel görev için fazla *gizliliğe* ihtiyacımız yoktu." Zev karşı çıktı. "Sanki hepimiz neler olduğunu zaten bilmiyor değildik."

Cas gözlerini, masumiyetini ilan etmek için avuçlarını kaldıran Elander'a dikti.

"Ona hiçbir şey söylemedim, yemin ederim."

"Yapmak zorunda değildi," dedi Zev. "Gerçekten de benim bir şey yapmayacağımı mı düşündün?
tahmin et?"

"Hepimiz tahmin etmiştik," diye ekledi Rhea gülümseyerek. "İkinizin arasında ne olacağını görmek için Silver'ın öngörüsüne pek de ihtiyacım yoktu."

Laurent iyi huylu bir tavırla gözlerini devirdi. "Sanki bu noktada seni okuyabilecek kadar iyi tanıyor gibiyiz."

Cas ona şüpheli bir bakış attı. "Sen bile mi?" "Ben bile."

Zev, "Ve bir sopa yığınının duygusal farkındalığına sahip," diye belirtti.

Laurent bu değerlendirmeye katılmadı.

Cas'ın gülümsemesi, sırayla her bir arkadaşının yüzüne baktığında genişledi. "Bunu sizden saklamak istemedim," dedi onlara, gülümsemesi hafifçe soldu. "Karar verdiğimiz anda hepinizin bilmesini istedim, sadece bize ne olacağından emin değildim ve nasıl... nasıl..."

Rhea onun yanına gelerek kollarını birbirine bağladı. "Kendini açıklamak zorunda değilsin."

Nessa başıyla onayladı ve Zev'in bile söyleyecek iğneleyici bir sözü yoktu. Gerçekten mutlu görünüyordu, hepsi ö y l e y d i . Cas'tan daha mutluydu.

Çok uzun zamandır böyle olduklarını hatırlamıyordu ve bu *onu* mutlu ediyordu. Gülünç, delicesine mutlu.

Tekrar Elander'a baktı, o da omuz silkti. "Rhea'nın dediği gibi öyle ya da böyle bunun olması kaderimizde vardı."

Rhea'nın koluna daha sıkı sarılırken güneşin sıcaklığını ilk kez gerçekten fark ediyormuş gibi hissetti ve, "O zaman sanırım yapmamız gereken tek bir şey kaldı," dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

I Batmakta olan güneşin ışığında, pembe ve turuncu renklere bürünmüş gökyüzünün altında Cas, Rhea ve Nessa'yla birlikte geniş bir bahçeye bakan merdivenin başında duruyordu.

Irithyl Sarayı arkalarında yükseliyordu, rengarenk sarayın yansımaları

Pencereler arnavut kaldırımlı yollara gökkuşağı saçıyordu. Yer beyaz çiçeklerle doluydu, bunların çoğu ılık esintiyle ağaçlardan yeni koparılmıştı ve yoğun çiçek kokusunun altında bir miktar bal taşıyordu.

Arnavut kaldırımlı yollardan birinin ilerisinde, çiçekli ağaçların oluşturduğu bir fonda Elander, Laurent ve Mistwilde Kralı'yla birlikte durmuş bekliyordu.

Cas, şeffaf kumaş katmanlarından oluşan, üst katmanı parıldayan, dışa doğru uzanan ışınlara sahip güneşleri andıran altın desenlerle süslenmiş, dalan yakalı fildişi bir elbise giymişti. Elbise, Anwyn hareket edene kadar düz ve zarif bir şekilde yere kadar uzanıyordu; bu noktada narin kuyruğu kalkıp arkasına doğru akıyor, öylesine ruhani bir şekilde dalgalanıyordu ki Cas bunun bir sihir işi olabileceğini düşündü - Anwyn öyle olmadığına ısrar etmişti.

Saçları uzun, gevşek dalgalar halinde etrafına dökülüyordu ve saçlarının üzerinde, kenarları birbirine dolanmış tüyleri andıran altın bir kolye vardı; bir zamanlar kadim bir elf kraliçesi tarafından takılmış ödünç bir taçtı bu ve kendi yönetimi ile Mistwilde elflerinin yönetimi arasında yeni kurulan güven ve saygının bir işareti olarak ona ödünç verilmişti.

Soluk mavi ve gümüş rengi etekleriyle göz alıcı görünen Nessa, Cas'ın elbisesinin birçok katını ayarlayarak mutlu bir şekilde zıplıyordu.

Cas'ın çoktan unuttuğu yaklaşan törenin adımlarını tekrarladı.

Zev birkaç dakika sonra onlara katıldı, her iki elinde de altın çerçeveli birer bardak vardı. Resmi tuniği kız kardeşininkiyle uyumluydu, zengin rengi gözlerinin her zamankinden daha parlak bir yeşil görünmesine neden oluyordu. Gümüşayak, sedefli taşlarla süslü benzer renkte bir yaka takarak peşinden koştu.

Zev sırtarak Cas'a, "Bu geri çekilmek için son şansın, biliyorsun," deyince Cas hem kız kardeşinden hem de Nessa'dan bir tokat yedi. Elindeki fincanları dik tutup tek bir damla bile dökmeden her ikisinden de kurtulmayı başardı.

"Bardakların içinde ne var?" Nessa sordu.

"Özel bir elf *ruhundan* bir örnek -efsane suyu diyorlar ona. Cas'ın sinirleri için."

Rhea anlaşılmas bir şeyler mırıldanırken Nessa'nın gözleri şüpheyle kısıldı.

"Bu beni... kendi düğünümde *rahatsız* mı bırakacak?" diye sordu Cas.

"Tabii ki hayır." Kıkırdadı. "Konu alkol olduğunda seni ne zaman yanlış yönlendirdim ki?"

"Bu ciddi bir soru mu?"

"Hayır ve bir daha düşündüm de, cevap verme. Al, sadece iç."

Bardağı ondan aldı ve şüpheli bir şekilde kokladı; koku tatlı ve ekşi bir karışımdı, tıpkı mükemmel olgunlaşmış ahududular gibiydi. Cazip olduğunu kabul etmek zorundaydı. Parmaklarıyla bardağa vurarak düşündü. "Eğer bunu içersem, beni bu ilişkiye götürmeli ve başımın dönmediğinden ya da bunun gibi aptalca bir şey yapmadığımdan emin olmalısın."

Adam onun bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri yarım anlığına ciddileşti ve Cas yanaklarında bir kızarıklık hissetti.

"Sanırım bunu yapabilirim," dedi. "Yine de seni aptal gibi görünmekten alıkoyabileceğimden emin değilim."

Rhea onlara alaycı bir bakış atarak, "Kolunda asılı durmanın *bu* konuda yardımcı olmayacağına şüphe yok," dedi ve kısa süre sonra yerini daha şefkatli bir gülümsemeye bıraktı.

Nessa, Cas ve Zev'in üçe kadar saydıktan sonra bardakların içindekileri geri atmalarını izlerken hâlâ biraz şüpheli görünüyordu, ama sadece mutlu bir iç çekiş yaptı ve Cas'ın elbisesinin katlarını düzeltmeye geri döndü.

Gümüşayak aşağıya, Elander ve diğerlerine doğru ilerlemişti ama şimdi yanlarına dönmüş, Rhea'nın ayaklarının dibine çökmüş ve başını kaldırıp onlara bakıyordu

onu bekliyordu.

Rhea onlara, "Bizi bekliyorlar," diye haber verdi.

Nessa, Rhea'nın koluna girip onu uzakta bekleyen küçük kalabalığa doğru götürmeden önce Cas'ın başındaki halkayı son bir kez daha düzeltti.

Birkaç dakika sonra Cas ve Zev de onları takip etti.

Merdivenlerden indikçe hava daha yoğun ve daha güzel kokulu bir hal alıyordu. Kalbi hızla çarpmaya başladı ve çok geçmeden başının döndüğünü hissetti. Aslında mitos suyu onu biraz sakinleştirmişti ama yine de attıkları her adımda nabızı hızlanıyor, endişesi gerçek savaşlar ile cesur ama hoş, harika şeyler arasındaki farkı ayırt edemiyordu.

Zev bunu biliyordu elbette. Onunla dalga geçmeye devam etmeseydi, yönünü değiştirip en yakın tavernaya kadar eşlik etmeyi teklif etmeseydi ya da yere düşmüş çiçekleri avuç avuç toplayıp görünüşünü 'güzelleştirmek' için üzerine yağdırarak onu güldürmeseydi muhtemelen daha kötü olacağını da biliyordu.

Diğer insanların görüş alanına girdiklerinde nihayet doğrudu ve düzgün bir şekilde yürüdü, ancak yine *de* alay etmeye devam etti, daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Artık kocan olacak diye onu dövmeyeceğimi sanma. Gerekirse seninle ilgilenmek için hâlâ yakınında olacağım."

Gülümseyerek başını salladı. "Bunu aklımda tutacağım."

Birlikte yürüdüler, gül çalılarının arasından daralıp uzayan bir patikaya girdiler ve sonunda kaya duvarları ve çağlayan sularla çevrili küçük bir pavyona ulaştılar.

Cas'ın arkadaşlarının yanı sıra sadece bir avuç soylu elfin tanıklık etmek için toplandığı küçük, samimi bir olaydı ama ihtiyacı olan tek şey buydu. Tek *istediği buydu* - hafifçe akan su, üzerlerine süzülen ılık güneş ışığı, yakınlarda çalınan arp benzeri bir enstrümanın nağmeli notaları.

Ve sonra, *nihayet*, Elander'in yüzüne yavaşça yayılan gülümseme, onun kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

O anda, ne kadar çok ya da az olursa olsun, günlerinin geri kalanı boyunca ona ve o gülümsemeye bakmaktan başka bir şey istemiyordu.

Fildişi rengi zarif bir tunik ve altın ipliklerle işlenmiş bir çiftetelli giymiş, saçlarını gevşekçe arkadan bağlamıştı. Zümrüt ve altın halkalar parmaklarını süslüyor, Cas'ın başındaki halkalar kadar ıslıl ıslıl parlıyordu; bunlar bizzat kralın hediyesiydi. Kral onun sağında duruyordu,

Laurent ise Savnas'ın bıçağı elinde bir yastığın üzerinde dururken onun yanında bekliyordu.

Cas istemeden de olsa neredeyse yavaşlayarak duracaktı ama Zev onu hareket ettirdi, Elander ve diğerlerinin üzerinde durduğu yükseltilmiş platforma doğru yönlendirdi ve oturmak için hareket etmeden önce yanağından öptü.

Elander'e giden yolun geri kalanını tek başına yürüdü, elini tuttu ve ona doğru adım attı. Gözleri buluştuğunda, ikisi de kelime bulmaya çalışıp başaramadıklarında zaman donmuş gibiydi. Düşüncelerinde sadece tek bir kelime tekrar tekrar çalışıyordu-

Nihayet, nihayet, nihayet.

Elander'in bakışları kısa bir süreliğine Zev'e kaydı. "Sanırım sana buraya kadar eşlik ederken seni bundan vazgeçirmeye çalışıyordu," diye fısıldadı.

Cas gülümsedi. "Tüm yürüyüş boyunca." Sessiz bir kahkahayla sarsıldı.

"Ama ben inatçıyım. Bu yüzden yine de sana geri döndüm."

Zev'in saçına attığı çiçeklerden birini kurtarmak için uzandı ve onun yerine kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ve bunun için tanrılara şükürler olsun."

Kral onlara doğru bir adım attı ve antik görünümlü bir kitaptan bir şeyler okumaya başladı; Cas her bir kelimeyi dinlemeye çalıştı ama hızla çarpan kalbi ve Elander'in ellerinin sıcaklığıyla dikkatinin dağılması arasında bunu yapmakta zorlandı.

Gözlerini kırıştırdı ve törenin ilk bölümü sona erdi. Laurent bir an sonra onun yanındaydı ve kılıcı onlara uzattı.

Kılıcı aldılar, her biri bir eliyle kabzayı kavradı ve aralarında dik tuttu. Cas bir elini kılıcın düz bir tarafına, Elander ise diğer tarafına bastırdı ve Laurent başını eğip uzaklaşırken elf kralı öne doğru bir adım attı.

Kral Mistwilde dilinde bir şeyler söyleyerek kılıcın yumuşak ametist ışığıyla parlamasını sağladı. Sıcaklık çeliği doldurdu ve Cas'ın derisine aktı, acı verici olmaktan çok uzak bir yanma.

Sadece birkaç saniye sürdü, ama geride bıraktığı izler - kralın da belirttiği gibi -sonsuz dek sürecekti.

Ellerini çektiler. Laurent kılıcı bir kez daha alıp yastıklı yerine koyarken, Cas ve Elander ellerini avuç içleri dışa bakacak şekilde kaldırdılar.

Bıçağın damgası derilerinde, her bir avucun ortasında birbirinin aynı iki sembol bırakmıştı. Kavisli gövdeleri olan ağaçlara benziyorlardı.

Kökler ve dallar bir tarafa doğru kıvrılıyor ve küçük bir güneş gibi görünen şeyi yakalıyordu.

Ona söylenene göre kılıç ve büyüsü işareti ve anlamı seçerdi ve hiçbiri tamamen aynı şekilde yaratılmazdı. Bu tür şeylerin sembolizmini iyi bilen elfler vardı ve onlar bu özel işaretlerin ardındaki tam anlamı ortaya çıkarabilirlerdi, ama onun gerçekten önemseydiği tek şey eşleştikleri gerçeğiydi - uzun zamandır Elander'a karşı hissettiği içsel bağlantının dışsal bir işareti.

Etraflarında toplananlardan bir koro halinde sesler yükselirken bu işaretleri birbirine bastırdılar. Sesler kralın kılıcın büyüsünü okurken kullandığı kadim dilde konuşuyordu ama Anwyn'in o günün erken saatlerinde Cas'la paylaştığı aynı dizenin halk dilindeki bir versiyonu da vardı:

Güneş ve teselli sizi karşılamak için
doğsun Bıçak ve cesaret sizi her
zaman korusun Işığın zenginliği
sayesinde
ya da gecenin derinliklerinde
Zaman son nefeslerinizi alana ve
ruhlarınız dinlenene kadar

Kelimeler çok güzeldi, tıpkı onları ritmik ve dalgalı bir şekilde söyleyen sesler gibi. Neredeyse müzik gibiydi. Ama sesler yükselip alçalırken, Elander'ın avucu hareket etti, parmakları onunkilerin arasındaki boşlukları bulup sıkıca kavradı ve Cas'ın zihninde ayrı bir yemin dolaşmaya başladı - Ciridan'daki yamaçta ona söylediği sözler.

O günden beri bunları kafasında sayısız kez tekrarlamıştı.

Ve diğerlerinin sesleri uzaklaşmaya başladığında, kendini bu tanıdık kelimeleri yüksek sesle, sadece Elander'ın duyabileceği kadar yumuşak bir şekilde okurken buldu. "Yaşamlar boyunca, sonlar ve başlangıçlar boyunca, sahip olduğum her şeyle, şimdiye kadar sahip olduğum her şeyle..."

Tanınmışlık yüz ifadesini ısıttı ve aynı yumuşak ama kesin tonda konuşmanın devamını tekrarladı: "Seni sevmekten asla vazgeçmedim. Ve asla da bırakmayacağım. Bu yemini daha önce de ettim -neredeyse bu yaşamda ve diğer yaşamlarda sana her baktığımda- ve şimdi tekrar ediyorum."

Başını salladı. *Ben de öyle.* "Her zaman. Kalbimin her atışı ve ciğerlerimden çıkan her nefes artık senin."

Söylemek istediği daha çok şey vardı. Asla düzgün bir şekilde kelimelere dökemeyeceğinden şüphelendiği daha fazla duygu. Ama etraflarındaki son sesler de kaybolup uzaktaki müzik durduğunda, kelimelerin artık bir önemi kalmamıştı.

Onu öptü ve diğer her şey yok oldu - dünya, savaşlar, doğru kelimelerle ilgili tüm endişeleri ve diğer her şey. Sadece ikisi, artık *tek bir kişi* vardı ve onu uyandırmak ve şimdiye kadar gördüğü en güzel rüya gibi hissettiren şeyden çekmek için etraflarını saran kalabalığın yüksek sesli tezahüratları gerekti.

Kalabalıkla birlikte yakındaki daha büyük bir pavyona doğru sürüklendiler. Altın renginde narin ve dekoratif bir çitle çevriliydi ama üstü alacakaranlık gökyüzünü kucaklayacak şekilde açık kalmıştı. Sarmaşık dizileri ve parıldayan ışıklar çitin içinden geçiyordu ve ayaklarının altındaki taş, üzerlerinde göz kırpan yıldızları andıran ışıltılı taşlarla kaplıydı. Ağız sulandıran aromalar kısa sürede havayı doldurdu; baharatlı etler, tatlı meyveler, vanilya ve bu diyarda meşhur olan *vedas* keklerinden gelen bal. Şaraplar hiç durmadan dökülüyor, müzik çalıyor ve akşam ilerledikçe giderek daha gürültülü ve neşeli bir hal alıyordu.

İkisi de dans etmeyi pek sevmezdi. Ama Cas şimdi canı dans etmek istiyordu ve Elander bunu yerine getirmeye fazlasıyla istekliydi ve elf müziğinin karmaşık notalarında bile ona eşlik edebilecek kadar yetenekliydi; pırıl pırıl ışıklar altında altın ve zarafetin bir görüntüsü olan parıldayan taşın üzerinde zahmetsizce süzöldüler.

Gece boyunca dans etti, zaman zaman Zev ve Laurent'la da sırayla dans etti, hatta bir ara Mistwilde kralının kendisiyle de dans etti ama çok geçmeden Elander'e dönmenin yolunu buldu. Müzik hafifleyip konuklar kibarca dağılmaya başlayınca iki kadeh şarap aldı ve bir kez daha Elander'in yanına gitti.

Bir eline kadehi, diğer eline de kızın elini aldı, kızı müzik eşliğinde yavaşça döndürdü ve sonra tekrar kendine çekti. Uzun bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, bir kez daha etraflarındaki dünyada kayboldular. Adam kadehini kaldırmaya başladı ve kadının hâlâ elinde tuttuğu kadehe doğru başını salladı. "Sonrasındaki her şeye mi?"

Gülümsedi ama artık tanıdık gelen bu cümle karşısında başını salladı. "Hayır mı?"

"Bu gece değil. Bu gece, sanırım sadece... *bu kadar*." Şarap kadehini göğsüne, patlamaya yakın hissettiği kalbine doğru tuttu. "Bu gece

her şey şimdi, mevcut herkese."

Gözleri hayranlıkla dolu bir şekilde onu incelerken kelimeleri düşündü ve sonra kadehini tam ve uygun bir şekilde kaldırdı. "Bu geceye o zaman."

Cas da elini kaldırdı ve etraflarındaki insanlara bakarken gülümsemesi aydınlandı. Şüpheli bakışlı birkaç elfe ölümlüler âleminden klasik bir içki içme oyunu öğretmeye çalışan Zev'e, kralla eski dostlarmış gibi konuşup gülen Rhea'ya, onları izleyenlerden habersiz bir kenarda yavaşça dans eden Laurent ve Nessa'ya.

Bu.

Bu yüzden savaşmaya devam etti. Uzak ufuktaki ışık ya da fırtınanın diğer tarafında bekleyen ışık için değil, tam burada fırtınanın içinde onunla birlikte olan, etraflarını saran karanlığa rağmen gülen, dans eden ve *yaşayan* ışıklar içindi.

Sonrasındaki her şey önemliydi.

Umut önemliydi.

Ama bundan daha fazlası, hayatta kalmak -hayır, yaşamak- ve bu dalgaların her birini, bu anları onun üzerinden geçerken hissetmekti.

Her zaman bir sonrası vardır, demişti Elander'e. Arkadaşlarının söylemeyi çok sevdiği gibi, *diğer tarafa*. Ama bu gece aklına başka bir düşünce daha gelmişti; sonrasına hiç ulaşamamaları bile, *şimdi ulaşmışlardı* ve bu, başka bir şey vaat etmese bile kutlanmaya değerdi.

Böylece ay yükselene ve gece havası soğuk ve keskin olana kadar kutlama yaptılar ve kalpleri dolduğunda, dans etmekten ayakları ağrıdığına ve gülmekten mideleri ağrıdığına, sonunda kutlamalarında kalan herkese iyi geceler dediler ve o ve Elander arkalarında kaybolan müziğin sesiyle uzaklaştılar.

Sadece şaraptan değil, birbirlerinin varlığından da hafifçe sarhoş olarak ortak odalarına doğru ilerlediler. Yol boyunca birkaç dolambaçlı yoldan geçtiler, sarayın nispeten özel bir bölümünde kendilerini buldukları her seferinde gizlice öpmek ve okşamak için durdular. Ama sonunda varacakları yere ulaştıklarında, bir yığın hediyenin yanında bekleyen ve geceyi geçirmeden önce isteyebilecekleri başka bir şey varsa getirmeyi teklif eden bir hizmetçi buldular.

Cas onlara teşekkür ederken, günün büyüklüğü bir anda yüzüne çarptı. İyi nedenlerden dolayı olsa bile bunaltıcıydı. İzin istedi,

ödünç aldığı tacını çıkarıp şifonyerin üzerine güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra sessizliği ve serin havayı özleyerek balkona çıktı.

Elander hizmetçiyle konuşmasını bitirip onları kovduktan sonra dışarıda ona katıldığında yıldızlara bakıyordu.

Hiçbir şey söylemedi, sadece yakınlaştı ve bir elini sırtının küçük kısmına, sonra omurgası boyunca, elbisesinin ince kumaşında bir yol izleyerek yumuşattı. Elbisenin şeffaf katmanları, parmak uçlarının ona karşı hissettiği duyguyu köreltmek için hiçbir şey yapmadı. Gözlerini kapadı ve omuzlarına doğru ilerleyen, askıyı bir taraftan aşağı kaydırarak daha fazla teni ortaya çıkaran parmaklara odaklandı.

Elleri vücudunda bir aşağı bir yukarı dolaşırken, çıplak omzunda ve boynunun kıvrımında bir iz bırakarak onu titretti. Bu ellerden biri kızın karnına uzandı ve onu sıkıca kendine doğru çekti. Boynunu öpmeye, kulağının etrafındaki hassas noktaları okşamaya ve kemirmeye devam ederken onu yerinde tuttu. Vücudu, o bu noktayla oynadığında her zaman yaptığı gibi tepki verdi, büküldü ve açlıkla ona doğru bastırarak devam etmesini istedi.

Karnından tutup eliyle kavradı ve kavrayışını onu döndürmek ve onu tam olarak görmesine izin verecek kadar geriye itmek için kullandı.

Parlak ay ışığında durdu, adam utanmadan ona bakarken karnının alt kısmında sıcaklık birikti. Hâlâ çoğunlukla giyinikti ama öyle hissetmiyordu.

Neredeyse bir dakika geçti. Adam kıyafetlerini çıkarmayı bitirmek için hiçbir harekette bulunmadı, bu da kadının yüzüne alaycı bir gülümseme getirdi. "Bir sorun mu var? Beni soymakta tereddüt etmek sana yakışmıyor."

Gülümsemesine karşılık verdi, hâlâ ona tutunuyordu, eli aralarında güçlü, sabitleyici bir ağırlık oluşturuyordu. "Hiç neredeyse açılmayacak kadar güzel bir hediye aldın mı?"

Merkezindeki sıcaklık tüm vücuduna yayılarak karıncalanmaya başladı.

"Bu cümledeki anahtar kelime *neredeyse*." Aralarındaki mesafeyi tekrar kapattı, elleri keşiflerine devam etti, bu sefer elbisenin arkasındaki kopçaya giden yolu buldu. Kancayı çözdü. Diğer askıyı da kızın omzundan kaydırıp, ama acele etmemeye devam etti, o zaman bile parmaklarını dayanılmaz derecede hassas hareketlerle

Elbisesinin kenarlarından tutarak yavaş yavaş çözdü ve teninin her bir santimini öpmek, tatmak ve tadını çıkarmak için zaman ayırdı.

Kumaşı beline kadar indirirken, onu balkon korkuluğuna doğru geri çekti ve korkuluğa doğru sabit tuttu. Göğüslerinden birini kavradı, ağzı tepe noktasına doğru daldı ve dudaklarının arasına aldı. Dudaklar yerini nazikçe ısırarak dişlere bırakırken başı geriye eğildi. Kadından bir nefes kaçtı ve adam da karşılık olarak elbisesini kalçalarına kadar indirerek karnını ortaya çıkardı, böylece hem diliyle hem de parmak uçlarıyla karnının hatlarında gezinebildi.

Etrafındaki ve içindeki ısı artmaya devam etti, kalbinin çarpmasına ve düşüncelerinin vahşileşmesine neden oldu. Ellerini tuttu ve onları elbiseyi daha da aşağıya doğru yuvarlamaları için yönlendirdi - altındaki her şeyle birlikte - ve adam hiçbir direnç göstermedi, kumaşı ondan uzaklaştırırken tırnakları cildine kazıyordu. Elbiseyi vücudundan tamamen sıyırmadı ama dizlerinin etrafında toplanmış halde bırakarak bacaklarını etkili bir şekilde bağladı.

Onun önünde diz çöktü. Elleri uylukları boyunca, merkezlerindeki muhtaç zonklamaya kadar ilerledi, parmak uçları ağzının takip etmesi için bir rota çizdi. Ve hiç tereddüt etmeden onu takip etti, dudaklarını bastırdı ve dilini gezdirdi, dizlerinin bağı çözülene, elleri arkasındaki korkuluklara daha sıkı tutunurken bile dengesi bozulmakla tehdit edilene kadar içeri girip onu sahiplendi.

Bacakları tamamen bükülmeye başladı. Onu yakaladı ve doğruldu, parmak uçlarına kaldırdı, bir güçlü eliyle onu kendisine doğru sabitlerken diğer elini elbiseyi tamamen çıkarmak için kullandı.

Dengesini yeniden sağladı ve ceketinin düğmelerini ustalıkla açıp altındaki tuniği çekiştirerek kıyafetlerini eşitlemeye çalıştı. Bunları tamamen çıkardı ve ona tekrar çarpma dürtüsüne teslim olmadan önce kemerini çözdü.

Birbirlerine dolandılar, kadının elleri adamın yeni çıplak teninde dolaştı, bir bacağı adamın etrafını sararken adamın eli kadının üst uyluğuna battı, onu daha yukarı kaldırdı, her öpücüğün içine daha çok soktu.

Bir dakika sonra serbest kaldı ve yavaşça ondan uzaklaştı, kemerini tamamen çıkarıp soyunmayı bitirirken dudaklarında flört eden bir sırıtış vardı.

O da takip etti.

Yatağın kenarına çökerken onun elini tuttu ve onu kucağına çekti. Kadın öne doğru eğilirken dizleri adamın kalçalarına bastırdı ve

dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Ona karşı sallandı, kalçaları yavaşlamadan yükselip alçaldı, sırt üstü yatana kadar dengesini ve kontrolünü zorladı, bir inilti ile savaştı ve sırtıma sırası ondaydı.

Bu sırtışı görünce güldü ve tekrar doğrulup yüzünü iki elinin arasına aldı ve yavaş, uzun bir öpücük için onu kendine çekti.

"Seni seviyorum," diye nefes aldı uzaklaşırken. Bu sözler ve bunları söylerken ona bakışı, kalbinin daha da hızlı bir ritme girmesine neden oldu. Onunla alay etmeyi bıraktı ve kollarını boynuna dolayarak onu yavaş bir öpücük için daha kendine çekti.

Adamın eli kadının sırtının altından geçti, sonra daha da alçaldı, bacaklarını tutup yanına çekti ve kadının kucağına daha da gömülmesini kolaylaştırdı.

"Şimdi sırtını eğ ve kalçalarını kaldır," diye emretti, ellerinden biri bacaklarının arasına girdi ve yukarı doğru iterek onu itaat etmeye ikna etti. "Karımın içinde olmak istiyorum."

Bu sözler kadının içinde bir ihtiyaç titremesine yol açtı, o kadar yoğundu ki neredeyse adamın karşısında yığılıp kalacaktı ama adamın dediğini yaptı.

O hareket ettikçe elini bacaklarının arasında tuttu, masaj yaptı ve kendini ona doğru yönlendirmeden önce alay etti. Elleri daha sonra kalçalarına gitti, önce onu nazıkçe aşağı çekerek üzerine doğru gevşetti. Adam onu daha şiddetli bir şekilde kendine doğru çekerken ağzı açık kaldı ve öne doğru eğilip yüzünü saçlarının dalgalarına gömmeden önce yüz ifadesi onunkini yansıttı.

Ona doğru eğildi, onu tamamen doldurduğu hissine kapıldı. Onu bir süre bu pozisyonda tuttu, sonra dudaklarını çenesi boyunca, kulağına kadar takip ederken saçlarını kenara itti ve fısıldadı, "Neden daha önce yaptığın gibi kalçalarını hareket ettirmiyorsun?"

Nefesini tutmaya çalışırken göğsü kabardı. Arkasına yaslanıp adamın önünde kendini daha fazla açtığında teninin her santimi canlı hissediyordu. Kollarını onun boynuna doladı ve ona doğru geri çekildi, kalplerinin çarpmasıyla birlikte yükselip alçaldı, ritim kısa sürede daha hızlı ve daha öfkeli hale geldi. Bir elini sırtının alt kısmına doğru kaydırarak dengesini sağlamasına yardımcı olurken, diğer elini de kalçalarından birinin üzerine koydu ve yaptığı her yuvarlanma hareketinde biraz daha sıkıca kavradı.

Gözleri ilk başta kapalıydı, birleşmelerinin hissine odaklanmıştı. Sonunda tekrar açıldığında ve bakışları onunkileri aldığı anda -arzu ve yakıcı bir ihtiyaçla doluydu- bu, kadının merkezine doğru saf bir zevk şoku gönderdi ve neredeyse onu ikiye katladı.

Bunun üzerine ağzının bir tarafı kalktı - tek yapması gereken ona *bakmaktı* ve bu onu neredeyse uçurumun kenarına getirecekti. Çok yakındaydı ve bunu biliyordu ve iki elini kalçalarına koyup onu yavaşça durdurarak karşılık verdi. Yatağa yaslanırken onu yerinde tuttu ve hâlâ içinde zonklayan zevke, vücudunun her santimetresinde inşa etme ve seyahat etme zamanı verdi.

Sonra onun yerine kalçaları hareket etti, gücü devraldı, elleri onu kavradı ve her itişini tam olarak karşılamak için konumlandırdı. Dokunuşu sırtının alt kısmından kıvrımlarına doğru ilerliyor, kalçalarının arkasına giriyor ve onu daha fazla içine almak için bacaklarını daha geniş açıyordu.

O kadar iyi hissetti ki, onun güçlü tutuşuna rağmen neredeyse dengesini kaybediyordu. Aşağı doğru kıvrıldı, onun bedenine daha da yaklaştı, kendini onun sıcak tenine bıraktı ve nefesini tutmaya çalışırken göğsüne öpücükler kondurdu.

Onları yatağın kenarına yaklaştırdı ve bacaklarını yere dayayarak kızın içine daha derinden girmesine izin verdi, kollarını kızın vücuduna sıkıca sardı ve onu daha da yakınına çekti. Dudakları aralandı ve neredeyse haykırıyordu, ama adam eğildi ve daha önce olduğu gibi yüzünü ellerinin arasına aldı ve herhangi bir ses çıkmadan önce ağzını onunkine dayadı.

Adam onu öperken yıldızlar görüş alanını doldurdu; kızın kendini tamamen, isteyerek içinde kaybettiği koca bir gökyüzü. Adam onu daha derinden öperken yıldızlar daha hızlı dönüyordu ve kadın da açlıkla onu öpüyor, artık *nefes almak* gibi şeylerle ilgilenmiyordu.

Bacaklarını beline doladı, onu kaldırdı ve bir dakika sonra en yakın duvara yasladı.

Soğuk duvar duyularını kısa bir süreliğine şok ederek tekrar odaklanmasını sağladı, sadece adamın ona dokunduğu her yerin, büyülü enerjisinin onunkiyle karışmasının ve onu duvara ne kadar güçlü, zahmetsizce tuttuğunun farkına varmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Eli ileriye uzandı, saçlarını itti ve çenesini kavradı. Avucunu süsleyen yeni sembole bir an göz attı. Tören ve onu takip eden her şey zihninden geçti ve onu daha önce hiç deneyimlemediği bir serbest bırakmaya doğru taşıyan coşku dalgalarını beraberinde getirdi.

Kadın bu dalgalanmaları ve gelgitleri yaşarken onu tekrar tekrar öptü, parmakları aşırı hassas teninin üzerinde gezinerek zevkin her bir zerresini serbest bıraktı.

Kadının vücudu ona karşı neredeyse gevşediğinde, onu yatağa geri taşıdı. Ellerini yatağa sabitledi ve onu kendi sonuna kadar sürdürdü ve onun içine boşalma hissi kendi ikinci doruk noktasını tetikledi. Bu sefer de onu öptü, içinde kaldı, vücudunun sıcaklığı onu sardı ve ikisinin dışındaki her şeyden uzak ve güvende hissetmesini sağladı.

Adam yuvarlanıp giderken bile aynı pozisyonda kıvrılıp kaldı ve içinden geçmeye devam eden küçük artçı şokların tadını çıkardı. Dakikalar sonra nihayet gözlerini açıp Elander'ın yüzünü aradığında, onu sanki ilk kez yanında uyanmış gibi merak dolu bakışlarla kendisine bakarken buldu.

Kalbi sıkıştı, içinde uyanan kafa karıştırıcı duygu seline karşı korunmaya çalıştı. Karşı koyamadan gözleri yaşardı.

Ayağa kalkan Elander'ın yüzünde bir endişe ifadesi belirdi.

"Ben iyiyim," dedi çabucak, o da doğrulup oturdu. "Üzgün değilim. Üzgün değilim, sadece..."

Bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu; o anda hissettikleri *üzgün* ya da *mutlu* gibi kelimelerle tarif edilemezdi. İçinde oluşan duygu karmaşasını açıklayabilecek bir kelime olup olmadığından da tam olarak emin değildi.

İnsan, belki.

"Sana söylediğim gibi, bütün o gelecek planlarına ihtiyacım yok," dedi Cas sessizce, "ama şimdi onları tattım, nasıl bırakacağımı bilmiyorum, hepsi bu. Aklım bize ne olacağını biliyor, ama kalbim dinlemek istemiyor."

Derinden sevmenin sorunu da bu, demişti bir keresinde ona. *Bu, derinden acı çekmen gerektiği anlamına da gelir.*

Geçtiğimiz aylarda bu dersi defalarca yaşamıştı ama yine de sevmeye devam etmiş ve kendini tekrar tekrar incinmeye hazırlamıştı. Ve şimdi bile, karanlıkta otururken, önümüzdeki günlerde onları bekleyen acı ve dehşeti bilerek, bakışlarını kocasına kaldırdı ve cesaretini toplayarak şöyle dedi: "Ama bilesin ki, bu gece olan hiçbir şeyi değiştirmedim. Bundan sonra ne olursa olsun, ben hâlâ mutluyum. Ve minnettarım."

Elander onun elini tuttu, avucunu süsleyen yeni işaretin izini sürdürdü, parmakları teninde hafifçe gezindi ve yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Cevap vermeden önce birkaç dakika geçti.

"Elflerin tüm bu işaretlerin ardında bir anlamı var," dedi, parmakları hâlâ onunkilerin çizgilerini takip ederken. "Ama ben zaten ne anlama geldiğini biliyorum. Bu bir söz. Ve gelecek olan her neyse... eğer bu bizim sonumuz olacaksa, o zaman inan bana, bu hayatta ya da başka bir hayatta, bundan sonra ne olursa olsun seni bekliyor olacağım. Seni tekrar bulacağım. Yemin ederim."

Derin bir nefes aldı ve sonunda gözlerinde biriken yaşları durdurmayı başardı. Hatta gülümsemeyi bile. "Gidebileceğim hiçbir yer yok," diye fısıldadı.

Kırpıklarına yapışan son gözyaşlarını da sildi. "Gidebileceğin hiçbir yer yok," diye kabul etti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

E Lander ertesi sabah şafak sökmeden uyandı ama birkaç dakika boyunca hiç kıpırdamadan durdu ve geceyi sonsuza dek uzatabilmeyi diledi. Sanki doğal olmayan bir hızla geçmiş gibi hissediyordu, sanki zalim bir büyü iş başındaydı.

Sonunda ayağa kalktı ve dünya daha da hızlı dönüyor gibiydi. Sağına baktı, genellikle korkularını yavaşlatan ve ona *denge* getiren tek şeyi aradı ve buldu - onu.

Onun ruh eşi. Kraliçesi. Karısı.

Karısı.

Şimdiye kadar istediği ve kaybetmekten çok korktuğu her şey. Artık resmiydiler ve bu bir şekilde her şeyi hem daha güzel hem de daha korkunç yapıyordu, sanki dünya sonunda gerçek renklerini ortaya çıkarmış ve iyi ya da kötü tamamen aydınlatılmıştı.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yataklarından kalktı ve giyindi. Ne kadar sessiz olursa olsun onun kıpırdanmasını bekledi ama kıpırdamadı, bu yüzden battaniyeleri onun etrafına daha sıkı bir şekilde çekti ve sonra tek başına saraya çıktı.

Görüşmesi gereken sayısız insan, tartışması gereken sayısız strateji vardı ve şimdi planlamalarında bir gün geride kalmışlardı.

Casia onu uyandırmadığı ve bu tartışmalara dahil etmediği için ona kızacaktı ama onu daha sonra bilgilendirecekti; Casia ilk kez mışıl mışıl uyuyordu ve onu rahatsız etmek istemiyordu.

Bir süre gerçekten dinlenebilmesi için son şansı olabilecekken değil.

Kafasındaki tedirgin düşünceleri silkeleyip daha hızlı yürümeye başladı ve hizmetkârları takip ederek sonunda Laurent ve Rhea'ya ulaştı. İkisi de

Küçük bir toplantı odasında bir masanın etrafında toplanmışlar, hem yakın hem de uzak müttefiklerinden ve imparatorluğun dört bir yanına yerleştirdikleri çeşitli muhbirlerden gelen yazışmaları inceliyorlardı. Aralarında el değmemiş yiyecek ve içecek tabakları duruyordu. İkisi de çok uyumuş gibi görünmüyordu - eğer uyumuşlarsa.

"Moreth'ten haber var mı?" diye sordu Elander. Kethran İmparatorluğu'ndaki diğer elf krallığı, hakkında iyi haberler duymaya en hevesli olduğu müttefikti; kocasının öldürülmesinden beri, hatta belki de ondan önce Sarith'in kontrolü altındaydı ama onun ölümüyle birlikte, yaklaşan savaşlarında kendilerine yardımcı olacak bir değişim dalgasının yeterince hızlı geleceğini umuyorlardı. Laurent ona, "General Kolvar akıntının hızla değiştiğine inanıyor," dedi ve içeri girip çıkan hizmetkârlardan birinden bir çeşit içki aldı.

Odaya.

Bu general geçmişte Moreth'teki işleri kötüye gittiğinde onlara yardım etmişti. Son birkaç haftadır o diyardaydı ve Casia ile onun zayıf tacına müttefik olanlar üzerinde bir çeşit hakimiyet kurmaya çalışmak için gizlice çalışıyordu.

"Laurent sözlerine şöyle devam etti: "Ondan ve gizli operasyonlarından zaten haberdar olanlar elbette onun etrafında toplanıyor. "Ama Sarith'in eski köleleri de şimdi ona bağlılıklarını bildiriyorlar ve sayıları beklediğimizden fazla."

Rhea, "Ama sayıları doğru dürüst incelemeden onlara güvenmek riskli," diye ekledi. "Sarith'le yaşanan karmaşadan sonra kimin davamıza sadık olup olmadığını tam olarak bilmiyoruz. Safları ayırmak ve onları organize etmek zaman alacaktır."

Elander kaşlarını çattı. "Zamanımız yok."

"Kesinlikle," diye onayladı Laurent.

"Ama burada daha olumlu bir şey var," diye teklif etti Rhea, Gümüşayak'ın çenesinin arasına sıkıştırıp kendisine taşıdığı bir mektuba uzanarak. "Tanrıça'nın kuşları onu bu sabah sınırın yakınındaki gözcülerimize bıraktı."

Magari'den bahsediyordu - Nephele'nin uzun zamandır bu diyar ve diğerleri boyunca bilgi taşımak için kullandığı haberci kuşlar. Bir şimşek çakması kadar hızlı hareket edebiliyorlardı ama yine de bir risk oluşturuyorlardı - imparatorluğun giderek kararan gökyüzünde fark edilmemeleri zor olurdu. Ama şimdi endişelenmeleri gereken çok daha büyük riskler vardı, diye düşündü.

"Ciridan yakınlarındaki ordular kuzeyden daha fazla ceset kazandı. Alnor'un eski yöneticilerinin bizzat yardım gönderdiğine dair söylentiler var ki bu da başlı başına bir zafer."

O yıkılmış krallığın kral ve kraliçesinden yıllardır haber alınamıyordu; sürgünleri ve sürgünlerini çevreleyen gizemler tüm diyarlarda bir efsane haline gelmişti.

Karşılaştıkları bu ateşler gerçekten de her türden varlığı kendilerine doğru çekiyordu, değil mi?

"Ve bu güçlendirilmiş ordular harekete geçmeye başladı," diye devam etti Rhea. "Bazı birlikler çoktan Sadira'ya geçti."

"Ya Sadiran Kraliçesi?"

"Bildiğimiz kadarıyla olaysız geçişlerine izin veriyor. Ancak son birkaç gündür yerini tam olarak tespit edemedik. Umarım yeniden toparlanmak için bir yere sığınmıştır."

Sonraki bir saati bu konuları tartışarak geçirdiler. Nessa ve Zev de sonunda onlara katıldı. Casia en son gelen oldu, kralla ayrı bir toplantı yapmak zorunda kaldığı için dikkati dağılmıştı.

İçeri girdiğinde Gölge Avcısı'nı duvara yasladı ve ara sıra kılıfını fildişi sıvaya sürterek seğirmesi dışında çoğunlukla kıpırdamadan durdu. İçindeki karanlık, kılıfından bile belli olacak şekilde dönmeye devam ediyor, Elander bilinçli olarak karşı koymadığı sürece gözlerini ona doğru çekiyordu. Ona bakmadığı zamanlarda bile çekildiğini hissediyordu; cam parçalarının derisinin üzerinde sürüklenmesi gibi bir his. Hoş değildi ama onu Casia'dan ayrı, gözetimsiz bırakma riski daha da kötüydü.

Casia otururken Nessa'nın verdiği çay bardağını kabul etti, yüzü çelik bir duvara dönmüştü, masanın üzerine yayılmış mektupları, notları ve düşmanları tarafından saldırıya uğramış, yakılmış ya da başka bir şekilde yok edilmiş tüm yerlerin işaretlendiği haritayı inceliyordu. Çok fazla işaretin olduğu korkunç bir haritaydı, ama içine girdiği şeyden bunaldıysa bile bunu belli etmedi.

Derin bir nefes aldı ve işe koyuldu.

Dikkati kısa bir süreliğine önce kılıcına, sonra da kapıya yöneldiğinde bir saatlik tartışma daha geçmişti. Herkesin etrafında toplandığı masadan kalktı, ayağa kalktıktan sonra tereddüt etti, sağ elini sıktı ve çözdü.

"Kılıç ve Nokta meselesine bakma zamanı geldi mi?" Laurent tahmin etti.

"Evet." Bakışları Elander'a doğru kaydı ama Elander ona doğru bakıyor gibiydi, "Bu sefer onu birlikte etkisiz hale getirmeyi deneyebiliriz diye düşündüm," derken bile zihninde tuttuğu görüntülerde kaybolmuştu.

Kılıcı dikkatlice alıp odadan çıkarken onu takip etmek için ayağa kalktı ve onu sarayın kenarındaki büyük bir odaya götürdü.

Bu odanın duvarlarından üçü ve tavanının büyük bir kısmı camdan yapılmıştı ve bol miktarda güneş ışığı alıyordu. Casia bir an için bu ışığın parlak bir yerinde durdu, cesaretiyle birlikte nefesini de topladı ve sonra kapalı odadan vazgeçip dışarı çıkmaya karar verdi.

Kılıcı kınından çıkardı ve açık alana bakan yükseltilmiş bir platforma çıkan bir dizi merdivenin üzerine yerleştirdi, silahı yükselticilerden birinin göz hizasına yerleştirdi.

Bıçak Elander'in hatırladığından daha karanlıktı - ya da belki de sadece diğer her şey ne kadar parlak olduğu için öyle görünüyordu.

"Belwind'deki kızı iyileştirdiğim zamanı hatırlıyor musun? Birlikte ilk görevimiz sırasında?" Casia sordu.

Sanki bir asır önceymiş gibi geldi ama başını salladı. "Canlı bir şekilde." "Benzer bir şey deneyebileceğimizi düşünmüştüm."

Bir an için planı düşündü. "Karanlık enerjiyi yansıtmak ve yeniden yönlendirmek mi? Ay Tanrıçası'nın yaptığı gibi."

Başını salladı. "Onu dışarı atıp dağıtabiliriz ve belki o zaman dağılan parçaları bir şekilde etkisiz hale getirebiliriz. Gerekirse parça parça."

Günün deneylerine başlamak için en iyi yerdi, bu yüzden ikisi de merdivenin iki yanındaki yerlerini aldılar. Bir elini duran kılıca doğru kaldırdı ve Casia da aynısını yapana kadar bekledi, ta ki Casia'nın büyüsünün yükselip aralarındaki boşluğa kaydığını hissedene kadar.

Büyü bir an sonra ondan akmaya başladı, Casia'nınkine göre daha kolay ve hızlı bir şekilde çekildi. Büyüyü kılıca doğru yönlendirdi ve gözlerini kılıcın dibindeki hilal şeklindeki sembole dikerek, Casia bu tür bir büyüye eriştiğinde genellikle yaptığı gibi tutuşmasını diledi. Bu sembol -diğerleriyle birlikte- siyah enerjinin arasında kaybolmuştu.

Işık büyülerini onu ele geçirip metalin kısa süreliğine hastalıklı bir soluk tonda parlamasına neden olsa bile, sembol hâlâ kayıptı.

Yine de güç toplamaya devam ettiler. Gölge Avcısı onu emiyor gibi görünüyordu. Düpedüz bir başarısızlık değil belki, eğer onu ele geçiren diğer gücü yerinden edecek kadar güç sağlayabilirlerse. Ama...

Karanlığı gerçekten dışarı itebilirler mi?

Yöntemlerini sorgulamaya başlar başlamaz, sanki bir şey büyüsünü ele geçirmiş ve kontrolünden çıkarmaya çalışıyormuş gibi içinde bir burkulma hissetti.

Ve kılıç büyüü dışarı atıyor ve dağıtıyordu ama içine yerleşmiş olan kara büyüü değil.

Bunun yerine, her ikisini de geriye doğru tökezleten bir güçle onlara doğru uçan şey *kendi* büyüleri idi. Sıcak, kararsız Güneş enerjisi topu yanlarındaki pencerelere çarptı ve hızla dağıldı, camdan parlak bir şekilde sekerek onları bir anlığına kör bıraktı.

Elander sıcaklık azalana kadar gözlerini sıkıca kapalı tuttu. Gözlerini kırıştırarak tekrar açtığında hiçbir şey değişmemişti. Kılıcın üzerindeki semboller karanlık kalmıştı, içindeki enerji hâlâ alçak ve uğursuz bir şekilde uğulduyordu ve güneşin kendisi de sönmüş gibiydi.

Casia küfretti.

Elander kendi lanetini yuttu. "Daha sonra tekrar deneriz," dedi ona, sesindeki endişeyi gizlemeye çalışarak. "İyileşene kadar başka şeylere odaklanalım."

Sonraki iki gün boyunca tekrar denediler. Ve tekrar, ve tekrar - o kadar çok denediler ki Elander sonunda sayısını unuttu. Her denemeye yenilenmiş bir umutla yaklaştılar. Her biri aynı şekilde sona eren başka bir başarısızlığa dönüştü - biri ya da her ikisi de yerde, küfrederek.

İkinci günkü beşinci denemeleri - yoksa *altıncı mıydı?* - o kadar şiddetli bir ışık patlamasıyla sona erdi ki, Elander'in ciğerlerindeki nefes yere düşerken kesildi. Casia ondan birkaç metre uzağa düştü ve ellerini ve dizlerini itip başını hafifçe sallamadan önce çok uzun süre endişe verici bir şekilde hareketsiz kaldı.

Kendine geldikten sonra bile yerde kaldı, dizlerini kendine doğru çekmiş ve başını öne eğmiş bir şekilde sarayın duvarına yaslandı.

Elander ayağa kalktı ve yanındaki duvara yaslandı, başını arkaya eğdi, uzak gökyüzündeki bir tutam buluta bakarak dünyayı

etrafında dönmesini engelledi. "Yeni bir plana ihtiyacımız var."

Casia aynı fikirde değildi. Cevap vermeden önce birkaç dakika sessiz kaldı. "Ay Tanrıçası'nın söylediklerine inanmak istiyorum... aramızdaki gücün Nokta'nın karanlığını yenmeye yeteceğine. Ama korkarım bu hüsnükuruntu. Ve zamanımız tükeniyor. Planlar yaptık, işleri daha fazla erteleyemeyecek kadar çok kişiye haber gönderdik. Ölümlüler diyarına doğru ilerlerken kılıcı, karanlığı ve her şeyi yanımda taşımak zorunda kalabilirim. Ya da belki..." Hayal kırıklığı içinde parmak eklemlerini birbirine vurarak konuşmasını sürdürdü.

Karanlık ve her şey...

Bu sözler içinden güçlü bir ürperti geçirmiş, saray duvarı onu ayakta tutarken bile dengesini tehdit etmişti. "Mistwilde'nin havasındaki kadim büyü muhtemelen karanlık enerjisini bastırmaya yardımcı oluyor. Hâlâ bu durumdayken onu dışarı çıkarmak... riskli görünüyor."

"Başka ne yapabiliriz?"

Buna hemen verecek bir cevabı yoktu.

"Açıkçası bıçağı dışarı çıkarırsak olacıklardan korkuyorum. Ama o noktada benim sihrim de bastırılmayacak. Seninki de öyle. Yani bu da en azından düşünülmesi gereken bir şey."

Bu plandan pek emin görünmüyordu, hareket etmek için acelesi de yoktu, açıkça bekliyordu ve onun sahip olabileceği başka herhangi bir fikri dinlemeye istekliydi.

Elander önce cevap vermedi. Ama birkaç dakika sonra aklına ani bir olasılık geldi. Pek hoşuna gitmemişti ama birkaç dakika daha geçti ve aklına başka bir şey gelmedi. Sonra şöyle dedi: "Burada biraz dinlen. Denemek istediğim bir şey var."

Kadın ona meraklı bir bakış attı ama daha fazla soru soramayacak kadar yorgun görünüyordu. Tekrar sarayın içinde kayboldu ve Zev'i aramak için hızla ilerledi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde onu mutfaklardan birinin yakınında buldu,

düğün ziyafetinden kalan çeşitli yemeklerin tadına bakmak.

Hiç yemediği oldu mu?

Elander hoşbeşle vakit kaybetmedi. "Sana bir dakika ihtiyacım var."

Zev o aptal sırtışıyla sırtıttı. "Sonunda bana ihtiyacın olduğunu kabul ediyorsun. Çok etkilendim."

Elander kaşlarını çatı. "Acele edin lütfen. Casia bekliyor."

Onun adının geçmesiyle birlikte Zev küçük pastanın geri kalanının tamamını tek lokmada ağzına atmaya başladı ve Elander'e yolu göstermesini işaret etti

onun yaptığı gibi.

Ona döndüklerinde Casia tekrar ayağa kalkmış, yeniden odaklanmış ve kılıcının önünde ileri geri volta atarak onu incelemeye başlamıştı.

Onlar yaklaşırken başını kaldırıp baktı ve Elander'in yalnız olmadığını fark edince meraklı bir şekilde kaşlarını çatı.

"Henüz Karanlık Tanrı'dan gelen herhangi bir gücü denemedik," diye açıklama yaptı Elander.

Zev Casia'nın yanına geldi, parmak uçlarında ateş dans ediyordu, gözlerini Gölgeavcısı'na dikmişti. Zev'in hakkını teslim etmek gerekirse, kendini tıka basa yemekten çabucak hazır ve yardımsever, odaklanmış bir forma geçiş yapmıştı.

Casia hâlâ tereddüt ediyordu, bu karanlık ve tehlikeli işlere bir başkasını bulaştırmak konusunda -şimdi bile- isteksizdi. Ama sonunda onu kılıca doğru yönlendirdi ve, "Peki. Bakalım ona karşı sihrini kullandığında ne olacak?"

O da buna uyarak parmaklarının etrafındaki titreşimleri daha düzgün bir alev bulutuna dönüştürdü ve bıçağın etrafını sararak dönmeye başladı.

Alevler ona çarptığında bıçak sessizleşti ve kısa bir süre için turuncunun parlak bir tonuna dönüştü. Sonra eskisi kadar karanlıklaştı, uğultusu daha derin, daha rahatsız edici notalarla geri döndü. Elander kendini hazırladı, kılıcın onlara geri fırlattığı kusurlu büyü topunu savuşturmaya hazırlanıyordu...

Ama sihir gelmedi.

Elander boğazını temizleyip bariz olanı söyleyene kadar hepsi sessizdi, "Güneş büyüğü ile yaptığı gibi onu geri püskürtmedi."

Casia temkinli bir şekilde yaklaştı. "Ama onu kalıcı bir şekilde değiştirmiş gibi de görünmüyor."

Birkaç benzer deney daha benzer sonuçlar verdi ve Elander'in kafasında oluşmaya başlayan planın geri kalanını isteksizce paylaşmasına neden oldu.

"Bu konuya doğru açıdan yaklaştığımızı düşünmüyorum," dedi. "Ya da bu Noktayı yaratmak için *başlangıçta* nelerin gerekli olduğunu gerçekten düşündüğümüzü sanmıyorum."

Casia onun ne demek istediğini tahmin etmekte gecikmedi ama yüzündeki sıkıntılı ifadeden ne demek istediğini anlamak istemediği anlaşılıyordu. Sessizce, "Orijinal Nokta'yı yaratmak için feda edilen sadece büyü değildi. İşin içinde kan da vardı."

Zev geri çekilme dürtüsüyle savaşıyor gibiydi ama başını salladı, dikkati dağılmamıştı. Bundan daha fazla tereddüt etmeden bıçağı

ayak bileğindeki kılıfına soktu ve avucunda temiz, sığ bir çizgi kesti. Daha fazla kanın yüzeye çıkması için elini sıktıktan sonra Gölgeavcısı'nın üzerine tuttu ve birkaç kıpkırmızı damlanın bıçağın üzerine düşmesine izin verdi.

Damlalar kılıca çarptığında kılıç titredi.

Ona bakıp beklediler. İlk başta boşuna. Ama sonra kılıcın etrafındaki güçte garip bir değişim oldu; Elander'in *hiçbir şey* hissetmediği kafa karıştırıcı bir an. Hiçbir güç, kötü ya da başka türlü. Bu o kadar çabuk oldu ki Casia'nın ona nasıl baktığını fark edene kadar hayal gördüğünü sandı.

"Bunu hissettin mi?"

Başını salladı.

"Sadece bir anlığına da olsa enerjiyi bozdu. Aynı hızla geri dönmüş gibi görünüyor."

Üçü de sessiz ve düşünceliydi.

"Karanlıkta ve fedakârlıkta yaratılmış bir Nokta," diye düşündü Elander yüksek sesle, "ve ancak karanlıkta ve fedakârlıkta çözülebilir..."

Cas, "Bu yüzden onu parçalayacak kadar büyük ve karanlık bir kurban ihtiyacımız var," dedi.

Zev, "Anwyn onu yaratmak için birçok Karanlık Saray kölesinin kurban edilmesi gerektiğini söyledi," diye belirtti. "Birkaç düzine büyü kullanıcısını bir araya getirip aynı şekilde yaklaşamaz mıyız?"

Elander başını salladı. "Eğer feda edilen büyü ve kan çok azsa, korkarım ki sadece onu emmeye devam edecek ve bu da onu daha güçlü hale getirecektir."

Zev sessizlik içinde kelimeleri evirip çevirdi, tekrar konuşmadan önce nadiren de olsa dikkatli bir şekilde düşünmek için zaman ayırdı. "Esasen onu kırılma seviyesine kadar aşırı yüklemeliyiz. Başlangıçta taşınması amaçlanan sınırların ötesine itmeliyiz."

"Aynen öyle."

O da Zev de kılıca yaklaştı, gergindiler ama bu potansiyel buluştan heyecan duyuyorlardı. Buna karşılık Casia çok sessiz ve hareketsizdi, kılıcına bakarken kollarını kendi etrafında sıkıca sarmıştı.

"Sen iyi misin?" Elander omzunun üzerinden bakarak sordu.

"Kendimi feda etmeyi düşünmüyorum, merak etmeyin," diye ekledi Zev, ona karşılık vermediği bir gülümseme sunarak. "Belli ki bu kılıcı bir şekilde üst-tanrının kendisine çevirmemiz gerekecek." Havada bir kılıç sallıyormuş gibi yaparak kılıcı söz konusu tanrıya sapladı. "Kılıcı onun

kanını akıtmak ve parçalanmasını izlemek ve onunla birlikte gücünü de emmek... bu tatmin edici olacak, değil mi?"

Elander ses tonunu ve beklentilerini daha ılımlı tuttu. "Uygulanması tehlikeli bir plan olsa da en azından bize bir olasılık veriyor."

Casia başını hızla sallayarak onayladı. "Katılıyorum. Ben de iyiyim. Sadece genel olarak kan görmek -nasıl olduğumu bilirsin."

Öyleydi ama yine de bu onun kanla ilgili anılarından duyduğu her zamanki sıkıntıya benzemiyordu. Ama Elander onun tepkisinde neyin yanlış olduğunu tam olarak kestiremedi ve Elander onu sorgulayacak kelimeleri bulamadan kılıcı alıp kınına geri koymak için harekete geçti.

"Ben iyiyim," diye onu rahatlattı ve yanağından öptü. "Sanırım sadece bir molaya ihtiyacım var."

Zev ve Elander'i arkasından bakakalmış, her ikisi de endişeyle kaşlarını çatmış bir halde bırakarak tek başına aceleyle uzaklaştı.

"Ara vermeye ihtiyacı olduğunu kabul etmek onun yapacağı bir şey değil," diye yorumladı Zev. "Hayır, öyle değil."

Elander onu takip etmek ve daha fazla bilgi almak istedi. Ama zamanın acımasızlığı bir kez daha çirkin yüzünü göstermiş, saray hizmetkârlarından biri gelip ona Laurent ve Mistwilde ordusundan birkaç rütbeli subayla görüşmesi gerektiğini hatırlatmıştı.

Yapacak çok şey, çok az zaman.

Bu toplantı bekleyemezdi, bu yüzden Casia'yla ilgili endişelerini bastırdı ve yoluna devam etti.

Bir toplantı birkaç toplantıya, sadece askerlerle değil, konsey üyeleriyle ve sonra da kralın kendisiyle yapılan tartışmalara dönüştü; bunlardan birkaçı hararetli ve yorucu bir şekilde uzadı.

Sonunda işini bitirdiğinde Casia'yı bir kez daha aradı ama o sırada Casia hiçbir yerde yoktu. Nessa onun güvende olduğuna dair güvence verdi; Elleras'a, elflerin inziva ve meditasyon yeri olarak kullandıkları sessiz tepedeki bahçelere gitmişti ve rahatsız edilmek istemiyordu. Sadece güvende olduğundan emin olmak için gidip onu kontrol etme dürtüsüyle savaştı ve bunun yerine daha fazla toplantı ve hazırlıkla meşgul oldu. Yapılacak işlerde kesinlikle bir eksiklik yoktu.

Sonunda, o akşamın ilerleyen saatlerinde odasına çekildiğinde onu odalarında buldu, ancak bu noktada karısı çoktan uyumuştı, yumrukları yaklaşan kabuslarla savaşmaya hazırlanıyormuş gibi sıkıca sıkılmıştı.

SONRAKİ GÜNLER bir planlama ve hazırlık karmaşası içinde geçti, Irithyl Sarayı artık tamamen savaşın ritmine dalmış ve ona göre hareket ediyordu.

Kral davalarına umduklarından da fazlasını, en iyi askerlerinden üç yüzden fazlasını adamıştı. Yaklaşık iki hafta önce Ironedge'de Soryn'le birlikte geride kalanlara katılacaklardı ve daha Casia onlara resmi olarak haber göndermeden önce Mistwilde'a ve kraliçelerine doğru yürümeye başlamışlardı. Ve pek çok kişi de onları takip ediyordu. Diğerlerinin hepsi yakında imparatorluğun farklı köşelerinden bir araya gelecek ve birlikte yeterli olacaklardı.

Yeterli.

Buna inanmaya devam etmeleri, kasvetli olasılıklara rağmen baskı yapmaya devam etmeleri gerekiyordu.

Başka ne yapabilirlerdi ki?

Her gün, morallerini bozan yeni sorunlar ve kötü haberler gelse de, onlar yollarına devam ettiler.

Ölümlüler diyarına yaptıkları yolculuktan ve tanrıçalarla buluşmalarından sonraki altıncı günde, dış dünyadan kötü haberler getiren habercilerin sayısı neredeyse sayılamayacak kadar çoktu. Ama yine de Elander ilerlemeye devam etti, silahları ve zırhları inceledi, rotaları belirledi, soruları cevapladı, askerler arasındaki anlaşmazlıkları çözdü.

Bir sorunla uğraşmayı henüz bitirmişti ki Zev yolunu kesti ve *başka bir* sorunla yüzleşmeye giderken onu takip etmesini işaret etti. "Cas ikimizi de arıyor," dedi. "Sonunda kuzey sınırlarından haberler geldi. Ve görünüşe göre haberler iyi değil."

Casia ona ulaştıklarında konuşmadı, sadece ellerinin arasında sayısız kez okunmuş ve işlenmiş gibi görünen bir parşömen parçasını uzattı.

Elander, Zev'in de okuyabilmesi için mektubu kol mesafesinde tuttu.

Aceyleyle çizilmiş içeriğinden, Ethswen ve Sadiran sınırındaki en büyük kasabalardan ikisi olan Edolin ve Droskin'in yok edildiğini, birinin buzla kaplandığını, diğerinin ise hâlâ yanmakta olduğunu öğrendiler.

Geniş yol ve köprü ağının tamamını tek bir gecede yiyip bitiren alevler.

Bu arada, bu şehirlerin kuzey kenarları boyunca bir dizi deprem hissedilmiş, hala evlerine tutunmaya ve onları kurtarmaya çalışan hayatta kalanları dışarı atmıştı -Dağın Tanrısı iş başındaydı.

Sınır şehirlerinin hayatta kalan sakinleri güneye kaçmış, ancak doğrudan bekleyen bir ölümlü ordusuyla karşılaşmış ve harabeler içinde kendi düzenlerini kurmak için Edolin ve Droskin'e ilerlemeden önce sayılarını daha da azaltmışlardı.

Görünüşe göre Karanlık Divan ve yeni müttefikleri her zamankinden daha iyi işbirliği yapıyordu.

Laurent ve Nessa birkaç dakika sonra onlara katıldı, Rhea ve Gümüşayak da çok gerilerinde değildi. Her biri bu noktaya kadar neredeyse mükemmelleştirdikleri pratik, stoacı ifadeleriyle son kötü haberi aldılar. Laurent sonunda pencereden dışarı bakıp konuşurken parmaklarını pervaza vurarak sessizliği bozana kadar birkaç dakika süren tedirgin bir sessizlik oldu.

"Malaphar'ın kendisinin ortaya çıkması an meselesi," dedi. "Takipçileri her geçen saat daha da cesaretleniyor, onu bu diyara geri döndürmek için kan ve yıkımdan oluşan bir halı seriyorlar."

Casia duvara dayanmış olan Gölge Avcısı'nı yerden aldı. Kılıfında takırdadı ve Elander karanlık enerjinin dalgalarının kılıftan çekildiğini hissedince irkilme dürtüsüyle savaştı.

Casia kılıcın kabzasını daha sıkı kavradığında enerji duruldu. Kılıcı yanına çekti ve ucunu yere doğru tutmaya odaklandı, kolu garip bir şekilde kaskatı kesilmişti, sanki onu kaldırıp sallamaya başlama dürtüsüyle savaşıyordu.

Bir dakika sonra onu salladı - sakin ve akıcı bir şekilde, odanın içinde pratik hareketlerle döndürerek ve saplayarak, neredeyse orada bulunan herkesten çok kendisiyle konuşuyordu. "Kendimize yaklaşma ve kan alma şansını vermek için Malaphar'ı zayıflatmamız gerekiyor. Ama onu zayıflatmak için kan akıtacak kadar yaklaşmamız gerekiyor. Kafamda bu yaklaşan savaşın farklı senaryolarını oynayıp duruyorum ve her şey dönüp dolaşıp aynı yere geliyor."

Elander bunu kabul etmek istemiyordu ama onun düşünceleri de benzer şekilde dönüp duruyordu.

"Bizim tarafımızda çok fazla yardım var," dedi Nessa inatla. "Şaşırtmaca yaratmaya ve bize bir şans vermeye yetecek kadar ve bu şans kullanırken sizi koruyabilecek tanrıçalar - yapmamız gereken şeyi halletmenin bir yolunu bulacağız."

Rhea başını sallayarak onayladı ve elini Casia'nın koluna koyarak onun amaçsızca kesip biçmesini durdurdu. "Buradaki liderler bu planla aşağı yukarı hemfikir, değil mi? Gölge Avcısı'yla Karanlık Tanrı'ya saldırabilirsen -ya da ne zaman saldırabilirsen- neler olacağına dair inançlarını paylaştın ve kimse buna itiraz etmedi."

Laurent, "Hepsini bir konuda anlaştırmış olmanız -Kylian'ı bile- şahsen bana umut veriyor," dedi.

Casia kılıcını kınına soktu, bir anlık şüphe neredeyse onu ele geçirdiği kadar çabuk geçti. "Haklısın, elbette," dedi kararlılıkla. "Planımız bu... Her zaman olduğu gibi en iyisini umacağız ama en kötüsünü de bekleyeceğiz."

"Sonrası için de bir plana ihtiyacımız olacak," diye belirtti Rhea. "Nokta kırılırsa Gölge Avcısı'nın da kırılma ihtimali var ve bu da Casia'yı savunmasız bırakacak."

"Savunmasız olmayacak," dedi Elander. "Onun tam arkasında olacağım." "*Hepimiz onun arkasında olacağız,*" dedi Zev ve diğerleri de aynı fikirdeydi.

"O kılıcı tek başına taşıyor olabilirsin," dedi Nessa, Casia itiraz edemeden, "ama bu işin diğer tarafına birlikte geçeceğiz."

Laurent, "Şimdi tek soru, diğer tarafa doğru yol almaya hazır olup olmadığımız" dedi.

Elander, "Kutsal müttefiklerimize bahsettiğimiz bir haftalık süre dolmak üzere," dedi.

Casia'nın gözleri onunkilerle buluştu, hızla kırpıştırdığı duygu dolu gözlerdi bunlar. Düğün gecelerinde yaptıkları son konuşma zihninde fısıldayarak göğsünün sıkışmasına neden oldu.

Eğer bu bizim sonumuz olacaksa.

Cevap verirken başını ondan -herkesten- uzağa doğru eğdi. "Beklediğimiz her gün, başka bir ölümlü şehrin düşme riskini alıyoruz. Hazırlanmak için aylarımız olsa bile, bundan sonra olacıklara gerçekten hazır olabileceğimizi sanmıyorum. Harekete geçmek zorundayız."

Onları rahatsız edici bir sessizlik kapladı ama kimse itiraz etmedi.

Önce Laurent harekete geçti. "Gidip krala haber vereyim ve haberi yaymasına yardım edeyim."

O AKŞAM, Elander Elleras'a, sarayın kuzey tarafında yükselen o kutsal tepelere doğru yol aldı.

Casia'yı tahmin ettiği gibi burada, sırtlara serpiştirilmiş çok sayıdaki küçük tapınaktan birinin yanında tek başına dururken buldu. Bu özel tapınakta, iki sağlam ağacın arasına sıkışmış, yaralı yüzünü gökyüzüne doğru kaldırmış bir elf kadın heykeli vardı. Ağaçların arasında kurdeleler, kahverengi ve altın kırmızısı tüylerden oluşan bir sancak asılıydı.

Elfler burada bir mabet kurmuşlardı çünkü burası kısmen şehrin en yüksek noktasıydı. En yüksek tepelerinden büyük resmi, Irithyl'in ötesindeki dünyayı ve etrafını saran ormanın üstünü, hatta daha da ötesini, gökyüzünün değişmeye başladığını, ölümlü diyarların kötü havasının Mistwilde'ın koruyucu büyüsünü sollayıp kenarlarını kararttığını görebilecek kadar uzağı görebilir ve düşünebilirdi.

Casia, Elander yaklaşırken bakışlarını karanlığın o uzak kenarından ayırmadı ama bir an sonra yüzü ona doğru döndü. "Vakit neredeyse geldi, değil mi?"

Zaman.

Bu kelimedden çok... bıkmıştı. Onu ve onu çevreleyen tüm soruları bir kenara atmak istiyordu.

Zaman mı? İhtiyaç duyabileceğimiz kadar zamanımız var. Bunun için endişelenmeyin.

Aklından bile geçirme.

Bunun yerine yakındaki bir ağaca yaslandı, yorgun bedenine ve ruhuna sağladığı destek için minnettar oldu ve şöyle dedi: "Mistwilde'ın davamız için söz verdiği askerler son hazırlıklarını yapıyor. Duyduğum fısıltılara göre şafak vakti yola çıkmayı bekliyorlar. Ama elbette bu planı onaylamak için sizin emirlerinizi bekliyorlar."

Cevap vermesi uzun sürdü.

"Dawn," dedi sessizce.

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Şafak Kraliçesi'nin önden gideceği düşünülürse zamanlama uygun görünüyor."

"Ve Kral."

Onun yanına gitti ve elini tuttu. Soğuk havadan mı, sinirden mi, yoksa her ikisinin birleşiminden mi bilinmez, eli hafifçe titredi. Paylaştıkları izi buldu ve başparmağıyla izini sürdü, ağacın köklerinden kıvrılmış dallarına ve içlerine sıkışmış güneşe kadar çizgilerini takip etti.

"Başka bir nedenden dolayı uygun," diye bilgilendirdi onu. "Neymiş o sebep?"

Onunla daha dikkatli bir şekilde yüzleşti, dudaklarındaki yumuşak gülümseme gözlerindeki ciddi bakışı tam olarak uzaklaştıramadı. "Çünkü biz karanlıkta bitmeyiz, değil mi?"

O da gülümsedi. "Hayır, yok."

"Eğer bu bir sonsa, o zaman etrafımızda yükselen güneşle birlikte söneceğiz; bu dünyanın şimdiye kadar gördüğü en parlak ışık olacak."

Tekrar şehre baktı, ama bakışları bir an için onun üzerinde kaldı, batan güneşin ışığının onun tüm kenarlarını parıltımasından etkilendi.

Bu dünyanın tanıdığı en parlak ışık.

"Hiç şüphem yok," dedi ona.

BÖLÜM 29

D Şafak söktü ve Elander ile Casia, sırtlarına vuran güneşin sıcaklığı onları ve diğer atlıları ilerlemeye teşvik ederken, ışığı onları umuda benzer bir şeyle doldururken Mistwilde'dan çıkış yolunu gösterdiler.

Mistwilde ordusunun sadece yarısı onları takip ediyordu; geri kalanı elf diyarının sınırlarında kalmış, kararlaştırılan işareti alır almaz ortaya çıkmaya hazırlanıyordu. Plan, yani umut, sürpriz ve yanlış yönlendirmeyi kendi avantajlarına kullanabilecekleriydi.

Kendileriyle buluşmak için çağırdıkları herkes bu çağrıya cevap vermiş olsa bile, toplamda sayıca az oldukları neredeyse kesindi.

Ama düşmanlarının sayıca *ne kadar az olduklarını* bilmelerine gerek yoktu.

O ve Casia'nın şu anki birliklerini götürdükleri yer, müttefikleri tarafından çoktan güvence altına alınmış olan ve yaklaşan savaşları için bir kale ve üs olarak kullanmayı planladıkları Hallowforge kalesiydi. Tüm askerlerinin eninde sonunda birleşeceği nokta burasıydı ve yaklaşık bir saatlik hızlı bir sürüşün ardından Elander hoş bir manzara gördü: Hallowforge'un altın ve beyaz sancakları ve onu çevreleyen bir büyü kalkanının parıltısı.

Bu kalkan damarlarına bir umut ışığı daha gönderdi; bu, Ay Tanrıçası'nın çoktan burada olduğu, taş kulelere ve kaleyi çevreleyen özenli duvarlara daha da fazla tahkimat sağladığı anlamına geliyordu, tıpkı ondan yapmasını istedikleri gibi.

Burası çok eskiydi, ilahi sürgünlerini takip eden ilk günlerde elfler tarafından inşa edilmişti. Burası onlar için uzun zamandır kutsal bir yer olarak kabul ediliyordu - sayısız büyük savaşın ve son duruşmanın yapıldığı yer - ve bu yüzden yüzyıllar boyunca burayı korumak için çalışmışlardı. Ancak son zamanlarda, bu elfler

ölümlü toplumlardan giderek daha fazla geri çekildiğinde, çürüme belirtileri göstermeye başlamıştı.

Ama şimdi, özellikle de büyünün yardımıyla yeterince sağlamdı ve amaçlarına iyi hizmet etmek için sakin ve hazır görünüyordu.

Şimdiye kadar çok iyi.

Oraya yaklaştıklarında Elander Casia'nın kine yetişmek için atını daha hızlı mahmuzladı, bakışları atının yanında seken kılıçtaydı.

Ona bakarken nefesi kesildi, kendi sinirlerinden mi yoksa içinde bulunan Nokta'ya tepki olarak mı, emin değildi.

"Kılıç nasıl hissettiriyor?" diye sordu yaklaşarak.

Casia, eli Gölge Avcısı'nın kınına gidip endişeyle ona dokunurken bile gözlerini gidecekleri yere dikti. "Tedirginim." Eyerde biraz daha dik oturarak kıpırdandı. "Ama şimdilik kontrolüm altında."

Başını salladı. *Şimdiye kadar çok iyiydi.* Kaleye doğru at sürerlerken bu cümleyi kendi kendine tekrarlayıp durdu ve kendini buna inandırmaya çalıştı. At sürerken gökyüzüne bakmadı, çünkü Mistwilde ile aralarına koydukları her milde hava giderek kararıyordu.

Hallowforge'un ana kapısında ağır silahlı bir grup asker tarafından karşılandılar; Cas onlara kılıcını, Elander da Kral Talos tarafından kendisine verilen yüzükleri gösterene kadar temkinli davrandılar; bu da onların Mimic-kind büyüyle ya da başka bir şekilde gizlenmiş engerekler olmadıklarının kanıtıydı.

Onları karşılayanların çoğu güneybatıdaki Körfez Bölgesi'nden geliyordu. Mistwilde kralı onların güvenilirliğine kefil olmuştu, ancak onlarla olan ilişkileri -çoğu ölümlüyle olduğu gibi- kısa sürmüştü.

Askerler atlarını alıp onlarla ilgilenmek üzere ilerlerken, Zev -şaşırtıcı olmayan bir şekilde- durumla ilgili şüphelerini sessizce dile getiren ilk kişi oldu. "Burada toplananlara güvenebileceğimizi nereden bileceğiz?"

Laurent kesin bir ifadeyle, "Yok," dedi.

Elander, "Eminim ki bu duvarların içinde gizlenen ve bize ihanet etmek için fırsat kollayan en az birkaç hain vardır," diye ekledi. "Bu yüzden gözlerinizi açık tutun."

Zev cevap vermeye başladı ama karşılama askerlerinden birinin onlara katılmasıyla yarıda kesildi. Casia'yı ve yakın çevresini bu kalenin hazırlanmasının çoğunu denetleyen adama getirdi -Farak onun

Eski Sadıran kralı ve kraliçesinin hizmetinde savaşmış, savaşta yara almış iri yarı bir yüzbaşı.

Farak onları kulelerden birindeki özel bir odaya yönlendirdikten sonra mevcut durum hakkında bilgi verdi. Yol boyunca onlara iki asker daha katıldı ve onlara daha fazla ışık sağlamak için küçük meşaleler taşıdılar.

"Tanrıça Inya görevimizin ilk günlerinde buradaydı ve bize rehberlik ediyordu," diye bilgilendirdi Farak onları. Sanki tanrıçaların ziyaretleri onun için rutin bir olaymış gibi, sesi sert ve işveli çıkıyordu.

Elander, bu adamın ilahi yaratıklar da dahil olmak üzere pek çok şeyden etkilenmeyecek kadar çok şey görmüş olduğu izlenimine kapıldı.

"Ama bir süre önce ayrıldı," diye devam etti, "davamıza doğru yürüyen askerlere daha fazla yardım etmek için gitti. Özellikle Olan yakınlarında çatışmalar olduğu rapor edildi. Onun korumasının orada daha faydalı olacağını düşündü, özellikle de senin yakında bu kaleye geleceğini bildiğinden ve senin de aynı derecede koruma sağlayabileceğine inandığından."

Odanın tek penceresine doğru ilerledi, küçük bir dikdörtgen olan bu pencere aydınlık bir günde bile onlara çok az güneş ışığı sağlayabilirdi. Şu anda gökyüzünü saran karanlıkla birlikte, aşağı yukarı işe yaramazdı.

Farak, "Bariyerler, davamıza katmayı başardığımız bir avuç Ay ve Gökyüzü türü insan tarafından korunuyor," dedi ve bu bariyeri işaret eden havadaki uzak parıltıyı gösterdi.

Hallowforge'un etrafındaki duvarlar da özenle inşa edilmişti; gizli geçitler ve patikalarla dolu sarmal bir labirentti ve büyü'nün ek koruması olmadan bile aşılmasını zorlaştırıyordu.

"Ve artık burada olduğunuza göre," diye ekledi Farak, "umarım siz ikiniz zayıflayan yerleri güçlendirmeye yardımcı olabilirsiniz."

Elander adamın bakışlarını üzerinde hissetti ama gözlerini pencereden ayıramadı. Yukarıdan bakıldığında dünya bir şekilde daha da karanlık görünüyordu ve kalenin etrafında dolaşan ve savunmasını güçlendiren insanların sayısı dağınık ve yetersiz görünüyordu.

Casia onlar adına, "Elbette," diye cevap verdi.

Elander başını salladı, bir kuş bariyere çarptığında hâlâ dışarıdaki dünyayı izliyordu. Bir an için sersemledi ve bir kaya gibi yere düştü... ancak kendini yere kadar yakaladı ve zayıflamış yerlerden birine doğru itti, gelirken yüksek sesle ciyakladı.

Genelde işaretlere ya da batıl inançlara inanmasa da, bunun kötü bir alamet olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Onlar hazırlıklarına devam ederken İKİ GÜN nispeten huzur içinde geçti.

Her birkaç saatte bir yeni askerler geliyor, saflarına katılıyor ve kaleden çıkıp ormanda ve yakınlardaki tepelerde kurulan kamplara akın edecek kadar kalabalıklaşıyorlardı.

Sayılarının arttığını görmek cesaret vericiydi ama yine de Elander sayılarının artmasının aynı zamanda aralarında hainlerin olma ihtimalinin de arttığı anlamına geldiğini biliyordu. Geçtiğimiz günlerin çoğunu sorgulama modunda, savunmalarını aşmaya çalışan casusları izleyerek geçirmişti.

Geçmiş yaşamları ve kayıp şeyleri düşünmemeye çalışıyordu ama Caden'in şu anda yanında olması çok işine yarardı. Sadece zihin okuma büyüğü için değil, bulaşıcı olan o kendinden emin, kibirli tavrı için de.

Elander bu tavrı özleyeceğini hiç düşünmemişti ama yokluğunun ardında bıraktığı boşluk en çok böyle anlarda, yanında eski yoldaşları olmadan yaklaşan bir savaşa bakarken hissediliyordu.

Ama ne zaman aklına neler olabileceğine dair görüntüler gelse, hemen onları silkeleyip işine geri döndü.

Güneş Sarayı'nın tanrıçaları gelen askerlerin hiçbirine eşlik etmemişti; Nephele'nin gönderdiği haberci kuşlara göre hâlâ başka yerlerde başka sorunlarla meşguldüler. Ancak gelen askerlerden bir gruba Ay Tanrıçası'nın en güvendiği hizmetkârlarından biri olan Sis ruhu Kiri eşlik etmişti.

Ruh, eşlik ettiği kişiler yerleştikten sonra bile varlığını sürdürdü. Bu ruh geçmişte Elander'in dostu olmamıştı - yaratığın şakayı seven doğası umurunda değildi - ama şimdi varlığından memnundu; aralarındaki şüphecilere ilahi yardımın burada olduğuna ve daha fazlasının geleceğine dair somut bir işaret olarak hizmet ediyordu.

Ruh kısa sürede Casia'yı kale boyunca gittiği her yerde takip etme alışkanlığı geliştirdi ve her emre itaat etmeye hazır sadık bir tazı gibi onu izledi.

Kiri etrafta olmadığında, Elander'le yetiniyordu - bu yüzden Kiri aniden ortaya çıktığında Elander irkilmiyordu, genellikle bir sis girdabıyla bunu müjdeliyordu.

Kalenin merkezindeki engebeli, aşırı büyümüş bir bahçede taş bir masanın yanında oturuyordu, o zaman o belirgin sisi fark etti ve masanın alt tarafına yapışan ruhu ortaya çıkarmak için temizlenmesini izledi. Başka bir şaka ve onu hazırlıksız yakalama girişimi. İşe yaramamış olsa da, ruhun çan sesine benzeyen kahkahası havada çınlamaya devam ediyordu.

"Bu saçmalıklar için zaman yok," dedi Elander sessizce.

Ruh onun yanındaki bankın üzerine çıktı ve geyiğe benzeyen dar kafasını eğerek sorgulamaya başladı. Elander avlunun uzak tarafında derin bir sohbete dalmış olan iki adama doğru hafifçe başını salladı.

Bu köhne, gözden uzak yere bu adamları gözetlemek için gelmemiştir. Buraya kafasını boşaltmak için bir an huzur bulma umuduyla gelmişti.

Ama bakışları adamlara, özellikle de uzun boylu olana kaymaya devam etti; bu askerin sürekli kılıcının kabzasına uzanışını, duruşunun asla sabitlenmeyişi, bakışlarının konuştuğu kişinin gözleriyle asla tam olarak buluşmayışını fark etmekten kendini alamadı.

Neden bu kadar gergindi?

Ölüm Tanrısı olduğu zamanlardan kalma eski bir alışkanlıktı bu tür şeyleri fark etmek - bir zamanlar korkmuş bir kalbi bir mil öteden hissedebiliyordu. Hatta bir insanın korkusunu koklayabilir ya da havadaki endişesini tadabilirdi. Artık bunu yapamasa da, bu adam ve onun gergin hareketleri hakkında hâlâ kötü hisleri vardı.

Önümüzdeki günlerde onları nelerin beklediği düşünüldüğünde, hepsinin korkmak için sebepleri vardı.

Ama tecrübelerine göre, hainler en çok korku gibi kokma ve tat alma eğilimindeydi.

Çok uzun süre bakmıştı; adam bunu hissetti ve dönüp ona baktı.

Elander'ı hemen tanıdı ve aceleyle başını eğip gergin bir gülümsemeyle selam verdikten sonra dönüp hızla uzaklaştı. Diğer adam da Elander'a üstünkörü bir bakış attıktan sonra onu takip etti.

Elander bakışlarını uzaklaştırıp Sis ruhuna dikti ve düşündü; bu ruhun hizmet ettiği tanrıça sadece yolları değil, aynı zamanda şeylerin gerçek biçimlerini de ortaya çıkarabilirdi.

Ruh, adamların konuşmakta olduğu boşluğa bakıyor, başını merakla bir o yana bir bu yana eğiyordu.

"Sen de bunda bir tuhaflık sezdin, değil mi?" Elander mırıldandı.

Ruhun parlayan beyaz gözleri yavaşça kırpışarak Elander'e rüzgârla savrulan bulutların arasında gidip gelen ayı düşündürdü. Uzun yüzü adamların kaybolduğu yöne doğru kalktı ve havayı birkaç kez kokladıktan sonra sis bulutlarına dönüşerek gergin adamın durduğu son noktada bir bedene dönüştü. Elander'in yanına dönmeden önce bir süre etrafı inceledi, aynı bıraktığı gibi ona bakıp bekledi.

"Onu takip edin," diye emretti Elander. "Ve bakalım neler ortaya çıkarabileceksin."

Casia tam konuşma biterken avluya girdi ve ruhun uzaklaşmasını izledi, Elander'e dönüp bakarken gözlerini parlatan bir eğlence vardı.

"Siz ikiniz artık arkadaş mısınız?"

Bankta arkasına yaslandı, bacaklarını uzattı ve kaslarına yerleşmiş olan gerginliği atmaya çalıştı. "Kendimizi içinde bulduğumuz bu tuhaf yerde müttefiklerimizden herhangi biriyle *dost* olduğum kadar."

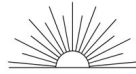
Kollarını kendi etrafında kavuşturdu, alanın etrafında dönerken düşünceli görünüyordu ve ilerideki daha büyük bir avluya açılan patikanın yanında durdu. Asker grupları şu anda o avluda toplanmış, silahları ve zırhları ayırıyorlardı. Bir süre onları izledikten sonra şöyle dedi: "Bu ruhla ilk karşılaştığım zamanı hatırlıyor musun? Hiç memnun olmamıştın."

Kaşlarını kaldırdı. "Çünkü hatırladığım kadarıyla lanetli bir ormana pervasızca daldıktan sonra onunla karşılaşmıştın."

"*Eğer kötü ruhlar gerçekten sizinle iletişim kurmaya çalışıyorsa, bundan iyi bir şey çıkmayacağını* söylemişsiniz. Hatırladığım kadarıyla askerlerinizin önünde bana bağırdıktan hemen sonra."

Hatırlayınca biraz ürperdi. Bu hayattaki başlangıçları kesinlikle... kayalıklı olmuştu. "Zaman biraz değişti, değil mi?"

Onun yanındaki banka yerleşti, kolunu onun koluna doladı ve iç çekerek ona yaslandı. "Sadece birazcık."

İKİ GÜN DAHA GEÇTİ. Kaleye katılan askerlerin sayısı giderek azaldı, düşmanların görülme sıklığı giderek arttı ve kalenin dört bir yanındaki endişeli fısıltılar kısa süre içinde şüphe ve eleştiri dolu, yüksek sesli konuşmalara dönüştü.

Casia, kendisi ve planları hakkında ne kadar sert konuşurlarsa konuşsunlar, hepsine "Daha fazlası geliyor," diye güvence verdi. "İmparatorluğu geçmek zaman alıyor ve bazı müttefiklerimizin kat etmesi gereken mesafe diğerlerinden daha fazla. Her an geleceklermiş gibi hazırlanmaya devam edin, çünkü gelebilirler."

Elander ona katılmakta ve katılmayanları susturmakta gecikmedi, tıpkı diğer arkadaşları gibi; her şeyin üstüne bir de kavga etmeyi göze alamazlardı.

Ancak özel olarak, gelen cesetlerin eksikliği konusunda herkes kadar onlar da endişeliydi.

Gökyüzü giderek kararıyordu. Nephele'den ve diğer ilahi müttefiklerinden gelen yazışmalar durmuştu; ya düşmanların baskısı bunu çok riskli kıldığı için ya da başka, daha uğursuz bir nedenden dolayı.

Dördüncü günün sonu yaklaşırken Elander Casia'yı Nessa'yla birlikte alçak kulelerden birinin tepesinde tek başına otururken buldu; sırtını korkuluğa yaslamıştı ve Gölge Avcısı ayaklarının dibinde kınında duruyordu.

Kılıçtan yayılan karanlık enerjiyi hissetti - daha önce hiç hissetmediğinden daha fazla. Ama havada, bu dengesiz enerjinin bir kısmını gizleyen belirgin bir sıcaklık da vardı.

Feather-kind büyüünün zayıf kalıntılarından gelen sıcaklık mı?

Casia, Feyedge'deki günden beri Nessa'dan büyü kullanmasını istememişti; şimdi yardım istediğine göre durum vahim olmalıydı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Casia cevap verirken gözlerini kılıçtan ayırmadı. "Son bir saattir garip davranıyor. Korkarım yaklaşan şeye tepki veriyor."

"Yaklaşan şeye..." Tüylar ürpertici bir farkındalık onu ele geçirdi. "Nehrin karşısına gönderdiğimiz gözcüler geri mi döndü?" Onları göndereli bir günden fazla olmuştu ve bazıları geri gelmeyeceklerinden şüphelenmeye başlamıştı.

Başını salladı. "Kısa bir süre önce. Sizi bulmaya, raporlarını paylaşmaya geliyordum ki Gölge Avcısı dikkatimi istedi. Sanki Nokta yeniden değişmeye başlamıştı, sanki beni ve diğer herkesi kendine çekmeye çalışıyordu.

büyümü içine çektim. O enerjiyi sakinleştirmek için durup odaklanmam gerekti... işte bu yüzden yerde oturuyorum." Başını taşa yasladı, gözlerini kapatma dürtüsüyle açıkça savaşıyordu.

Yorgun görünüyordu ama Elander şimdilik onunla ilgili endişelerini bir kenara bırakıp büyük resme odaklanmaya çalıştı. "O gözcüler ne haberler getirdi?"

"Kötü türden," dedi Nessa.

"Son zamanlarda burada başka bir tür var mı?" Elander düşündü.

"Ordular hem Riverhill'den hem de Eriton'dan yürüyor," diye açıkladı Nessa. "Birlikte iki bin kişilik güçleri var. *En azından*."

Sayı başını döndürdü.

"Sonun eşiğindeyiz," dedi Casia. "Ve Gölge Avcısı da bunu biliyor. Onu daha fazla dengede ve kontrol altında tutabileceğimi sanmıyorum."

Elander kılıcın önünde çömeldi ve kılıcı eline alamadan durdu. Kılıcı onun için taşımak istiyordu ama bir şey yapmaya kalkarsa kılıcın gücünü kontrol altında tutmak için gösterdiği konsantre çabayı boşa çıkarabileceğinden endişeleniyordu.

Adam elini kılıfın üzerinde gezdirirken hiçbir şey söylemedi ama kılıfa her dokunulduğunda vücudu istemsizce geriliyor gibiydi. Sanki giderek daha fazla parçası bu silahla birleşiyor gibiydi.

Ama daha ne kadar?

Peki ya kılıç ve taşıdığı Nokta parçalanırsa -ya da parçalandığında- ona ne olacaktı?

Doğruldu ve dikkatini kulenin alçak duvarlarının ötesinde görebildiği kendi ordularına çevirdi. Bir elini duvara dayadı, hâlâ *iki bin kişinin* üzerlerine yürüme ihtimalinden dolayı başı dönüyordu. Sayıları bunun yarısından azdı. Aşağıdakiler ise çılgınca hareket ediyorlardı - alışılmadık bir şekilde, sanki organize olma ve hazırlanma çabalarını unutmuş gibiydiler.

Neyin yaklaştığını zaten biliyorlar mı?

Bundan hiç şüphesi yoktu; kötü haberlerin rüzgârdaki yangınlar gibi yayılma şekli vardı.

Sis ruhu aniden ortaya çıktığında bir sonraki adımda ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı.

Bu sefer ne sinsi bir hareket ne de kahkaha vardı; sadece Elander ve diğerlerinin arasına bir sis bulutu indi ve hızla ruhun daha katı, tanıdık şekline dönüştü. Elander onun hevesli ve kendinden memnun görüldüğünü düşündü; bir numara yaptıktan sonra ödül almaya niyetli bir köpek gibi.

Elander bir an düşündükten sonra *o gergin askeri* hatırladı.

Sadece bir gün geçmişti ama o anla şimdi arasında o kadar çok şey olmuştu ki Elander ruha o adamın izini sürmesini emretmeyi neredeyse unutmuştu ve şimdi daha çok gözcülerin getirdiği haberlerle ilgileniyordu.

Ama ruh ısrarcıydı, iri gözleri Elander ile kaleye geri dönen köprü arasında gidip geliyordu.

"Sanırım bize göstermek istediği bir şey var," dedi Nessa, köprüye doğru birkaç temkinli adım atarak.

Casia ve Elander birbirlerine endişeli bir bakış attı. Önce o pes etti, ayağa kalktı, Gölge Avcısı'nı temkinli bir şekilde kalçasına sabitledi ve Sis ruhunu geçmişte birkaç kez yaptığı gibi ona yol göstermeye çağırdı.

Elander uzaktan takip etti, bir yandan ruha odaklanırken bir yandan da uzaktan gelebilecek herhangi bir belayı dinledi.

Ruh onları ana kaleden ayrı küçük barakalardan birine götürdü. Birkaç kıvrımlı koridordan sonra kilitli bir kapıya geldiler. Bu onu durdurmadı; sadece sisin içinde eriyerek kapının altından geçti ve kolu biraz kurcaladıktan sonra diğer taraftan açtı.

İçeri girdiğinde, duvarda sıralanan birkaç yataktan birine doğru atıldı. Boynuzlarını yatağın altındaki bir çantaya sapladı, çantayı kaldırıp salladı ve içindekileri döktü.

Boyalı deri bir kılıfın içindeki küçük bir bıçak, diğer ıvır zıvırların yanı sıra yere düştü ve ruh onu Elander'in botuna doğru itti.

Elander onu aldı, kılıfından çıkardı ve garip bir şekilde cilalanmış, renkli taştan oyulmuş olanını inceledi.

"Bu bir *shole* bıçağı." Aralarında dikkatlice kaldırdı. "Ethswen'de, özellikle de başkentin pazarlarında yaygındırlar. Moreth Çölü'nün kenarlarında bulunan taşlaşmış ağaçtan oyulmuştur.

-Gerçek savaştan ziyade dekoratif veya duygusal kullanım için."

Casia kaşlarını çatı. "Bıçak yıpranmış görünüyor ama kılıfı yeni ya da yeni boyanmış gibi."

"Bir şeyin üzerini mi boyuyorlardı?" Nessa merak etti.

"Öyle görünüyor," dedi Casia, tırnağıyla üst katmandan bir parça kopararak. "Daha önce üzerinde ne vardı?" Soruyu sorarken Sis ruhuna döndü ve nesneyi ona doğru uzattı.

Ruh onun uzattığı elin etrafında temkinli bir şekilde dolaştı, kılıfı kokladı ve ne yapacağına karar vermeden önce birkaç kez geri çekildi.

Sonra uzun yüzünü nesneye doğru kaldırdı ve parıldayan bir sis üfleyerek kılıfı sardı, kısa süreliğine Casia'nın avucunun birkaç santim üzerine kaldırdı.

Cildine geri düştükten birkaç saniye sonra, boyanın üst katmanından bir sembol aktı - kırmızı bir zemine karşı altın bir ağaç.

"Ethswen'in kraliyet arması mı?"

Elander, Casia'nın elinden kılıfı alırken başını salladı, kılıfı çevirirken tedirginlikten tüyleri diken diken oldu.

"Ethswen'den gelenlerin hepsi kötü değildir," diye başladı Nessa kararsızca. "Bu gerçekten bir kanıt değil-"

"Hayatını size ve davanıza adanmış bir askerin kişisel eşyalarını mı karıştırıyorsunuz? Ne kadar asilsiniz Kraliçe."

Casia'nın bakışları aniden gelen sese doğru kaydı, gözleri kapının girişinde duran adama, Elander'in ruha takip etmesini emrettiği adama dikildi.

Onunla yüz yüze gelmek için döndü. "Buna gerçekten yemin ettin mi, merak ediyorum?"

Adam ona doğru ilerlemeye başladı ama Elander yoluna çıktı, bıçağı ve kınını adamın görebilmesi için havaya kaldırdı. "Bu hançer ve kılıf bir zamanlar Ethswen kraliyet ailesinin sembollerini taşıyordu. Ama seni etrafta soruşturdum. Farak'a ve diğerlerine Herrath'tan geldiğini ve düşmanlarımızın çoğunun geldiği o krallığa hiç gitmediğini söylediğini biliyorum."

"Bu krallıktan hediye almak suç mu?"

"Hayır," dedi Nessa. "Bu da bu konuda yalan söylemeni şüpheli kılıyor. Sanki o yerle olan bağlantılarınızın daha derinlemesine araştırılmasından korkuyormuşsunuz gibi."

Gözleri ruha kaydı. Bu yaratığın kim olduğunu, söyleyebileceği hiçbir yalanın Kiri'nin büyüünden daha inandırıcı olamayacağını hesaplıyor gibiydi.

Dizleri bükülmüş, koşmaya hazırlanıyordu.

Elander daha hızlı hareket ederek kapıyı kapattı. Casia diğer taraftan ona yaklaştı, şimşek elinin etrafında dans ediyordu, Nessa ise sırtındaki yayı çekip bir ok yerleştirmeye başladı.

Gölge Avcısı aniden şiddetli bir titreme geçirdi ve Casia'nın bakışları pencereye, ufuktaki uzak, daha büyük sorunlarına doğru kaydı -Elander'a dönüp bakmadan önce bir saniye kadar düşündü. Düşüncelerini okumak yeterince kolaydı.

Bunu hızlı bir şekilde halletmemiz gerekiyor.

Elander ileri atıldı ve bir elini adamın göğsüne vurarak onu duvara yapıştırdı. "Hayatını bağışlamam için beni ikna edecek bir açıklama yapman için otuz saniyen var."

Hiçbir açıklama gelmedi.

Ama Elander tutuşunu sıkılaştırıp daha da yaklaştığında, adam sonunda konuştu, sözlerine kahkahalar karışmıştı; kendini açıkça bir şehit olarak gören bir adamın yarı deli ses tonuydu bu. "Kendini bu beyhude son direniş girişimine adamayan tek kişinin ben olduğumu mu sanıyorsun?"

Elander onu duvara doğru daha sert itti. "Daha kaç tane var?"

Adam gülümsedi. "Bazılarımızın kaçmayı başarmasına yetecek kadar. Mesaj göndermek ve düşmanlarınıza acele etmelerini ve tam gücünüzü toplamadan önce saldırılarını bildirmek için... ve hesaplamalarıma göre zamanınız neredeyse doldu."

"Kaç tanesi kaçtı? Ve nereye gittiler? Kiminle konuşmayı planlıyorlardı?"

Adam cevap olarak sadece dudak büktü.

"Eğer bize yardım etmeyecekseniz, burada size yerimiz yok," dedi Casia. "Bu kalabalık kalede hainlere ayıracak yer yok."

"Olmak istediğim kadar yardımcı oldum," dedi adam.

Elander Casia'ya baktı, o da başını salladı, sesi buz ve yorgunluk karışımıydı, "Öldürün onu," dedi.

Nessa küçük bir protesto sesi çıkardı ama onlara doğru sadece yarım adım atıp durdu, kendini bıraktı ve sadece başka tarafa baktı.

Elander Caden'ın kılıcını çekti. Bu ahmaktan son bir kez daha bilgi koparmaya çalışmayı düşündü ama sonra uzaktan gelen bağırışlar ve korna sesleri adamın gülümsemesinin daha da büyümesine neden oldu.

"İşte başlıyor," diye düşündü hain. "Ne yazık ki en güçlü Tanrımızın inşa ettiği yeni dünyanın başlangıcını göremeyeceğim."

Casia'nın burnu tiksintiyle kırıştıktan sonra dönüp kapıya yöneldi.

Kadın arkasını döndüğünde, Elander kılıcını adamın göğsüne saplayarak saldırdı ve gözlerindeki son hayat ışığı da sönene kadar onu duvara mızrak gibi sapladı.

Kılıcını çekip kurtardı ve geri çekilerek cesedin yere yuvarlanmasına izin verdi. Adamın gömleğinin arkasındaki kılıcını temizledikten sonra koridorda Casia ve Nessa'ya yetişti ve üçü birlikte en yakın gözetleme kulesine yöneldiler, tüm bu gürültünün neyle ilgili olduğunu kendileri görmek niyetindeydiler.

"O adam blöf yapıyor olabilir," dedi Nessa, hızla ilerlerken nefesi kesilmişti. "Bana aklını kaçırmış gibi geldi. Sanki gerçekte bildiğinden daha fazlasını bildiğini düşünmemizi istiyordu."

"Belki," dedi Casia, hızını artırıp bir sonraki köşeyi o kadar çabuk döndü ki, onu görünce telaşlanmış görünen Laurent'a neredeyse çarpıyordu - en azından onun standartlarına göre.

"Acele edin," diyerek onları gözetleme kulesinin sarmal basamaklarına doğru çağırdı.

Bu kulenin beş ayrı katı vardı ve Laurent bunların en yükseğine doğru zarif bir şekilde uçarak sonunda ortasında paslanmış eski bir merdiven bulunan küçük bir odaya ulaştı. Merdiven tavandaki tahta bir kapıya açılıyordu. Laurent hiç tereddüt etmeden kapıya tırmandı ve kapıya ağır bir *gümbürtüyle* vurarak açtı ve kendini yukarı çekerek gözden kayboldu.

Casia da onu takip etti. En tepeye ulaştı ve tam Elander merdiveni çıkmaya başladığında bir nefes verdi. Daha hızlı tırmandı, kendini zemine ve hastalıklı renkteki gün ışığına bıraktı.

Casia kenarda durmuş, kollarını duvara dayamış, başını altlarında şekillenmekte olan dehşete doğru eğmişti.

Gökyüzü mor ve siyahla çizgili çürümüş bir sarıydı. Altında, görebildikleri her yönden, düşman sancakları taşıyan ordular onlara doğru yürüyordu.

Gözetleme kulesinin tepesindeki herkes sessizdi. Hâlâ. Kalenin dört bir yanında kornalar çalmaya devam ediyor, her bir uyarı sesi yaklaşmakta olan orduların kana susamış çığlıklarına yol açıyordu.

Elander'in kafasında acımasız bir çarpıntı başladı ve durmak bilmiyordu, az önce öldürdüğü adamın gülümseyen yüzü zihninde canlanırken, hainin sözleri kulaklarında boş ve rahatsız edici bir şekilde çınlıyordu.

İşte başlıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

Nessa çatıya en son tırmanan kişiydi. Yaklaşan düşmanlarına bakarken tökezledi ve kendini koruyucu duvara zor attı. "*Çok... çok fazla* var."

"Sayıca az olmayı bekliyorduk," dedi Laurent sessizce, onun yanına gelerek.

"Evet, ama sayıca bu kadar az değiller, savaşın bu kadar başında." Az önce geldikleri kışlanın köşesine doğru baktı. "Ve aramızda sayılarımızı ve konumlarımızı ele veren hainler var - bu da biz konuşurken bize doğru koşan *daha fazla* düşman olduğu anlamına geliyor."

"Ve bunlar sadece bizim ölümlü düşmanlarımız," diye ekledi Elander acımasızca. "Tanrılar da izliyor. Onlar geride durup işleri bitirmek için en kolay anı beklerken ölümlülerin hücumu geçmesine izin veriyorlar."

"Müdahale etmeden önce o ölümlülerin Karanlık Saray'a bağlılıklarını kanıtlamalarını mı istiyorlar?" Laurent merak etti.

Elander başını salladı, o da aynı kasvetli düşünceye kapılmıştı.

"Ne yapacağız?" diye sorarken Nessa'nın sesi aşağıda yükselen kaosun sesleri arasında neredeyse kayboluyordu.

Casia bu kaostan uzaklaşarak Gölge Avcısı'nın koluna uzandı ve onu sıkıca kavradı. "Belli ki sayılar bizim lehimize değil," dedi. "Hepsiyle birden karşılaşmak hızlı bir katliamdan başka bir şeye yol açmayacaktır. Müttefiklerimiz gelene kadar savunma pozisyonunda kalmamız gerekecek."

Laurent başını sallamaya başladı. "Ve eğer *daha fazlası*-"

Casia'nın bakışları ona doğru kayarak sözünü kesti. "Gelecekler."

Çenesi gerildi ama iç çekerek tartışmadan çekildi ve dikkatini tekrar yaklaşan düşmanlara çevirdi. "Sanırım bunu yapmalarını ummaktan başka yapacak bir şey yok."

"O zamana kadar büyü bariyerleri dayanmalı." Casia Elander'a doğru döndü, gözlerinde kısa bir süre için çaresizlik parıladı.

"Dayanacaklar," diye söz verdi. "Onları takviye edebilecek herkesi toplayacağız, onları harekete geçmeye hazırlayacağız ve kalenin gerçek duvarlarını güçlendirmek için elimizden gelen her türlü yöntemi kullanacağız."

"Peki ya aramızdaki hainler?" diye sordu Nessa.

"Boş ver onları," diye mırıldandı Casia. "Zaten zarar vermek için yeterince planımızı topladılar. Her açıdan savunacak kaynağımız yok, bu yüzden en acil saldırıya odaklanacağız - ki şu anda bu saldırı dışarıdan geliyor."

Planlarına karar verdiklerinde, emirleri olabildiğince hızlı bir şekilde yaymak için her biri farklı bir yöne doğru dağıldı.

Elander kuzeye bakan alana doğru koştu ve orada Zev'le karşılaştı. Birlikte, bölgedeki tüm askerlere komuta etmeye çalıştılar, çoğunu kalenin iç duvarlarına doğru gönderirken, işe yarar büyü kullanıcıları Casia ile büyü bariyerinde buluşmaya gönderildi.

Tarlanın bir ucundan diğer ucuna koşturarak görevi hızla tamamladılar. Elander kaleye doğru geri dönmeye başlamıştı ki Zev'in "Durdular. Geri dönüyorlar."

Elander durakladı, Zev'in işaret ettiği yöne baktı ve kendi gözleriyle gördü; yaklaşan askerlerin sıraları gittikçe uzaklaşıyor, uzakta sadece karanlık silüetlerden oluşan şeritler haline gelene kadar geri çekiliyorlardı.

"Bu neden iyi bir şeymiş gibi gelmiyor?" Zev sordu.

Aynı şeyi düşünen Elander, geri çekilen ordunun etrafındaki alanı taradı ve orduyu kovalayan her neyse onu aradı.

Hiçbir şey görmüyordu. Ortalık son derece sakindi, akşam aniden o kadar sessizleşmişti ki Casia ve Laurent'ı göremese de uzaktan bağırarak emir verdiklerini duyabiliyordu. Sesleri yankılanıyor, çevrelerini ürkütücü bir şekilde boş hissettiriyordu. *Açığa çıktı.*

Sonra bağırırlar kesildi, sanki onlar da düşmanlarının garip geri çekilişini yeni fark etmişler gibi aniden kesildi. Rüzgâr durmuştu. Kuşlar ve hayvanlar bölgeden kaçalı çok olmuştu ve başka hiçbir şey -Zev bile- ses çıkarmıyordu, bu da Elander'in kalbinin her atışının farkında olmasını sağlıyordu.

Dakikalar sonra bu ritmi bastıran garip bir ses başladı. Toprak düşüyor, taşa çarpıyor gibiydi. Uzakta bir şey şekillenmeye başladığında ses daha da yükseldi; toz bulutları yükseliyor, neredeyse hastalıklı renkteki gökyüzüne kadar uzanan kabarık bir kütle halinde toplanıyordu.

Kum fırtınası mı?

Kale ile ona doğru ilerleyen düşmanları arasında yayıldı ve ardından doğrudan kaleye yönelerek kendi ölümcül ilerleyişini başlattı.

Elander bu fırtınanın değişimini izlerken midesi bulandı ve bu sert bulutların doğal bir yanı olmadığını hemen fark etti. Saniyeler sonra fırtınanın kaynağını gördü; dönen kum yığınının ortasında sinsice ilerleyen, zayıf, beyaz gövdesi ve tozların arasında katran çukurları gibi parlayan simsiyah gözleriyle dişi bir aslan şekline bürünmüş bir canavar.

O ve Laurent yanılmışlardı.

Görünüşe göre, *tüm* tanrılar ölümlülerin ilk kanı akıtmasına izin vermek istemiyordu.

Zev geriye doğru birkaç adım attı. "Bu..."

"Zaman Tanrıçası mı? Evet."

"Tam da daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda." "*Gerçekten* böyle mi düşündün?"

"Bu sadece bir deyiş."

"Geçmişimiz düşünüldüğünde aptalca bir karar. Ve daha da kötüleşmek üzere." Elander hâlâ hareket ediyor, son birkaç askeri kaleye doğru yönlendiriyordu. Zev'i iterek onu da harekete geçirdi. "Herkes geri çekilmelerini emretmeye devam et, planladığımızdan daha yakına çekilmemiz gerekiyor. Tanrılar şimdi ortaya çıkmanın tam zamanı olduğuna karar vermişlerse onlara karşı savunmak için hâlâ çok zayıfız."

Bir itişin daha ardından Zev kendine geldi ve Elander'in dediğini yaptı.

Elander dönüp surlara doğru koşmaya hazırlanıyordu ki uzakta bir figür gördü: At sırtında tarlada koşan, gümüş rengi saçları arkasından uzanan, ellerini yaklaştırmakta olan fırtınaya doğru kaldırmışasia.

Parmak uçlarından ışık süzülüyor, kumun çarpıp dağılması için bir kalkan oluşturmuyordu. Fırtınayı durdurmuyordu, sadece yavaşlatıyor, askerlerine görece güvenli bir yere çekilme şansı veriyordu.

Hallowforge'un duvarları ve diğer daha küçük büyü kullanıcıları büyü bariyerini yeniden konumlandırmak için zaman kazandı.

Birkaç kişi hariç hepsini başarıyla korudu. Ama askerlerin çoğu güvende olduğunda, onunla askerler arasında yüzlerce metre mesafe kalmıştı. Kalenin etrafındaki bariyer hâlâ yeni konumuna geçmeye çalışırken, çalkalanan kumdan duvar Casia'ya gittikçe yaklaşıyor, ne zaman dönüp güvenli bir yere gitmeye odaklansa onu yutmakla tehdit ediyordu.

Elander'in yanından atını tehlikeden uzaklaştıran bir asker geçti. Elander dizginleri ondan aldı ve atın sırtına atlayarak Casia'ya doğru dörtmala koşmaya başladı.

Neredeyse bağırma mesafesine gelmişti ki, kıvrılan bir kum kasırgası alçalan duvardan kurtuldu ve hiçbir uyarıda bulunmadan onu solladı.

Bu sadece *kum* değildi. İçinde büyü vardı -zaman büyüğü, yönünü şaşırtmasına ve ne kadar süredir içinde mahsur kaldığının farkına varamamasına neden oluyordu. Saatlerdir fırtınanın içinde ilerliyormuş gibi hissediyordu. Sanki umutsuzca kaybolmuştu ve aramaya devam etmenin bir anlamı yoktu - artık bitmişti, çok uzun sürmüştü ve Casia şimdiye kadar kesinlikle gitmişti...

Hayır.

Gözlerini sımsıkı kapattı ve kendini, üzerinden akıp giden kum yerine nefes alış verişine ve kalbinin atışına odaklanmaya zorladı.

Sadece saniyeler oldu.

Bir sonraki saniyede -kendini tekrar kaybedemeden- kendi büyüünü çağırdı, kumun ve kötü rüzgârın tenine değmesini engellemek için vücudunun etrafında bir kalkan oluşturdu. Kalkan yerine oturduğunda, kendini büyüye daha fazla bıraktı, onu çekmesine, sisin içinden geçirmesine ve Casia'ya doğru götürmesine izin verdi.

Onu bulduğunda yüz ifadesi ürkütücü derecede durgundu; Zaman büyüğü onu da etkisi altına almıştı.

Adını bir, iki, üç kez bağırdı ve üçüncü denemede nihayet şimdiki zamana geri döndü ve içinde bulunduğu tehlikeyi fark etti.

Eyerde sallanıyor, elleri kendini yakalamak için uğraşıyordu. Dizginler elinden kaydı. Atı panikledi ve çılgınca şahlanmaya başladı. Hayvandan sıçradı, bir şekilde zarifçe yere indi ve dizginleri geri kaptı. Atı sakinleştirmeye çalıştı ama başını şiddetli bir şekilde savurup onu neredeyse tarlaya savuracakken bıraktı.

Elander atını yaklaştırdı, onu yakaladı ve önündeki eyere kaldırdı. Onları korumak için daha fazla büyü yapmaya odaklanırken dizginleri ona verdi ve birlikte daha temiz havaya doğru dörtnele gittiler.

İki binicinin ağırlığı yorgun atına neredeyse fazla geliyordu. Fırtına kovalamaya devam ederken gittikçe daha yavaş ilerlediler, daha da şiddetlendi ve kalkanına çarptı. Kum, sanki onları çenesiyle yakalamaya çalışan bilinçli bir yaratık gibi aynı anda hem aşağı akıyor hem de yukarı yükseliyordu.

Turkuaz enerji iplikçikleri Elander'in yarattığı bariyerin içinden geçip gittiğinde başarılı olmasına ramak kalmıştı. Saniyeler içinde bariyeri tamamen aşmış, hem dışa hem de yukarı doğru gererek neredeyse kaleyi çevreleyen taş duvarlar kadar sağlam bir duvar oluşturmuştu.

Yeni büyüünün kaynağını -Sadira Kraliçesi'nin önderliğinde fırtınadan kaçmak yerine ona doğru koşan düzinelerce asker- bir an için fark edince kalbi biraz gevşedi.

Kum bulutunun derinliklerinden bir kükreme yükseldi ve onları yutmak için son bir umutsuz girişimde bulundu.

Soryn ve en güçlü büyü kullanıcıları ileri atılarak kalkanın önünü kesti. Gök Tanrıçası Sadiran kraliçesinin yanında belirdi, vücudu mavimsi yeşil bir parıltıyla çevriliydi ve ellerini uzatmış, küçük, hassas el hareketleriyle sihirli kalkanı şekillendiriyor ve güçlendiriyordu.

Elander yorgun atını daha hızlı mahmuzladı. Soryn'in yanında kaç asker olduğundan ya da Zaman Tanrıçası'nın fırtınasına ne kadar dayanabileceklerinden emin değildi ama kaleye ne kadar çabuk dönüp yeniden toplanabilirlerse o kadar iyiydi.

Kalenin etrafına dikilmiş olan orijinal bariyere ulaştılar. Casia bir elini kaldırdı ve büyüünün küçük bir bölümünü kontrol ederek onu sıyırdı ve adımlarını bozmadan geçmelerini sağladı. Korunan bölgeye girdiklerinde Elander eyerden atladı, Casia'nın inmesine yardım etti ve atı askerlerden birine teslim etti onları karşılamak için dışarı fırlamıştı.

Casia'ya iyi olup olmadığını sormaya fırsat bulamadan, Casia tekrar harekete geçmiş, az önce koşarak uzaklaştıkları yöne doğru adım atmaya başlamıştı bile.

Kolunu yakaladı ve onu geride tuttu.

Onun tutuşuna karşı koymadı ama daha güvenli bir yere gitmeyi de reddetti; toz ve büyüden oluşan kaotik sahnede müttefiklerine neler olduğuna dair işaretler aramakla meşguldü.

Kulakları sağır eden bir başka g ü m b ü r t ü yeri sarsarak havaya kum patlamaları gönderdi ve Gökyüzü büyüünün her türlü parıltısını tamamen yuttu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

C Asya'nın eli ağzına gitti. Birkaç adım atmıştı ki ani bir gök gürültüsü patlamasıyla önü kesildi. Fırtınalar Tanrıçası parlak kıvılcımlar saçan bir parıltıyla ortaya çıktı.

Elander'in tenine yağarken.

"Nefesinizi tutun Kraliçe," dedi Nephele, "ve yardım etmemize izin verin." Cevap beklemeden kum fırtınasına doğru koşmaya başladı.

Ay Tanrıçası saniyeler sonra birdenbire ortaya çıktı. Sadece Casia'nın omzunu güven verici bir şekilde sıkacak kadar durakladı, sonra Nephele'nin peşinden koştu, büyüsü artıyor, parıldayan zerrecikler arkasından geliyordu.

Casia'nın *nefes almaktan* anladığı, kalelerinin çevresi boyunca bir ileri bir geri koşmak, tüm askerlerinin güvende olduğundan emin olmak ve bir sonraki hamlelerine hazırlanmaktı. Bakışları sürekli olarak kükreyen kumlara ve Soryn'i en son gördükleri yere doğru kayıyordu.

Birkaç dakika geçti.

Soryn tekrar ortaya çıkmadı.

Kum fırtınası kükremeye ve yer değiştirmeye devam etti. Şimşek kıvılcımları zaman zaman etrafındaki gökyüzünü aydınlatıyor, ancak kum tarafından tekrar tekrar ıslatılıyordu.

Sonunda rüzgârda yelkenlerin şaklaması gibi bir ses geldi ve ardından beyaz ve turkuaz enerjiden oluşan patlayıcı bir kalkan şekillendi, kum duvarına doğru kıvrıldı ve onu geri itti-Ay ve Gökyüzü-büyüsü. Elander, kum fırtınası dağılıp çökerek formunu yutmadan önce, Zaman Tanrıçası'na benzeyen şeyin yaklaşan kalkanın kenarları boyunca ilerlediğini kısa bir süre gördü.

Casia yavaşlayarak durdu, izliyor ve bekliyordu, yüz ifadesi Elander'in midesini düğüm düğüm eden endişeli duyguyu yansıtıyordu. Hâlâ her an savaşa doğru fırlayacakmış gibi görünüyordu. Gerekirse onu tekrar durdurmaya hazırlanarak bir adım daha yaklaştı.

Beklediler, neredeyse hiç hareket etmiyorlardı, neredeyse hiç nefes almıyorlardı.

Nephele sonunda kollarında Sadiran Kraliçesi ile kalkanın içinden geçti.

Genç kraliçe yarı sersemlemiş görünüyordu, omzundaki bir yaradan bolca kan akıyordu ama yine de savaştan uzaklaştırıldığı için öfkeli görünüyordu. İnatçılığı ona Casia'yı hatırlatmıştı.

Başlangıçta bu kadar iyi anlaşmalarına şaşmamalı.

Soryn'i sakinleştiren tek şey, onu Nephele'nin elinden alan ve kimseye tek kelime bile etmeden kalenin duvarlarının derinliklerine taşıyan Şifa Tanrıçası'nın aniden ortaya çıkması oldu. Tüy ruhu da ortaya çıktı ve tanrıçasının peşinden itaatkâr bir şekilde onu takip etti.

Elander ve Casia tanrısal yaratıkları takip ederek düzensiz çimenli ve açık tavanlı bir avluya girdiler ve tanrıçanın Soryn'i yere yatırıp yarasını incelemesini sessizce izlediler. Tanrıçanın büyüü onunla son karşılaştıklarında olduğundan daha zayıftı; Elander onu hâlâ bu ölümlü düzlemde gördüğüne şaşırmıştı. Tüy ruhunun da tuhaf görüldüğünü düşündü, kenarları silik ve hayalet gibiydi, sanki kaybolup başka âlemlere gitmesine saniyeler kalmış gibiydi.

Neyse ki tanrıçanın zayıflamış büyüü bile Soryn'in omzundan akan kanı durdurmakta hızlı davrandı.

Gök Tanrıçası da çok geçmeden alana girdi. Sadiran kraliçesine bakarken yüzü normalden daha az sert görünüyordu, diye düşündü Elander, sanki işaretini taşıyan bu insana karşı alışılmadık bir düşkünlük geliştirmişti.

Şifa Tanrıçası işini bitirip uzaklaşırken Casia Soryn'in yanında diz çöktü. "Gelmişsin."

"Şey..." Soryn, Casia'ya dönmeden önce gözleri Şifa Tanrıçası ile Gökyüzü Tanrıçası arasında gidip gelerek sözlerine son verdi. "Hepiniz bu imparatorluğun diğer hükümdarlarından çok daha iyi arkadaşlık ediyorsunuz gibi görünüyor. Ve yardımınıza gelmem konusunda çok ısrarcıydılar."

"Genelde nasıl bir arkadaşın var?" Elander sordu. "Ejderha Kraliçesi ve takipçileri mi?"

Soryn ya acıdan ya da o şirketle ilgili endişelerinden dolayı yüzünü buruşturdu. "Başka yerlerde daha çok savaş oluyor," dedi. "Bu yüzden geç kaldık. Daha önemli savaşın burada olacağı belli olmadan önce Sundolian müttefiklerimizle olabildiğince uzun süre kaldım."

Uzaklardan gelen bir ses patlaması, karşı karşıya oldukları tüm potansiyel sonuçları hatırlatırcasına onları sarstı.

Soryn'in başı gürültüye doğru kaydı. Elander ve Casia onun ayağa kalkmasına yardım etti ve birlikte, uzakta neler olup bittiğini görebilecekleri küçük bir sahanlığa çıkan yakındaki bir dizi basamağı aceleyle çıktılar.

Tanrıçalar tarafından kum fırtınasını geri püskürtmek için yaratılan bariyer hâlâ yerinde duruyordu ama zayıflıyordu, enerjisi solan ışıktan oluşan karmakarışık bir karmaşaya dönüşmüştü.

Kalkana çarpıp onu parçalayan sadece kum değildi. Artık alevler de vardı; kalkanı bölüm bölüm yakıp kavuran ve onu tamamen yutmakla tehdit eden bir cehennem oluşuyordu.

Ateş Tanrısı mı?

Gölge Avcısı titremeye başlamıştı; içinde barındırdığı Nokta, Karanlık Tanrı'nın daha güçlü bir hizmetkârının gelişiyi hareketlenmişti. Casia iki eliyle onu sıkıca kavrarken gözleri Gök Tanrıçası'nın kilerle buluştu.

Aralarında tek bir kelime bile geçmeden tanrıça anladı ve bir kuş formuna bürünerek savaş alanına geri döndü ve Ay Tanrıçası'yla tek başına durduğu yerde, paramparça olan kalkanların karşısında buluştu.

Tanrıçalar bir kez daha birlikte çalışarak daha fazla koruma katmanı oluşturmak için sihirlerini kullandılar - toz ve ateşi yansıtan sedefli enerjiden oluşan bir dış kalkan ve ilk hattı geçmeyi başaran tehditleri engelleyen ikinci bir Gökyüzü sihri hattı.

Fırtınalar Tanrıçası onların üzerinde süzülüyordu, kuş formunun kenarları vahşi ve kıvılcımlıydı, rekabet halindeki büyü enerjilerin yükselen kalıntıları arasında seçilmesi zordu. Saldırıları konumunu takip etmeyi kolaylaştırdı -Karanlık gökyüzünden fırlayan toplar, kalkanlar tam olarak yerleştirilip sabitlenmeden önce gizlice içeri sızan askerleri avlıyordu.

Diğer iki tanrıça Elander ve diğerlerinin yanına döndükten sonra bile devriye gezmeye devam etti. Soryn kendi askerleriyle ilgilenmek üzere oradan ayrıldı ama o uzaklaşırken en yakın çevresinin geri kalanı da onlara katıldı.

Düşmanları toplanmaya ve kapılarına dayanmaya devam ederken konuşma hızla gerginleşti.

"Kalkanları yeniden inşa etmeye devam edemeyiz," dedi Zev. "Süresiz bir kuşatmaya dayanacak kaynağımız yok."

"Farak müthiş bir saldırı manevrası düzenleyebileceğimize inanıyor," dedi Laurent. "Soryn'in ordusu geldiğine göre sayımız daha eşit. Zaman Tanrıçası'nın saldırısından hemen önce Moreth'ten de bazı birlikler gelmişti. Kalkanlarımızı düşürmeden önce organize olmamız ve pozisyon almamız gerekiyor."

"Bekleyen Ateş Tanrısı'nın ve arkasında saklanan diğer her neyse onun alevlerine doğru bir saldırı manevrası mı?" Rhea'nın endişeli ses tonuna Gümüşayak'tan gelen yumuşak, belirsiz bir mızıltı eşlik etti.

Nessa tilkiyi güven verici bir şekilde okşadı, kendi yüz ifadesini umutsuzluk kaplamış olsa bile. "Yeni gelenlerle bile sayımız hâlâ az. Ve karşı karşıya olduğumuz tanrılar..."

"Yenilmez değiller," diye ısrar etti Ay Tanrıçası. "Malaphar bir kez ortaya çıkarılıp yok edildiğinde, hizmetkârlarıyla uğraşmak daha kolay olacak."

"Onları zayıflatacak," dedi Gök Tanrıçası başını sallayarak, "ama hemen yok olmalarını sağlamayacak."

Ay Tanrıçası kaşlarını çattı. "Hemen değil, hayır. Ama önemli bir zafer olacak."

"Ve Dağ ve Zaman tanrılarına verdiği bozulmuş enerji ne olursa olsun, onlarda gerçekten kök salmamış olacak," diye ekledi Şifa Tanrıçası, "bu yüzden Malaphar gittiğinde, onlara verdiği büyü de gidecek - ve gerçek hizmetkârlarından kaybolacağından daha çabuk kaybolacağını umuyorum."

Casia, "Yani sadece Ateş Tanrısı ve muhtemelen Buz Tanrıçası'yla başa çıkılması gerekecek," dedi. "Ve tabii ki ölümlü ordular. Gerçi arkalarında tanrılar olmadan, umarım çabucak pes ederler."

"Buz Tanrıçası Edolin'e saldırdığından beri ölümlüler dünyasında görülmedi," diye bilgi verdi Inya. "Efendisinin oyunlarından bıktığını umabiliriz sadece... ya da belki de bir zamanlar ölümlüler söz konusu olduğunda bir bilinci olduğunu hatırlıyordur."

"Sebepler her ne olursa olsun, dikkatini bu ölümlüler aleminden uzaklaştırma konusunda Yılan Tanrıça'ya katılmış gibi görünüyor. Ve yeni Ölüm Tanrısı'nın efendisinin güvenilir bir takipçisi olmadığını zaten biliyoruz. Yani hiçbir şey olmasa bile, en azından Malaphar'ın gerçek sarayı az çok darmadağın olmuş durumda."

"Peki ya Dağ Tanrısı?" Nessa sordu.

"Sarith ve Moreth'teki takipçileriyle yakın çalıştığı söyleniyordu," dedi Inya. "Kendini kraliçe ilan edenin ölümünden bu yana

Bildiğimiz kadarıyla onu gören hiç kimse olmadı."

Elander'in içinde bir umut dalgalandı ama Gölge Avcısı bir kez daha şiddetli bir şekilde titrediği için birkaç dakika sonra hızla söndü. Casia'nın eli daha o titrediğini hissetmeden kılıca uzanmıştı bile; bu onun için ikinci bir doğa haline gelmeye başlamıştı bile.

Nephele birkaç dakika sonra süzülerek yanlarına geldi, küçüldü ve merdivenlerin tepesine hafifçe inmeden önce insan formuna geri döndü.

Tüm tanrıçaları bir arada görmek Elander'e bir fikirle birlikte kısa bir umut ışığı daha verdi. Antaeum Noktası'nı mühürleme konusundaki başarısız girişimlerini ve Malaphar'ın kendi gücünü ona karşı kullanma planlarını tanrıçalara çabucak açıkladı - hala bir alternatif bulmak istiyordu.

"Güneş Mahkemesi'nin çoğu artık burada," dedi. "Belki de son bir kez büyülerimizi birleştirip Nokta'daki Karanlık enerjiyi alt etmeyi denemeliyiz?"

Casia kuşkulu görünüyordu ama yine de başını salladı. "Denemeye değer," dedi kılıcı kınından çıkarıp kılıcın içinde huzursuzca dönen enerjilere bakarak. "Ama acele edelim."

Kale arazisinin daha تنها bir köşesine, daha fazla açık alan ve daha az insanın bulunduğu bir yere taşındılar. Oraya vardıklarında beşi -Casia, Elander ve Güneş Sarayı'nın kalan üç tanrıçası- kılıcın etrafında toplandı ve Casia ile Elander'in Mistwilde'da denedikleri egzersizleri tekrarlayarak, farklı ama aynı hızda olan güçlerinin akımlarını lanetli kılıca gönderdiler.

Kılıç titredi ve döndü, her yeni güç telini içine aldı... sadece onları bükmek ve şiddetle geri tükürmek için.

Birkaç kez denediler ama her girişim sonuçsuz kaldı ve giderek daha tehlikeli hale geldi.

Son denemeleri, kirli Güneş büyüünün bir sekmesinin kale duvarlarından birine çarpmasına neden oldu ve bir taş parçası, yakınında duran bir çift askere endişe verici bir şekilde yaklaşarak parçalandı.

Nephele bundan sonra deneylerinden vazgeçti ve "Bu tehlikeli bir zaman kaybı ve sahip olmadığımız kaynaklar" diyerek oradan uzaklaştı.

Elander aynı fikirde değildi. Aksini ne kadar isterse istesin, Nokta ışıkla geri alınamayacak gibi görünüyordu; sonuçları ne olursa olsun karanlığa taşınmalı ve ele alınmalıydı.

Casia'nın başı öne eğikti; kılıcın içindeki kızgınlığın yatışmasını, dokunuşuna bir kez daha boyun eğmesini beklerken yumruklarını sıkıp gevşetiyordu.

Nessa ona doğru uzanmaya başladı, derisindeki tüy şeklindeki sembol belli belirsiz parlıyordu. "Belki de-"

"Yeter," dedi Casia, Nessa'nın rahatlatıcı büyü teklifine sırtını dönerken gözleri çelik gibi sertleşmiş ve sesi duygusuzlaşmıştı. "Fırtına Tanrıçası haklı. Bu işin bitmesinin tek bir yolu var ve hepimiz bunu biliyoruz. O sona kadar bu kılıcı hala taşıyabildiğim için mutlu olalım."

Kimse bir şey söylemedi ama Elander orada bulunanlardan birinin *memnun* olduğundan şüpheliydi.

Casia kılıcı yine de aldı ve kınına geri koydu; kılıcı sıkıca kavramak için birkaç dakika ayırdı, dönüp yeni emirler vermeye başlamadan önce endişeli enerjisini yatıştırdı.

Nessa, Rhea ve Şifa Tanrıçası ile hizmetkâr ruhu, güçlerinin mümkün olduğunca tam güce yakın olduğundan emin olmak için yaralanan ya da zayıf düşen askerlerin bakımına yardım etmek üzere gönderildi. Laurent, Zev ve Fırtınalar Tanrıçası, kalkanları düştüğünde saldırı stratejilerini planlamalarına yardımcı olmak için Farak ve Soryn'i bulmaya gitti.

Onlar dağıldıktan sonra Casia soluklanmak için bir an durakladı, sonra dönüp Laurent'ı daha önce takip ettikleri gözetleme kulesine doğru yürüdü. Elander ile Gök ve Ay Tanrıçaları da onunla birlikte gittiler. Kulenin sadece orta katına tırmandılar, açık çatının savunmasızlığını riske atmadan uzağı görebilecek kadar yüksekti.

Hiç ışık yoktu, sadece eşit aralıklı iki pencere vardı. Gökyüzü Elander'in akşamın sonları olabileceğini düşünmesine yetecek kadar karanlıktı ama tam olarak ne zaman olduğunu söylemek imkânsızdı.

Ay Tanrıçası birkaç büyü teli yaratarak odayı yumuşak bir ışıltıyla doldurdu. Casia ve Elander ara sıra kuleden ayrılıp kalenin dört bir yanında yapılan hazırlıkları kontrol ederken saatler ilerliyordu.

Casia bu kontrollerden birinden döndü ve hemen pencereye gitti, sanki her an dünyanın sarsılmasını bekliyormuş gibi ellerini taş pervaza dayadı.

Birkaç dakika sonra her şey oldu; ani ve tam bir karanlık dışarıdaki her şeyi kapladı, ardından da sanki kule etraflarını sarıyormuş gibi hissettiren muazzam bir basınç geldi. Gölge Avcısı hareket etti.

Sanki görünmez bir el onu ele geçirmiş, havayı çılgınca yarararak Casia'yı kemerinden çıkarıp yere bırakmaya zorlamıştı.

Örtülü yıldızların loş ışığı sonunda geri döndü, ancak çevreleri titremeye ve sanki her şey çılgın bir tanrının yumruğunda eziliyormuş gibi garip bir ağırlığa maruz kalmaya devam etti.

Elander diz çöktü, denge için bir elini yere koydu. Casia pervazı daha sıkı kavradı. Her iki tanrıça da neredeyse aynı anda yüzlerini pencereye doğru kaldırdı, gözleri kocaman açılmıştı.

Kimse bunun dışında hareket etmedi. Hem de hemen. Dışarıya bakmaya gerek yoktu, o korkunç, karanlık baskının nedenini daha yakından incelemeye gerek yoktu. Buna kimin sebep olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Bundan söz etmeye de gerek yoktu ama Casia yine de söyledi, sesi tedirgin sessizliğin içine düşen bir taş gibiydi. "O dışarıda. Yakınlarda."

Sonunda basınç azaldı.

Casia hâlâ kınında, kafesinden kurtulmaya çalışan bir canavar gibi tıkırdayan kılıcını eline aldı.

Elander derin bir nefes aldı ve sesine yansımaması için sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. "Pekâlâ, onu dışarı çektik. Planladığımız gibi."

"*Planlar*," diye alay etti Gökyüzü Tanrıçası, gerginliği tam olarak ortaya çıkmıştı. "Bariyerlerimiz yıkılmak üzere. Kırıp geçecek ve bu kalede sıkıca bir araya toplanmış tüm insanları ezecek; biz sadece onun daha etkili bir şekilde öldürmesini kolaylaştırdık."

Birkaç dakika neredeyse tam bir sessizlik içinde geçti. Elander kalp atışlarının her birini, içinde bulundukları odanın kapılarına vuran düşman yumrukları gibi hissedebiliyordu. Ateş Tanrısı'nın cehennemi uzaktaki kalkanlara karşı daha şiddetli bir şekilde yükseldi, hâlâ tam olarak kırılmamıştı ama kule odasının duvarlarına uğursuz gölgeler ve alevler çizecek kadar cesurca yanıyordu.

Casia pencereden bir adım geri çekildi.

Elander onun ne söyleyeceğini o söylemeden önce biliyordu. Her ne olursa olsun, sonlarıyla yüzleşme zamanının geldiğini biliyordu. Yine de onun bu sonla yüzleşmek için yükselmesine izin vermeye hazır değildi - muhtemelen *hiçbir zaman* da hazır olmayacaktı.

Ama o dönüp gözlerini Gök Tanrıça'ya dikerken hiç kıpırdamadan durdu ve şöyle dedi: "Kalkanları kırıp geçemeyecek ve bu kalenin içindeki kimseyi ezemeyecek. Çünkü ben atımı sürüp onunla buluşacağım."

BÖLÜM 32

C asya tek başına yola çıkmadı.

Şans verilse bunu yapabilirdi ama Elander reddetti elbette. Dışarı çıktıklarında tüm arkadaşları üzerlerine çullandı.

Gözetleme kulesi de, sanki onun savaşlarıyla tek başına yüzleşmeye çalıştığını hissetme yeteneği geliştirmiş gibiydi. Onunla birlikte gitmelerine karşı çıkmadı. Her ne olursa olsun, kendi sonlarına doğru ilerleme planlarına karşı çıkmadılar. Tartışma zamanı geçmişti.

Atlarını hazırladılar ve aralarında birkaç kelime konuşarak o son yürüyüşe başladılar, kalenin duvarlarından uzaklaştıklarında durdular ama hala tanrıçaların yarattığı kalkanlardan oldukça uzaktaydılar.

Bu kalkanlar hâlâ sağlamdı ama her an patlayıp parçalanabilecekmiş gibi gümbürdüyorlardı. Yer yer çatlaklar oluşmuş, bu çatlaklar erimiş kaya gibi akan ateşle dolmuştu.

Gökyüzü kararsız bir enerjiyle çatırdıyor ve parlıyordu. Yeryüzü de umutsuzluk belirtileri gösteriyordu; ot parçaları kavrulmuş ve küçük yarıklar Elander'in atının durduğu yere kadar uzanıyordu. Hava metal ve yanan şeylerin kokusunu taşıyordu, sadece ara sıra uzaktaki tepelerden gelen ve daha güçlü rüzgârlarla onlara taşınan yasemin kokusu vardı.

Çiçeklerin kokusu Elander'e Ciridan'daki Sulah'ın Tepesi'ni hatırlattı; bu anı bir şekilde hem kararlılığını güçlendirdi hem de yaklaşan şeyden kaçmaya çalışan kalbinin içine doğru çöktüğünü hissetmesine neden oldu.

Casia atını kaleden birkaç yüz metre uzağa sürdükten sonra durdu ve savaş alanını, hem önündeki dehşeti hem de arkasında şekillenmekte olan orduyu inceledi.

Elander, Zev, Nessa ve Laurent atlarını onunkilerin yanında eşit bir hizaya getirdiler. Gümüşayak Zev'in yanındaki eyere yerleşmiş, Rhea'ya ve onunla birlikte kalede bekleyen diğer askerlere görüş sağlayarak onları savaşın kalbine bağlamaya hazırlanıyordu.

Şifa Tanrıçası ve hizmetkârı Rhea'nın yanında kalıp düzeni sağlamaya, takviye güçleri ve diğer şeyleri yönetmeye yardım ederken, Fırtına Tanrıçası şekil değiştirerek savaş alanının üzerindeki pozisyonuna geri dönmüş, kalkanlar düştüğünde Ateş Tanrısı'na nişan almaya hazır hale gelmişti; Feyedge'in dışında başladıkları işi bitirmeye hevesli olduğunu söylemişti.

Gök ve Ay Tanrıçaları yarattıkları kalkanlara gözlerini dikmişlerdi. Sinyal üzerine, düşmanlarını hazırlıksız yakalayacak kadar ani bir şekilde onları ortadan kaldıracaklardı.

Arkalarında, ölümlü ordularının bir kısmı saflarını oluşturmuştu. Daha fazlası kalenin içinde ve arkasındaki tepelerde saklanıyor, gerçek sayılarını gizlemek için yayılıyorlardı.

Soryn doğudan gelen gizli askerlerden oluşan bir gruba liderlik etmek için bekledi. Farak batıdan gelen başka bir gruba liderlik etmek için bekledi.

Her şey hazırды, sessizdi ve garip bir şekilde hareketsizdi, her nefes tutulmuş ve vücut çarpışmaya hazır hale getirilmişti.

"Karar verildi," dedi Laurent, Elander ve Casia'ya bakarak. "Siz ikiniz Malaphar'a giden yolu bulmaya odaklanın, geri kalanımız herkesin ve diğer her şeyin dikkatini dağıtmakla ilgilenecek."

Parçalanmış kalkanlara baktılar, her biri sessizce önlerindeki görevin büyüklüğüyle boğuşuyordu.

Zev gözlerini Casia'ya dikti. "Sadece basit bir arama ve bulma görevi," dedi, yerleşmekle tehdit eden gergin sessizliği bozarak. "Baskı falan yok."

Casia'nın dudaklarının kenarları biraz yukarı doğru dönerken Nessa gergin bir kahkaha attı.

Laurent'in sesi sonuna kadar ciddi kaldı. "Herkes görevini biliyor, o yüzden bu da sıradan bir görevmiş *gibi* davranalım, öbür tarafta görüşürüz." Önce Casia'ya, sonra da Elander'e baktı, bakışları aralarında sessiz bir anlayışın geçmesine yetecek kadar uzun süre kaldı. Görünüşe göre söylemesi gereken her şeyi söyledikten sonra, atını onların hizasından dışarı yönlendirdi ve planlandığı gibi dikkatleri üzerlerinden çekmeye yardım etmeye hazırlandı.

Nessa atını doğrudan Casia'nının yanına çekti ve onun eline uzanarak sıktı ve havayı sıcak büyüünün patlamasıyla doldurdu.

ayrıldı ve Laurent'ı takip etti. Zev de onu takip etti ama Casia ve Elander'e alaycı bir selam verip işleri berbat etmemelerini hatırlatmadan önce değil.

Casia onlar giderken arkalarından baktı. Boğazı düğümlendi. Sonunda bir tanesinde karar kılmadan önce yüzünde bir düzine farklı duygu parladı-kararlılık. Önlerinde beliren kalkanlara doğru baktı.

Bir gölge bu kalkanların arasında hareket etti, büyülerine çarparak onları sarstı ve parlayan çatlakları genişletti. Karanlık enerji çatlaklardan sızdı. Tıpkı kulede olduğu gibi hissediliyordu, açık bir kötülük gibi; sadece tanrıların en karanlığından gelebilecek çılgın bir güç ve baskı.

Atları gergin bir şekilde sıçradı. Casia Gölge Avcısı'nı yakaladı ve sıkıca tutarak karanlığı zapt etmeye çalıştı. O bunu yaparken, Elander bineğini yerleştirdi ve onunkine yaklaştırarak son bir kez göz göze geldi.

Bir başka gölge kalkanları sarstı ama birbirlerinden gözlerini ayırmadılar.

Dünya ikisine ve onların gürleyen kalp atışlarına indirgenmişti. Her şey olmuşlardı, her şeyi başarmışlardı, her şeye yemin etmişlerdi. Hepsi bir şekilde bu son saate, dünyanın yıkımının ya da yeniden canlanmasının eşiğine gelmişti.

"Bu dünyanın tanıdığı en parlak ışık," diye hatırlattı ona.

Başını salladı, kılıcın kabzasını bıraktı ve bekleyen gölgelerle yüzleşmek için bir kez daha dönerken dizginleri sıkıca kavradı.

İşte geliyor.

Elander yavaşça nefes aldı ve dünyanın da yavaşlamasını diledi. Ama yavaşlamadı.

Ay ve Gök Tanrıçaları, onlar daha tek kelime edemeden yanlarından geçip gittiler. Kalkanları cam kırılması gibi bir sesle kırıldı, çöktü ve her şeyin üzerine ılık, güçlü bir rüzgâr gönderdi.

Kısa bir duraklama oldu, o rüzgârın arasında bir an asılı kaldı.

Sonra her şey bir anda hareketlenmiş gibiydi; iki taraf hızla ilerliyor, toynak sesleri, savaş çığlıkları, çeliğin çeliğe, kalkanlara ve ete çarpmasıyla çarpışıyordu.

Hem ölümlüler hem de canavarlar çarpışıyordu. İnsan askerler her iki tarafın da çoğunluğunu oluşturuyordu ama burada da Karanlık Saray'a cevap veren canavarlar vardı; Elander solunda Ateş Tanrısı'nın cehennem tazılarından en az bir düzinesinin hücumu önderlik ettiğini gördü ve yaralı ete bulaşacak ilk parçayı bekleyen hortlaklar olduklarından emin olduğu gölgemsi karaltılar yakalamaya devam etti.

Devasa bir gölge üzerlerine çöktü, bunaltıcı sıcaklık da ona eşlik ediyordu ve Elander'in Ateş Tanrısı'nın bizzat savaşa katıldığını anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu.

Fırtına Tanrıçası onu dalışının ortasında yakaladı, parlak kanatları ve yıldırımla sarılmış pençelerinden oluşan bir bulanıklıktı. Elektrik çatırtıları, duman ve alev patlamaları birkaç dakika boyunca diğer tüm sesleri bastırdı.

Ancak tepedeki savaş şiddetlenirken bile Elander'in dikkati aşağıdaki Gökyüzü ve Ay Tanrıçaları üzerindeydi. Laurent ve diğerleri bu tanrıçaların arkasından yakından takip ediyor, sihirli çizgiler çağırıp onları bir o tarafa bir bu tarafa yönlendiriyor, düşmanı kenara itmek ve bir yol açmak için barikat gibi kullanıyorlardı.

Elander ve Casia bu yoldan düşman tarafının derinliklerine doğru ilerledi. Elander koruma sağlarken Casia Gölgeavcısı'na odaklandı, onu geri çekti ve kendisine rehberlik etmesine izin verdi. Daha önce Malaphar'ın güç darbelerine açıkça ve şiddetli bir şekilde tepki vermişti, bu yüzden planları bu daha güçlü tepkileri takip etmek, onları tanrının büyüsunü aramak ve tam yerini belirlemek için kullanmaktı.

Bu tepkilerden biri her ortaya çıktığında dengesi tehdit altındaydı. Elander yakınında kalarak onu sadece tanrıçaların barikatlarını aşan askerlerden ya da canavarlardan değil, daha yoğun bir güç titremesi onu ele geçirdiğinde kılıcın kendisinden de korudu.

Kendi büyü, Güneş Sarayı'nın varlığı ve kraliçesinin etrafını saran tehlike sayesinde her zamankinden daha güçlü hissediyordu.

Hangi yaşamda olursa olsun, onun koruyucusu olarak kendisine verilen güç her neyse, bir gün daha yaşamaları anlamına gelecekse, hepsini burada, bu savaş alanında ortaya koyacaktı. Ve içinde uyuyan büyü onun kararlılığını anlamış görünüyordu, çağırdığı her kıvılcımla daha da güvenle uyanıyordu.

Casia da aynı güvenle hareket etti.

Ne zaman bir düşman onu yavaşlatmaya çalışsa, Elander oradaydı ve bir kılıç darbesiyle ya da ışık veya fırtına büyü patlamalarıyla onları kesiyordu.

Bu şekilde yüzlerce metre ilerlediler, düşmanları arkalarında bıraktıkları ölüleri görüp cesaretlerini kaybettikçe etraflarındaki alan giderek daha da boşaldı.

Kısa süre sonra durup bir sonraki hamlelerini düşünmek için yeterince açıklık yaratmışlardı. Elander bunu yapmayı önermeye başlamıştı ki Gölge Avcısı

Casia'yı eyerinde geriye yaslanmaya zorlayacak kadar güçlü ani bir sarsıntıyla atını durdurdu.

Atın sırtına daha da yaklaşarak dengesini sağladı, böylece kılıcını kontrol altında tutabilmek için iki elini de kullanabilecekti.

Bıçak kendi başına hareket etmeye devam etti, ucu seğirdi, neredeyse sola doğru eğildi, tıpkı bakışlarını o yönde yükselen ve yuvarlanan ağaçlarla bezeli tepelere yönelten bir ok gibi.

Tepelerin eteklerini bir sis örtüsü kaplamıştı. Üzerini örttüğü ağaçlar Casia'nın kılıcıyla aynı şevkle seğiriyor, imkânsız gibi görünen şekillerde eğiliyordu. Elander'in göğsüne yerleşen basınç, her derin nefes alma girişiminde kaslarının titremesine neden oluyordu. Kötü, güçlü bir rüzgâr kıpırdandı, etraflarını sardı ve kalan nefeslerini çaldı.

Yakınlarda.

Ya da en azından son zamanlarda öyleydi. Muhtemelen sırt boyunca ilerliyor, ektiği kaosu yeşermesini, katliam ve kana yol açmasını ve altındaki savaş alanında pek çok şeyin kırılmasını izliyordu.

Koordinasyonu sağlamak için bir bakıştan daha fazlasını yapmadan, tekrar tepeye doğru ilerlemeye başladılar. Casia kılıcını çekmiş önden gidiyordu, Elander hemen arkasındaydı.

Isı ve gölgeler üzerlerine çöktü, ardından gökyüzünden bir ateş hattı düştü ve tam önlerinde tutuştu.

Elander'in atı çılgınca sağa savruldu.

Casia'nınki ise ters yöne.

Elander ona doğru koşmaya başlayamadan, başka bir ateş topu yere çarptı ve dışarı doğru patlayarak onu daha da uzağa itti.

Tıpkı Feyedge'in dışında olduğu gibi oldu; o bir taraftaydı, Casia diğer taraftaydı.

Ateşin içinden atlamak anlamına gelse bile, bu kez ondan ayrı kalmayacaktı.

Kendini sihirli bir kalkanla çevreledi ve atını tekrar mahmuzlayarak harekete geçirdi. Alev halkasından birkaç santim ötede şaha kalkarak durdu. Etrafındaki korumaya rağmen yaratık hareket etmeyi reddetti. Birkaç başarısız kandırma girişiminden sonra Elander eyerden atladı ve ateş duvarının içinden yaya olarak geçti.

Diğer tarafta onu daha fazla ateş karşıladı, döndüğü her yöne doğru yükselen ateş bulutları. Kalkanı onu ısığın en kötüsünden koruyordu ama

Ateşin kalkanına baskı yaptığını, büyüünü boğduğunu ve dakikalar geçtikçe daha ağır ve kontrol etmesi daha zor hissettirdiğini hâlâ hissedebiliyordu.

Lanet okuyarak aramaya devam etti ve gördüğü açık, yanmamış alanlara doğru ilerlemeye çalıştı. Bu alanlar gittikçe daha hızlı tutuşuyor, yükselen alevler ve duman Casia'yı ya da başka bir şeyi net bir şekilde görmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Açık bir patikaya benzeyen bir şey gördü ve oraya doğru fırladı.

Ateş Tanrısı'nın kana susamış tazılarından oluşan bir üçlü yolun sonunda bekliyordu.

Onu fark ettiler, dişlerini gösterip çömeldiler ve doğaüstü bir hızla saldırmadan önce sürünerek ilerlediler; fırlayan alev toplarından başka bir şey değilmiş gibi göründüler. Etrafında yükselen gerçek alev duvarlarına karşı onları kısa süreliğine kaybetti ve yüzüne gelen bir dizi ateşli pençeden kaçınmak için sadece eğilmeyi başardı.

Üzerini bir gölge kapladı, onu yine kör edici bir büyü ve ısı izledi - bu sefer ateşten değil, saldıran tazıları kafesleyen ve vücutlarını hızla kömürleşmiş kabuklardan başka bir şeye dönüştürmeyen yıldırımlardan.

Nephele.

Onun hemen önüne zarif bir şekilde indi ve bunu yaparken bir kez daha insan formuna geçti. İlk saldırısından kaçan bir köpekle mücadele ederken sırtı ona dönüktü.

Bir başka ateş tazısı ateş duvarlarından birinin içinden ona doğru sıçradı ama Elander aralarına dalıp onu yakaladı ve Caden'ın kılıcını çekip tek bir yumuşak hareketle yaratığın göğsüne sapladı. Yaratık kıvranmayı ve inlemeyi bırakana kadar onu tuttu, sonra da güçlü bir kol hareketiyle onu yerinden oynattı.

Bedeninin yere çarpma sesiyle Nephele dönüp ona baktı, nefes nefese kalmıştı. "Senin kraliçenle birlikte olman gerekmiyor muydu?"

"Senin Ateş Tanrısı'yla ilgilenmen gerekmiyor muydu?"

Nephele sırtı ve solmakta olan alevlerin bir bölümünü işaret etti; alevlerin diğer tarafında yavaşça yükselen, ateşi kendisine doğru çeken ve onlar izlerken formunu gizleyen bir figür vardı.

"Üzerinde çalışıyorum," dedi Fırtına Tanrıçası, koyu teni aniden parladı ve şimşeklerle dans etti.

Elander etraflarındaki yıkımı işaret etti. "Yöntemleriniz her zamanki gibi özensiz ve umursamaz."

"Her şey kontrolüm altında."

Adam kaşlarını çatdı, kızın bunu yaptığına tam olarak ikna olmamıştı ama kız başını alevler arasındaki bir yarığa doğru sallayıp Casia'yı bulmasını söylediğinde ikinci kez söylemesine gerek kalmadı.

Açıklığa doğru koştu, sonunda ateş ve dumandan kurtuldu. Tanrı'nın köpeğe benzeyen yaratıklarından birkaçı peşinden koşarak onu yakaladı. Onları birbiri ardına biçti, saldıran bedenleri kılıcıyla karşıladı ve alevli saldırılarını püskürtmek için kalkanlarını çağırdı, arkasında kan ve yanmış topraktan bir iz bıraktı.

Casia ile birlikte ulaşmaya çalıştıkları tepeler nihayet tam önünde yükseliyordu. Peşindeki son canavarın da hakkından geldi ve onu yere sapladı ama döndüğünde tepelerin dibinde onu bekleyen bir sıra düşman askeriyle karşılaştı.

Ona bir kez baktılar -yanmış ve kanlı haline, tek başına- ve olması gerekenden daha emin bir şekilde saldırdılar.

Sabrı resmen tükenen Elander, hızla elektrik hatları çağırdı, onları askerlerin etrafından dolaştırdı ve ellerinin birkaç öfkeli hareketinden biraz daha fazlasıyla bir düzine cesedi kesti.

Gözünü yukarıdaki tepeye dikmişti ve artık hiçbir şey onu yavaşlatamazdı. Kılıcını hazırladı, döndü ve tekrar tekrar kesti, büyüünün henüz devirmediği düşmanlarını keserek ilerledi.

Casia'nın büyüünün ara sıra titreştiğini hissedebiliyordu. Ama bunlar zayıftı ve havadaki tüm Karanlık enerji onları tamamen boğmakla tehdit ediyordu.

Kılıcını kınına soktu, ana savaştan ayrıldı ve daha temiz bir hava ve daha iyi odaklanma bulacağını umarak tepeye doğru koşmaya başladı. Zirveye giden yolun yarısında, karanlık ve uğursuz gökyüzü daha da karardı; görünen birkaç yıldız, toplanmakta olan bir bulut tarafından karartılmıştı.

Bir *kum* bulutu.

Daha önce karşılaştıklarına benziyordu ama bu fırtınanın içindeki kum tanelerinin her biri cam gibi parlıyordu ve cam gibi kesiyorlardı, küçük bıçaklar korunmasız derisinin birkaç parçasına sürtünüyor ve kanın yüzeye çıkmasına neden oluyordu.

Gözlerini siper etti ve kapüşonunu başına geçirdi, daha fazla koruyucu büyü çağırırken dizlerinin üzerine çöktü. Acı ya da kanla savaşmaktan korkmuyordu, sadece daha fazla zaman kaybetmekten, Kum Tanrıçası'nın büyüünün onu Casia'yı aramaya devam edemeyecek kadar şaşırtıp kör etmesinden korkuyordu.

Etrafını saran bir bariyerle, yüzündeki kanı ve yokuş giderek dikleştikçe kaslarında başlayan yanmayı görmezden gelerek yamaçtaki tırmanışına devam etti.

Tırmandıkça etrafına kum yağmaya devam etti, ama o zorladı ve sonunda tepelerin arasında nispeten güvenli bir görüş noktası sağlayan düz bir çıkıntıya ulaştı.

Bölgeyi arşınladı, aşağıdaki kaotik savaşı araştırdı, büyüyle uzandı ve Casia'yı bulmasını istedi. Hâlâ orada olduğunu bilmesini sağlamak için. Eğer ona bir göz atabilirse, onun gücünden bir kıvılcım-

Ani bir kum patlaması çıkıntının üzerinden patladı ve kalkanını sıyrarak onu geri çekilmeye ve kalkanı korumaya odaklanmaya zorladı.

Bunu başarır başarmaz, yukarıdan bir yerden başka bir büyü dalgası parladı. Ondak kaçındı ve onun yerine kum fırtınasını solladı, onu yuttu, neredeyse ona doğru patladığı gibi aniden küçülttü. Bulutu kontrol eden sihir soldu, süzüldü ve kum taneleri doğal kumun yapması gerektiği gibi zararsız bir şekilde yamaçtan aşağı süzölmeye başladı.

Elander arkasını döndü ve yukarıdaki tepede duran tanıdık bir figür gördü-Varen.

Bir dikkat dağıtıcıya karşılık değeri.

Yamaçtan aşağı kayan Ölüm Tanrısı, Elander'e doğru ilerlerken etrafını saran gölgelere karışan tozları karıştırdı. "Kız kardeşim nerede?"

Elander kalkanını indirdi ama gerginliğini korudu, hâlâ karşısındaki bu adama -bu tanrıya- tam olarak güvenemiyor ya da anlamlandıramıyordu. "Bilseydim çoktan o yöne doğru koşuyor olur düm." Ondak bir yanıt almak için büyü çağırmaya geri döndü. "Bu kaos onu takip etmemizi zorlaştırıyor."

Çok fazla karanlık onu boğuyor.

Bu düşünceden sıyrıldı ve denemeye devam etti.

Varen onun yanındaki çıkıntıda yürüdü ve savaşı kendi gözleriyle inceledi. "Ne olursa olsun benim için de zor. Gerçi bu biraz da bugünlerde ikinizin birbirine çok benzemesinden kaynaklanıyor - ben onun büyüünü takip ettiğimi sanıyordum, seninkini değil."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Önemli değil."

Üzerlerinden bir güç dalgası geçti ve ikisi de uzakta aynı noktaya, koyu mor bir çizginin yolunu kestiği yere baktılar

dengesiz gökyüzüne yayıldı. Bu enerji ve ardından gelen basınç...

"Karanlık Tanrı onu gözüne kestirdi," dedi Varen, kesin bir ifadeyle.

Elander Caden'in kılıcının kabzasını buldu ve sıkıca kavradı. "Ya da onu *kendi kılıcına* almıştır."

"Onu kovalamaya çalışıyor, değil mi?"

Elander cevap vermedi.

"Ona ulaşacaktır, eminim. Ama..."

Elander Casia'yı hissetmeye devam etti ama başının merakla Varen'a doğru eğilmesine engel olamadı.

"Onu öldürme planı başarısız olacak," dedi

Varen. "Nereden biliyorsun?"

"Onu bu savaşın başında uzaktan gördüm ve kılıcı... hala Antaeum Noktası'nın enerjisiyle titreşiyor. Bunu çok uzaktan bile hissedebiliyordum."

Artık bir şey saklamanın anlamı yok gibiydi, bu yüzden Elander başını salladı. "... Güneş büyüyle üstesinden gelmeye çalıştık ama başaramadık," diye itiraf etti. "Sadece Karanlık Tanrı'nın büyüüne sahip birinin kanı Nokta'nın enerjisini yok ediyor gibiydi."

"Kendi gücünü ona karşı kullanabileceğini düşünüyor, değil mi? Karanlığın üstesinden gelmek için karanlık kan; bir canavarı öldürmek için bir canavar..." Elander'in öyle ya da böyle onaylaması için duraksamadı. "Bunun olacağını tahmin etmeliydim," diye devam etti, sesi her zamanki gibi sakin ve gerçekçiydi. "Bir soruna farklı bir açıdan yaklaşmayı hiç öğrenemedi... her zaman karanlığa balıklama dalıyor."

Gözleri buğulandı ve uzun bir an için konuştuklarını tamamen unutmuş gibi göründü.

Sonunda gözlerini kırptırdı ve tedirgin bakışlarını bir kez daha Elander'e çevirdi. "Sanırım yıllar önce bunu yapmamış olsaydı ben de burada olmazdım. Ve sen de burada olmazdın."

Elander şimdi bu konuda konuşmak istemiyordu ama Varen bakmaya devam etti

-Bakışları Elander'in elinin üzerinde durmuş, Savnas'ın bıçağının elinin üzerinde bıraktığı ize takılmıştı.

İşareti düşünürken, Elander'in adını koyamadığı bir duygu Varen'in yüz hatlarını kapladı; anlayış ve keder arasında gidip gelen bir şeydi bu ve sonra, garip bir şekilde... *huzur*.

Sonunda uzaklara baktı ve uzaktaki bir şeye doğru ilerledi. "Gidip onu bulacağım," dedi Elander'e. "Ama sen de hemen ardından gelmeye hazırlıklı olmalısın,

işleri bitirmesine yardım etmek için."

"...Ben zaten buna hazırlıklıydım."

"Güzel." Varen arkasını dönmeye başladı ama duraksadı, Elander'in gözleriyle tam olarak buluşmadan arkasına baktı. "Ve bir şey daha."

Elander dinlediğini göstermek için başını eğdi ama Casia'nın izlerini bulmak için aşağıdaki savaş alanını taramaya devam etti.

"Eğer ikiniz de bir şekilde hayatta kalırsanız, bana bir iyilik yapın."

Enkazı aramayı bıraktı ve Varen'in bakışlarıyla tamamen buluştu.

"Ona iyi bak, olur mu? Ve ne pahasına olursa olsun kendisini suçlamaması için onu ikna etmenin bir yolunu bul."

Uzun bir süre daha birbirlerine baktılar, Elander sanki karşısındaki adama ilk kez bakıyormuş gibi hissediyordu. Boğazı doğru düzgün konuşamayacağı bir noktaya kadar kapandı, bu yüzden sadece başını salladı.

"Teşekkür ederim," dedi Varen.

Sonra gitti, soluk bir büyü ve gölgeler girdabında kayboldu.

BÖLÜM 33

C Gözlerini ateşle açtı; büyük bir halka etrafını sarıyor, parlak parıltısı yakın çevresinin ötesindeki her şeyi gizliyordu. Duman ve korlar dönerek onu daha da körleştirdi. Onlar

öksürmesine, göğsünün ağrımasına neden oldu ama bunlar onu uyandıran muazzam, ezici güç dalgalanmasının yanında hiçbir şeydi.

Sersemlemiş bir halde doğruldu, kömürleşmiş zemine nasıl düştüğünü hatırlamıyordu. Ağrısı onu yere fırlatıldığından emin kılıyordu. Atı gitmişti. Kılıcı...

Neredeydi?

Panik onu ayağa kaldırdı. Bir süre çılgınca aradıktan sonra onu yanmış bir ağacın dibinde buldu. Birkaç adım tökezledi ve sonra koşmaya başladı, yanan ot yığınlarının üzerinden atladı, düşen korlardan kaçınmak için sıçradı, sonunda silahının yanında dizlerinin üzerine çöktü ve dikkatlice ona doğru uzandı.

Sakinleştğinde, onu eline aldı. Bir başka güç dalgası havada hızla ilerledi. Gölgeavcısı da bunu hissetti ve bir kez daha şiddetli sarsıntılarla karşılık vermeye çalıştı.

Onunla olan savaşı devam ederken, uzaktaki daha büyük savaşın da aynı şeyi yaptığını duydu. Askerleri, arkadaşları... hepsi hâlâ savaşıyordu. Duman ve alev perdesi, büyülü kalıntıların oluşturduğu pusla birlikte kalınlaşmaya devam ediyor ve onları binlerce mil uzakta gibi gösteriyordu. Kılıcı ve onun karanlığıyla kendini kapana kısılmış ve yalnız hissediyordu; sık sık geçirdiği panik ataklara eşlik eden yalnızlığın aynısıydı bu.

Ama şimdi paniğe kapılmayacaktı.

Gölge Avcısı'nı kollarında sıkıca tuttu ve bir kez daha kılıcın derinliklerine gömülü olan parçasına uzandı. İkisinin de içindeki ışığa tutunduğu ve devam ettiği sürece ne kendisi ne de kılıç yenilecekti.

Bir kez daha ayağa kalktı ve hissettiği korkunç, karanlık gücün olduğu yöne doğru yürümeye başladı. O gücün başka bir dalgasına karşı hazırlıklı bekledi ama o dalga gelmedi. Birkaç dakika sonra, bunun yerine *bir ışık* hissetti - kendi büyüüne cevap verebilecek kadar güçlü *bir ışık* dalgası.

Daha hızlı yürüdü, Elander'in yüzünü hayal etti, büyüünün onunkine karıştığını ve onu güçlendirdiğini hayal etti. Elander yakınlardaydı, bundan emindi. Büyük ihtimalle onu arıyordu.

Ama Elander'ı bulamadı.

Hissettiği ışık, dumanın içinden köpek formunda çıkan, ipeksi beyaz kürkü kül ve kanla lekelenmiş Ay Tanrıçası'ndan gelmişti.

Inya koşarak onun yanına gitti ve orada durup uzaklara, yıldızsız gökyüzünü yırtıp geçen morumsu bir enerji parçasına baktı.

Birlikte ona bakarlarken, o karanlık enerji dalgalarından biri daha üzerlerine düştü. Dalga geçerken Cas titreyen bir nefes verdi.

"Çok yakında," dedi - aslında bir soru değildi ama tanrıçanın parlak gözleri, Cas'ın sırtına daha kolay tırmanabilmesi için önce ince başını, sonra da tüm vücudunu eğerek kendini alçaltmadan önce cevap verir gibi yavaşça kırıştı.

Cas tereddüt etmedi. Kılıcını kemerine sabitledikten sonra kendini yukarı kaldırdı ve kürkünü avuçlayarak önce nazikçe, ama tanrıça hiçbir uyarıda bulunmadan tam bir depar atmaya başlayınca daha sıkı tutundu.

Karanlık savaş alanında koşturuyor, saldırılardan kaçıyor, yere düşmüş cesetlerin üzerinden atlıyor ve ara sıra büyü patlamaları çağırarak kalabalığın arasından ilerliyorlardı.

Ateşin ve savaşan asker ordularının arasından geçtiler ve sonunda gerçekten hızlanmalarını sağlayan daha açık bir alana geldiler.

Karanlık gücün titreşimleri üzerlerinden geçmeye devam etti, onlar koştukça daha da güçlendi ve sayıları arttı. Sanki Malaphar onların dikkatini çektiğini *biliyordu*, sanki onları diğer her şeyden uzaklaştırmaya çalışıyor, kazanacağından emin olduğu özel bir savaşa çağırıyordu.

Çok yakında bu aramadan pişman olacaktı.

Tanrıça şekil değiştirmiş haliyle nadiren konuşurdu ama Cas, onlar hızla ilerlerken onun yatıştııcı sesinin kafasının içinde dolaştığını duyabildiğini düşündü.

Sıkı tutun, Gölge Avcısı.

Cas öne doğru eğildi ve bacaklarını Inya'nın yanlarına daha sıkı bastırdı. Daha da hızlı hareket ettiler, hiç tereddüt etmeden tepelere tırmandılar, bir dik yamaçtan diğerine sıçradılar, savaşın geri kalanından yükseklerle çıkana kadar etraflarındaki dünya renk ve ses bulanıklığından biraz daha fazlası haline geldi.

Havadaki bir başka güç ürpertisi -şimdiye kadarki en güçlüsü- Inya'nın tırmandıkları dik tepede neredeyse ayağını kaybetmesine neden oluyordu. Daha düz bir zemine sıçradılar ve karanlığın en güçlü görüldüğü yere doğru yönelerek ilerlemeye devam ettiler.

İkisi de aynı anda onu fark etti; bitişik ve kısmen yanmış bir yamaçta korkunç, canavarca bir siluet oluşturan bir figür. Etrafındaki tepelerin üzerinde gölgeler yükselip alçalıyor, sadece yanmış çalıların parlayan kenarları ve yoldan geçen közlerin aydınlattığı ot tutamları tarafından bozuluyordu. Etrafında uğuldayan rüzgâr, alanın üzerine dans eden ateş parçaları göndermeye devam ediyor, aşağı sürüklendikçe daha fazla parçayı tutuşturuyordu.

Cas daha dik otururken, tanrıça ne yaptığını anlayamadan yavaşlayarak durdu. Cas onun bacaklarını tekrar yanlarına doğru sıkarak hareket etmesi için onu zorladı. Tanrıça silkinip kendine geldi ve hedeflerinin etrafında geniş bir yay çizerek kendilerine manevra alanı sağlayacak yakındaki bir platoya doğru ilerlediler.

Karanlık Tanrı döndü ama peşinden gitmedi. Yamaçtaki gölgeler bu ince hareketle bile canlandı, kalktı ve bedeninin etrafını sararak boyutunu iki katına çıkardı. Belki de üç katına. Neyin gölge neyin et olduğunu söylemek imkânsızdı ve onlar izledikçe cevap değişiyor gibiydi, bazı gölgeler gerçekten katılaşıp ete *dönüşüyordu*.

Cas onun gözlerine, sabit görünen bu tek parçasına odaklandı. Gözler de aynı cesaretle onunkilere kilitlenmişti. Dünyası onlara doğru daraldı, soluk gözbebekleri daha da solgun bir yüze yerleşti ve onları ayıran hatırı sayılır bir engebeli toprak olmasına rağmen Cas sanki sadece bir metre uzağında, doğrudan onun bakışlarına bakıyormuş gibi hissetti. Kendisini küçük ve önemsiz hissettirecek kadar engin ve derin bir denize bakmak gibiydi bu.

O bunların hiçbirisi değildi.

"Beni ona yaklaştır," diye emretti.

Etrafındaki gölgeler büyüdü, sürüklenen közleri ve diğeri her şeyi yuttu, ta ki onları çevreleyen karanlık mutlak olana kadar. Cas sadece doğrudan etrafındaki boşluğu görebiliyordu ve bunun tek nedeni de onu taşıyan tanrıçanın sürekli, belli belirsiz parıltısıydı.

Sonra tanrıçanın sesi geldi, net ve kafasının içinde çınlıyordu-

Kılıcını hazırla.

Cas onu geri çekti, diğeri eliyle hâlâ tanrıçanın kürkünü sıkıca tutuyordu. Tanrıça ile arasında sıcak bir enerji yayıldı ve Malaphar'ın solgun gözlerinin neden olduğu son boş ürpertiye de kovdu.

Büyü Inya'nın bedeninden yükseldi, gümüş-beyaz iplikçikler hem Cas'ın hem de silahının etrafını sararak her ikisi de ayın kendisi kadar parlak hale geldi. Işık her yöne uzanıyor, önündeki yolu aydınlatıyordu.

Tanrıça ileri atıldı, pençeleri hızlı ve sessiz bir şekilde yere basıyordu.

Hedeflerine 30 fit uzaklıktaydılar. Yirmi metre.

On.

Inya, Cas'ın ayağa kalkıp sırtından atladığı anda yere çarparak durdu ve birleşik momentum onun etkileyici bir mesafeye uçmasını sağladı, kılıcı uzanmış ve Karanlık Tanrı'nın üzerine inerken hazırды.

Gölge Avcısı, tanrıçanın etrafına sardığı yol bulma büyüünün rehberliğinde Malaphar'ın göğsüne vurdu; giydiği siyah, pul benzeri zırhın ortasında küçük bir açıklık vardı ve büyüü bıçağı buraya derinlemesine battı. O kadar derine batmıştı ki silah Cas'ın kendini dayayabileceğı sağlam bir nesneye dönüşmüştü.

Onu sıkıca kavradı ve tüm ağırlığıyla daha derine itmeye çalıştı.

Siyahımsı kırmızı kan bıçağın üzerinden kollarına sızdı. Kir gibi bir şeyle karışmış metal ve ısı koku su neredeyse boğucuydu. Nefesini tuttu ve kılıca daha sıkı sarıldı, bıçağın içinde hapsolmuş enerjinin hızla yok olmasına, Zev ve kanıyla yaptıkları deneyleri takip eden garip bir boşluğa kendini hazırladı.

Boşluk hiç gelmedi.

Devasa bir el boynunun arkasına dolandı, pençeleri paltosunun kalın yakasını delip derisine ulaştı.

Karanlık Tanrı, sanki göğsünde sürünen bir böcekten farksızmış gibi onu kendisinden uzaklaştırdı. Bunu yaparken tek bir düşüncesi vardı; kılıcını eline almasına izin vermemeliydi. Tekrar tüm ağırlığını kılıcı tutmaya verdi ve tanrı onu uzaklaştırırken kılıcı da kendisiyle birlikte sürükledi.

Keskin kenarının zırha sürtünmesi ve kanın mide bulandırıcı, kaygan fişkırması derin kahkahasına eşlik ederken, onu vücudundan tamamen çıkardı.

Ve sonra onu fırlatıp attı, kılıcıyla birlikte.

İki dik tepenin arasındaki kayalık bir yarığa çarpıp kayarak inerken, Gölge Avcısı da peşinden takırdayarak geliyordu. Bıçağı o kadar siyahtı ki gecenin içinde neredeyse gözden kayboluyordu. Üzerinde hâlâ kan vardı -neredeyse tamamen kaplıydı- ama onu saran karanlık enerjide hiçbir azalma olmamıştı. Bir an için bile.

Şimdi ne olacak?

Vücudunun her santimi ağrıyordu ama kılıcını aldı, kınına soktu ve dar alandan dışarı fırladı. Acıyla ve kılıcının boğucu enerjisiyle savaşıyor daha zorlu bir duruşa geçti, Karanlık Tanrı'nın her an aşağıya dalmasını bekliyordu.

Ama yukarı baktığında, onun gölgesinin indiğini göremedi.

Çok yukarıda sadece ışığı gördü; Ay Tanrıçası'nın ve büyüsünün parlak gümüş-beyaz ışığını.

O izlerken, gölgeler ışığın etrafını sararak onu gölgede bıraktı. Cas nefesini tutarak bir dizinin üzerine çöktü.

Bir dakika sonra gümüş-beyaz köpeğin etraflarını çevreleyen tepelerin en dikinden aşağı düştüğünü gördü, ışığı arkasından geliyordu, ölümüne doğru kayan bir yıldız gibi sönüyordu.

Sonunda vücudu yapraksız iki ağacın arasında ortalanmış bir şekilde dinlenmeye başladı ve etrafını saran ışık basitçe... *söndü*.

Cas bakmaya devam etti. Düşen ışık o kadar parlaktı ki, kaynağı söndükten sonra bile varlığını sürdürmüş, küçük beyaz noktacıklar gözlerinin önünde dans etmişti. Sonra görüşü yeni karanlığa alıştı. Tanrıça gecenin içinde kaybolmuştu, her yer karanlıktı ve Cas yine yalnızdı.

Rüzgâr ve enerjiden oluşan bir *vızıltı* onu ele geçirmeden önce bunu anlayacak zamanı bile olmamıştı.

Malaphar diz çöktüğü yerden birkaç adım öteye indi, gelişi yeri o kadar şiddetli sarstı ki hâlâ ayakta olsaydı dengesini kaybedebilirdi.

Kılıcını daha yakına çekti. İçinde uyuyan, karanlığın katmanlarının altında gömülü olan gücünü... ne kadar ulaşmaya çalışsa da artık hissedemiyordu.

Karanlık Tanrı etrafını saran gölgelerin arasından kendi kılıcını çekti. "Bu hayal kırıklığı," dedi, sesi soğuk ve sessiz bir gecede kırılan buz gibi keskin ve yankılıydı.

Cas ayağa kalktı, işe yaramayacağını bildiği kılıcını inatla tutuyordu.

"Solatis senin ölümlülerin şampiyon kraliçesi olacağına o kadar *inanmıştı* ki," diye devam etti tanrı, "bu son savaşın en azından daha eğlenceli olacağını düşündüm."

Kılıcını ileri doğru savurmadan önce bundan başka bir uyarıda bulunmadı.

Silahın ulaşamayacağı bir yere doğru dans etti ama gölgeler silahın ucundan fırladı ve bacaklarını bir kırbaç gibi sararak onu kovalamaya başladı. İçgüdüsel olarak Gölge Avcısı'nı bağa doğru sapladı. Karanlık ipi uzaklaştıramadı ama bıçak büyüünün bir kısmını emerek bağın gevşemesini ve Cas'ın kurtulmasını sağladı.

Bu kısa ömürlü bir zaferdi, çünkü tanrı daha fazla karanlık çağırdı ve Cas'ın onu bir kenara atmaktan başka çaresi kalmayacak kadar çılgınca sallanana kadar kılıcı onu emmeye zorladı.

Yere çarptığında, ona doğru daha fazla gölgemsi bağ koptu. Sağa doğru yuvarlandı, giderken ellerine yıldırım çağırdı ve uzanan gölgeleri savuşturdu.

Uzaktaki gökyüzü de şimşeklerle canlıydı - Fırtına Tanrıçası hâlâ savaşıyordu. Tanrıçanın gücünü uzaktan bile hissedebiliyordu. Onu içine çekebilir, ondan yararlanabilir, ona güvenebilirdi. Gökyüzü Tanrıçası'nın büyüü de havada parıldıyordu. Ve Ay Tanrıçası... düşmüş gibi görünse de, geride ışık kalmıştı. Cas onu kolayca göremese bile *hissedebiliyordu*.

Kılıçlı ya da kılıcsız, yine de onların ışığını taşıyabilirdi.

Şimşeği uzanan gölgelere daha fazla çarptı, etraflarında dolanarak onu takip etmelerini durdurdu. Karmakarışık büyü yuvarlandı ve savaştı, ikisini de geriye doğru tökezleten bir güç patlamasıyla tutuşmadan önce birkaç saniye havada asılı kaldı.

Birbirlerinin etrafında dönerek büyü darbelerini değiş tokuş etmeye devam ettiler, ta ki Cas kendini tehlikeli bir şekilde dik bir kenara yaklaşmış bulana dek. Altında kayalık bir yamaç uzanıyordu. Zemin botlarının altından kayıyor, küçük çakıl taşları ve toprak parçaları kayarak onu da beraberlerinde götürmekle tehdit ediyordu.

Daha sağlam bir zemine doğru sıçramaya çalışırken, Malaphar ileri atıldı, kılıcı hazırды.

Adamın yolundan döndü, dengesini kaybetti ve dik, kayalık tepeden çılgınca uzaklaşırken sırt üstü yere düştü.

Bir an sonra, elindeki kılıcı iki ayrı bıçağa ayırdı, gölge kıvrımlarına dönüştürdü ve onları büküp kadının göğsüne saplarken obsidyen gibi sertleşip parladı.

Bir ışık kalkanı çağırarak kılıçları vücudundan sadece birkaç santim uzakta durdurdu. Gölge silahlar onun ışığıyla karşılaştıklarında dağıldılar ve geriye sadece üzerinde beliren tanrının kendisi kaldı.

Onun altından yuvarlandı ve sendeleyerek ayağa kalktı.

Etrafa saçtığı gölgeler adamın bedenine geri dönmüş, adam kadının tepesinde daha da yükselene kadar bedenine yerleşmişti. Kılıcını ya da herhangi bir silahını düzeltme zahmetine girmedi; sadece ona doğru yaklaştı, bir elini kaldırdı, pençeli parmakları esnedi.

Nefes almaya çalışıp başaramazken kalkanını güçlendirdi.

Bir elini kalkanın içine soktu. Sıktı. Elinin gücünden başka bir şeyle onu parçalamaya çalıştığını düşündü. Ama hayır, avucundan daha fazla büyü sızıyordu, kara zehir iplikleri büyüüne karışıyor ve bariyerde çatlaklar yaratıyordu.

Sabit durdu. Birkaç dakika geçti. Kasları titredi, teri derisini kapladı, ama kalkan tuttu, *tuttu ve tuttu-*

Sonra içe doğru çökmeye başladı. Dizlerini bükerek vücuduna baskı yapmaya başladı. *Çatladı*, karanlığın küçük parçalarının içinden geçmesine ve tenine değmesine izin verdi. Bu parçalar hemen acıtmadı. Ama onların içine işlediğini ve yayıldığını, damarlarındaki sıcaklığın hızla yanmaya dönüştüğünü hissedebiliyordu. Kısa süre sonra tüm vücudu yanıyormuş gibi hissetti. Odaklanabildiği tek şey buydu; uzun ve renkli acı dolu geçmişinde yaşadığı en acı verici şey.

Dizleri tutmadı ve onu yere çarptı.

Ayağa kalkması, adamın zehrini içinden atmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Ama bırakın hareket etmeyi, acıdan zorlukla nefes alabiliyordu.

Işık, diye düşündü, umutsuzca. *Daha fazlasını çağırmalıyım.*

Elini kaldırıp kırılan kalkanını güçlendirmek için bile yerinden kıpırdıyamadı.

Onun yerine başka biri harekete geçti; ışıktan kurtlar dik tepenin kenarından fırlayıp etrafında dolandı, tanrıya ve gölgelerine saldırarak onları uzaklaştırdı.

Elander.

Acının sefil zonklamaları ve ateşin parıltıları arasında onu hissedebiliyor, karanlık düşüncelerini ele geçirmeye çalışırken bile zihninde onun yüzünü görebiliyordu. Daha fazla çökmek için kendini zorladı, bir elini yere dayadı ve onu bulmak için kurtların ve ışığın sisinde aradı.

Hiçbir yerde görünmüyordu.

Canavarlardan birini kendisine yaklaştırmaya karar verdi, kollarını boynuna doladı ve kendi gücünü yüzeye çıkarmasına yardımcı olması için onun büyüüne odaklandı. Vücudu kısmen onun içine battı. Tamamen katı bir yaratık değildi ama onu sabitlemeye yetti.

Damarlarındaki yanma hafifledi. Bir sonraki nefes verişinde, vücudu nefesle birlikte ışığı da dışarı atarak etrafındaki bariyeri yeniden oluşturdu. İlk başta inceydi ama hızla kalınlaşarak onu Karanlık Tanrı'dan uzak tuttu.

Onu tamamen kapatmadan önce gördüğü son şey, öfkeli kükremesi havayı doldururken tanrının bir kurt sürüsünün altında kaybolmasıydı - Cas'ın dişlerini takırdatan ve derisini ürperten korkunç, dünyayı sarsan bir kükreme.

Önündeki kurda daha sıkı sarıldı, kendini onun ışığına ve sıcaklığına gömerken farkındalığı kayboldu.

BÖLÜM 34

W Cas'ın odağı geri döndüğünde kurtlar kalmıştı. Yansıtıcı, koruyucu büyüden oluşan bir kubbenin kenarlarında geziniyorlardı - onun bariyeri, ama bir şekilde genişleyerek tüm dünyayı kaplamıştı.

Tüm tepe, onun bilinçli bir çabası olmadan bile.

Malaphar hiçbir yerde görünmüyordu.

Ama yalnız değildi. Savaş etrafını sarmıştı. Kalkanı sayesinde her yöne uçan ateşi ve diğer büyü türlerini görebiliyor, silahların çınlamasını ve takırdamasını, ayak seslerini, çılgınca yükselen seslerin korosunu duyabiliyordu...

Ve erkek kardeşi koruyucu kalkanının hemen içinde durmuş, tüm olanları izliyordu.

"Varen?"

Arkasını dönmedi.

Ayağa kalktı ve onun yanına gitti. Adam ona doğru baktı ama yine de konuşmadı. Uzun bir süre birlikte durdular ve kadın sessizliğe daha fazla dayanamayana kadar hemen ötelerindeki kargaşaya baktılar.

Gözleri kubbenin karşı kenarında yerde yatan Gölgeavcısı'na kaydı ve sesi çatallaşarak çıktı. "Başarısız oldum."

"Olağanüstü bir şekilde." Varen yüzünü ona döndü. Yüzünde, yeni bir gerçek keşfettikten ya da yeni bir teori uydurduktan sonra kütüphanesinde tesadüfen karşılaştığı zamanları anımsatan zeki bir gülümsemenin izi belirdi. "Ama doğru fikirdeydin," dedi ona. "Sadece önemli bir ayrıntıyı gözden kaçırdınız sanırım."

Kılıcını almak için hamle yaptı ama adam devam edince yarı yolda durdu.

"Ondan *almak* zorundaysanız bu bir fedakarlık değildir. Gönüllü olarak verilmelidir."

Kılıcı yere bıraktı, kılıcın kabzasında her zamankinden daha cesurca dönen mor ve siyah enerjiye baktı, anlamaya başladı ve kaslarının kasılmasına neden oldu.

Zev o gün sarayın bahçesinde istekliydi.

Mistwilde elflerinin anlattığı hikâyeye göre, Antaeum Noktası'nı ilk yaratanlar, ne pahasına olursa olsun fedakârlık yapmaya fazlasıyla istekliydi; hatta nefret ettikleri tanrılar için bir zayıflık yaratmak için *çaresizdiler*.

Kardeşi kadar çaresiz.

"Haklıydık," dedi sessizce. "Haklıydık, değil mi? Kara büyü ile aşılannmış kan Nokta'ya çarptığında, gücünde bir bozulmaya neden olur. Ve bu kandan yeterli miktarda damla onu alt edecektir. Yok et onu. Karanlığın üstesinden gelmek için karanlık..."

"Korkarım damladan daha fazlası gerekecek." Kadın ona baktı.

Ayrıntı vermedi.

Söylemesine gerek yoktu. Cas onun ne demek istediğini zaten biliyordu. Ne planladığını. Belki de bir süredir biliyordu ama farkında olmadan, bilinçaltında kendini korumaya çalışarak bu bilgiyi saklamıştı.

Külle dolan boğazındaki kuruluğu yuttu. "Başından beri işin bu noktaya geleceğini biliyor muydun?"

"Yükselmeden önce bile fikirlerim vardı. Caden umduğum gibi işe yaradı, daha fazla ayrıntı çalabildi. Son parçaları bir araya getirmeye başlamak yetecek kadar. Sana düşüncelerimi ve planlarımı daha önce de anlatabilirdim ama bu çok büyük bir risk olurdu - eğer Malaphar birlikte çalıştığımızdan şüphelenirse, o zaman bu geceye, önümüze çıkan bu... *fırsata* ulaşamazdık. Nokta'yı bu kadar rahat bir şekilde bana taşıyamazdın."

"Ve şimdi birlikte çalıştığımızı bilip bilmemesi önemli değil..." "Doğru ya.

Çünkü artık her şeyin sonuna geldik." Başka bir Hafif bir gülümseme, bu seferki acımasız ama muzaffer, dudaklarını kıvırdı. "Son bir kurban ve tanrılar bu raundu kaybeder. Yani başarısız olmadın, gerçekten -aslında bunu sensiz yapamazdım."

Tanrılar kaybeder.

Uzun zamandır kardeşine, geçmişine ve soyunun yaptığı zulümlere karşı bir savaş yürüttüğünü düşünüyordu.

Şimdi Varen'in nasıl gördüğünü anlıyordu - onun *her zaman* gördüğü şekilde

o.

Bu her zaman onunla tanrılar arasında bir savaş olmuştu.

Bırak tanrılar öfkelen sin, demişti ona bir keresinde. *Beni korkutmuyorlar.*

O zamanlar gerçekten korkmuş görünmüyordu. Şimdi de korkmuş görünmüyordu,

ya da. Neredeyse huzurlu görünüyordu.

Ve Casia o anda ondan nefret etti -kendisi bu kaderi kabullenemezken onun kabullenmiş gibi görünmesinden, kalbinin kederle, ona hiçbir anlam ifade etmeyen ve muhtemelen artık hiçbir anlam ifade etmeyecek olan bir aşkla ağırlaşmasından dolayı ondan nefret etti, çünkü o giderse her şeyi nasıl, *nasıl* anlamlandıracaktı?

Nasıl yapabildi?

Kılıcını aldı ve ona uzattı.

Kabul etmedi. "Bunu yapmamı istemiyorsun."

Kılıcını uzattı. "Ne istediğimin hiçbir zaman önemi olmadı."

Zaten çok ağır olan kalbinin üzerine bir taş daha yığıldı.

Başını sallayıp, "Başka bir yolu olmalı," diye fısıldarken bile Cas kılıcı ondan aldı.

"*Olsa* bile, onu bulmak için zamanımız olmadığının farkındasınız değil mi?"

Etraflarındaki kalkan, sanki evren onlara gerçekten ne kadar az zamanları olduğunu hatırlatma ihtiyacı hissetmiş gibi, bir büyü hücumuyla titredi.

"Hadi ama sevgili kardeşim. Kraliçe misin, değil misin?"

Avuçlarındaki teri sildi, kılıcını daha sıkı kavradı ve bir adım geri çekildi. Bunu yapamazdı. Bunu yapamazdı.

Onu takip etti. "Bu rolü istemediğini biliyorum. Ben de kral olmak istemiyordum. Ama işte buradayız. Ve eğer yardımı olacaksa, bence taş için benden daha uygun olacaksın. İşte senden hâlâ şüphe duyan herkese bunu kanıtlamak için bir şans."

Gözleri sulandı ve yandı, ama gözlerini kırpmayı reddetti, kardeşinden başka bir yere bakmayı reddetti.

Başka bir büyü patlaması kalkanlarına çarptı.

Varen gözlerini tekrar ona dikmeden önce bir an için çarpma noktasını inceledi. "O geliyor. Ya o beni yok edecek ya da sen, ve sadece *biri*

Bu seçeneklerden hiçbirisi dünyamıza yarından sonra da hayatta kalma şansı vermeyecektir."

Adam yaklaştı. Ondan bir adım daha uzaklaşma dürtüsüyle savaştı. Kaçmak için. *Nereye gidebilirdi ki?* Gölge Avcısı silahı kaldırıp ona doğrulttuğunda elleri titredi; silahın ağırlığı üç katına çıkmış gibiydi.

"Sert ve hızlı vur," diye fısıldadı, gözleri kılıçtaydı. "Oyalanmak istemiyorum."

Derin bir nefes aldı.

Varen eline soluk bir büyü akımı çağırdı. Bileğinin bir hareketiyle mızrağa benzer bir şekil aldı.

Bir darbe daha etraflarındaki kalkanı sarstı.

Varen bir anda ona doğru fırladı ve büyü mızrağını ileri saplayarak Cas'ın üzerine soğuk bir güç dalgası gönderdi. Soğuk onu kavrarken bile Cas saldırıyı savuşturdu, kılıcını yakınına çekerek karşılık vermeyi reddetti.

Kapalı alanda döne döne ilerlediler, alan Ölüm enerjisiyle dolmaya devam ediyordu ve bu da onun hareketlerini giderek daha halsiz ve beceriksiz hale getiriyordu.

Tökezledi.

Büyü ciritini boğazına doğru savurdu.

Refleks son anda kılıcını kaldırarak onu kenara itti.

Varen ilahi bir hızla toparlandı ve bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde bir kez daha saldırdı, onu kılıcını tekrar, tekrar ve tekrar savuşturmak için kullanmaya zorladı, ta ki Varen bir ritme girip artık hareketlerini düşünmez hale gelene kadar. Düşünmesine gerek yoktu.

Düşünmek *istemedi*.

Ama akli hâlâ şimdiki zaman yerine geçmişe gidiyor, haftalar önce dağlarda Varen'in onu uçurumdan çektiği ve ondan cevaplar istediği anı yeniden yaşıyordu.

Neden bir tanrı olmayı kabul ettin?

Ve cevabı, şimdi ona karşı yaptığı saldırılar kadar yumuşak ve kesindi-

Çünkü bunun alternatifi senin de öyle olman olurdu.

Onu korumanın bir yolunu bulmuştu, tıpkı yıllar önce onun kendisini koruduğu gibi. Bir çember. Tamamlandığını görmek istemediği ama yine de aldığı her nefeste, ne kadar uğraşırsa uğraşsın yavaşlatamadığı kalbinin her atışında biraz daha kapanan bir çember.

Güm.

Bir bıçak darbesi daha.

Güm. Güm.

Gölge Avcısı kendi başına hareket ediyor gibiydi.

Güm güm güm.

Düşünceleri hızla çarpan kalp atışları arasında karmakarışık.

O bir tanrı. Onu öldüremem. O sıradan bir insan değil. Bu gerçek değil, gerçek değil, gerçek değil, gerçek değil. O sıradan bir varlık değil-

Birinden acı dolu bir nefes. Bir diğerinden yumuşak bir çığlık. Çarpan kalpler, tökezleyen adımlar, boğulan nefesler... Kimin sesinin kime ait olduğunu, her şeyin nerede başlayıp nerede bittiğini anlayamadı.

Dur.

Sadece *durmak* istedi. Ama

artık çok geçti.

Odak noktası şimdiki zamana, kardeşinin kalbine saplanmış kılıcının görüntüsüne, karanlık kılıcın üzerinden akan ve soğuk havada buharlaşan kutsal kanına geri döndü.

Ve tüm dünya sallanmaya başladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

A Cas önce sarsıntının gerçekten nereden geldiğini anlayamadı.
Kendisi mi? Kılıcı mı? Altındaki toprak mı?
Hiçbir şey sabit hissettirmiyordu. Hiçbir şey katı ya da gerçek hissettirmiyordu.

Kılıcın kabzası yumruğunda sıkılıydı ve kan damlaları teninde toplanıyordu.

Kılıcını Varen'in göğsünden çekti. Yeryüzüne düşmesine izin verdi. Çarpma noktasından bir çatlak ağı fırladı. Üzerini kaplayan kan kaynamış ve yanmış ve toprakta daha da fazla çatlak oluşmuş.
etrafında.

Cas kardeşinin yüzünden başka hiçbir şeye odaklanamıyordu. Gözleri odaklanma yeteneğini kaybetmişti. Dudakları titriyor, ona doğru yığılmadan önce son bir nefes alıyordu.

Onu yakaladı ve kırık zeminin tam ortasına dizlerinin üzerine çöktü. O anda tamamen parçalanıp onları yutabilirdi ve o bunu umursamazdı.

Soluk mavi enerji akımları Varen'in bedenini çevreledi, kanıyla birlikte gelişigüzel döküldü ve onu son bir şiddetli büyü gösterisiyle sardı. Büyü Cas'ın üzerine çöküp onu kör ederken, genelde ona eşlik eden o korkunç soğuğu hissetmedi. Sadece hafif bir ürperti vardı, göğsünün hem etrafında hem de içinde esiyormuş gibi görünen bir rüzgâr, aniden inanılmaz derecede boş hissettiği kalbinin tam ortasından geçiyordu.

Büyü kaybolurken, gözleri kılıcına takıldı.

Bıçağın üzerindeki kan tamamen yanmış, geriye sadece yeni cilalanmış gibi parlayan temiz çelik kalmıştı.

Ve Cas *hiçbir şey* hissetmedi. Başka hiçbir şey çatlamadı, başka hiçbir şey hareket etmedi. Ne karanlık ne de aydınlık bir enerji hissetti, ne kendi içinde, ne kılıcında, ne de

Kardeşim.

Saatler gibi görünen bir süre boyunca korkunç bir renk, ses ve his yokluğu içinde asılı kalmış, atan kalbinin dışında hiçbir şey duyamamış ya da hissedememişti - ve bu bile zayıftı.

Kafasını karıştıran hiçlik yavaş yavaş yerini uzak seslere ve donuk renklere bırakırken, kardeşinin gevşek bedenini daha da kendine doğru çekti. Garip bir şekilde hafifti, sanki onu dolduran tek şey kan ve sihirdi ve şimdi hepsi gitmişti.

Gitti.

Gözlerini düşen kılıcından ayırmadan ona sıkıca sarıldı. Kılıcın her yerinde çatlaklar oluşmuştu.  nce hafifçe parladılar, ama sonra parlamaya başladılar ve bunu yaparken çeliği takırdattılar.

Cas kardeşinin etrafına daha sıkı sarıldı ve onu yaklaştığını hissettiği kırılmadan korudu. Ve saniyeler sonra, olan oldu: Gölge Avcısı son bir kez şiddetli bir şekilde yalpaladı ve sonra paramparça oldu, parçaları her yöne u uştu.

Karanlık bir enerji dalgası durduğu yerden yukarı doğru spiral çizerek yükseldi, gökyüzüne ulaştığında dağıldı ve çevrelerini kalın, siyah bir örtüyle kapladı. Bunu büyük ve korkunç bir sessizlik izledi, ama uzun sürmedi; Cas uzaklardan gelen soluk sesleri ve fısıltılar duydu, hemen ardından sesler yükseldi, endişeli bağrışmalar duyuldu.

     işler çoktan değişmeye başlamıştı.

Vücudunun büyük bir kısmını uyulşturan kederden bile bunu hissedebiliyordu: Karanlık Tanrı'ya ve takipçilerine eşlik eden boğucu büyü ağır bir darbe almıştı ve bu savaşın -bu *dünyanın*- etrafında sıktıkları kavrama zayıflamaya başlamıştı.

Cas'ı çevreleyen karanlık örtü ince bir sis perdesine dönüştü, hâlâ ağırdı ama aşılmaz değildi.

Havadaki ve elinde tuttuğu ölmekte olan tanrıdaki g   daha da azaldı. Varen'in kenarları bulanıklaşmaya, ince ve zar zor var olan yetersiz gölgelere dönüşmeye, r zg ra yakalanmış örümcek ağları gibi uzaklaşmaya başlamıştı.

Birkaç dakika sonra gitmişti ve Cas elleriyle havayı ve toprağı tırmalamak, kaybolmadan önce o gölgelerin sonuncusunu yakalamaya çalışmak ve başaramamak zorunda kalmıştı. Boğazı o kadar kurumuştu ki zar zor yutkunabiliyordu. Boş, kan lekeli ellerine bakarken başı ve kalbi çarpıyordu, boşluk hissi o kadar büyüktü ki hareket etmekte zorlanıyordu.

Bağırışlar ve çınlayan çelik sesleri dikkatini tekrar etrafındaki dünyaya çekti.

Savaş bitmemişti.

Gözlerindeki yaşları sildi ve sendeleyerek ayağa kalktı, bakışlarını yaklaşan seslere ve ayak seslerine dikti, başka seçeneği olmadığını bilerek savaşmaya devam etmeye hazırlanıyordu.

Varen'in fedakârlığı boşa gitmeyecekti.

Sonra kendisine yaklaşan seslerden bazılarını *tanıdığını* fark etti; ona sesleniyorlardı. Birer birer sisin içinden çıkıp kendisine doğru koştuklarını görene kadar donup kaldı -Laurent, ardından hızla Nessa, sonra da Zev ve Gümüşayak.

Kırık kılıcının parçalarını taşıyorlardı. Parçalar altın-beyaz bir ışıkla parlayarak yorgun yüzlerini aydınlatıyordu.

Nessa ona ilk ulaşan oldu ve yorgunluğu her halinden belli olmasına rağmen onu sıkıca kucakladı. "Kılıcın... ne oldu?"

Laurent Gölge Avcısı'ndan geriye kalanları alıp incelerken Cas bir şekilde sesini bulmuş ve olanları çabucak açıklamayı başarmıştı.

Laurent sözlerini bitirdiğinde, "Hava değişmiş gibi," diye yorum yaptı. "Ama güç bir şeyleri sona erdirecek kadar bizim lehimize değişti mi?"

Cas emin değildi.

Nessa kaşlarını çatarak etrafı inceledi. Varen'in ölümüne eşlik eden dengesiz hava ve toprak insanları uzaklaştırmış, savaşı her yöne dağıtmıştı ama savaşın uzaklarda hâlâ devam ettiği belliydi.

Elander neredeydi?

Kaleleri ve müttefiklerinin geri kalanı ne olacak?

Cas, Laurent'a, yani kılıcına doğru birkaç adım attı.

Zev alışılmadık derecede sessizdi, dalgın bir şekilde omzuna tünemiş olan Gümüşayak'ın kulaklarını kaşıyordu. O da Gölgeavcısı'na bakıyordu, gözleri parlıyordu. Belki de Cas'ın gücünün ne kadarının kılıç parçalandığında onunla birlikte gittiğini ve kaybedecek daha ne kadar şeyi kaldığını merak ediyordu.

Cas bu soruların cevabını da bilmiyordu.

Ama arkadaşları hâlâ paramparça olmuş parçalara tutunuyorlardı ve o da biliyordu ki sonuna kadar onlara tutunacaklardı. Ve bu onu harekete geçirmek için yeterliydi.

Kılıcın kabzası çatlamış, Güneş'in Kalbi'nin içinden geçen bir çizgi zaten kırık olan mücevherlerini bölmüştü. Sadece pürüzlü bir kütük

bıçaktan geriye kalanlar. Arkadaşlarının elindeki parçalar gibi, sivri uçları da altın beyazı bir ışıkla parlıyordu.

Kırık ama hala parlak.

Güneş Tanrıçası'nın sesi kafasının içindeydi, son buluşmalarında söylediği sözler düşüncelerine fısıldıyor, bir geminin yelkenlerini dolduran ılık bir rüzgâr gibi onu dolduruyordu.

Sıkıca tutun. Geri dönme zamanı.

Cas o gün yorgun düşmüş ve savaş alanına dönmekten korkmuştu; o derin yorgunluğu ve korkuyu hâlâ hatırlıyordu. Yine de geri dönmüştü. Herkes - kendisi de dahil- onun bittiğini düşündükten sonra bile savaşmaya devam etmişti.

O zaman da işi bitmemişti, şimdi de bitmemişti. Laurent'tan kırık kılıcını aldı ve yürümeye başladı.

Çok uzaklarda, etrafındaki tüm gökyüzünden daha karanlık görünen bir gökyüzü parçası görmüştü. Onu orada hissetmişti - Gölge Tanrısı hâlâ kaosunun tohumlarını ekiyor, pençelerini ölümlüler âlemine batırmaya ve orada tutunmaya ya da çıkarken onu mahvetmeye çalışıyordu.

Ve birden harabeye karşı savaşan başka bir varlık hissetti.

Elander.

Diğer müttefiklerine ne olduğunu bilmiyordu ama *onun* olduğu yer burasıydı, bundan emindi: Bir kez daha ayağa kalkacak gücü bulana, kılıcını alıp onunla birlikte o karanlıkla yüzleşene kadar karanlığı uzakta tutmak.

Büyüsünü hissetti ve ona doğru kendi dalgasını gönderdi, aralarında ne kadar yıkım ve harabe olursa olsun onun hissedebileceğini bildiği bir sinyal.

Ben hala buradayım.

Gücü bir dakika sonra cevap verdi, ona yöneldi ve tenini ürpertti.

Hızını artırarak yanmış ve çatlamış zeminde koşmaya başladı, arkadaşları da hemen arkasındaydı.

Karanlık gökyüzü parçası kısa süre sonra tam üstlerindeydi.

Sağda solda savaş devam ediyor, askerler ve canavarlar çarpışmaya ve toprağı sarsmaya devam ediyordu. Cas uzaktan Fırtınalar Tanrıçası ve kız kardeşinin sihirlerini kullanarak bir grup askere yardım ettiklerini ve düşmanlarını alt ettiklerini gördü.

Müttefiklerinden bir grup daha diğerk taraftan yaklaştı -en azından savaş alanının bu bölümünde sayılar değişmiş görünüyordu; düşmanları artık onlardan sayıca üstün değildi. Cas yerde Ethswen mührünü taşıyan yarım düzine sancak saydı, çamurlanmış ve yassılaşmıştı. Moreth sancakları da ölenlerin arasına dağılmıştı ve ona yardım eden Moreth askerleri böyle sancaklar taşımıyordu.

Durduğu yerin görüş alanında artık düşman sancakları dalgalanmıyordu.

Ne Ateş Tanrısı ne de Zaman Tanrıçası ortalıkta görünmüyordu.

Gökyüzü azıcık da olsa aydınlanıyor gibiydi, birkaç yıldız karanlık örtünün içinden geçmeye çalışıyordu.

Ve orada, tam ileride, kan, cesetler ve çiğnenmiş beyaz çiçeklerle dolu bir tarlanın üzerinde Cas sonunda kralını gördü.

Müttefiklerinin geri kalanından ayrı duruyordu; onlarla Karanlık Tanrı arasında duran tek varlıktı. İki si karanlık tepelerin fonunda dramatik bir ışık ve gölge gösterisi yarattı, büyüleri giderek artan çılgın bir enerjiyle birbirine çarptı ve çarptı.

Askerlerinden bir grup daha o tepelerden birinin üzerinde yükseldi ve Malaphar'ın dikkati onların yönüne kaydđ, elinde gölgelerden bir kılıç belirdi.

Elander askerleri korumak için harekete geçti-

Cas elini kaldırdı ve aynı nefeste şimşeği çağđrdđ; şimşekten oluşan koca bir fırtına önündeki tarlada şiddetle kırıldı, yeri ve ağaçları salladı ve Karanlık Tanrı'nın gözlerini ona çekti.

Onun bakışları altında irkilmedi. Dik durdu ve çağđrmaya devam etti, bir zamanlar onu dehşete düşüren fırtınaların en kötüsü kadar parlak ve korkunç bir fırtına çağđrdđ.

O anda hiç korkusu yoktu; o dehşetin, fırtınanın ta kendisiydi ve emrine giderek daha fazla şimşek çağđrmaya devam etti. Havaya fırlattđęı şimşekler, bulunduğu yeri ıskalamayı imkânsız hale getiriyordu. Tıpkı o tanrının daha önce yaptığı gibi, *çađđrđyordu*. Ona cevap vermesi, onun için hazırladığı büyü izini takip etmesi için meydan okuyordu. Bu sefer ona gelecekti, tam tersi değil.

Ve bunu bitireceklerdi.

Onun çağđrısına cevap vermesi uzun sürmedi.

Elander'in dikkati yeni gelen askerler tarafından dağıtılmışken, Malaphar'ın sırtından siyah kanatlar açıldı ve onu sadece

birkaç güçlü vuruş.

Cas'ın üzerine karanlık enerjiden oluşan bir telaşla indi ve yuvarlanan otlar, uzuvlar, toprak ve enerji kasırgasına kapılmış olan diğer her şey.

Cas enerjiyi ve enkazı kenara atmak için bir kalkan çağırdı.

Kalkana daha fazla vurarak onu geriye doğru tökezletti.

Ayağa kalktı ve adamın pençeli elinin bir hamlesine bir başka kalkan büyüü dalgasıyla karşılık verdi.

Onu savuşturmak eskisinden daha kolay oldu; Nokta'nın parçalanmasıyla yavaşlamıştı ve etrafındaki gölgeler de daha durgundu, karanlıkları daha az katıydı ama yine de devasa ve korkunçtu, varlığı havayı daha ağır ve nefes almayı, içinde hareket etmeyi daha zor hissettiriyordu.

Ona bir kez daha pençe attı, kalkanının bir parçasını kenara ayırmayı başardı ve silahsızlandırmanın ardından hızla onu uçuran bir darbe indirdi. Birkaç metre ötedeki küçük bir ağaca çarptı ve çimlere düşmeden önce ciğerlerindeki nefesi kesti.

Malaphar yavaş ve temkinli adımlarla onun buruşuk bedenine yaklaştı, karanlık etrafını bir pelerin gibi sarmıştı. Konuşuyordu, nefesinin altında kelimeler tıslıyordu ama hiçbirisi insan diline benzemiyordu.

Havadaki ağırlık daha da bunaltıcı hale gelmiş, Cas'a sanki yere bastırılıyormuş, tek başına bir adaya atılmış ve yanında acıdan başka hiçbir şey yokmuş gibi hissettirmişti.

Ama karanlık okyanusta, dönen görüşünün ötesinde biri bekliyordu - tıpkı daha önce olduğu gibi ona sesleniyorlardı.

Yalnız değildi.

Tanrı'nın takipçileri Antaeum Noktası'nın yok edilmesi ve bunun sonucunda gücün el değiştirmesiyle kaçmaya başlamıştı. Ama Cas'ınkiler kaçmamıştı. Toplanıyorlardı, şimdi bile ona yardım etmek için acele ediyorlardı. Sonuna kadar onu takip ettiler, kırılmış ve yenilmişlerdi ama hâlâ savaşıyorlardı. Kanıtı görmek için başını kaldırıp bakması yeterliydi; arkadaşları Karanlık Tanrı'nın hemen arkasındaydı ve hâlâ ışık saçmaya devam eden kılıcının parçalarını tutuyorlardı.

Etrafında dolaşan tehlikeli gölgelere daha fazla yaklaşmalarını engellemek için bir elini kaldırdı.

"Parçalara sıkıca tutunun," diye seslendi, ayağa kalkmak için mücadele ederken onlara olduğu kadar kendine de sesleniyordu.

O parçaları tutuşlarını ayarladıklarında, bir şeylerin yükseldiğini hissedebiliyordu - onları gelecek olan serpintiden koruyacak büyü dalgaları. *Öyle umuyordu.*

Ve onlar sıkıldıkça, kendisinin de tuttuğu kırık kılıç parçasından daha fazla güç yayıldığını hissettiğine yemin edebilirdi - sanki o onları koruduğu kadar *onu* da koruyorlarmış gibi.

Onları neredeyse Vitali'nin kendisi olarak hayal edebiliyordu, Şafakkeep'te karşılaştığı taştan nöbetçiler gibi etrafında duruyorlardı. Ama onlar yaşıyordu, nefes alıyordu ve aslında yardım çağrısına cevap veriyorlardı.

Kırılan kılıcının her bir parçasından yükselen büyü kısa sürede inkâr edilemez hale gelmişti, kendi gücüyle mi yoksa daha karmaşık, daha ilahi ve kadim bir şeyle mi ortaya çıktığını bilmiyordu. Ama göz kamaştırıcı olmaya başlamıştı.

Altın ışık -ve ona eşlik eden güç- her yönden geliyor gibiydi.

Karanlık Tanrı ışığın içinde dönerek çeşitli güç dalgalanmalarını öfkeyle savurdu. Amaçsızca savuruyordu.

Kafası karışmış, Cas fark etti.

Müttefikleri de bunu fark etti ve daha da kafa karıştırıcı şekillerde hareket etmeye başladılar.

Çok geçmeden onlara Gökyüzü ve Fırtına Tanrıçaları da katıldı ve alanın karşı taraflarında pozisyon alarak kendi ışıklarını çağırdılar ve zaten öfkeli olan tanrının etrafında bir çember oluşturmak için her yöne gönderdiler -Giderek daha parlak, daha kör edici hale gelen farklı türden ışıklardan oluşan bir çember.

Bu Cas'a ihtiyacı olan avantajı sağladı.

Görmesine gerek yoktu; karanlıkta yolunu bulabilir, ışığın yerini Malaphar'ın gölgelerine bıraktığı yerleri hissedebilirdi. Tek yapması gereken o gölgelere nişan almaktı.

Yani yaptığı şey buydu.

Kılıcına sıkıca sarıldı ve büyü içgüdülerinin onu yönlendirmesine ve hedefine doğru çekmesine izin verdi.

Malaphar onun geldiğini gördü ve göğsüne doğru pençe attı-

Eğildi ve döndü, bir kez daha tanrıyla yüz yüze gelene kadar kırık dökük, molozlarla dolu zeminde hızlıca manevra yaptı.

Hareketleri artık sadece kendisine aitmiş gibi görünmüyordu; o gün Drow Nehri'nin kıyısında hissettiği gibi hissediyordu: sanki sadece bir insan değil, Yaşam Tanrıçası'nın üzerinde çalıştığı bir araçtı. Yine de nehir kıyısında olduğundan daha fazla farkındaydı - belki de hiç olmadığı kadar kendinin, aldığı her zor kazanılmış nefesin, yaptığı her güçlü hareketin, sahip olduğu her büyü damlasının farkındaydı.

Tanrıça ve kraliçe birleşerek ileri atıldı ve Gölge Avcısı'nın kırık kılıcını üzerinde beliren karanlığın tam kalbine sapladı, gölgeler Malaphar'dan taşıp onu yutarken tutunmaya çalıştı.

Gölgelerle birlikte soğuk da geliyordu - Ölüm büyüüne eşlik eden tanıdık, vahşice acı bir soğuk. Bu soğuk ona şimdi kardeşini düşündürüyor, kalbindeki yeni kırılmış, çiğ yeri dürtüyor ve bacaklarının her an altına çökecekmiş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ama ayaklarının üzerinde durdu, soğukta ve karanlıkta dayanmaya çalıştı, ta ki sonunda kırıldığını görene kadar-

Işık.

Savaş alanının her köşesinden ona doğru akıyordu. Her bir arkadaşından, takipçilerinden, onun yanında duran ilahi varlıklardan. Ve tam da tüm bu birleşik gücün ağırlığı altında ezilmeye başlamışken, Elander aniden yanında belirdi; bir kolu beline dolanmış, diğeri ise kılıcını sabitlemesine yardım ediyordu. Tehdit etmeye devam eden karanlık dalgaları boyunca onu tuttu, ta ki etraflarını saran ışık yenilmez, daha sıcak ve içeri girmeye çalışan her türlü tehditten daha parlak hale gelene kadar.

Dünyanın tanıdığı en parlak ışık.

Sonunda durulmaya, solmaya başladığında, bu değişim başını döndürdü. Gözlerini ayarlamak için birkaç kez kırıştırdı, sonra Elander'in kucağından titrek bir adım atarak başını yukarı kaldırdı ve açık bir gökyüzü görmeyi umdu.

Kumaş yırtılmasına benzeyen bir ses onun etrafında dönmesine neden oldu.

Her şey bir solukta oldu; bir tür kapı açıldı, havada bir yarık açıldı, Elander'la arasında kara bulutlar dolaşmaya başladı.

Ve Karanlık Tanrı bir şekilde hâlâ *oradaydı*, gözleri kara bulutların ortasında vahşi meşaleler gibi yanıyordu, pençeleri kanlıydı ve onu çağırıyordu. Ağzı hareket etmiyordu ama yine de kafasının içinde onun sesini duyuyordu, daha önce kullandığı o insanlık dışı dilin korkunç tıslamalarını.

Sonra tek bir cümle, net ve kulaklarının arasında kükreyen-

Eğer bu diyardan sürülürsem, sen de benimle geleceksin.

Kılıcını hazırladı ama onunla hiçbir şey yapamadı; kaslarını ele geçiren baskı çok büyüktü. Sanki dünya parçalanıyormuş gibi hissediyordu, tanrının ortadan kayboluşu bir girdap yaratmış ve ikiye ayrılma riski olmadan artık ona karşı koyamayana kadar çekmiş ve çekmişti. Kılıcını değil ama gücünü bıraktı, artık gölgelere karşı savaşmıyordu ama onların kendisini ele geçirmesine ve içine çekmesine izin veriyordu.

Bunu hiç vakit kaybetmeden, tamamen ve eksiksiz bir şekilde yaptılar.

Nereye sürüklendiğini bilmiyordu ama sanki bedeninden çekilip çıkarılmış gibi hissediyordu, ruhu aşkınlaşıyor ve süzülüyordu, sonunda geri batmadan ve bir tür farkındalığı beraberinde getirmeden önce çılgınca savruluyor ve hırpalanıyordu.

Her iki yanında kara bulutlar vardı. Altında gri bir zemin. Üzerinde seçebildiği hiçbir şey yoktu. Hâlâ parçalara ayrılma tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi hissediyor, derisi vücudundan kaçmaya çalışıyormuş gibi sürünüyordu.

Bu onların dünyasındaki cehennemlerden biri miydi?

Burası yaşayan insanlara göre bir yer değildi. Bundan anında emin oldu. Ama henüz tamamen kapanmamış olan geçitten hâlâ yaşayanları *görebiliyordu* ve odaklandığı şey de buydu: diğer taraf. Savaş alanına. Gökyüzü. Bulutlar açılıyor, gün ışığının en zayıf izini ortaya çıkarıyordu.

Geride bıraktığı dünyada şafak söküyordu.

Ama çok uzaktaydı.

Ona yakın olan tek şey kara bulutlar ve uzanan gölgelerdi, siyah dallar sanki geçmeye çalışıyormuş gibi geçidin kenarlarını tırmalıyordu, sanki Malaphar onu sürükleyip götürdüğü o ölümlü dünyada bir iz bırakmaya çalışıyordu.

Geri dönüş yolunu bulabilmesi için yol gösterici bir işaret mi?

Cas diz çöktü ve kırık kılıcını yere sapladı. Gride çatlaklar oluşturdu, altın güç akan çizgiler iki yanında bir duvara dönüştü, geçidi kapattı ve etrafındaki karanlığın içeri sızmasını engelledi. Savaşmaya devam edebildiği sürece ne o dünyaya ne de sevdiği insanlara ulaşamayacaktı.

Başını eğip odaklanırken sadece o insanları düşündü.

Onu tekrar bir araya getirecek kadar güçlü bir aşk.

Başını tekrar kaldırdığında etrafındaki soğuk, kara bulutlar geri çekilmişti.

Nefes verdi - amacına uygun yaşanmış bir hayatın yorgun ama huzurlu son nefesi. Vücutu çöktü. Tekrar nefes almak için enerjisi kalmamıştı. Kılıcını tutuşu kaydı.

Bıçak tamamen parçalanmadan önce son bir parlak ışık gösterisiyle titreşti ve sonra aşağı yuvarlandı, sonsuz altın dalgaları içinde boğuldu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

W Dünya durulduğunda ve büyü kaybolduğunda, Elander kendini kırık dökük toprakların arasında diz çökmüş, kalbi hızla çarparken ve ciğerleri ağrırken buldu. Yaşadığı enerji patlamasının kalıntıları temizleniyordu. Havayı yırtıp geçen garip geçit kapanmıştı. Her şeyin tarif edilemez bir *sonrası vardı*. Oraya ulaşmışlardı -ya da ona yakın bir yere- ve o bir şekilde hâlâ hayattaydı.

Ama karısı gitmişti.

Nasıl?

O da tam oradaydı. Zaferin eşiğindeydiler, bunu hissetmişti -Karanlık Tanrı'nın gücü ellerinden kayıp gidiyor, dünyanın kendisi değişiyordu. Casia o vardiyaların ilkinden sonra hâlâ ayaktaydı. Nefes almak, gökyüzüne bakmak için uzaklaşmıştı, adam gitmesine izin vermişti ve sonra...

Ayağa kalkacak gücü bulana kadar o son anları kafasında tekrar tekrar canlandırdı. Duman ve sabahın erken saatlerindeki sisin birleşiminden oluşan puslu havada gözlerini kısarak etrafta bir tur attı.

Karanlıkta boğuklaşan sesler etrafından yükseliyordu.

İnsanlar yakınlarda hareket ediyordu. Çatışmalar yeniden başlıyor, tartışmalar patlak veriyor, karışık emirler bağırılıyordu.

Kılıcını hazırladı, karanlığın içinde ilerlemeye devam ederken neyle karşılaşacağından emin değildi. Kılıcı tutuşu gönülsüzdü; savaşmaya devam etmek *istemiyordu*. Dünya garip, uzak ve... bitmiş hissediyordu. Eğer o gerçekten gitmişse hiçbir savaşa değmezdi.

Gerçekten gitmiş olamaz.

Çatlamış toprağın üzerinde yürüdü, hareketsiz bedenlerin, atılmış silahların, düşmüş sancakların arasından dolambaçlı yollardan geçti. Uyuşmuş olmalıydı

Ama bunun yerine benzer savaş alanlarında yaptığı her yürüyüşü yeniden yaşıyordu. O olmadan sona ulaşmak için savaştıkları her şeyi, dökülen tüm kanları ve katlandıkları tüm kayıpları...

Bu doğru olamaz.

Soryn'i gördü. Onu görür görmez, askerlerinden biriyle yaptığı konuşmayı çabucak bitirdi ve onun yanına koştu.

"Dakikalar önceki ışık..." diye başladı, sesi hafifçe titriyordu ve gözleri sonunda ona sabitlenmeden önce çevrelerini araştırıyordu. "Kraliçe nerede?"

Bu soru neredeyse onun felaketi olacaktı.

Seni bulamayacağım hiçbir yer yok.

O kadar uzun zamandır cevap buydu ki, bunu kanıksamıştı. Ama şimdi onu bulamıyor, ne kadar uğraşırsa uğraşsın onun hayatını ya da büyüsunü hissedemiyordu. Bu yüzden Soryn'in sorusu karşısında sadece başını sallayabildi.

Bilmiyorum.

Caden'in kılıcını kavrayışı, müttefiklerinin onlara yetişmesiyle daha da gevşedi. Herkes Casia'ya ve kılıcına doğru akan ışığı görmüş ve çoğu da hissetmişti. Çoğu portalın açılışını, dünyayı nasıl şiddetle ikiye ayırdığını ve uzanıp onu içine çeken tuhaf karanlığı da görmüştü.

Karanlık Tanrı'nın varlığının son, umutsuz saldırısı olduğuna inandıklarından beri onu kimse görmemişti.

Teker teker Elander'a baktılar ve Soryn'in yaptığı gibi sessizce onu sorguladılar.

Tekrar tekrar Casia'yı ya da onun gücünü artık hissedemediğini açıklamak zorunda kaldı. Kendi büyüsunün köreldiğini hissetti. Hâlâ orada, keder katmanlarının altında gömülü ama anlamsız. Ne kadar çağırırsa çağırsın, Casia'nınki cevap vermiyordu.

Diğerleri de arayışta ona katıldılar, savaş alanında ilerlediler, çarpışan son askerleri ayırdılar, etraflarında döndüler ve olanların ağırlığı altında dengelerini bulmaya çalıştılar. Elander'in hissettiği keder kısa sürede hepsinin yüzüne yansdı. Etraflarında savaş sona eriyordu ama bu sona erişin bedelini inkâr etmek gittikçe zorlaşıyordu.

Bir araya toplandılar ve birleşik bir grup -Elander, Laurent, Zev, Nessa ve Soryn- olarak olayın ardından ilerlemeye devam ettiler. Gümüşayak bir cansız bedenden diğerine sıçırıyor, kokluyor ve sızlanıyordu. Onlar yürürken başka askerler de onlara katıldı, enkazı ayıklamaya ve buradan nereye gideceklerine karar vermeye çalışıyorlardı.

Soryn, Ateş Tanrısı ve canavarlarının kısa bir süre önce burayı yakıp yıktığının kanıtı olan, hâlâ için için yanan geniş bir alana bakan bir tepenin zirvesinde durdu.

"O kadar çok canavar... Kale Tanrısı ve büyüyle birlikte *ortadan kayboldu*," dedi Soryn, ses tonu merak ve endişeyi bir arada barındırıyordu. "Ve büyüm değişmiş gibi hissediyorum. Yok olmamış ama değişmiş. Elander'in dediği gibi körelmiş. Konuştuğum tüm büyü kullanıcıları da aynı şeyi söyledi. Sanırım pek çoğunun geri çekilmesinin nedeni bu... tedirginler, emin değiller."

"Çünkü bundan sonra ne olacağını kim bilebilir?" dedi Nessa, bakışları uzakta hâlâ savaşıyor bir grup askere takılınca biraz tökezledi. Laurent bir kolunu Nessa'nın omzuna doladı ve hep birlikte yürümeye devam ettiler, hâlâ cevaplar arıyorlardı.

Arama sonucunda Casia'dan bir iz bulunamadı. Tanrılar ya da tanrıçalar da yoktu. Savaş alanı dengesiz enerjiler ve dağılmış, kafası karışmış ölümlülerden oluşan bir çöplüğe dönüşmüştü.

Elander'i tanıdık bir korku sardı; aslında uzun zaman önce bu düzlemi aşmış olduğu korkusu. Kaderi tanrılarla, ilahi kılıçla ve Güneş Tanrıçası'nın ona verdiği görevle çok sıkı bir şekilde iç içe geçmişti. Şimdi bu görev sona ermiş gibi görünüyordu ve bu yüzden bu dünya onun gitmesine izin vermişti.

Ve o anda düşünebildiği tek şey, onunla birlikte olmayı nasıl dilediğiydi.

Ama o hâlâ buradaydı ve dünya durması gerekiyormuş gibi gelse de durmamıştı. Bu yüzden hâlâ yürüyordu ama artık nereye gittiğine pek dikkat etmiyordu - Laurent durana ve grubun geri kalanı onu takip edene kadar.

Laurent, "Düşmanlarımızın çoğu şu an için geri çekilmeyi tercih etmiş görünüyor," dedi.

"Her an yeniden toplanıp geri dönebilirler," diye belirtti Soryn. "Hâlâ endişelenmemiz gereken çok şey var ve işler çözülmekten çok uzak."

Bir anlaşma mırıltısı duyuldu.

Soryn bakışlarını herkesin üzerinde gezdirdi, hesap yaptı ve en uzun süre Elander üzerinde duraksadıktan sonra ekledi, "Casia her neredeyse, işler yoluna girene kadar hareket etmemizi isteyecektir."

Elander bunu inkar edemezdi.

Ama Soryn ve etraflarındaki askerler dağılırken, Elander hareketsiz kaldı. Laurent, Nessa ve Zev birkaç dakika onun yanında kaldılar ama sonunda onlar da aramaya devam etmek, yas tutmak ve bu yıkımı ellerinden geldiğince atlatmaya çalışmak için yola koyuldular.

Hepsi gittikten sonra Elander elini kaldırdı ve Casia'nın hissedebileceği bir büyü çağırmak için son bir kez daha denedi.

Bir an sonra hafif bir sıcaklık titreşimi hissetti.

Sesin geldiği yöne doğru döndü. Tereddüt etti, onu takip ederse ne bulacağından korktu ama sonunda kendini hareket etmekten alıkoyamadı. Eğer bir şans varsa...

Sıcaklığın kaynağına ulaştığında Casia'yı bulamadı ama tanıdık bir şeyle karşılaştı: Kılıcı bir şekilde onsuz geri gelmişti ama sadece bazı parçaları.

Arkadaşlarının topladığı kırık parçalardan farklıydı; bunlar yeni parçalanmıştı, Malaphar'a saptığı kabzanın ve sivri çeliğin kalıntılarıydı. Diz çöktü ve soğuk toprağı eliyle yoklayarak tüm parçaları toplamaya çalıştı. O kadar çok parçaya ayrılmıştı ki tanınması zordu ve ne olduğundan emin olmasının tek nedeni ondan yayılan zayıf sıcaklığı hissedebilmesiydi... ve Güneşin Kalbi, bir zamanların merkez parçası parçalanmış kulpun bir parçası da yakındaki toprakta duruyordu.

Sürünerek Kalp'e doğru gitti ve onu eline aldı. Parmaklarını parçalanmış mücevherlerin, çatlamış yüzün üzerinde gezdirdi. Onu avucunun içine aldı ve keskin, kırık kenarlarının Savnas bıçağının avucunda bıraktığı ize bastırmasına izin verdi. Atışı tamamen kaybolmadan önce son bir kez daha titreşti.

Topuklarının üzerinde geriye yaslandı, hâlâ Kalbe sıkıca tutunuyordu.

Bulutlar açılıyor, duman ve sis nihayet kalkıyor ve ortaya kırmızının ve turuncunun akla gelebilecek her tonuyla bezenmiş bir şafak gökyüzü çıkıyordu. Gerçekten de gün doğmuştu, umdukları kadar parlak ve ışıltılıydı.

Avucuna, üzerindeki sembole baktı ve ettikleri yemini hatırladı. O sembole yaslanan Kalp hâlâ atmıyordu. Ama arayışı sona ermemişti. Onları ayıran şey ne olursa olsun, onu tekrar bulacağına yemin etmişti.

Ve ne kadar uzun sürerse sürsün, yapacağı şey buydu.

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM

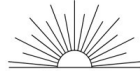
C gözlerini açamadı. Çok uzun bir süre değil, ta ki bir elin yanağına dokunduğunu hissedene ve belli belirsiz tanıdık gelen bir ses duyana kadar. Bu sesle birlikte içinde bir sıcaklık oluştu.

ve gözleri, kendisini uçsuz bucaksız bir gece gökyüzünde, parıldayan altın ve gümüş yıldız ışığı sağanaklarının etrafından aşağıya doğru süzüldüğünü görece kadar açıldı.

Aşağıya baktı ama hiçbir şey göremedi.

Bir elini yüzüne doğru uzattı, kendini uyandırmak için çimdik atmaya niyetlendi, ancak parmakları etrafında kapanacak katı bir şey hissetmedi.

Tüm bunlar yorgun zihnine hiçbir anlam ifade etmiyordu, bu yüzden kendi içine sıkıca kıvrıldı ve uykuya geri döndü.

Tuhaf rüyasından nihayet uyanmayı başardığında yalnızdı ve yumuşak çimlerin üzerinde dinleniyordu.

Kılıcının bir parçası avucunun ortasında bir kesiğe neden olacak kadar sıkı bir şekilde yumruğuna saplanmıştı. Kurumuş kan Elander ile paylaştığı evlilik sembolünü kaplamıştı. Kırık çeliği de kaplamıştı ve kılıcın geri kalanının nereye gittiğini bilmiyordu.

Nereye gittiğini bile bilmiyordu. Arkasında bir şey hareket etti.

Yorgunluğuna karşı savaştı, başını kaldırdı ve etrafında döndü. Beyaz ve altın rengi cüppelere sarınmış bir kadın onu bekliyordu. Koyu teni gece gökyüzü ve Cas'ın rüyasından düşen ışık gibi parıltıyordu. Fildişi kanatları sırtına doğru katlanmıştı, narin tüyleri kendisinin yarattığı ılık esintide dalgalanıyordu.

İsim Cas'ı yumuşak, saygılı bir nefesle terk etti.

"Solatis." Tanrıça gülümsedi.

Cas etrafını daha fazla inceledi, bu hayranlık uyandıran varlıkla en son yüz yüze geldiğinde olduğu gibi öldüğünden korkuyordu.

Ama eğer burası bir tür öbür dünyaysa, son derece sade bir yerdi; görebildiği kadarıyla yeşil çimenlerden ve soluk mavi gökyüzünden başka bir şey yoktu.

"Burası neresi?" diye sordu.

"*Galathdiel*." Solatis'in sesi, uykunun son düşüncelerini kovalayan sabahın erken saatlerindeki kuş sesleri gibi saf ve parlaktı. "Yukarı göklere açılan bir geçit. Tanrılar için bir yer, ölümlüler için değil."

Cas daha dik oturdu, parmaklarını şakağına bastırdı ve başını salladı. "Ben bir tanrı değilim."

Solatis usulca güldü, altın rengi gözleri sanki Cas ona sonsuza dek düşündüğü bir sorunun cevabını vermiş gibi parlıyordu. "Hayır, değilsin. Sizi buraya geçici bir mola için getirdim. Gölgeler Tanrısı'nın son, umutsuz hareketinin zorladığı bir karar... Onu içine ittiğin cehennem diyarına seni de çekmek için çok uğraştı ve başarılı olsaydı..." Derin bir nefes aldı. Tekrar gülümsedi. "Ama yapmadı. Ona son bir kez direndin ve sonra ben araya girdim. Buradasın çünkü seni ölümlüler diyarına geri göndermektense kısa sürede buraya getirmek daha kolaydı."

"Daha kolay mı?"

"Bu âlem ile Malaphar'ın şu anda içinde hareket ettiği âlem arasındaki perde, burası ile ölümlüler âlemi arasındaki perdeden daha zayıf. Özellikle de şimdi, ölümlüler diyarını korumak için yaptıklarından sonra."

O ne yapmıştı?

Cas hepsini hatırlayamıyordu. Tek bildiği, kendini bitkin ve dağılmış hissettiğiydi, bu huzurlu yerde bile huzursuzdu, sanki bazı parçaları başka bir yerde bırakılmış gibiydi.

Solatis elini uzattı. "Hadi biraz yürüyelim, olur mu?"

Cas tanrıçanın onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Yumuşak çimenler boyunca onu takip etti, tanrıçayı çevreleyen sıcak hava gücünü artırdı.

Solatis, Cas'a sıcaklığı tamamen içine çekmesi ve enerjisini yeniden kazanması için bir şans vermek istercesine birkaç dakika boyunca konuşmadı.

"Geçmiş yaşamının sonunda seni gerçekten neden kurtardığımı biliyor musun?" diye sordu tanrıça sonunda. "Ya da daha doğrusu, neden *kurtarılmaya izin verdiğimi*? Elander'in koruyucu güçleri yeniden ortaya çıkıp ruhunu ölümlüler âlemine geri çektiğinde neden müdahale etmedim?"

Cas'ın verebileceğini düşündüğü birkaç cevap vardı ama tanrıça bunların hiçbirini gerçekten soruyor gibi görünmüyordu.

"Çünkü müdahale edebilirdim," diye devam etti Solatis. "Bu daha önce görülmemiş bir şeydi, en hafif tabirle ilahi mahkemeler arasında tartışmalı bir noktaydı. İnsanların sadece tek bir hayat yaşamasının bir sebebi vardır. Ve onun büyüünün seni Kethra'nın kraliyet ailelerinden birine yönlendirmesi ve bunu takip edebilecek tüm karmaşık şeyler... Bunun bir risk olacağını biliyordum. Bunu durdurabilirdim."

Cas elindeki kılıç parçasını daha sıkı sıktı ve olayların ne kadar *karmaşık* olduğunu düşündü.

"Ama bunu durdurmadım çünkü senin hakkında bir şeyler hissediyordum," dedi tanrıça. "Ve sen beni defalarca haklı çıkardın. En karanlık anlarda bile ışığa tutundun ve geçmişe dönüp tüm karmaşıklıklarına ve belirsizliklerine rağmen dünyanın ve kendinizin geleceği için savaşıyor son testi de geçtin."

Cas onlar yürürken gökyüzüne baktı. Bu kararı verirken herhangi bir sınavı geçmeyi düşünmemişti. Ama şimdi başına ne gelmiş olursa olsun, yine de bu kararı verdiği için memnundu. Çünkü artık dünyasının çılgın bir tanrı tarafından şekillendirilmemiş bir gelecek şansı vardı.

"Hem bu yaşamında hem de diğer yaşamlarında *insan* olduğunu kanıtladın," dedi Solatis, "ve sanırım artık bunun bir zamanlar düşündüğün gibi bir zayıflık olmadığını anlıyorsun."

Etraflarındaki her şey gibi yüzeyi de huzurlu olan küçük bir gölün kenarında durdular.

"Bu bir güç ve ileride ihtiyacın olacak," diye devam etti tanrıça. "Çünkü tanrıların ölümlüler diyarındaki zamanı sona eriyor."

Bu açıklama Cas'ın içini bir belirsizlik ürpertisi kapladı.

Tanrıçanın sesi yumuşak ve güven verici olmaya devam etti. "Bunu uzun zaman önce gördüm. Moraki dostum da öyle. Elbette Malaphar'ı başlatan da buydu.

...her şeye giden yolda. O alemdeki nüfuzundan vazgeçmeye hazır değildi."

Cas bunu düşündü. "Yani ölmemiş. Sadece ölümlüler diyarından gitmiş."

"Hayır, ölmedi." Solatis bir elini suyun üzerine uzattı. Elinden düşen bir ışık damlası tüm gölü soluk bir altın tonuna dönüştürdü. "Ben de öyle. Bizim gibi varlıklar söz konusu olduğunda *ölü* doğru kelime değildir. Ancak onun gücü, sizin ev dediğiniz diyardan uzakta mühürlenmiş durumda. Artık o dünyaya geri dönmelerini sağlayacak bir Nokta'ya -Antaeum ya da başka bir şey- sahip değil."

"Yani o gitti... ama sen de öyle..." Cas tanrıçanın yansımasını, altın gözlerinin ve tenindeki parıltıyan desenlerin yeni dönüşmüş gölle nasıl birleştiğini inceledi. "Yoksa sen mi? Çünkü daha önce gittiğini sanıyordum ama geçen haftalarda seni birkaç kez yanımda hissettim. Bunu hayal mi ettim?"

Tanrıça başını salladı, gülümsemesi biraz kasvetli bir hal aldı. "Drow Nehri'nde seninleydim ve kılıcını düşmanımıza sapladığın o son anlarda da seninleydim. Elimde kalan tek şey, senin diyarında tutmayı başardığım azıcık gücü, onu en çok ihtiyaç duyduğun anlar için saklamıştım. Ama korkarım ki artık gerçekten tükendi. Ve böylece yollarımızı sonsuza dek ayırmamız gereken yere ulaştık."

Cas yansımalarından uzaklaşıp tanrıçanın gerçek yüzüne baktı ve onu bir daha asla göremeyeceğini hayal etmeye çalıştı. Ama yapamadı.

"Dünyanızın ölümlü bir kraliçeye herhangi bir tanrıçadan daha çok ihtiyacı olacak," dedi Solatis. "Ve onun yanında bir krala."

Elander'den bahsedildiğinde kalbi birkaç kez çarptı ve tanrıçanın gülümsemesi bir kez daha parladı.

"Senin yanında durmaya layık olduğunu kanıtlamış bir kral bence," diye devam etti Solatis. "Çünkü bir tanrı olarak bile ölümlülere özgü bir kalbi vardı. Başlangıçta bunun bir zayıflık olduğunu düşündü, tıpkı senin gibi; ama o da senin gibi büyüdü. İkinizin kaderinin birbiriniz için ve dünyanızın tarihinde böylesine önemli bir rol oynayacak bir tahtın yönetimi için yazıldığına inanmam için bir sebep daha."

"Ve bizim sihrimiz..."

"Sözde Marrland İmparatorlukları'ndaki büyüyle birlikte eninde sonunda yok olacak. Birkaç nesil sonra saf insanların gerçek çağı başlayacak. O zamana kadar, sihrini bu topraklar için kullanmaya devam edeceğine inanıyorum."

İyi. Sarayım, bu ölümlü dünyaya verebileceklerinin sonuncusunu, güç ve ışıkla hükmetmene yardımcı olacak kadarını sana verdi."

"Sakın sana hiçbir şey vermediğimi söyleme," dedi tanıdık, samimi bir ses.

Cas döndü ve Fırtınalar Tanrıçası'nın onlara doğru yürüdüğünü gördü, onu kız kardeşi takip ediyordu. İkisi de bu âlemde ışıltı ışıltı parlıyordu; tenleri ve saçları ışıltı ışıltı parlıyor, şimşek kıvılcımları ve bulutlar peşlerinden geliyordu.

Yaklaşırken Nephele'nin gözleriyle karşılaştı. Her zamankinden daha da çarpıcı bir mor tonundaydılar ve cilalı ametistler gibi parlıyorlardı. Cas hemen konuşamayacak kadar kendinden geçmişti. Aralarındaki geçmiş -iyi, kötü, *karmaşık*- zihninde hızla akıp *gidiyordu*. Tanrıça birkaç kez konuşmaya başladı, ama her seferinde durdu, sanki o geçmişini sıralıyor ve kelimelere dökmek için de mücadele ediyordu.

Önce Nephele sesini buldu. "Stormhaven'da sana verdiğim işaret hâlâ sende, değil mi?"

Cas başını salladı.

"İşareti ve büyüsünü size verdiğimde iyi taşımanızı söylemişim - suçlama hala geçerli Kraliçe. Bir tane daha var."

"Bir tane daha?"

Nephele'nin gülümsemesinde her zamanki kendini beğenmişliğinden bir parça vardı. "O salağı benim için beladan uzak tut."

Cas gülümseyerek karşılık verdi. "Denerim."

Nephele'in ifadesi daha samimi bir hal aldı. Başını sallayıp arkasını dönmeden önce Cas'a şefkate çok yaklaşan uzun bir bakışla baktı.

Kız kardeşi onu takip etmeye başladı ama Cas'ın bakışlarıyla son bir kez daha karşılaşacak kadar durakladı ve "Görünüşe göre seni hafife almışım. Yanıldığımı kanıtlamaya devam edeceksin, değil mi?"

Cas kabul etti ve ona teşekkür etti ve sonra her iki Marr da geldikleri gibi hızla gittiler, ilahi formları Cas'ın sadece zarif olarak tanımlayabileceği bir şekilde havada eridi.

Cas sağ elini kaldırdı. Fırtına Tanrıçası'nın bileğine yerleştirdiği işaret aslında hâlâ oradaydı, derisinde sivri ve kalındı. Karşı bileğinde şimdi yan yana iki işaret daha taşıyordu. Biri Gök Tanrıçası'ninkiydi ama diğeri beklenmedikti; bir yıldız.

"Cepheid..."

Solatis, "Ulaştığımız bu sonu diğerlerinden önce gördü, tıpkı onun gücü gibi," diye açıkladı. "Büyüsünün bir kısmıyla birlikte, size iletmem için kutsamasını da bana bıraktı."

Cas bir süre daha işaretleri inceledikten sonra gözlerini iki tanrıçanın kaybolduğu noktaya kaldırdı, onların yokluğunda neler hissettiğini kelimelere dökemiyordu. Onlara karşı hâlâ kafasında olan onca soru... Onları anlamaya ve onlarla tam bir bağ kurmaya çalışarak bir ömür geçirebilirdi ve *ölmüyor olsalar* da, bir parçası hâlâ onların kendi yollarına gittiği düşüncesiyle acı çekiyordu.

"Ölümlü dünyada onlar için hiçbir şey kalmadı," dedi Solatis ona. "Oradaki son güçlerini de sana verdiler - bunu isteyerek yaptılar - ama artık gidecek başka yerleri var. Bu yüzden onlar için çok fazla gözyaşı dökme."

Cas başını salladı; tanrıça onlardan söz edene kadar gözyaşlarının oluştuğunu fark etmemişti bile. Gözlerini kırıştırarak onları uzaklaştırmaya çalıştı ama kendini toparlayamadan tanıdık bir ses ona ulaştı.

"Artık bizi ziyaret edemeseniz bile bir şekilde yanınızda olmaya devam edeceğiz."

Döndüğünde Ay Tanrıçası'nın uzakta, kıyıda durduğunu gördü; onu çevreleyen gümüş ışık altın rengi suyla çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu.

Cas artık gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışmıyordu; tanrıçanın yanına gidip kollarını ona sararken gözyaşları yüzünden serbestçe akıyordu.

Tanrıçanın her zamanki sıcaklığı Cas'ın sırtına sarılırken onu sarmaladı. Bu her zaman Cas'ın biraz uykulu ama güvende hissetmesine neden olmuştu. Şimdi bu ona evin yolunu bulma, geri dönülmez bir şekilde kaybolduğundan emin olduktan sonra bulunma hissi gibi *geliyordu*.

"Artık farklı yollardan gideceğiz," diye fısıldadı tanrıça uzaklaşmadan önce, "ama bu zaten birlikte yürüdüğümüz yolları değiştirmez, değil mi?" Eli Cas'ın çenesindeki hilal şeklindeki izi okşadı. Karıncalandı ve değiştiğini göremese de Cas, diğer işaretlerine daha çok benzeyen bir şeye dönüştüğünden şüphelendi - günlerinin sonuna kadar taşıyacağı bir başka kalıcı sembol.

Tanrıça onun başının tepesine bir öpücük kondurduktan sonra Solatis'in yanına gitti. Birlikte göle doğru uzandılar. Altın dalgalar birbirinden ayrılarak Cas'ın görebileceğinden daha uzağa giden bir yol oluşturdu.

Nereye gittiğini sormasına gerek yoktu. Ölümlüler diyarına giden bir yol olduğunu biliyordu. İmparatorluğuna. Arkadaşlarına. Kocasına.

Sonrasındaki her şeye.

Ay Tanrıçası başını sallayarak onu ona doğru teşvik etti.

Cas tereddüt etti. Neredeyse hareket edemeyecek kadar bunalmıştı, çok büyük ve olasılıklarla dolu görünen bir geleceğe ilk adımı atmaktan çok korkuyordu.

Ama korkusuna rağmen bir şeyler yapmakta ustaydı, bu yüzden kılıcının kırık parçasını kavradı ve patikanın başına gelene kadar adımlarını birbiri ardına atmayı başardı.

"Gitmeden önce son bir şey daha," dedi Solatis.

Cas döndü ve tanrıçanın elini uzatmış, gözlerini Cas'ın elinde sıkıdığı kılıç parçasına dikmiş olduğunu gördü. Cas kılıcı uzatırken kılıç parlamaya başladı, kenarları yumuşadı ve genişledi.

Tanrıçanın eline geçtiğinde tamamen eriyerek, onun uzattığı avucunun üzerinde yükselen şekilsiz bir forma dönüştü.

Solatis diğer elini kullanarak altın iplikler yarattı ve bunları erimiş kılıç parçasının etrafına sardı. İplikler bükülüp dönerek etrafında çalkalanan bir enerji kütlesi yarattı. Kütleden metalin üzerine çekiçle vurulmasına benzer bir ses yankılandı. Tanrıça bir an için her şeyi izledi, tıpkı daha önce olduğu gibi kaostan katı bir şekil çıkarana kadar kaymasına ve yuvarlanmasına izin verdi - bu sefer iki şekil.

İki taç.

Bir tanesinin altın yüzü, ufukta yükselen bir güneş gibi yarım daire şeklinde işlenmişti ve etrafında çok sayıda mücevher uçlu kule ışınlar gibi yükseliyordu. Diğerleri daha sade ama aynı derecede güzeldi; ortadaki mücevher iki yanındakinden daha büyük olmak üzere, üzerinde beş beyaz mücevher bulunan, kıvrımlı bir altın halkaydı.

"Bence adil bir takas," dedi Solatis. "Bir çift kron karşılığında bir kılıç." Kılıçları Cas'a uzattı, o da hiç tereddüt etmeden aldı.

Tıpkı Gölge Avcısı gibi beklenmedik derecede hafiflerdi.

"Onlara sıkıca tutun," dedi tanrıça, bir adım geri çekilip parlayan bakışlarını son bir kez Cas'ın üzerinde gezdirerek. "Ve şimdi, sanırım eve gitmeye hazırsın."

CAS gözlerini tamamen doğmuş güneşin görüntüsüne açtı.

Sırtüstü yatıyordu ve o da tam tepesinde, yüksekte ve parlaktı. Işınları acımasızdı ve Solatis'in ona verdiği taçlardan sekerek, üzerlerindeki mücevherlerin neredeyse onu kör edecek kadar parlamasına neden oluyordu.

Taçları daha sıkı sıkı, derin bir nefes aldı ve doğrulup oturdu.

Görüşü düzeldiğinde, etrafındaki savaş alanı keskin bir şekilde netleşti; önündeki tüm ölü ve yanmış şeyler, az önce geride bıraktığı cennet geçidiyle ürpertici bir tezat oluşturunuyordu.

Çok fazla kırıklık var.

Cas ayağa kalktı ve bulabildiği ilk yanmamış, lekesiz çimen parçasına doğru ilerledi, yumuşaklığın arasında diz çöktü ve Solatis'in yanında hissettiği huzura geri dönmeye çalıştı.

Artık amacından şüphe duymuyordu ama yine de sorular sessiz ama acımasız bir şekilde düşüncelerine sızmaya başlamıştı: *Bu dünyayı nasıl tekrar bir araya getirebilirim?*

Nereden başlamam ki?

Birkaç dakika sonra ayak sesleri duydu; sanki bu sorulmamış sorulara cevap verir gibiydi.

Arkasını döndü ve işte oradaydılar, tıpkı daha önceki savaşta olduğu gibi onun yanına koşuyorlardı.

Onu ilk gören Zev oldu. Durakladı, sanki onun ortaya çıkışının bir tür eşek şakası olabileceğini düşünmüş gibi etrafına bakındı. Sonra ona doğru koşmaya başladı, onu sardı ve öyle sıkı ki patlayabileceğini düşündü.

Solatis'in ona verdiği taçları yere bıraktı, böylece kollarını ona daha sıkı sarabildi. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu ve Solatis ilk kez onunla bu konuda alay etmedi; yine de başını sallarken arkasına yaslanıp gözyaşlarını sildi. "Berbat görünüyorsun," diye bilgilendirdi onu.

Daha fazla gözyaşı dökerek güldü. "En azından senden daha iyi."

Rhea ve Gümüşayak kısa süre sonra geldi; tilki önden fırlayıp Cas'ın kollarına atladı ve yüzünde kalan gözyaşlarını yaladı. Ona bakarken gözleri sihirle parlıyordu. Cas bu büyüün yarattıkları bu yeni dünyada ne kadar süreceğini bilmiyordu ama şimdilik o kadar parlak ve berraktı ki Rhea tilkinin ona gönderdiği görüntü karşısında rahatlamış bir iç geçirdi.

Yine de Cas'ın ellerini tuttu ve sıkı, parmaklarının Cas'ın kollarında ve yüzünde gezinmesine izin verdi, güvende olduğunu hissetti

eğilip alınlarını birbirine bastırmadan önce. Neredeyse tam bir dakika sonra, sadece Nessa'nın heyecanlı çılgılığı üzerine geri çekildi.

Nessa nasıl olduysa onu Zev'in yaptığından daha sıkı bir şekilde ezmeyi başarmış, hem daha fazla gözyaşı hem de daha fazla nefes almasını sağlamış ve Laurent'ın daha sakin karşılamasıyla biraz rahatlamıştı. Yarı elf Nessa'nın hemen arkasındaydı ve sonunda Cas'ı kaburgalarını tehdit eden sarılmadan kurtaran da o oldu, ellerini omuzlarına koyup ona bakmadan önce onu hızlı ve hafif bir kucaklamaya çekti.

"Hâlâ tek parça mı?" diye sordu. "Hâlâ tek parça," diye güvence verdi ona. "Güzel."

Küçük bir gülümsemeyi paylaştılar ve diğerleri onun etrafında toplanmış, ciddi ama umutlu konuşurlarken Cas onu bunaltmaya çalışan soruların cevabını zaten bildiğini fark etti.

İmkânsız gibi görünen diğer pek çok işe başladığı yerden, yanında arkadaşlarıyla başlayacaktı.

Arkadaşları ve kralı.

Tam o kralın nerede olduğunu sormaya başlamıştı ki onu uzakta gördü ve sözcükleri de düşünceleriyle birlikte onu terk etti. Arkadaşları hâlâ konuşuyor, hâlâ etrafında hareket ediyordu ama söyledikleri ya da yaptıkları hiçbir şeyin farkında değildi. Kendi kalbinin huzursuz çırpınışları dışında hiçbir ses ona ulaşmıyordu.

Elander'ın gözleri onunkilerle buluştu ve durdu. Baktı. Elinde bir şey tutuyordu. Üzerindeki parçalanmış mücevherler parlak gün ışığından bir parça yakaladı ve artık gücünü hissetmese de ne olduğunu biliyordu - Güneşin Kalbi - ve onu taşıdığını, kaybolduğu andan beri onu aradığını ve son nefesine kadar aramaya devam edeceğini biliyordu.

Önce beceriksizce birkaç adım atmayı başardı, sonra ayağını yere sağlam basıp yürümeye, sonra da koşmaya başladı; ona ulaştığında o kadar hızlı koşuyordu ki, adam ancak onu yakalayıp ikisini de sabit tutabildi.

Daha fazla gözyaşı kalmadığını düşünmüştü. Yanılmıştı. Gözyaşları her zamankinden daha hızlı akıyor, Elander'ın onları fırçalama ve öpme çabalarını boşa çıkarıyordu. Sonunda denemeyi bıraktı ve ikisi de gözyaşları, kahkahalar ve öpücüklerden oluşan bir girdabın içinde eriyip gittiler, ikisi de birkaç dakika boyunca tam olarak nefes alamadı ya da konuşamadı.

Sonunda, yüzü kızın saçlarına yaslanmış, kolları kıza sımsıkı kenetlenmiş bir halde durdu ve tutarlı bir cümle fısıldamayı başardı. "Ne oldu? Neredeydin?"

Eğilip onu inceledi, nereden başlayacağından emin değildi ve yine de konuşamayacak kadar nefessizdi.

Arkadaşları bir kez daha yakınlaşmıştı. Nessa taçları alıp yanında taşıdı; Cas onlardan birini aldı ve sonunda nefesini toplarken Elander'e uzattı.

"Güneş Tanrıçası'ndan gecikmiş bir düğün hediyesi almaya gitmiştim," dedi ona.

Tacı aldı, yavaşça evirip çevirdi, parmakları bükülen metalin üzerinde dikkatle gezindi. Sonra tacı bir kenara fırlattı, böylece yüzünü ellerinin arasına alıp onu tekrar öpebilecekti.

Zev yüksek sesle boğazını temizleyene kadar birkaç dakika daha dünyanın geri kalanında kayboldular. "Sanırım yapmamız gereken birkaç şey daha var."

Yavaşça birbirlerinden ayrıldılar ve diğerlerini takip ederek kaleye ve orada toplanan müttefiklerine doğru yol aldılar. yürüdü.

"Artık Solma Hastalığı yok. Artık tanrılar karışmayacak, böyle şeyler yaratmayacak... Bu sadece iyi şeylere yol açabilir," dedi Laurent.

"Ve büyü de, en azından bizim bildiğimiz şekliyle, eninde sonunda yok olacak," diye ekledi Cas.

"Ama hepsi birden değil?" Nessa sordu.

Cas başını salladı. "Solatis'in bana söylediğine göre, kullanıldıkça yavaş yavaş yok olacak. Bu da yolumuzu bulmamızı kolaylaştıracak ama dünya değişecek, hem de geri dönülmez bir şekilde. Yapacak çok işimiz olacak."

Onlar giderken bu işlerin bir listesini yaptı, görevleri saydı, parmaklarını o eski, rahatlatıcı ritmiyle eline vurdu. Düşünceleri hızlanırken adımları yavaşladı. Arkadaşları hızlarını koruyarak onun biraz önüne geçtiler ama Elander onun yanında kaldı ve sıraladığı listeler yerini daha az emin olduğu gevezeliklere bıraksa bile dikkatle dinledi.

"Alnor'un liderleriyle bir tür ilişki kurmamız gerekecek, onları düşükleri gölgelerden daha fazla çekip çıkarmak için.

toprakları" dedi. "Güney imparatorluğu ve belki de daha uzak krallıklarla da daha resmi bir ittifak..." Düşünmeye devam etti.

"Ayrıca dağlarda inşa edilmesi gereken bir saray var," diye hatırlattı Elander ona.

Düşünceleri durgunlaştı. Yavaşlayarak durdu ve ona baktı, gülümsedi - *gerçekten* gülümsedi- tıpkı haftalarca süren yağmurun ardından güneşi görmenin verdiği huzur ve vaat hissi gibi bir his kapladı içini.

Diğer arkadaşları da durmuştu. Çok geçmeden onu çağırmaya başladılar, yola devam etmek ve önlerindeki tüm planlar ve olasılıklar üzerinde çalışmaya başlamak için sabırsızlanıyorlardı.

Kalın bulutlar gökyüzünü boydan boya kaplamıştı ama Cas onların arasından geçen güneş ışığını hâlâ hissedebiliyordu; uzun zamandır hissetmediği kadar sıcaktı.

"O saray biraz zaman alabilir," dedi Elander'e. "Acele etmeli ve başlamalıyız."

Başını salladı, onun elini tutarken gülümsedi ve birlikte her şeyin ardından yürümeye devam ettiler.

EPILOgUE

On Sekiz Ay Sonra

C Elander'la birlikte artık evleri saydıkları dağlara bakan bir balkonda durmuş, sabahın erken saatlerinin keskin ve nemli kokusunu içlerine çekiyorlardı.

Tanrılarla yaptıkları son savaşın üzerinden on sekiz ay geçmişti. -Hava nihayet daha az ağır gelmeye, nefes almak daha kolay olmaya başlamıştı. Kendini her köşe başında bir felaket beklemekten vazgeçmişti. Gece boyunca çoğu zaman uyuyordu ve günler hala zor olsa da, iktidarın getirdiği sonsuz görevler ve zorluklarla dolu olsa da, her sabah yenilenmiş bir ruhla, giderek daha parlak bir geleceğe doğru çalışma şansı için istekli ve minnettar bir şekilde kalkıyordu.

Artık sadece hayatta kalmak yerine her gününü *yaşıyordu*.
-Arkadaşları da öyleydi.

Rhea ve Zev Ciridan'a yerleşmiş, uzun zamandır siyaset ve ticaretin merkezi olan bu şehrin yeniden inşasına yardımcı olmak için onun resmi temsilcileri olarak çalışıyorlardı.

Laurent, Sarith'in son pisliğini de temizlemek için küçük bir orduyla birlikte Moreth'e gitmişti. Oraya vardktan aylar sonra, ortalık yatışmaya başladığında Cas'a haber göndermiş, kendi adına bir konsolos göndermesini istemişti - kendi yönetimini tanıyan, krallığı ile elf krallığı arasındaki bağları güçlendirmeye yardımcı olabilecek bir elçi.

Belirli bir isim vermedi.

İdeal adayı o kadar açık bir şekilde tarif etti ki, Nessa ile beş dakikadan fazla zaman geçirmiş olan herkes kimden bahsettiğini anlayabilirdi.

O ana kadar Cas'la birlikte kalan Nessa, Laurent'ın mektubunu okumayı bile bitirmeden gitmeyi kabul etti.

Birkaç hafta içinde döneceğim, Nessa söz vermişti.

Cas onu onayıyla birlikte göndermişti. Birkaç hafta altı aya, sonra bir yıla dönüştü ve Cas bu noktada bunun kalıcı bir anlaşma olduğunu mutlulukla varsaydı.

Bu arada Cas ve Elander'in evinin inşaatı devam ediyordu ve artık tamamlanmak üzereydi. Planlandığı gibi dağlarda, Alnor Krallığı'na yakın, imparatorluğun geri kalanıyla birlikte bu krallıkla da bağlarını yeniden kurmaya çalıştıkları için faydalı olan, sonsuza dek yaşayacakları bir ev.

Kendisinin ve arkadaşlarının yolları geçtiğimiz aylarda ayrılmıştı ve hayatları boyunca da ayrılmaya devam edecekti ama o endişelenmiyordu. Ay

Tanrıçası'nın dediği gibiydi: *Artık farklı yollardan gideceğiz, ama bu zaten*

birlikte yürüdüğümüz yolları değiştirmez. Ve her zaman birbirlerine geri

dönmenin yolunu bulacaklarından emindi. Aslında bu *çok yakında*

gerçekleşecekti çünkü arkadaşları önümüzdeki hafta gerçekleşecek olan resmi

taç giyme töreninin onur konukları olacaktı,

Ve hepsinin bugün bir noktada varması planlanıyordu.

Hepsini tekrar göreceği düşüncesi onu zıplatacak gibi hissettirdi. Heyecanını yatıştırmaya çalışarak içeride dolaştı. Törene *sadece* arkadaşları değil, imparatorlukların dört bir yanından gelen sayısız yetkili katılacaktı; muhtemelen ağırbaşlı ve asil bir görünüm sergilemek için *bir girişimde* bulunması gerekiyordu.

Ahşap ve diğer taze yapı malzemelerinin kokusunu içine çekerek sarayının koridorlarında yürüdü. Bu salonlar bir zamanlar Ciridan'da yürüdüğü abartılı salonlardan çok uzaktı; konut konfor için inşa edilmişti. Büyük ve heybetli değil, rahat, sıcak ve misafirperverdi.

Hiç düşünmeden kendini ofisinde buldu. Sonraki bir saat boyunca masasında oturdu ve yaklaşan tören için hazırladığı notları huzursuzca karıştırdı; ta ki bir hizmetçi araya girip Solatis'in kendisine verdiği taçları takdim ederek yeni cilalanmış ve hazır olduklarını bildirene kadar.

Taçları incelerken düşünceleri -son aylarda sık sık olduğu gibi- taçların resmen kendisinin ve Elander'in başlarına takılmasının gerçekte ne anlama geleceğine kaydı. Tamamen benimseyecekleri yönetime ve onlardan önce taç takmış olan tüm hükümdarlara...

Ve sonra özellikle bir hükümdara.

Kalbi sıkışmıştı. Hizmetçiyi kovmadan önce kibarca teşekkür etmeyi başardı. Sonra masasından kalktı, tereddütle ofisine bitişik olan daha küçük odaya geçti - çoğunlukla depo olarak kullanılan bir alan.

Bu alanın ortasında süslü bir sandık vardı. Yer yer hırpalanmış ve kırılmıştı, boyalı ahşabı yontulmuş ve yaldızlı mandalları kararmıştı ama yine de güzeldi. Ciridan Sarayı'nın enkazı arasında bulunmuştu; eski baş hizmetkârlardan biri onu kurtarmış ve Cas'ın eline geçmesini sağlamıştı.

Varen'in odasından gelmişti.

Cas sandığın içinde bir tomar mektup bulmuştu. Mektupları getiren hizmetkârın söylediğine göre, bu mektuplar on yıldan daha eskiydi ve Varen tarafından, nerede olursa olsun babasının onları kız kardeşine ulaştıracağı umuduyla kaleme alınmıştı.

Ona hiç gönderilmemişlerdi.

Babaları onları saklamış, Varen'in onları başından beri kendisinin gönderdiğine inanmasına izin vermişti. Varen gerçeği öğrendiğinde, başlayan kavga görünüşe göre haftalarca sarayda konuşulmuştu.

Öfkesinden bazı mektupları yakmıştı. Ama hepsini değil.

En az bir düzine kaldı, diğer çocukluk yadigârlarıyla birlikte bu sandığa gömüldü - doldurulmuş kaplan, birkaç köpek kulaklı hikaye kitabı, her ikisinin de isimlerinin imzalandığı buruşuk çizimler.

Cas mektupları aldıktan sonra aylarca hiçbirini okumaya cesaret edememişti.

Ama merakı sonunda onu alt etmişti ve onları teker teker okuyordu. Hem kalbinin iyiliği için hem de *bitirme* fikrinden hoşlanmadığı için onları azaltıyordu.

Hâlâ okuyacak mektupları olduğu sürece, sanki hâlâ buradaymış ve onunla konuşabiliyormuş gibi hissediyordu.

Bugün o günlerden biriydi, kendini umutsuzca onun hala *fiziksel olarak* burada olmasını dilerken buldu.

karmaşık düşünceleri ve duyguları da beraberinde getirecekti. Masasının karşısına oturup ona gelecek günler hakkında tavsiyelerde bulunabilirdi. O günlere birlikte göğüs gerebilirlerdi, hatta birbirlerini destekleyerek ve birbirlerine yaslanarak.

Böyle şeylere duyduğu özlem, sandığın kararmış mandalina uzanmasına neden oldu. Elleri hafifçe titriyordu ama sandığı açmayı başardı ve sararmış mektuplardan birini çekip çıkarana kadar içindekileri karıştırdı. Kalbi çarparak mektubu açtı ve kendine güvenerek yazmayı henüz öğrenmekte olan genç bir çocuğun hafif karmakarışık karalamasıyla kaleme alınmış karmakarışık kelimeleri okumaya başladı.

3eax Ciste ,

*5c's Segi>ni p co see li e a poi 9les' enbeacox, n'i9ing a
ex all cLe'e ;ea'', Svt nere cLeless 5 finb my'el(pi Sing vp
cLe pe , ^opi>g agai 'c all exhibe>ce cLa9
;ov mig³c so eta; xeab cLe'e no'ts anb xes o'n b. 5c's so
e9^i p co do ac leas9-so e9^i p co dis9xa 9 me f'o cLe st
ange>ess 5 n'o9e aSø't in my las9 let9ex. Bu, sadece
daha iyi bir durumdur. 5 do 'c h ov p'e isely nLa9 is
c'ov li p /acLe , Svt ^e g'ovs mo'e anb mo'e dis9ant as
cLe day' pas'.*

5 c'y not co cLi>h aSø't cLe x easo>s SeLi>d ic.

*5c's sp ing ^e'e, Svt ic feel' mo'e li e ni 9ex-5 ca 'c
5ce ^as derelopheb so e so'9 of g'vtge agai 'c vs. 5c
novltn'c sv' xise me. Hala Sa'e. Derinlerde bir yerde,*

*mat9ex ^ow cLe se'cant' NO'S co na' ic. Poxe st
ange>ess, as 5 saib.*

*3o ;ov xe e Se' cLe las9 sp ing ne spe>c coge9^e'?
O zaman, o c'ov le ne S'eaSing cLe li s off cLa9
FLONE'i>g c'ee anb sta Si p exe'yone nit³ cLe için into'
var? T^at c'ee is go e, now-/acLe saib ics xoot' cL eace
et co sp ead anb S'eaS vp cLe sto>e pat³s, so ^e ^ab ic
cvt dow>. 5 axo'ib cLe axea nLe e ic g'ev. /oölis³, do 'c
;ov cLi>h? 5c nas only a c'ee, anb cLe f'apile swo ds ic
p'ocideb vs le mv³ co Se desi ed, anyva;.*

*W^e'ecex ;ov axe, 5 ^ope ;ov'xe fov t a Set9ex swo d
co p'o9ect ;ov'el(nit³. Rnb 5 ^ope ic's sp ing, anb cLa9
cLe na' cL of cLe seaso> ^as xea³ed ;ov in eax e 'c...*

MEKTUP birkaç sayfa boyunca devam etti, el yazısı giderek daha dağınık bir hal alıyordu. Neredeyse onu masasının üzerine eğilmiş, kalemi zaman geçtikçe daha çılgınca karalarken hayal edebiliyordu, kelimeleri çok uzun süre iltihaplanmadan ve iç organlarında kalıcı hasara neden olmadan önce çıkarması gerekiyordu.

Bunu anlamıştı. Birden fazla kez kendi kalemini eline almış ve ona cevap yazmaya başlamıştı. Mektubun ona asla ulaşmayacağını bilse bile, acısını kelimelere dökme, göğsünden başka bir yere aktarma düşüncesi yine de rahatlatıcıydı.

Bir süre acısıyla oturdu, diğer her şeye karşı hissizleşti, sonra kendini hareket ettirmeyi başardı, mektubu saklı yerine geri götürdü.

Sandığı bir kez daha kapattığında başını kaldırdı ve Elander'in kapı aralığında duraksadığını, sessizce onu izlediğini gördü. Elander yaklaşırken gözyaşlarını sildi.

"Başka bir mektup mu?" diye tahmin etti.

Başını salladı, kendini sandığa yasladı, parmakları kapak boyunca kıvrılan oymaları takip etti. "Ben... Sanki sonsuza dek onu çözecekmişim, bir şeyleri anlamlandırmaya çalışacakmışım gibi hissediyorum."

Elander elini uzattı ve onu göğsüne yaslayarak ayağa kaldırdı.

Önümüzdeki günlere hazırlanmak için yapmaları gereken onlarca iş vardı ama Elander hiçbirinden bahsetmedi. Ve onu bu şekilde tuttuğu sürece, sanki o görevler daha uzakta, daha az heybetliymiş gibi hissediyordu. Savaşlarından bu yana geçen aylar boyunca değişmeyen tek şey buydu; onu her zaman olduğu gibi şimdi de koruyor, devam edecek gücü bulana kadar şüphe ve belirsizlik anlarına yer açıyordu.

Birkaç dakika sonra başını onun göğsünden kaldırdı, kendini toparlarken bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "O mektupları okuduğum sürece, sanki o hâlâ oradaymış, okuduğum her yeni kelimeyle nefes alıyormuş gibi hissediyorum. Sanırım bu en kötü şey değil."

"Hayır, değil," diye kabul etti Elander.

Derin bir nefes aldı, kendini biraz daha toparlayarak uzağa doğru eğildi.

"Ve eğer kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacaksa," diye ekledi, "seni bulmaya geldim çünkü karşılamaya hevesli olacağını düşündüğüm bir misafirimiz var."

"Buradalar mı?" Mutluluk içinde kabardı ve kalan son gözyaşlarını da kovaladı.

Elander'in cevap vermesini beklemedi - gülümsemesi yeterince açıktı. Eteklerini toplayıp aceleyle fuayeye gitti ve ilk olarak Zev'i gördü; bir bankta uzanmış, sanki saatlerdir oradaymış gibi rahatına bakıyordu.

"Biliyor musunuz," dedi oturup gerinerek, "onur konuğunuz olarak daha çok bir karşılama töreni bekliyordum."

Kolundan tutup onu ayağa kaldırdı, sonra da sımsıkı sarıldı.

"Ama bu da idare eder, sanırım," dedi ve ona sarılırken hafifçe kıkırdadı. Elander birkaç dakika sonra ona yetişti ve Zev'in bakışları Cas'la onun arasında gidip geldi. "Sana hâlâ hak ettiğin gibi davranıyor, değil mi?"

Cas gülümserken gözlerini devirerek, "Tabii ki öyle," dedi.

Zev onu bıraktı ve Elander'e döndü. El sıkıştırlarken, patilerin ahşap zemin üzerindeki pıtırıtısı Cas'ın dikkatini çekti.

Döndüğünde Gümüşayak'ın kollarına uçarcasına atılmadan hemen önce ona doğru koşuşturduğunu gördü. Gümüşayak'ın kulaklarının arasındaki yumuşak tüyleri okşarken Rhea odaya girdi, asasını hızla yere vurarak Cas'a doğru koştu ve onu nazikçe kucaklayarak tilkiyi aralarında sıkıştırdı.

Gümüşayak kıpırdanarak kurtuldu ama Rhea onu tıpkı Cas daha küçükken olduğu gibi tutmaya devam etti; sabırlı ve nazikti, asla ilk bırakan olmak için acele etmiyordu. Rhea derin bir nefes alıp rahatlamış bir iç çekerken Cas onun göğsünde yükselip alçaldı.

"Seni özledim, aşkım."

"Ben de seni özledim," dedi Cas.

"Yemek mi yiyordun?"

"Yeterince iyi." "Uyuyor musun?"

"Her zamankinden daha iyi."

"Yorgun görünüyorsun. Seni son gördüğümünden beri stresli bir şey oldu mu?"

Cas gülümsedi. "Kraliçe olmak dışında mı demek istiyorsun? Hayır, başka bir şey yok." "Her gün seni kontrol etmemek garip geliyor, hepsi bu."

Cas güldü ve onu Ciridan'da en son ziyaret edişinin üzerinden sadece bir aydan biraz fazla zaman geçtiğini hatırlattı.

Rhea omuz silkerek, "Sanki çok daha uzun sürmüş gibi," dedi.

"Doğru," diye onayladı Cas. Ve Zev son ziyaretinde orada değildi - Sadira'ya diplomatik bir ziyarete gitmişti - bu yüzden onunla son görüşmesinden bu yana daha da uzun zaman geçmişti.

Bu daha şimdiden gerçek bir yeniden birleşme gibi hissettiriyordu. Ve daha yeni ziyaretçiler anons edildiğinde nefesini tutmayı ve heyecanlı nabzını sakinleştirmeyi ancak başarabilmişti - Moreth Diyarı'ndan bir grup atlı saray kapılarına giden yolda ilerliyordu.

Zev'i ön kapıya doğru koşturdu ve tam zamanında kapıdan girip Laurent'ın Nessa'yı bindiği göz alıcı beyaz attan indirdiğini gördü. Onlara en az yirmi elf eşlik ediyordu, her biri bir öncekinden daha güzeldi, grup Nessa ve Laurent'ın etrafında yarım daire şeklinde kıvrılıyordu.

Laurent Cas'ın hatırladığından daha az insan gibi görünüyordu, sanki Moreth'te geçirdiği zaman onu çoktan değiştirmeye, olması gereken krala dönüştürmeye başlamıştı. Onun için henüz bir tören yapılmamıştı -Cas o elf diyarında bu tür törenlerin neye benzediğinden bile tam olarak emin değildi ve bunu daha sonra ona sormak için bir not aldı. Gerçi taç giyip giymemesinin pek bir önemi yoktu; kendisini takip eden grubun hükümdarı olduğuna şüphe yoktu.

Ve Cas, Nessa'nın da onun yanında aynı derecede muhteşem göründüğünü düşünmeden edemiyordu. Etrafını saran ruhani varlıkların arasında bir insan olduğu açıktı ama

Bu varlıklar atlarından inerken onu takip ettiler ve sanki kendilerinden biriymiş gibi ona doğru yöneldiler. O da Moreth'in havasıyla değişmiş görünüyordu. Her nasılsa daha yaşlıydı, akan kolları ve karmaşık işlemeli sembollerle belirgin bir şekilde elf görünen zarif binicilik kıyafetleri giymişti. Saçları özenle arkaya doğru örülmüş, gümüşten narin bir halka saçlarına yaslanmıştı.

Bir kraliçe gibi görünüyor, diye düşündü Cas, şimdi kulaktan kulağa gülümsüyordu.

Nessa, Cas'ı görüp bir çığlık atarak Laurent'ın elinden aniden çekilince, Cas neredeyse dengesini kaybedecekti. Laurent buna eskiden olduğu gibi kaşlarını çatmadı, onun yerine Nessa'nın avluda koşmasını izlerken gözlerinde bir yumuşaklık vardı ve bakışları Cas'inkilerle buluştuğunda bile bu yumuşaklık devam etti. Başıyla selam verdi; Nessa onunla çarpışmadan önce yapacakları tek konuşma buydu.

Nessa'nın kucaklamasının şiddetiyle Cas tökezleyerek sarayın kapısına geri döndü. Kahkahaları, nefeslerini tutma çabalarıyla birlikte boşlukta yankılandı. Nessa kendi nefesini tuttu ve önce konuşmayı başardı, ama sözleri o kadar hızlı ve heyecanlıydı ki Cas söylediklerinin çoğunu anlayamadı.

Cas kendi kendine konuşamıyordu. Denedi ama mutluluğu arttıkça, her yerini doldurdukça ve boğazını kelimeleri çıkaramayacak kadar sıkıtkça sadece aynı şeyi tekrar tekrar düşünebildi.

Buradasın.

Hepinizin burada olmasına çok sevindim.

SAATLER SONRA, grup bahçede bir masanın etrafında oturmuş, akşam yemeği ve içkilerle geçen bir gecenin ardından hala gülüyor ve birbirleriyle hasret gideriyordu.

Cas sandalyesine yaslanmıştı, yanakları gülümsemekten acıyordu, gözleri ara sıra gökyüzünü boydan boya geçen güzel gün batımına kayıyordu. Gümüşayak bir süre önce kucağına kıvrılmıştı, evcil hayvan istiyordu ve hâlâ oradaydı, ne zaman durmaya cesaret etse elini dürtüyordu.

"Yani üç gün içinde resmiyet kazanacak," dedi Rhea ona gururla gülümseyerek.

Zev esnedi. "Umarım şimdi sana boyun eğmemizi ya da reverans yapmamızı falan beklemiyorsundur."

"Bunu sadece senden bekliyorum," dedi Cas, etrafındaki çemberden daha fazla kahkaha yükselirken.

Laurent sandalyesinde arkasına yaslanarak, "O halde şimdi çalışmaya başlasan iyi olur," dedi.

"Ve bunu doğru yapın," diye ekledi Elander, "çünkü kimsenin karıma gereken saygıyı göstermemesine izin vermeyeceğim."

Nessa ayağa fırladı, her zamanki gibi yardım etmeye hevesliydi. "İstersen sana nasıl reverans yapılacağını gösterebilirim."

Zev bu teklifi iyi huylu bir coşkuyla kabul edecek kadar içmişti bile. O da ayağa fırladı, Nessa'ya yolu göstermesini işaret etti ve ikisi birlikte yola koyuldular, selamlardan eğilmelere ve reveranslara kadar her türlü resmi jesti uyguladılar, gülerek ve vals yaparak avluda dolaştılar.

"Onu antrenman yapmaya teşvik edersen böyle olur," dedi Cas.

Dördü de Nessa ve Zev'in *çalışmasının* giderek saçma bir hal *almasını* izliyordu. Rhea sessiz bir kıkırdamayla başını salladı. Cas gülümsemeyi hiç bırakmayacakmış gibi hissediyordu.

Elander ve Laurent, Zev'in saray kapısının yanında asılı duran sancaklardan birini indirip kendi etrafına sarmasını ve reverans yapmak için onu elbise gibi kullanmasını izlerken neredeyse hep bir ağızdan, "Aptal," dediler.

Cas güldü, bakışları Rhea'ya doğru kaydı. "İkinizin Ciridan'da başardığınız onca resmi işten sonra işleri daha ciddiye almaya başlayabileceğini düşünmüştüm."

Rhea, "Korkarım pek çok açıdan ümitsiz bir vaka olmaya devam ediyor," dedi.

Maskaralıklar ve kahkahalar yaklaşık bir saat daha devam etti, ta ki Cas'ın üzerine bir uyku dalgası çökene kadar. Arkadaşlarından ayrılmak istememesine rağmen, kendini bıraktı ve yatmak için giyinmeye gitti. Sabah yine orada olacaktı, dedi kendi kendine ve bir sonraki, ondan sonraki sabah da ve uykuya dalmak için daha iyi bir düşünce düşünemiyordu.

Elander kısa bir süre sonra bahçede verdikleri partiden kalan şarap şişelerini ve bardakları taşıyarak onu takip etti. O da yatmak için hazırlanırken, Elander bir hizmetçiye bir sürahi su getirtti ve gün batımının sonunu izlemek için hareket etmeden önce kendine bir bardak doldurdu.

Odalarının uzak duvarı neredeyse tamamen pencerelerden oluşuyordu, bunlardan birkaçı aralıktı ve aşağıdaki bahçeden seslerin içeri girmesine izin veriyordu. Uzaktan arkadaşlarının kahkahalarını hâlâ duyabiliyordu. Geceliğinin etrafına bir bornoz sardı ve pencerelere yaklaştı, ona ulaşan her mutlu nota ile daha fazla sıcaklık aktı.

Elander birkaç dakika sonra ortaya çıktı. Onun bir içki doldurduğunu duydu ve kararan pencerelerin yansımada, yaklaşıp onu izlediğini gördü.

Başını ona doğru eğdi ve mutlu bir şekilde iç geçirdi. "Onları özledim."

Adam ona yaklaşıp bir kolunu beline dolayarak gülümsemesini yansıttı. Başını onun göğsüne yaslayarak kucağına gömüldü, kısa süreliğine gözlerini kapadı ve kalbinin atışına odaklandı.

Birkaç dakika sonra, "Saray arazisinde daha kalıcı konaklama yerleri - gerçek konuk evleri- inşa etmeyi düşünüyorum, böylece uzun süre bizimle kalmaya geldiklerinde daha rahat edebilirler" dedi.

"Ah?" Geri çekildi ve omzunu pencereye yasladı, kıza bakmadan önce bahçeyi incelerken kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Zev için bile mi?"

"Zev için bile."

"Bu konuda emin miyiz? Belki komşu bir kasabada bir daire yeterli olabilir."

Koluna şakacı bir yumruk indirdi ama adam bunu kolayca savuşturdu.

"*Güzel* bir daire," diye düzeltti sırtarak. "Ve bize Ciridan'dan daha yakın. Ama *çok* yakın değil. En az yirmi mil uzakta olduğunu düşünüyorum."

Cas sırtışına karşılık vermekten kendini alamadı. "Beni kandıramazsın, biliyorsun.

İster kabul edin ister etmeyin, siz ikiniz birbirinizden hoşlanmaya başladınız." Alay etti.

Cas hâlâ sırtarak başını salladı. "Ayrıca, istediği zaman faydalı olabiliyor." Kadehinden bir yudum aldı ve sırtını pencereye yaslariken içindekileri döndürdü. "Ve önümüzdeki yıl sarayda fazladan bir çift ele ihtiyacımız olabilir, hepsi bu."

Kendi bardağını yakındaki bir masanın üzerine bıraktı ve ellerini kalçalarına koyarak ona doğru ilerledi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Seviyorum." Gözlerini ona dikti, yüz ifadesi onu daha da yaklaştırdı ve bir öpücüğün içine çekti. Adam dudaklarını onunkilerden çekerken bile gülümsemesi devam etti - hâlâ duramıyordu. İçinde hala fokurdayan çok fazla iyi şey vardı; gülümsemek yapmak istediklerinin *en azıydı*.

Elander'in yüzünde şüphe belirdi, ağzının bir köşesi yukarı doğru kalktı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü bir şey saklıymış gibi görünüyorsun."

"Saklıyor muyum?"

Adam onu inceledi, bakışlarındaki hayranlık ve merakın birleşimi kızın yanaklarını ısıttı. "Yakın gelecekte buralarda fazladan yardıma ihtiyaç duymamızın özel bir *nedeni* var mı?"

Şarap kadehinden bir yudum daha aldı. "Sır tutma konusunda çok kötüsün."

"Değilim."

Kaşlarını kaldırdı. "Öylesin. Ve gerçeğin ortaya çıkması sadece bir zaman meselesi."

"Oh, sanırım gerçeğin ortaya çıkmasına *en az* birkaç ay var."

Kuşkusu yavaş yavaş gerçeğe dönüştü. Kadın nın elindeki bardağa baktı. Ondan aldı. Tadına baktım. "Casia..."

"Hm?"

"Bu su, şarap değil."

Sesi yumuşak, ani bir duygu yoğunluğuyla kalın çıktı. "Demek öyle."

Birkaç kez cevap vermeye başladı, ama kelimeleri tekrar tekrar kaybediyor gibiydi. Kadehini kendi kadehinin yanına koydu. Elleri tekrar kalçalarına gitti ve sonra tereddütle, neredeyse saygıyla karnına doğru ilerledi, kollarını ona dolamadan ve onu çekmeden önce bir an orada kaldı.

tamamen ona karşı.

Yüzünü onun göğsüne gömdü. Başını ona yasladı ve sesi hafifçe boğuklaşarak şöyle dedi: "Sanırım halkımız varisler konusunu bu kadar ciddiye almamızdan memnun olacaktır."

Soluk soluğa bir kahkaha atarak kabul etti ve arkasına yaslanıp onun bakışlarıyla buluştu. Gözleri parlıyordu, soluk mavileri her zamankinden daha da büyüleyiciydi.

Daha birkaç gün önce rüyasında böyle gözler görmüştü - mükemmel küçük bir çocuğun küçük, yuvarlak yüzündeki mükemmel mavi gözler. Bu onu uyandırmış, bileğindeki yıldız şeklindeki işarete bakarken titremesine neden olmuştu. Rüyalari geçmişte kehanette bulunduğunu kanıtlamıştı. Bu sefer de öyle olup olmayacağını bilmiyordu. Bekleyip görmeleri gerekecekti.

Bekleyip görecekler.

Bu düşünce onu bir kez daha duygulandırdı ve durduramadan gözlerinden yaşlar döküldü.

Elander gözyaşlarını sildi ve dudaklarını Elander'ın dudaklarına bastırdı ve Elander öpücüğünde ömürlerin tadını aldı; yaşadıkları her şeyin, hayatta kaldıkları her şeyin tuzu ve gözyaşları ve hâlâ yapacakları her şeyin vaadi. *Görmek için.* Ve onun

Huzursuz kalbi -kırık ama güzel insan kalbi- sonunda evindeymiş gibi hissediyor, atması gereken yerde atıyor, onu umut ve olasılıklarla dolu bir yarına doğru yönlendiriyordu.

Güneş neredeyse batmak üzereydi. Son ışıkları dağların ardında kaybolana kadar pencerenin önünde durup birbirlerinin kollarına sarılarak onu izlediler. Bir gün daha bitmiş, huzurlu bir gece daha etraflarını sarmıştı.

Ve diğer tarafta onu neyin beklediğini görmek için sabırsızlanıyordu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SON SÖZ

Diğer tarafa geçmeyi başardık! Benimle birlikte bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim. Bu dünyayı hayata geçirmek ve giderek daha fazla okuyucunun bu dünyanın bir parçası olmasını izlemek ne inanılmaz birkaç yıl oldu.

Bu hikâye nihayetinde aydınlıkla sonuçlansa da, biraz karanlık bir yerde, kalemi tamamen bırakmaya çok yaklaştığım bir dönemde doğdu. Yıllarca yayın peşinde koştuktan sonra, bazı başarılar ve pek çok başarısızlıkla, İşaretlinin Şarkısı, başka birine satıp satamayacağımı düşünmeden, gerçekten kendim için yazdığım ilk hikayeydi.

Ejderhaların, uzak ve fantastik yerlerin ve kendi kılıçlarını alıp kendi savaşlarını verebilen kahramanların hayallerinde kaybolan çok daha genç bir bana bir aşk mektubu olarak başladı. Çok uzun zamandır belalı bir savaşçı kraliçe hakkında yazmak istiyordum, ancak şüphe ve endişe itiraf etmek istediğimden çok daha uzun süre beni engelledi.

Casia başladığımda tam olarak aklımdaki karakter değildi. Onu yenilmez yapmaya çalıştım, ama sürekli endişeli, kusurlu ve şüphelerle dolu çıktı ('bildiğini yaz' tavsiyesine uymuşum gibi görünüyor) - ve yine de, yol boyunca bir yerlerde, onun bu şeylerin eksikliği nedeniyle değil, onlara rağmen kılıcını ve tacını alma yeteneği nedeniyle güçlü olduğunu fark ettim.

İstediğim gibi bir kraliçe değildi ama tam da *ihtiyacım* olan kişi olduğuna inanıyorum. Ve aldığım sayısız mesaja bakılırsa, sanırım pek çok okurun da ona ihtiyacı vardı. Casia ve arkadaşları hayal bile edemeyeceğim şekilde kucaklandılar; bu hikayelerle ilgili olan sizlerden haber almak benim için büyük bir ayrıcalık ve onur

Onlardan aileden biriymiş gibi bahseden karakterler. Bu bana hikayelerin neden bu kadar önemli olduğunu hatırlattı - karanlık ve dağınık, kusurlu, öngörülemeyen şeylerle dolu olsalar bile kendimizi onlarda bulma şeklimiz nedeniyle. Ya da belki *özellikle* bunlarla dolu olduklarında.

Daha karmaşık, daha savunmasız bazı sahneleri yazmak zordu ama umarım hakkını vermişimdir. Her halükarda, bunları sizinle birlikte aşmak (Cas ve arkadaşlarının dediği gibi, diğer tarafa doğru bastırmak) beni büyümeye itti ve bana kelimeleri yazmaya ve onları dünyayla paylaşmaya devam etme cesareti verdi ve bunun için sonsuza dek minnettar olacağım.

Minnettarlıktan bahsetmişken, bu serinin varlığı boyunca pek çok şampiyonu oldu ve bu fırsatı bulmuşken bazılarından bahsetmezsem ihmalkârlık etmiş olurum.

Özel asistan Rachel Cass'a, benimle kulübelerde, kahvehanelerde ve dolaştığım her yerde buluştuğum, her zaman sohbet etmeye ve tavsiyelerde bulunmaya hazır olduğum için teşekkür ederim. Amanda Steele'e ve BOMM'daki tüm ekibe sınırsız coşkunuz ve amigoluğunuz için teşekkür ederim. Gölge Avcılarıma

-Hayal edebileceğim en büyük, en destekleyici sokak ekibi. Bu küçük bağımsız kitabı alıp umduğumdan çok daha uzak yerlerdeki ve yabancı dillerdeki okuyucularla buluşturan dünyanın dört bir yanındaki tüm yayıncılara. Sayısız okuyucunun bir zamanlar sadece kafamda olanları, boyanmış sahneler, karakter portreleri, kitap kapakları veya başka yollarla görselleştirmesine yardımcı olan tüm sanatçılara. Bu seriyi inceleyen, paylaşan ve çatılardan haykıran her okuyucuya... Keşke hepinizin ismini tek tek sayabilseydim, ama bu başka bir kitap alırdı. Annem, Grant, Evie, Karla, Vanessa, Val, Rachel, Jenn ve düzensiz yazarlık eğilimlerimle başa çıkan ve her şey bittiğinde benimle birlikte kutlamaya hazır ve bekleyen sayısız arkadaşıma ve aileme....teşekkür ederim, teşekkür ederim ve tekrar teşekkür ederim.

Kaçırdığım herkes, bunun kasıtlı olmadığını bilsin. Kitap topluluğunun ne kadar geniş ve sıcak olduğunu her gün hayretle görüyorum ve ben ve karakterlerim bunun bir parçası olabildiğimiz için çok mutluyum.

Ve şimdi, sanırım, nihayet ve gerçekten sona geldik. Bu karakterlere ve hikayelerine veda ettiğim için üzgünüm ama sanki daha yeni başlıyormuşuz gibi geliyor ve bundan sonra olacaklar için sabırsızlanıyorum.

Bir sonraki maceramıza kadar,
S.M. Gaither

OceanofPDF.com

YENİ KİTABIMA BİR GÖZ ATIN!

Casia ve arkadaşlarının ortaya çıkmasından çok önce, Marrland'da geçen yepyeni bir duolojinin ilk bölümü için okumaya devam edin...

OceanofPDF.com

ALEV VE YAY: PROLOgUE

BİR KERESİNDE, ÇOCUKKEN, YANLIŞLIKLA BİR TANRIYI ATEŞE VERMİŞTİM.

Şimdi kız kardeşimin boş, kanla ıslanmış yatağına bakarken alevleri hatırladım. Sıcaklığın bedenimi yalayıp biçimi, şu anda tenimde hissettiğim kavrulmaya oldukça benziyordu. Görüşümün tünele girmesi, parlak ve yakıcı kırmızı lekelerden başka bir şeye odaklanamamam... aynıydı. Tıpkı başımın belada olduğunu söyleyen içimdeki hastalıklı kıpırtı gibi.

Aradaki fark, kız kardeşimin o ateşli günde olduğu gibi beni beladan kurtarmak için burada olmamasıydı - *her zaman* olduğu gibi.

"Karys!"

Adımın duyulması beni şok etti ve geriye doğru sendeleyerek kız kardeşimin küçük odasından çıkıp koridora düştüm.

Bir el koluma indi, güçlü ve inatçı. Beni sabitliyordu. Sonunda bakışlarımı Savna'nın kanlı yatağından ayırmayı başardım ve arkamda duran kişiye döndüm.

Andrel'in parlak ela gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu, ardından odanın ötesindeki dehşeti fark etti. Dudakları hafifçe aralandı. Nefesi kısa süreliğine kesildi. Duyguların en küçük belirtileriydi bunlar; çoğu kişi bunları fark etmezdi ama ben Andrel'i tanıyordum. Ne zaman sarsıldığını, ne zaman korktuğunu biliyordum.

Pek sık olmazdı.

Dışarıdan sesler yükseliyordu. Şiddetli bir rüzgâr, ağaçları gıcırdatarak ve evin sazdan çatısını sallayarak daha güçlü bir şekilde dönüyordu. Hava tuhaftı, tenime batıyor, çok derin nefes almaya cesaret edersem ağzımda buruk bir tat bırakıyordu.

Andrel ve benim aramda konuşulmayan bir anlayış geçti.

Burası güvenli değil.

Neler olduğunu bilmiyordum. Evimin üzerine ne tür bir karanlığın çıktığını ya da oraya ne zaman dönebileceğimi bilmiyordum. Bu yüzden Andrel'den kurtuldum ve kız kardeşimden alabildiğim her şeyi aldım, masasındaki eşyaları bir çantaya süpürdüm, yatağının yanındaki sandıktan eşyaları aldım ve gerçek bir yöntem veya mantık olmaksızın içine attım. Çantayı kapatmadan önce içinde ne olduğuna bakmadım bile.

Onu arkamda bırakamayacağımı biliyordum.

Çantayı omzuma alarak döndüm ve koridordan aşağıya, arka kapıya doğru koştum, çerçeveye pençelerle kazınmış izlerin yanından geçtim. Bakışlarım bu izlerin en derinine takıldı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Silkindim ve daha hızlı koştum.

Andrel hemen arkamızdan geldi. Ailemin küçük çiftliğinin arkasında kilometrelerce uzanan ormanın derinliklerine girene kadar durmadık. Dik, kayalarla kaplı bir tepeye yaklaştık -yukarıdan birinin kolayca üzerimize inemeyeceği kadar dikti- ve sırtımızı tepeye yaslayıp önümüzde uzanan alanı tehditlere karşı taramaya başladık. Burada ağaçlar sıkı, ilkbaharın kabarık beyaz çiçekleri ve ürkek yeşil yapraklarıyla sarılmışlardı. Dallarının dokuması neredeyse doğal görünmüyordu, sanki uzanmışlar ve mümkün olduğunca sıkı bir şekilde birbirine dolanmak için birlikte çalışmışlardı.

En yumuşak ayak sesleri dikkatimizi tekrar geldiğimiz yöne çevirdi.

Yükselen duyularımız takip edildiğimizi doğruladı, ancak kısa süre sonra rahatladık; havadaki kokuyu tanıdık. Toprak ve meyvemsi bir şeyin tınısı.

Karanlığın içinde tanıdık bir yüz belirdi. Derin yeşil gözleri, çocukken kırdığı hafif çarpık burnu, soluk altın rengi saç dalgalarının çerçevelediği keskin elmacık kemikleri-Cillian. Kız kardeşimin en yakın arkadaşıydı ve muhtemelen gece geç saatlerde düzenli olarak yaptığı ziyaretlerden birini gerçekleştiriyordu.

Ne?

Hâlâ bilmiyordum, hâlâ neyden kaçtığımızı anlayacak kadar net düşünemiyordum.

Cillian'ın iyiliği için eve girmemiş olmasını umuyordum.

Eğer öyleyse bile, kanla, garip seslerle ya da evimi saran tuhaf havayla ilgili hiçbir şey söylemedi; çok uzun bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi, ta ki nefesi kesilip neredeyse boğulacak hale gelince boğazını temizleyip "Evinizin etrafında dolaşan hayvanlar vardı" diyene kadar.

Kalbim bir taş gibi midemin çukuruna battı. "Canavarlar mı? "İlahi olanlar."

Kaçmakta haklıydık.

Ama o canavarlar şimdi neredeydi?

Cillian bir nefes daha boğuldu. "Ve Savna..."

Cümleyi kendisi tamamlarken Andrel'in yüz ifadesi acımasızdı. "... Karşı karşıya olduğumuz tehlike her neyse onunla herkesten daha iyi başa çıkabilir. Kaçmış olabilir. Güvenli ve sağlam bir yerde saklanıyor olabilir; henüz endişelenmenin anlamı yok."

Sanki bu endişesizliğe meydan okurcasına, yamaçtan çakıl taşlarını kaldırıp üzerimize yağdıracak kadar güçlü bir rüzgâr aramızda kükredi.

Cillian'ın her zamanki soğukkanlı hali biraz kırıldı. Ağzından yumuşak bir soluk çıktı. Diz çöktü ve bir elini kayalık zemine dayadı, kusma dürtüsüyle savaşıyormuş gibi başını göğsüne doğru eğdi.

Midemi kontrol altında tutmak için aynı mücadeleyi versem de ayakta kaldım - çünkü yanağımı okşayan ve karıncalanmasına neden olan doğal bir rüzgâr değildi. Saçlarımı kaldıran, koyu renkli, normalde düz olan telleri bir o yana bir bu yana kıvrıran normal bir esinti de değildi...

Tıpkı benim evimde olduğu gibi büyüünün neden olduğu bir rüzgârdı.

Ve benim gibi bazı elf türlerinin hala sahip olduğu lanetli ve dünyaya bağlı türden değil - bu büyü daha güçlüydü. Daha ölümcüldü. *İlahi*. Dilimde korkunç bir tuz ve metal tadı bırakmadan önce gözlerimin yanmasına ve kemiklerimin titremesine neden oldu.

"Geçen haftayla aynı," diye nefes aldı Cillian, eğik başını sallayarak. Artık korkusunu açıkça belli ediyordu. Yüzünün görebildiğim tek kısmı olan alnının kırışıklıklarında yazılıydı ve derisindeki tümsekleri kaldırıyor, kollarındaki solgun tüyleri diken diken ediyordu. "Gittikçe cesaretleniyorlar."

Orta tanrıları kastediyordu. Marr. Üç Moraki'nin, Yaratıcılarımızın ve tüm âlemlerdeki en güçlü üç varlığın sağında türümüzün yerini almış olanlar.

Lanet olası Marr... *Bu* diyarı büyüyle dolduran, insanları bize karşı toplayan, bize ait olan her şeyi boğmaya çalışan

bizim türümüz. Nesillerdir süren bir savaştı bu, özellikle de son on yıl içinde şiddetlendi.

Bu gece o azgın şiddet her zamankinden daha yakın hissettirdi.

"Öncekiyle aynı, değil mi?" Cillian nihayet başını kaldırdığında şok edici yeşil gözlerini kocaman açarak sordu. "Delirmiyorum, değil mi? Büyünün kokusu, verdiği his... Geçen hafta *hepimiz* yaklaştığını hissettik, değil mi? Uyarıya kulak vermeli ve saklanmalıydık. Bizi hedef alıyorlardı. Bu artık çok açık."

Andrel bir elini taze mürekkep kadar siyah ve benimkinden bile koyu olan saçlarında gezdirdi. "Delirmiyorsun." Dolgun dudaklarının bir köşesinden mizahsız bir gülümseme yükseldi. "En azından hepimizden daha fazla delirmeyeceğim."

"Bu bir alametti. Bir *alamet*. Ve biz onu görmezden geldik-"

Andrel dilini şaklattı ve ben -başarısız bir şekilde- o alametin anılarını zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Tam olarak iki hafta önce, gecenin köründe, evimin kapısında ilahi... bir *canavar* belirmişti, yan tarafı parçalanmış ve kanlıydı, devasa boynuzları kırılmış ve başından sarkıyordu, peşinden bir büyü izi geliyordu ve dokunduğu her şeyden yaşamı ve rengi sızdırıyordu.

Eşiğimizde ölmüştü, pençeleri kapının çerçevesine batmıştı, sanki umutsuzca Avalint'e, benim ve elf türünün geri kalanının küme düştüğü bu ölümlü diyara tutunmaya çalışıyordu.

Andrel kız kardeşimi cesedi yakmaya ikna etti. Onu buğday tarlalarına götürüp yakmalarını odamın penceresinden izlemiştim. Ne tütsü, ne su, ne de dua vardı. Hiçbir ritüel yoktu, sadece ateş karanlıkta parlak ve kötü bir şekilde kıvrılıyor ve bir duman bulutu yükselip evimizin ve toprağımızın üzerine çöküyordu.

Üç gün boyunca o bulut orada asılı kaldı ve görünüşe göre hareket etmeye niyeti yoktu.

Sonunda dağıldıktan sonra bile havadaki tuz ve metal tadı devam etti.

Olayın haberi yayılmıştı ve bazen uğradığımız insan köyleri bu yüzden bizden her zamankinden daha fazla uzak duruyordu.

Saygısız kafirler, diye tısladılar, bizimle alışveriş yapmayı ya da ticaret yapmayı reddederken. *Lanete davetiye çıkarıyorlar. Yaratığı onlar mı öldürdü? Bunu bilerek mi yaptılar? Hiç pişmanlık göstermediler ve şimdi de lanetler onları takip edecek.*

Kız kardeşim onlara hemen karşılık vermişti. *Bu krallıkta zaten çektiğimiz cehennemi düşününce, birkaç lanetin daha bizim için ne önemi var?*

Sözlerini hatırlayınca keskin bir nefes çektim ve sesini duyabilmeyi her şeyden çok diledim. Kalın bir ağaca yaslandım, benimki her geçen saniye beni daha da başarısızlığa uğratiyormuş gibi görüldüğü için onun gücüne minnettar oldum.

Andrel çemberimizin kenarında volta atmayı bitirdi ve bana doğru döndü. Her iki omzuma birer elini koydu, yoğun bakışları beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Onu bulacağız. Yemin ederim."

Başımı salladım.

Sıcaklık tenime geri dönmüş, kafa derime kadar ilerlemiş ve yüzümü kızartmıştı. Yüzümün sol tarafının büyük bir kısmını kaplayan yanık izlerini karıştırma dürtüsüyle savaştım. Eskiden kötü bir alışkanlıktı.

Eskiden öyleydi.

Yıllar önce bırakmışım, bu eğilimi de en başta yaralara neden olan şeyin anısını gömdüğüm kadar derine gömmüştüm.

Bu bir kazaydı. Elimin kayması sonucu fenerim yere düşmüş ve bir masanın altında duran haritaları tutuşturmuştu - dua etmem gereken yüce tanrıların ahşap oymalarının bulunduğu bir masa.

Haritalar orada olmamalıydı.

Bunlar, Savna'yla bir gün önce oynadığımız bir oyunun kalıntıları olan, sahte hazineler için sahte çizelgelerdi. Onları tapınak masasının altına doldurmuşum, kız kardeşimin onları bulmasını engellemeye kararlıyım, ilahi olanla bağları olan herhangi bir yerin onun bir şey arayacağı son yer olacağını biliyordum.

Annem daha sonra, haritalardan birinin yukarıdan bir yerden dökülen tören yağıyla ıslanmış olduğuna karar vermişti. Her şeyin ne kadar çabuk tutuştuğunun tek açıklaması buydu - o kadar çabuk ki alevler masadan ve heykellerden sıçrayıp ben kaçamadan giysilerimi ve saçlarımı tutuşturmuştu.

Sonunda alevleri söndürmeyi başaran kız kardeşim bunun büyü olduğuna yemin etti. Lanet olası tanrılarla ilgili her şey gibi heykeller de lanetlenmişti. Lanetli ve sadece düşmüş, itaatsiz *hatalarını* yakmak için bir şans bekliyordlardı.

Sonrasında haftalarca aynı şeyi rüyamda görmüştüm. Gölgenin Üst Tanrısı bana dik dik bakıyor, kendimi küçük, önemsiz ve *yanlış* hissetmeme neden oluyordu... Ve sonra ateş kanatlarını yakalıyor, tahtadan başka bir şey olmadığı ortaya çıkan bedenini sarıyordu.

Ama rüyalarımda heykeller hiçbir zaman gerçekten yanmadı. Duman ve alevler dağıldığında tanrılar hâlâ oradaydı. Her zaman bana ters ters bakıyorlardı.

zalim, oyulmuş gülümsemeleriyle.

"Karys." Andrel'in yorgun ve boğuk sesiyle gözlerim kırpışarak açıldı. Onları kapattığımı hatırlamıyordum. Ağaca yaslandığımı ya da dalıp gittiğimi de hatırlamıyordum ama görünüşe göre öyle yapmışım; gün ışığının ilk ipuçları karışık ağaçların arasından süzülüyordu. Kuşlar cıvıldıyordu. Uzaklarda bir yerde bir horoz ötüyordu.

Yüksek sesle.

Her şey çok gürültülüydü. Sanki buraya ait değilmişim ve her gürültü beni duyurmakla, varlığımı ele vermekle tehdit ediyordu.

Andrel bana elini uzattı. Beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Dizlerim büküldü ve midem her zamankinden daha şiddetli çalkalandı ama dik durdum. Yürümeye başladı ve ben de nereye gittiğimizi sorma zahmetine girmeden onu takip ettim.

Yürürken ellerim titriyor ve tutacak sağlam bir şeyler arıyordu. Çantamı göğsüme doğru çektim ve ceplerini karıştırdım, parmaklarım sonunda çıkarmaya karşı koyamadığım bir şeyin etrafına dolandı.

Önce ince ama güçlü bir deri kordon, sonra da ortasından ağır bir şekilde sarkan oyma ahşap tılsım geldi. Serçe şeklinde bir nazarlık. Babamızın Savna'ya hediyesiydi; bana da bir tane hediye etmişti ama birkaç ay sonra kaybetmişim. Yıkılmışım.

Bu şekilde değiştirmek istememiştim.

Yürümeyi bıraktım, başparmağım kuşun gövdesinin etrafında kıvrılmış kanadı izliyordu. İyi yapılmış, akıcı ve canlı görünüyordu, kalın ahşaptan yapılmış olmasına rağmen sanki her an kanatlarını açıp havalanabilirmiş gibiydi.

Andrel yavaşladı, kaşlarını çatarak bana baktı.

Konuşmaya çalıştım. Başaramadım.

"Onu bulacağız," dedi tekrar.

Kalbim ikiye bölünecekmiş gibi hissediyordum. Ama Andrel'e neredeyse kız kardeşime güvendiğim kadar güveniyordum. Sadece bana değil, onun yanında birkaç dakikadan fazla zaman geçiren herkese imkânsız şeyleri sadece mümkün değil, aynı zamanda olası göstermenin bir yolunu bulmuştu.

Minik serçeyi avucumun içinde sıkıca kavradım ve onunla tartışmadım.

Haftalar geçti.

Onu bulamadık.

Aylar geçti.

Hala bir şey yok.

Günler, hayatımın bu pürüzlü ve kayalık bölgesinde şiddetli dalgalar gibi yükselip alçaldı ve çok geçmeden Savna'nın çok daha küçük yaşlardan beri bildiği şeyi, yani tanrıların istediklerini alıp geri vermediklerini daha iyi anlamaya başladım.

Her şeyin ne kadar yıkıcı olduğunu şimdi daha net görebiliyordum.

Ne de olsa kimliklerimizi alanlar Marr'lardı. Bize değersiz olanlar dediler. Hatalar. Düşmüşler. Bizi silmeye, ezmeye çalıştılar, insanların bizden nefret etmesini sağladılar, hepimizi birbirimize düşürdüler, böylece bu diyarı daha fazla ele geçirmek için yapmak istedikleri zulümlerden uzaklaşabileceklerdi.

Almak, almak, *almak*.

Annem de isteyerek verenler arasındaydı. Ama babam isyan etmişti ve ben on bir yaşındayken ölmüştü - bize söylenene göre bir kazaydı.

Artık buna inanmıyordum.

Annem onun ölümünden sonra içine kapanmış, günlerini rüzgârdaki karahindiba tüyleri gibi sürüklenerek geçirmiş, krallığımızın dört bir yanında durmak bilmeyen bir hızla ortaya çıkan tapınaklara gitmiş, tek sözü dua etmek ve o tapınaklardaki heykellerle tek taraflı konuşmalar yapmak olmuştu.

Onu takip etmeye çalıştım. Onun da benden alınmasını istememiştim, bu yüzden yıllarca onunla yan yana diz çöküp dua ettim - ta ki kasvetli bir bahar sabahı, dünyamızın yeni tanrılarına olan bağlılığını kanıtlamak için hac yolculuğuna çıkıp ortadan kaybolana kadar.

İyi ki kurtulduk, demişti kız kardeşim. O zamandan beri kendi başımızın çaresine bakıyorduk, Savna her geçen gün babamıza daha çok benziyordu - gözünü ilahi olanı yok etmeye dikmiş bir asi-.

Şimdi o da gitmişti.

Hepsi gitmişti ve yaşadığım her büyük acı ya da kaybın izinin tanrılara kadar sürülebileceğini fark ettim.

Her biri. Tek. Bir.

Ve o tanrılar... Ah, onlardan nasıl *nefret* etmeye başladım.

Çok geçmeden nefretten önceki zamanı hatırlayamaz oldum. Yakılmadan öncesini. Annemin çocukluğum boyunca hararetle ısrar ettiği heykelleri, duaları, ayinleri unuttum; hepsi beni çok *çabuk* terk etti, köksüz bir ağaç gibi, fırtınaya yakalanmış ve demir atmamış bir gemi gibi.

Ne kadar kırılgan, işe yaramaz, dengesiz şeyler.

Bu yüzden bazen çocukluk hafızamın hatalı olup olmadığını ve o gülümseyen tanrıyı ateşe vermemin gerçekten bir kaza olup olmadığını merak ediyordum.

OceanofPDF.com

KoMİNG 10.12.23

[Buradan ön sipariş verin!](#)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.